1

Oriunde altundeva, noaptea cade. Dar în Moonlight Bay se furişează ca o şoaptă, ca un val blînd, de culoarea safirului, ce mîngîie o plajă. În zori, cînd noaptea se retrage peste Pacific, către Asia îndepărtată, nu-i vine să plece şi lasă în urmă bălţi negre, adînci, în alei, sub maşinile parcate, în tuburile de drenaj şi sub umbrarele de frunze ale copacilor străvechi.

Dacă ar fi să dăm crezare folclorului tibetan, un sanctuar secret din munţii sfinţi Himalaia este casa tuturor vînturilor, locul în care s-au născut fiecare briză şi furtună din lume. Dar dacă şi noaptea are o casă a ei, atunci locul acela se află în oraşul nostru.

În 11 aprilie, în timp ce noaptea trecea prin Moonlight Bay în drumul ei spre apus, a luat cu ea un băiat de cinci ani, pe nume Jimmy Wing.

Către miezul nopţii, mergeam cu bicicleta pe străzile cartierului rezidenţial din apropierea colegiului Ashdon, unde fuseseră profesori părinţii mei înainte de a fi ucişi. Mai devreme mă dusesem pe plajă. Dar, pentru că nu bătea vîntul, valurile erau slabe şi nu merita să te dezbraci şi să lansezi o planşă de surf. Orson, o corcitură de labrador negru, alerga lîngă mine.

Nici eu, nici faţă-păroasă nu căutam aventuri, ieşiserăm doar la aer curat, să ne dezmorţim un pic. De cele mai multe ori, noaptea ne bîntuia pe amîndoi o nelinişte a sufletului.

Oricum, doar un nebun sau un tîmpit ar fi căutat aventuri în pitorescul Moonlight Bay, care este, simultan, cea mai liniştită şi cea mai periculoasă comunitate de pe planetă. Aici, dacă stai

suficient de mult într-un loc, dau peste tine aventuri cît să-ţi ajungă toată viaţă.

Lilly Wing locuia pe o stradă pe care o umbreau şi o aromau pini. Din cauză că nu existau becuri pe stîlpi, trunchiurile şi ramurile contorsionate erau negre precum cărbunele, cu excepţia locurilor în care razele lunii străbăteau prin frunziş şi argintau scoarţa aspră.

Mi-am dat seama de prezenţa ei cînd am văzut raze de lanternă agitîndu-se printre trunchiurile pinilor. O pendulare grăbită de lumină se arcuia pe caldarîm în faţa mea, iar umbra copacilor sărea. Femeia îşi striga fiul pe nume. Încerca să răcnească, dar gîfîia, iar frisonul produs de panică transforma „Jimmy" într-un cuvînt din şase silabe.

Pentru că nici în faţa, nici în urma noastră nu era strop de trafic, eu şi Orson mergeam pe mijlocul caldarîmului. Eram regii şoselelor. Am luat curba.

În timp ce Lilly se grăbi să treacă printre doi pini şi să ajungă în stradă, am întrebat-o:

– Care-i necazul, Bursucule?

De doisprezece ani, de pe cînd aveam şaisprezece ani, foloseam pentru ea această poreclă plină de afecţiune. Pe atunci ea se numea Lilly Travis, ne iubeam şi credeam că ne era destinat să fim împreună. Pe lista lungă a pasiunilor comune şi a lucrurilor care ne entuziasmau se afla *Vîntul prin sălcii*, de Kenneth Grahame, în care înţeleptul şi curajosul bursuc era apărătorul tuturor animalelor bune din Pădurea Sălbatică. „Orice prieten *al meu* va merge pe unde vrea în ţara asta sau voi avea eu grijă!" îi făgăduise bursucul sobolului. La fel, cei care mă evitau din pricina bolii mele rare, cei care îmi ziceau *vampir* fiindcă, din cauza unei boli ereditare, nu puteam suporta decît lumina foarte slabă, adolescenţii psihopaţi care complotau să mă tortureze cu pumnii şi lanternele, cei care mă bîrfeau cu răutate, de parcă *eu aş fi ales* să mă nasc cu xeroderma pigmentosum – toţi aştia aveau de-a face cu Lilly, care se înroşea la faţă şi se înfuria la orice manifestare de intoleranţă. Eu învăţasem de mic să lupt, silit de împrejurări, iar pe vremea cînd o cunoscusem pe Lilly aveam încredere în abilitatea mea de a mă apăra.

Cu toate acestea, ea insista să-mi vină în ajutor, la fel de aprig precum luptase nobilul bursuc, cu ghearele şi cu bîta, pentru prietenul său, sobolul.

E zveltă şi puternică. Are doar un metru şi cincizeci şi cinci de centimetri, dar pare să privească de sus orice adversar. E formidabilă, neînfricată şi aprigă, tot aşa cum e şi graţioasă şi bună la suflet.

Dar în noaptea aceea, graţia ei obişnuită dispăruse, iar spaima îi chinuise trupul. Cînd am vorbit, s-a întors spre mine, iar ea, în blugi şi cu un tricou din flanelă, părea o sperietoare zbîrlită, animată prin magie, zăpăcită şi speriată că a prins viaţă, şi care se zbătea pe crucea de care atîrna.

Raza lanternei îmi scăldă faţa, dar Lilly o coborî imediat spre sol, de îndată ce-şi dădu seama că eram eu.

– Chris. Oh, Doamne!

– Care-i necazul? am întrebat eu din nou şi am coborît de pe bicicletă.

– Jimmy a dispărut!

– A fugit de acasă?

– Nu, răspunse ea şi se întoarse, apoi fugi spre casă. Vino şi uită-te!

Proprietatea lui Lilly e înconjurată de un gard alb, din scînduri, pe care l-a ridicat singură. Intrarea e flancată nu de stîlpi, ci de bougainvillea, pe care le tunsese în formă de copaci şi le întinsese într-un baldachin. Bungalow-ul ei modest, tip Cape Code, se află la capătul unei alei, care are în pavaj un model complicat din cărămizi, pe care îl concepuse şi-l realizase singură, după ce învăţase zidăria din cărţi.

Uşa din faţă era deschisă. În spatele ei se zăreau camere pline de-o lumină ucigătoare.

În loc să ne invite înăuntru pe mine şi pe Orson, Lilly ne conduse de pe alee pe peluză. În noaptea liniştită, zăngănitul roţilor bicicletei, pe care o împingeam prin iarba tunsă scurt, era zgomotul cel mai puternic. Ne-am dus în partea de nord a casei.

O fereastră de la baie fusese deschisă. Înăuntru lucea o singură lampă, iar zidurile erau dungate de lumină de culoarea ambrei şi de

umbre de culoarea mierii cafenii, lăsate de pînza pliată a perdelei. În stînga patului, pe un raft pentru cărți, se aflau jucării ce reprezentau eroi din Star Wars. În timp ce aerul rece sugea căldură din casă, un capăt al perdelei atîrna albă peste pervaz, zbătîndu-se ca un spirit tulburat care nu voia să părăsească lumea asta pentru cealaltă.

– Am crezut că fereastra era încuiată, dar nu era, spuse agitată Lilly. Cineva a deschis-o, un ticălos care l-a luat pe Jimmy.

– Poate că nu-i chiar atît de gravă situația...

– Un ticălos bolnav, insistă ea.

Raza lanternei tremura, iar Lilly se străduia să-și stăpînească mîna, în timp ce îndrepta raza către răzorul de lîngă casă.

– N-am bani, zise ea.

– Bani?

– Să plătesc răscumpărarea. Nu-s bogată. Deci nimeni nu l-ar fi răpit pe Jimmy pentru răscumpărare. E vorba de ceva mai grav de atît.

Niște coada-cocoșului, încărcate cu stropi pufoși de flori albe, care luceau ca gheața, fuseseră călcate de intrus. Amprente de tălpi rămăseseră imprimate în frunzele zdrobite și în solul moale. Nu erau urmele unui copil care fugise, ci ale unui adult încălțat cu pantofi pentru sport, cu o călcătură apăsată. Judecînd după adîncimea amprentei, răpitorul era o persoană solidă, probabil un bărbat.

Am observat că Lilly umbla desculță.

– Nu puteam să dorm. Mă uitam la televizor, la o emisiune stupidă, zise ea, cu o nuanță de autoflagelare, de parcă ar fi trebuit să anticipeze răpirea și ar fi trebuit să stea de pază lîngă patul lui Jimmy.

Orson se împinse între noi, să miroasă urmele de pe pămînt.

– N-am auzit nimic, spuse Lilly. Jimmy n-a strigat, dar am *simțit*...

Frumusețea ei obișnuită, limpede și profundă ca o reflectare a eternității, era acum zduncinată de groază, sfîșiată de lamele ascuțite ale îngrijorării ce se apropia de durere. Se stăpînea doar datorită unei speranțe disperate. Abia mai suportam s-o văd copleșită de-o asemenea suferință.

– Totul o să fie bine, am zis, fiindu-mi rușine că spun o asemenea minciună.

– Am anunțat poliția, zise ea. Trebuie să apară.

Experiența personală mă învățase să n-am încredere în autoritățile din Moonlight Bay. Sînt corupte. Iar corupția nu-i doar morală, nu-i o simplă chestiune de luat mită și de putere. Are origini mai profunde și mai neliniștitoare.

Nu răcnea nici o sirenă în depărtare. Nu mă așteptam să aud vreuna. În orașul nostru atît de aparte, poliția răspunde la apeluri cu foarte multă discreție, fără fanfară și fără girofaruri, pentru că scopul ei este mai degrabă de a ascunde o crimă și de a potoli reclamantul, nu de a-l aduce pe vinovat în fața justiției.

– Jimmy are doar cinci ani, doar cinci ani, se văicări jalnic Lilly. Chris, dacă-i individul de care am auzit la știri?

– La știri?

– Criminalul în serie. Cel care... arde copii.

– N-a acționat în zonă.

– Ba în toată țara. O dată la cîteva luni. Grupuri de copilași arși de vii. De ce n-ar acționa și aici?

– Pentru că nu-i el, am răspuns eu. E altcineva.

Lilly se depărtă de fereastră și scruntă curtea cu raza lanternei, sperînd parcă să-l descopere pe fiul ei ciufulit, îmbrăcat în pijama, printre frunzele căzute sau printre fîșiile cîrlionțate de scoarță care semăna cu hîrtia, ce umpluseră iarba sub un șir de eucalipți înalți.

Găsind un miros îngrijorător, Orson scoase un mîrîit și se trase de lîngă răzor. Privi spre fereastră, adulmecă aerul, vîrî din nou nasul în pămînt și se îndreptă, timid, spre spatele casei.

– A găsit ceva, am spus eu.

– Ce? a întrebat Lilly, întorcîndu-se.

– O urmă.

Cînd ajunse în curtea din spate, Orson grăbi pasul.

– Bursucule, să nu le spui că eu și Orson am fost aici.

– Cui să nu spun? întrebă ea, cu o voce pe care spaima o făcuse mai mult a șoaptă.

– Poliției.

– De ce?

– O să mă întorc. O să-ţi explic. Jur că o să-l găsesc pe Jimmy. Jur.

Puteam să-mi ţin primele două promisiuni. A treia era mai mult o dorinţă şi voiam doar să-i dau un pic de speranţă, un pai de care să se agaţe.

De fapt, în timp ce mergeam repede pe lîngă bicicletă, încercînd să ţin pasul cu cîinele meu cel ciudat, credeam că Jimmy Wing dispăruse pentru totdeauna. Mă aşteptam să găsesc la capătul urmei doar cadavrul copilului şi, cu un pic de noroc, pe cel care-l ucisese.

2

Cînd am ajuns în spatele casei lui Lilly, nu l-am mai văzut pe Orson. Era atît de negru, încît lumina lunii nu putea să-l scoată la iveală.

Din dreapta se auzi un hămăit uşor, apoi altul. M-am luat după chemare.

La capătul curţii era un garaj în care se putea intra doar de pe alee. Un pavaj din cărămidă ducea, pe lîngă garaj, către o poartă din lemn, unde l-am văzut pe Orson, ridicat pe labele din spate, trăgînd cu labele din faţă de zăvor.

Adevărul este că acest cîine e mult mai deştept decît potăile obişnuite. Uneori am impresia că-i mult mai deştept decît mine.

Dacă n-aş avea avantajul mîinilor, sînt sigur că aş mînca dintr-o strachină, pe podea. Iar el ar sta într-un fotoliu comod, cu telecomanda televizorului la îndemînă.

Demonstrîndu-mi superioritatea, am tras zăvorul şi am deschis poarta, care a scîrţîit.

O serie de garaje, magazii şi garduri se întindeau pe-o parte a aleii. Pe cealaltă parte, dealul face loc unei cărări prăfuite, care duce spre un şir de eucalipţi masivi şi către o bordură năpădită de buruieni, care coboară spre o rîpă.

Casa lui Lilly se află la marginea oraşului. Nu locuieşte nimeni în canionul din spatele clădirii ei. Bălăriile şi tufărişurile de pe pantă oferă adăpost şoimilor, coioţilor, iepurilor, veveriţelor, şoarecilor-de-cîmp şi şerpilor.

Lăsîndu-se condus de nasul său extraordinar, Orson cercetă grăbit bordura de la marginea rîpei, mergînd mai întîi spre nord, apoi spre sud, şuşotind şi bombănind de unul singur.

Am stat deoparte, între doi copaci, privind în bezna pe care doar luna plină ar fi putut s-o împrăştie. Nu se vedea nici o rază de lanternă în rîpă. Dacă Jimmy fusese dus într-acolo, cel care-l răpise vedea neobişnuit de bine pe întuneric.

Cu un hămăit, cîinele abandonă brusc căutarea de-a lungul canionului şi se întoarse în centrul aleii. Mergea în cerc, învîrtindu-se în jurul cozii, dar ţinea capul sus şi adulmeca aţîţat urma. Pentru el, aerul era încărcat de arome. Orice cîine are simţul mirosului de mii de ori mai puternic decît al meu sau al dumneavoastră.

Eu detectam doar duhoarea de medicament a eucaliptilor. Dar, condus de alt miros, atras ca o bucată de fier de către un magnet, Orson alergă spre partea de nord a aleii.

Poate că Jimmy Wing trăia încă...

De felul meu, cred în minuni. De ce n-aş crede şi în aceasta?

M-am urcat pe bicicletă şi am pedalat după cîine. Era iute şi sigur pe sine, aşa că a trebuit să trag din greu ca să mă ţin după el.

Am parcurs cvartal după cvartal, întîlnind doar cîteva lumini de siguranţă, în spatele locuinţelor. Din obişnuinţă, m-am ferit de peticele de lumină, mergînd pe partea întunecată a aleii, deşi aş fi putut să navighez prin fiecare zonă luminată în mai puţin de o secundă, fără să-mi risc sănătatea.

Xeroderma pigmentosum – XP pentru cei cărora li se încurcă limba – e o anomalie genetică, pe care-o împart cu cei o mie de alţi americani, membri ai acestui club exclusivist. Unul la 250 000 de cetăţeni. XP mă face să fiu foarte vulnerabil la cancerul pielii sau al ochilor, produs de orice tip de radiaţii ultraviolete. Raze de soare. Becuri incandescente sau fluorescente. Figura idioată, lucitoare a ecranului televizorului.

Dacă aş îndrăzni să petrec doar o jumătate de oră în bătaia soarelui de vară, aş avea arsuri puternice. Dar o singură şedinţă de plajă nu m-ar ucide. Adevărata oroare a XP-ului este că orice expunere minoră la radiaţii ultraviolete îmi scurtează viaţa din cauză că efectul este cumulativ. Ani de imperceptibile răniri se acumulează,

pînă se manifestă ca leziuni vizibile, maligne. Şase sute de minute de expunere, împrăştiate în cursul unui an, vor avea acelaşi efect ca zece ore de plajă în fierbintele iulie. Luminozitatea lămpilor de pe stradă e mai puţin periculoasă decît ferocitatea soarelui, dar nu e complet lipsită de pericol.

Nimic nu e.

Dumneavoastră, cei cu gene care funcţionează normal, puteţi să vă vindecaţi rănile de pe piele şi de la ochi, pe care le căpătaţi zilnic, fără să vă daţi seama. Trupul dumneavoastră, spre deosebire de al meu, produce fără încetare enzime care cîrpesc segmentele distruse ale fişiilor de nucleotide din celulele dumneavoastră, înlocuindu-le cu ADN neafectat. Eu trebuie să trăiesc în umbră, în timp ce dumneavoastră trăiţi sub minunatul cer albastru. Însă nu vă urăsc. Nu vă urăsc pentru libertatea de care vă bucuraţi. Dar vă invidiez.

Nu vă urăsc pentru că, la urma urmei, sînteţi tot oameni şi aveţi şi voi limitele voastre. Poate sînteţi lipsiţi de graţie, lenţi în gîndire sau prea deştepţi ca să vă fie bine, poate sînteţi surzi sau muţi, orbi sau, poate, prin fire, sînteţi înclinaţi spre disperare, spre autodispreţuire sau neobişnuit de îngroziţi de moarte... Fiecare ne purtăm crucea... Pe de altă parte, dacă arătaţi mai bine şi sînteţi mai deştepţi decît mine, binecuvîntaţi cu cinci simţuri ascuţite, sînteţi mai optimişti decît mine, cu o părere bună despre sine, şi dacă împărtăşiţi refuzul meu de a vă lăsa umiliţi de Cea-cu-Coasa... ei bine, atunci *s-ar putea* să vă urăsc, dacă n-aş şti că, precum noi toţi din această lume imperfectă, aveţi un suflet ce se frămîntă şi o minte chinuită de griji, de pierderi, de doruri...

Nu sînt furios pe XP şi-o consider mai degrabă o binecuvîntare. Trecerea mea prin viaţă e unică.

Oricum, am o relaţie aparte cu noaptea. Cunosc lumea dintre apus şi răsărit cum n-o cunoaşte nimeni, pentru că eu sînt frate cu bufniţa, cu liliacul şi cu bursucul. Mă simt ca acasă în beznă. Iar asta poate reprezenta un avantaj mai mare decît vă închipuiţi.

Sigur, nici un avantaj nu poate compensa faptul că moartea înainte de vîrsta majoratului e un lucru obişnuit printre cei cu XP. Supravieţuirea îndelungată ca adult nu-i o speranţă rezonabilă – cel

puţin nu fără dezordine neurologică progresivă, precum tremurul capului şi al mîinilor, pierderea auzului, bîlbîială, chiar afectarea intelectului.

Pînă acum, i-am dat Morţii peste nasul ei rece, fără să pătesc nimic. Şi fără să mă pricopsesc cu infirmităţile fizice pe care mi le prezisese de mult medicul.

Am douăzeci şi opt de ani.

Dacă vă spun că trăiesc pe timp luat cu împrumut, asta nu-i doar un clişeu, ci o declaraţie. Întreaga mea viaţă a fost o activitate ipotecată.

Însă la fel e şi a voastră. Sfîrşitul ne aşteaptă pe toţi. Sigur, o să-mi primesc anunţul înaintea voastră, dar şi al vostru a fost expediat deja...

Dar, pînă va sosi poştaşul, fiţi fericiţi. Nu există alt răspuns raţional decît fericirea. Disperarea e o pierdere prostească de timp preţios.

Însă acum, aici, în noaptea rece de primăvară, după ora vrăjilor, dar cu mult înainte de zori, alergînd după cîinele meu detectiv, crezînd în miracolul supravieţuirii lui Jimmy Wing, mergeam cu bicicleta pe alei şi străzi pustii, printr-un parc în care Orson nu se opri să miroasă vreun copac, pe lîngă şcoală, pe străzile din josul oraşului... Cîinele mă conduse pînă la rîul Santa Rosita, care desparte în două oraşul, de la dealuri pînă-n golf.

În această parte a Californiei, unde plouă foarte puţin, rîurile şi izvoarele sînt secate majoritatea anului. Recentul sezon ploios nu fusese mai umed ca de obicei, iar albia rîului era complet goală: o suprafaţă întinsă de nămol prăfos, alb şi uşor lucios în lumina lunii. Nămol neted ca un cearşaf, cu excepţia unor pete negre de la algele aduse de apă – ca nişte vagabonzi dormind, cu membrele răsucite de coşmar...

De fapt, deşi e lat de vreo douăzeci de metri, Santa Rosita pare prea puţin un rîu adevărat şi seamănă mai mult cu un canal de drenaj făcut de mîna omului. Ca urmare a unui proiect federal complicat, de control al inundaţiilor care apar subit din munţi şi umplu rîpele din spatele oraşului, malurile rîului au fost înălţate şi stabilizate cu plăci din ciment, de la un capăt la celălalt al oraşului.

Orson fugi pe stradă, apoi pe o fîşie stearpă de teren, către mal.

L-am urmat şi am văzut două tipuri de pancarte, care alternau între ele pe toată lungimea cursului apei. Prima anunţa că accesul publicului la rîu este interzis şi că persoanele care vor încălca dispoziţiile vor fi aspru pedepsite. A doua, adresată acelor cetăţeni fără respect faţă de lege, care n-ar fi luat în seamă prima pancartă, avertiza că apa, la nivel înalt, în timpul unei furtuni în munţi, poate avea un curent atît de iute şi de puternic, încît oricine s-ar aventura în albia rîului s-ar îneca.

În ciuda avertismentelor, a vîrtejurilor evidente ale curentului înşelător şi a istoriei tragice, bine cunoscute, a Santei Rosita, o dată la cîţiva ani, cîte un căutător de emoţii, cu o barcă sau un caiac manufacturizat – sau chiar doar cu o pereche de schiuri de apă – îşi găseşte moartea. Nu cu mult timp în urmă, într-o singură iarnă s-au înecat trei oameni.

Oamenii îşi apără cu vigoare dreptul de a fi tîmpiţi.

Orson rămase pe mal, cu capul păros ridicat, privind către est, spre Autostrada Coastei Pacificului şi către munţii îngrămădiţi dincolo de ea. Era încordat şi scotea un mîrîit subţire.

În noaptea aceea nu se mişca nimic de-a lungul canalului luminat de lună, nici măcar apa. Briza dinspre Pacific nu era suficient de puternică pentru a ridica vreun fir de praf din mîl.

M-am uitat la ecranul fosforescent al ceasului de mînă. Îngrijorat că fiecare minut putea fi ultimul din viaţa lui Jimmy Wing – dacă mai trăia –, l-am înghiontit pe Orson:

– Ce s-a întîmplat?

Nu se sinchisi de întrebarea mea. Ciuli urechile, adulmecă, aproape cu gingăşie, noaptea calmă şi păru transfigurat de cine ştie ce emanaţii ale vreunui vînat aflat undeva, departe, în susul rîului arid.

De obicei, sînt în armonie cu starea de spirit a lui Orson. Deşi posed un nas obişnuit şi simţuri omeneşti ca ale tuturor – cu toate că am o garderobă şi un cont în bancă superioare multora –, aproape că pot să detectez acele emanaţii. Eu şi Orson sîntem mai apropiaţi decît un om şi cîinele lui. Eu nu sînt stăpînul lui. Sînt prietenul, fratele lui.

Cînd am spus mai devreme că sînt fratele bufniței, liliacului și bursucului, vorbeam metaforic. Cînd spun că sînt fratele acestui cîine, vreau să acceptați spusele mele aproape ad litteram.

Privind albia rîului, care se cățăra și se strecura printre culmi, am întrebat:

– Ce te-a speriat?

Orson mă privi. În ochii lui de abanos pluteau reflectări gemene ale lunii. La început am crezut că-i imaginea mea, dar apoi mi-am dat seama că nu am fața nici atît de rotundă, nici atît de misterioasă.

Și nici atît de palidă. Nu-s albinos. Am pielea pigmentată, chiar sînt smead, cu toate că soarele mă atinge rareori.

Orson mîrîi și nu trebuia să cunoști limba cîinilor ca să-l înțelegi. Tocmai îmi spusese că se simțise insultat de sugestia mea că putea să se sperie de ceva.

Într-adevăr, Orson e mai curajos decît cei din specia lui. Îl cunosc de mai bine de doi ani și jumătate, de cînd era micuț, și nu l-am văzut speriindu-se decît de o singură chestie: de maimuțe.

– Maimuțe? am întrebat eu, iar el a pufăit, ceea ce însemna *nu*.

Nu erau maimuțe, de data asta.

Nu încă.

Orson alergă spre o rampă de acces largă, din beton, care cobora de-a lungul zidului malului îndiguit, către Santa Rosita. În iunie sau iulie, camioanele și excavatoarele foloseau drumul, cînd echipele de întreținere înlăturau sedimentele și resturile acumulate în albie în decursul anului, refăcînd adîncimea rîului în albia secată, înainte să înceapă următorul sezon ploios.

M-am luat după cîine jos. Pe panta din ciment, silueta lui neagră părea a fi din piatră solidă, chiar dacă se mișca spre est, ca un spirit legat de casă ce traversa un Styx fără apă...

Din cauză că ultima dată plouase în urmă cu trei săptămîni, fundul canalului nu era uscat. Dar noroiul era suficient de tare ca să pot merge fără probleme cu bicicleta.

Din cîte puteam să văd la lumina sidefie a lunii, bicicleta lăsa urme abia vizibile în noroiul tare, dar pe acolo trecuse mai devreme un vehicul mai greu, ce lăsase urme clare. Judecînd după adîncimea

și lățimea lor, era vorba de anvelope de camionetă, de camion ușor sau de dubă specială.

Flancat de pereții de beton, înalți de șapte metri, nu zăream nimic din orașul din jurul nostru. Vedeam doar liniile îndepărtate, colțuroase ale caselor de pe colinele cele mai înalte, ascunse sub copaci sau parțial scoase în evidență de becurile de pe stradă. În timp ce urcam pe cursul apei, imaginea orașului de deasupra noastră dispăru în spatele malului îndiguit, de parcă noaptea ar fi fost un solvent puternic, în care se dizolvau clădirile și locuitorii din Moonlight Bay.

La intervale neregulate, în pereții malului se iveau tuburi de drenaj, unele cu un diametru mai mic de un metru, altele atît de largi că ar fi putut să circule prin ele un camion. Urmele de anvelope treceau pe lîngă toți acești afluenți și continuau să urce, clare ca un text imprimat pe o foaie de hîrtie, cu excepția locului în care ocoleau vreun lemn adus de ape.

În vreme ce atenția lui Orson rămăsese focalizată în față, am privit tuburile cu suspiciune. În timpul unei ruperi de nori, torenții năveleau prin ele, torenți adunați de pe străzi sau din drenajul natural de pe culmile verzi din est, de deasupra orașului. Acum, pe vreme frumoasă, tuburile acelea erau tărîmul subteran al unei lumi secrete, în care puteai întîlni călători extrem de ciudați. Mă așteptam ca din vreo țeavă să se repeadă cineva la mine.

Recunosc că am o imaginație suficient de bogată ca să-mi afecteze buna judecată. Deseori mi-a creat necazuri, dar de multe ori mi-a salvat viața. Pe de altă parte, hoinărisem prin țevile acelea de drenaj, îndeajuns de mari ca să permită accesul unui om de talia mea, și întîlnisem cîteva chestii deosebite. Ciudățenii și enigme. Imagini capabile să vîre groaza chiar și în indivizii lipsiți total de imaginație.

De vreme ce soarele răsare inevitabil în fiecare zi, viața mea de noapte trebuie să se desfășoare în limitele orașului, ca să fiu sigur că sînt în apropiere de siguranța oferită de camerele întunecoase ale casei mele, atunci cînd se ivesc zorile. Luînd în considerație faptul că în comunitatea noastră trăiesc vreo douăsprezece mii de oameni, la care se adaugă vreo trei mii de studenți ai colegiului Ashdon,

există o tablă suficient de întinsă pentru jocul vieții. N-aș zice că-i doar un tîrgușor. Cu toate acestea, pe cînd aveam șaisprezece ani, cunoșteam fiecare palmă din Moonlight Bay. Mai bine decît mă cunosc pe mine. Ca urmare, ca să scap de plictiseală, căutam fără încetare noi perspective ale feliei de lume de care sînt legat, din cauza XP-ului. Pentru un timp, fusesem intrigat de peisajul subteran și colindam prin țevile de scurgere a torenților, de parcă aș fi fost fantoma care bîntuia tărîmul de sub Opera din Paris, chiar dacă nu aveam pelerina, jobenul, cicatricele și nebunia respectivului personaj[1].

Dar acum preferam să rămîn la suprafață. Ca orice făptură născută în lumea asta, o să am curînd parte de o reședință permanentă sub pămînt...

După ce am trecut de altă țeavă de drenaj, fără să ne atace nimeni, Orson grăbi pasul. Urma devenise mai vizibilă.

Pe măsură ce albia rîului urcă spre est, se îngustează și este lată doar cu ceva mai mult de un metru cînd trece pe sub Autostrada 1. Tunelul e lung de vreo treizeci de metri și, cu toate că la capătul lui se zărea lumina argintie a lunii, drumul prin el era foarte întunecat. Se părea că nasul de nădejde al lui Orson nu detecta nici un pericol. Cîinele nu mîrîia.

Pe de altă parte, nici nu gonise, plin de încredere, în beznă. Rămăsese la intrare, cu coada întinsă, cu urechile ciulite, în alertă.

Ani de zile călătorisem noaptea, avînd cu mine puțini bani, pentru cumpărăturile pe care le fac uneori, o lanternă mică, pentru rarele momente în care întunericul e mai mult un dușman decît un prieten, și un telefon celular, prins la cingătoare. De curînd, adăugasem un alt obiect la setul standard: un pistol, un Glock de 9 milimetri. Acesta atîrna sub jacheta mea, într-un toc suplu, prins de umăr. Nu era nevoie să ating pistolul ca să știu că se afla acolo. Greutatea lui era ca o tumoare ce-mi crescuse pe coaste. Cu toate acestea, am vîrît o mînă sub haină și am apăsat vîrful degetelor pe patul armei, așa cum o persoană superstițioasă atinge un talisman.

[1] Autorul se referă la personajul principal din *Fantoma de la Operă*, de Gaston Leroux. (n.tr.)

În afară de jacheta din piele neagră, purtam o cămașă neagră, negri, șosete negre și un pulover negru, din bumbac, cu mîlungi. Nu port negru din cap pînă-n picioare pentru că i-aș pe vampiri, preoți, asasini ninja sau celebrități de la Hollywood. În orașul ăsta, înțelepciunea îți cere să fii bine înarmat, dar și confunzi cu umbra, să atragi atenția cît mai puțin posibil.

Lăsînd Glock-ul în toc, stînd încă pe bicicletă, dar cu ambele oare pe pămînt, am desprins lanterna de pe ghidon. Bicicleta nu are far. Am trăit atît de mulți ani în noapte și în camere inate doar de luminări, încît ochii mei adaptați la întuneric nu au nevoie de ajutor.

Raza pătrunse vreo zece metri în tunelul de ciment, care avea duri drepte, dar un tavan arcuit. Nu se vedea nimic amenințător în ima parte a tunelului.

Orson se aventură înăuntru.

Înainte să urmez cîinele, am ascultat urletul traficului de pe tostradă, spre nord și spre sud, în depărtare. Pentru mine, ca de olcei, zgomotul era, simultan, încărcat cu spaimă și cu melancolie. -am condus niciodată o mașină și probabil că n-o voi face niciodată. Chiar dacă mi-aș proteja mîinile cu mănuși și fața cu o mască, rurile mașinilor ce vin fără încetare ar reprezenta un pericol ntru ochii mei. Pe de altă parte, n-aș putea să străbat o distanță mnificativă spre nord sau sud, de-a lungul coastei, și să mă întorc asă înainte de răsăritul soarelui.

Savurînd zgomotul traficului, am privit contrafortul solid din eton, în care era prins tunelul prin care trecea rîul. La capătul antei lungi se vedeau farurile mașinilor, dincolo de parapetul din tel, ce delimita marginea autostrăzii, dar nu am reușit să zăresc vehiculele ce treceau.

Ceea ce am văzut – sau am crezut că văd – cu colțul ochiului, a fost cineva ghemuit acolo sus, la sud de mine, o siluetă nu la fel de neagră ca noaptea din jur, luminată din spate de luminile mașinilor ce treceau. Stătea pe marginea superioară a contrafortului, chiar lîngă balustradă, abia vizibilă, dar cu o aură amenințătoare, ca un gurgui de pe frontonul unei catedrale.

Cînd am întors capul, să mă uit mai bine, luminile unui şir de autoturisme şi camioane făcură umbrele să sară, ca un stol de corbi zburînd printr-o furtună plină de fulgere. Printre fantomele acelea filfiitoare alerga în jos, în diagonală, o siluetă ce părea mai solidă, depărtîndu-se de mine şi de contrafort, luînd-o spre sud, pe zăgăzuirea acoperită de iarbă.

Într-o fracţiune de secundă, ajunse dincolo de atingerea stroboscopică a farurilor, se pierdu în bezna profundă şi fu ascunsă vederii de zidurile de beton ce se ridicau şapte metri deasupra mea. Poate că ocolea şi se întorcea pe marginea canalului, intenţionînd să intre în albia rîului prin spatele meu.

Sau poate că nu-l interesam deloc. Cu toate că-mi place să cred că galaxiile se rotesc în jurul meu, nu sînt centrul universului.

De fapt, poate ca silueta aceea misterioasă nici nu exista. O zărisem atît de puţin, încît nu puteam fi absolut sigur că fusese mai mult de-o iluzie.

Am vîrît din nou mîna sub haină şi am atins Glock-ul.

Orson pătrunsese atît de departe în tunelul de sub Autostrada 1, încît aproape că ieşise din raza lanternei.

După ce am privit în urmă, la albia rîului, şi n-am văzut pe nimeni, am pornit pe urmele cîinelui. Mergeam pe jos, împingînd bicicleta cu mîna stîngă. Nu-mi plăcea că aveam mîna dreaptă – mîna pentru pistol – ocupată cu lanterna. Şi lanterna făcea să fiu mai uşor de urmărit. Şi de ochit.

Cu toate că albia rîului era uscată, zidul tunelului răspîndea un miros de umezeală, nu neapărat neplăcut, iar aerul rece avea – din cauza cimentului – o urmă de aromă de lămîie.

Prin patul drumului de deasupra, prin straturile de oţel, ciment şi pămînt pătrundea zăngănitul maşinilor ce treceau pe şosea, producînd ecou în tavanul tunelului. De cîteva ori, în ciuda zgomotului traficului, am avut impresia că aud pe cineva apropiindu-se în grabă. De fiecare dată m-am întors spre sunet, dar lanterna n-a scos la iveală decît zidul neted din beton şi albia pustie din spatele meu.

Urmele de camion continuau dincolo de tunel, într-o altă porţiune deschisă a Santei Rosita. Am stins lanterna, uşurat să regăsesc

lumina de afară. Canalul cotea spre dreapta, spre est–sud-est de acum, urcînd într-un unghi mai mare decît înainte.

Cu toate că dealurile din jur erau pline de case, ne apropiam de marginea oraşului.

Ştiam de ceva timp încotro ne îndreptăm şi nu-mi surîdea deloc perspectiva. Dacă Orson era pe drumul cel bun şi dacă individul care-l răpise pe Jimmy Wing condusese camionul care lăsase urmele acelea, atunci individul fugise cu copilul în Fort Wyvern, baza militară abandonată care se afla la originea multor probleme curente din Moonlight Bay.

Wyvern, care are suprafaţa de 134 456 de acri – cu mult mai mult decît oraşul nostru –, e înconjurat de un gard înalt, din sîrmă, prins pe stîlpi de oţel, fixaţi în ciment, avînd deasupra sîrmă ghimpată. Această barieră este străpunsă de rîu şi, cînd am cotit, am văzut un Chevrolet Suburban, de culoare închisă, parcat lîngă gard, la capătul dîrelor pe care le urmăriserăm.

Camioneta se afla la vreo douăzeci de metri de noi, dar eram destul de sigur că nu era nimeni înăuntru. Cu toate acestea, intenţionam să mă apropii cu grijă.

Lătratul slab al lui Orson indica faptul că şi el era precaut.

Întorcîndu-mă spre terenul pe care-l traversaserăm, n-am văzut nici urmă de gurguiul tîrîtor, pe care-l zărisem pe partea de est a Autostrăzii 1. Cu toate acestea, aveam impresia că ne spionează cineva.

Mi-am lăsat bicicleta jos, în spatele unei grămezi de alge aduse de apă. După ce mi-am prins lanterna la cingătoare, la spate, am scos Glock-ul din toc. E un pistol bun în acţiune, cu dispozitiv de siguranţă intern. Nu are nici o pîrghie minusculă care trebuie trasă înainte de a folosi arma.

Pistolul ăsta mi-a salvat viaţa de mai multe ori. Dar faptul că-l am nu mă face să mă simt în siguranţă. Nu mă simt în largul meu cu el. Bănuiesc că n-aş putea să-l folosesc cu sufletul împăcat. Greutatea şi aspectul armei n-au nici o legătură cu aversiunea pe care o simt faţă de ea. E un pistol superb. Cînd eram doar un băiat şi colindam oraşul noaptea, am fost obiectul unor memorabile abuzuri, verbale şi fizice, din partea unor huligani – majoritatea

copii, dar şi unii adulţi, care se pricepeau mai bine –, iar hărţuiala lor m-a făcut să învăţ să mă apăr şi m-a convins să nu las niciodată o nedreptate fără un răspuns ferm. Dar experienţele acelea au generat în mine o silă faţă de violenţa ca soluţie facilă. Ca să mă apăr sau ca să-i protejez pe cei pe care-i iubesc, pot folosi o forţă ucigătoare, dacă-i nevoie, dar acest lucru nu-mi face plăcere.

Cu Orson alături, m-am apropiat de Suburban. Înăuntru nu era nimeni. Capota era caldă. Maşina fusese parcată doar de cîteva minute.

Urme de picioare porneau de la uşa şoferului şi ajungeau la uşa pasagerului. De acolo continuau către gardul din apropiere. Păreau asemănătoare – dacă nu identice – celor de sub fereastra dormitorului lui Jimmy Wing.

Luna ca o monedă de argint se îndrepta încet către linia întunecată a orizontului, dar lumina ei rămînea suficient de puternică pentru a putea citi numărul de înmatriculare al vehiculului. L-am memorat de îndată.

Am găsit locul în care gardul fusese tăiat cu o foarfecă pentru sîrmă. Lucrul ăsta fusese făcut cu ceva timp în urmă, înainte de ultima ploaie, pentru că pe nămolul netezit de apă nu se vedeau urme clare, aşa cum ar fi trebuit să lase o asemenea activitate. Mai multe ţevi de drenaj leagă Moonlight Bay de Wyvern. De obicei, cînd explorez baza militară părăsită, pătrund printr-una dintre aceste intrări mai discrete, unde folosesc propria foarfecă pentru sîrmă.

Pe latura dinspre rîu a gardului – ca de-a lungul întregului perimetru şi în interiorul bazei – se afla o pancartă, scrisă cu litere roşii şi negre, care avertiza că, deşi baza fusese închisă, la recomandarea Comisiei de Închidere şi Reconversie a Bazelor Apărării, ca urmare a sfîrşitului Războiului Rece, totuşi intruşii vor fi arestaţi, amendaţi şi posibil vîrîţi în puşcărie, pentru încălcarea unei liste impresionante de legi federale, atît de lungi încît ocupa treimea de jos a avertismentului. Tonul era sec, fără compromisuri, dar nu m-a mişcat. Politicienii ne-au promis pace, prosperitate veşnică, înţelegere şi dreptate. Dacă îşi vor respecta vreodată promisiunile, poate că voi avea mai mult respect pentru ameninţările lor.

Aici, lîngă gard, urmele răpitorului nu erau singurele semne lăsate pe albia rîului. Lumina slabă mă împiedica să identific însă noile urme.

Am riscat să folosesc lanterna. Ţinînd-o cu o singură mînă, am aprins-o doar pentru o secundă sau două, suficient de mult ca să-mi imaginez ce se întîmplase acolo.

Deşi gaura din gard fusese făcută cu mult timp în urmă, în perioada de pregătire a crimei, totuşi individul care răpise copilul nu lăsase o spărtură vizibilă. Crease un loc de trecere greu de observat, iar în noaptea asta fusese nevoie doar să dea la o parte sîrmele care atîrnau. Ca să aibă mîinile libere, îşi pusese jos captivul, asigurîndu-se că acesta nu va încerca să fugă, fie paralizîndu-l pe Jimmy prin ameninţări, fie legîndu-l.

Al doilea set de urme era considerabil mai mic decît primul. Şi fără încălţăminte. Erau urmele unui copil care fusese răpit desculţ din patul său.

Cu ochii minţii, am revăzut chipul îngrijorat al lui Lilly. Soţul ei, Benjamin Wing, lucrător la o companie de linii de înaltă tensiune, se electrocutase cu aproape trei ani în urmă, într-un accident de muncă. Fusese un tip solid, pe jumătate cherokee, cu ochii veseli, atît de plin de viaţă că părea să nu se sature niciodată de ea, iar moartea lui îi şocase pe toţi. Oricît de puternică era Lilly, ar fi fost zdrobită dacă ar fi trebuit să sufere această a doua şi mult mai teribilă pierdere, la aşa scurt timp după prima.

Deşi nu mai eram de mult amanţi, o iubeam încă, doar ca un prieten. Mă rugam să fiu în stare să-i aduc fiul înapoi, zîmbitor şi nevătămat, şi să văd îngrijorarea dispărînd de pe chipul ei.

Orson scînci îngrijorat. Tremura, dornic să continue urmărirea.

După ce mi-am prins iarăşi lanterna la cingătoare, m-am strecurat pe sub sîrmă. Un zăngănit uşor de protest răsună în sîrmele din oţel.

– Cei curajoşi vor căpăta cîrnaţi! i-am promis eu.

Iar Orson ţîşni prin spărtură.

3

În timp ce urmam cîinele în zona interzisă, capătul ascuţit al unei sîrme mi-a agăţat şapca şi mi-a tras-o de pe cap. Am luat-o de jos şi am şters-o puţin de pantaloni, apoi am pus-o la locul ei. Aveam şapca aceea, bleumarin, cu cozoroc, de opt luni. O găsisem într-o încăpere ciudată din beton, la trei niveluri sub pămînt, în adîncurile depozitelor abandonate din Fortul Wyvern. Deasupra cozorocului erau brodate cu roşu cuvintele „Trenul Misterului". Nu aveam idee cui aparţinuse şapca şi nu cunoşteam înţelesul broderiei rubinii.

Şapca nu valora prea mult, dar, dintre toate bunurile mele, era, într-un fel, cel mai preţios. Nu aveam nici o dovadă că există vreo legătură între ea şi munca de cercetător a mamei mele sau cu vreun proiect la care lucrase ea – în Fort Wyvern sau în altă parte –, dar eram convins că era. Cu toate că ştiam o parte dintre teribilele secrete ale Wyvernului, credeam totuşi că, dacă aş reuşi să aflu înţelesul cuvintelor brodate, aş scoate la iveală adevăruri uimitoare. Investisem multă încredere în şapca aia. Cînd n-o purtam, o ţineam aproape, pentru că îmi amintea de mama şi, prin urmare, mă liniştea.

Cu excepţia zonei curăţate de lîngă spărtură, în gard se adunaseră alge, lemne şi gunoaie. Albia Santei Rosita se întindea peste Wyvern, la fel ca în alte părţi.

Din nou, singurele urme erau ale răpitorului de copii. Din acest loc luase băiatul în braţe.

Orson alerga după urme, iar eu goneam după el. Curînd, am ajuns la un drum de acces, care urca spre malul de nord al rîului, iar Orson o apucă pe el fără ezitare.

Răsuflam mai greu decît cîinele cînd am ajuns în vîrful digului, deşi, în ani canini, faţă-păroasă era cam de vîrsta mea.

Cît de norocos eram că trăisem suficient ca să recunosc subtila, dar imposibil de negat scădere a puterii şi a sprintenelii tinereţii. La naiba cu poeţii care laudă frumuseţea şi puritatea morţii de tînăr! Cu toată xerodermia pigmentosum, aş fi mulţumit dacă aş supravieţui ca să mă bucur de dulcea decrepitudine a celui de-al optzecilea an sau chiar de slăbiciunea delicioasă a cuiva pe al cărui tort de aniversare sînt aprinse o sută de lumînări. Sîntem mai plini de viaţă şi mai aproape de înţelesul existenţei noastre cînd sîntem mai vulnerabili, cînd experienţa ne-a făcut umili şi ne-a vindecat de aroganţa care, ca o formă de surzenie, ne împiedică să auzim lecţiile pe care ni le dă universul. În timp ce luna îşi ascundea faţa după un văl de nori, am privit în ambele direcţii, de-a lungul malului nordic al Santei Rosita. Jimmy şi cel care-l răpise nu se zăreau.

N-am văzut nici vreun gargui ghemuit mişcîndu-se pe albia rîului, dedesubt, sau pe malul canalului. Oriunde ar fi fost, silueta de pe autostradă nu era interesată de mine.

Fără să ezite, Orson alergă către zona unde se aflau nişte depozite masive, la vreo cincizeci de metri de dig. Construcţiile acelea întunecate păreau misterioase, în ciuda scopului lor banal şi în ciuda faptului că mă obişnuisem oarecum cu ele.

Deşi enorme, nu erau singurele depozite ale bazei şi, cu toate că aveau dimensiunile a cîtorva cvartale dintr-un oraş, ele reprezintă un procent insignifiant al clădirilor înconjurate de gard. În momentul de vîrf al activităţii sale, Fort Wyvern avea 36 400 de militari activi. Aproape treisprezece mii de oameni ca personal auxiliar şi mai mult de patru mii de civili participau la activitatea bazei. Existaseră trei mii de case şi bungalow-uri, care rămăseseră toate pustii.

Într-o clipă, am pătruns în zona depozitelor, iar nasul lui Orson îl ghidă iute printr-un labirint de drumuri de serviciu, către cea mai

mare construcție din grup. Ca multe dintre clădirile înconjurătoare, era dreptunghiulară, cu ziduri înalte de zece metri, din tablă ondulată, ce se ridicau din temelia de beton spre un acoperiș curbat, din metal. La un capăt se găsea o ușă glisantă, suficient de mare ca să permită accesul camioanelor de mare tonaj. Era închisă, dar alături de ea se afla alta, de dimensiuni mai mici, pentru oameni, care fusese lăsată deschisă.

Deși pînă atunci fusese încrezător, cînd se apropie de intrare, Orson ezită. Încăperea de dincolo de ușă era mai întunecată decît drumul de acces din jurul nostru, luminat de stele. Ciinele părea să nu aibă încredere în capacitatea nasului său de a detecta existența vreunui pericol în depozit, de parcă mirosul după care se ținuse pînă în momentul acela ar fi fost filtrat de densitatea beznei din interiorul clădirii.

Stînd cu spatele lipit de zid, m-am strecurat, de-a lungul clădirii, pînă la ușă. M-am oprit lîngă ea, cu pistolul în mînă, cu țeava îndreptată în sus.

Am ascultat, ținîndu-mi respirația, tăcut ca un mort – cu excepția unui chiorăit slab al stomacului meu, care continua să digere gustarea luată înainte de miezul nopții: brînză, pîine cu ceapă și ardei mexicani. Dacă mă așteptase cineva lîngă ușă, gata să mă atace, atunci murise între timp, pentru că era mai tăcut decît mine. Dar, fie că era mort sau nu, respirația nu-i putea, ca a mea.

Deși Orson nu era mai ușor de văzut, ca o pată de tuș pe o bucată de mătase neagră, l-am urmărit cum s-a oprit chiar în fața intrării. După o ezitare care m-a uimit, s-a îndepărtat de ușă și a făcut cîțiva pași pe alee, către următoarea clădire.

Și el era tăcut – nu se auzea zgomot de labe pe pavaj, nici un gîfîit, nici măcar un sunet al digestiei, de parcă ar fi fost doar fantoma unui ciine. Se uită înapoi, spre drumul pe unde veniserăm, și atunci i se zăriseră un pic ochii, în care se reflectau vag stelele. Punctele albe, abia vizibile, ale dinților lui erau ca rînjetul fosforocent, neliniștitor al unei stafii.

Nu credeam că ezitarea lui se datora spaimei de ceea ce se afla în fața noastră. Dar nu mai părea sigur de locul către care conducea pista.

M-am uitat la ceas. Fiecare secundă marca nu numai trecerea timpului, ci și scăderea șanselor de viață ale lui Jimmy Wing. Eram aproape sigur că nu fusese răpit pentru o răscumpărare, ci pentru satisfacerea unor nevoi tenebroase, care puteau include sălbăticii ce meritau luate în considerație.

Am așteptat, străduindu-mă să-mi țin în frîu imaginația. Apoi, cînd Orson se întoarse, în cele din urmă, spre ușa deschisă a depozitului, fără să pară foarte convins că prada noastră se afla înăuntru, am decis să acționez. Norocul îi iubește pe cei curajoși. Sigur, același lucru îl face și moartea.

Cu mîna stîngă, am luat lanterna prinsă la spate. Am intrat pe ușă, ghemuindu-mă. Am trecut pragul și am privit iute spre stînga. De îndată ce am aprins lanterna, am rostogolit-o pe podea – o șiretenie simplă, poate prostească, menită să îndepărteze gloanțele de mine.

Nu a bubuit nici un pistol, iar cînd lanterna s-a oprit, tăcerea din depozit era la fel de profundă ca tăcerea unei planete moarte, fără atmosferă. Spre surprinderea mea, cînd am încercat să respir, am reușit.

Am ridicat lanterna. Cea mai mare parte a depozitului era, de fapt, o singură încăpere, atît de lungă încît raza lanternei nu pătrundea pînă la celălalt capăt. Nu reușea să străbată nici distanța mai mică, în lățime, ca să lumineze celălalt zid lateral. După ce am scrutat semiîntunericul, bezna a revenit, mai luxuriantă și mai profundă ca înainte. Nu zărisem nici un adversar la pîndă.

Mai degrabă plin de îndoială decît suspicios, Orson alergă prin zona luminată și, după o ezitare, păru că vrea să părăsească depozitul, cu un strănut. Se îndreptă spre ușă.

Un zăngănit slab sparse tăcerea undeva, în clădire. Acustica făcu sunetul să răsune de-a lungul pereților camerei ca într-o peșteră, reducîndu-se pînă cînd calitatea inițială, metalică se domoli într-un bîzîit sinistru, șoptit, ca vocile unor insecte vărătice.

Am stins lanterna.

În întunericul orbitor, l-am simțit pe Orson întorcîndu-se lîngă mine, frecîndu-se de piciorul meu.

Voiam *să mă mișc*.

Nu știam *unde* să mă duc.

Jimmy trebuia să fie pe aproape și încă în viață, pentru că individul care-l răpise nu ajunsese la altarul unde să-și ducă la îndeplinire jocul ritual și să sacrifice mielul. Pe Jimmy, care era mic, speriat și singur. Al cărui tată era mort, la fel ca al meu. A cărui mamă ar fi zdrobită de durere pentru totdeauna dacă nu mi-aș ține făgăduiala.

Răbdare. E una dintre marile virtuți, pe care Dumnezeu încearcă să ne învețe s-o dobîndim refuzînd să Se arate în lume. Răbdare.

Eu și Orson am rămas nemișcați și vigilenți mult timp după ce ecoul s-a stins. Chiar atunci cînd tăcerea dură suficient de mult ca să mă întreb dacă sunetul pe care-l auzisem avea vreo semnificație, răsună o voce profundă și furioasă, amortizată, ca zgomotul anterior. O voce. Nu o conversație. Un monolog. Cineva vorbea de unul singur, sau unui captiv mic, speriat, care nu îndrăznea să-i răspundă. Nu înțelegeam nimic, dar vocea era cavernoasă și morocănoasă, ca aceea a unui trol dintr-un basm.

Cel care vorbea nu se îndepărta, nici nu se apropia. Era limpede că nu se afla în aceeași încăpere cu noi. Înainte să-mi dau seama din ce direcție veneau cuvintele mormăite, trolul tăcu.

Fort Wyvern fusese închis în urmă cu nouăsprezece luni, deci nu ajunsesem să cunosc fiecare ascunzătoare din bază, așa cum cunoșteam fiecare colțișor din Moonlight Bay. Pînă acum îmi limitasem explorările la zonele cele mai misterioase ale bazei, unde existau șanse să întîlnesc peisaje stranii și uimitoare. Despre acest depozit știam doar că seamănă cu celelalte: înalt de trei etaje și compus din patru compartimente: camera principală, în care ne aflam, un grup de birouri în colțul îndepărtat, din dreapta, o toaletă în colțul din stînga și o mansardă deschisă, deasupra acestor două compartimente. Eram sigur că nici vocea, nici zgomotul nu veniseră din camerele acelea.

M-am învîrtit în cerc, frustrat din cauza întunericului de nepătruns. Era la fel de neîndurător și de nesfîrșit ca giulgiul negru care va cădea peste mine dacă, într-o zi, răul produs de lumină va planta sămînța tumorii în ochii mei.

Un zgomot mai puternic decît primul, un zăngănit de metal lovind alt metal, bubui prin clădire, provocînd un ecou care suna ca o canonadă îndepărtată. De data asta am simțit vibrații în podeaua de beton, ceea ce sugera că sursa zgomotului putea fi sub etajul principal al depozitului.

Sub anumite clădiri din bază se află locuri secrete, cu siguranță necunoscute majorității soldaților care efectuau treburile obișnuite ale armatei în Wyvern. Ușile, bine ascunse, duceau în jos, în subterane, către cămări aflate sub ele și către beciuri aflate sub cămări. Multe dintre aceste construcții subterane erau legate de altele din bază prin scări, ascensoare și tunele, care ar fi fost mult mai greu de detectat înainte ca baza să fi fost abandonată și golită de provizii și echipament.

Chiar dacă o parte din secretele Wyvernului rămăseseră la vedere odată cu plecarea slujitorilor săi, cele mai frumoase descoperiri ale mele n-ar fi fost posibile fără ajutorul înțeleptului meu însoțitor canin. Abilitatea lui de a simți cel mai slab miros ce urca prin crăpături din camerele ascunse este la fel de impresionantă ca talentul său de a pluti pe o planșă pentru surf, deși poate că nu la fel de impresionantă ca îndemînarea cu care obține o a doua bere de la prietenii săi – cum sînt eu, bunăoară –, care știu foarte bine că nu rezistă decît la una.

Fără îndoială, această bază întinsă găzduiește multe instalații care au rămas ascunse, așteptînd să fie scoase la iveală. Totuși, oricît de interesante fuseseră explorările mele aici, mă abțineam periodic de la ele. Cînd petreceam prea mult timp în țara umbrelor de sub Fort Wyvern, atmosfera de aici devenea apăsătoare. Văzusem destul ca să-mi dau seama că lumea aceea subterană era locul unor operațiuni clandestine de mare amploare, că aici fuseseră efectuate numeroase și diverse proiecte de cercetare finanțate dintr-un buget ilegal și că unele dintre aceste proiecte erau atît de ambițioase și de stranii, încît sfidau posibilitatea de a fi înțelese numai pe baza cîtorva dovezi enigmatice rămase la fața locului.

Dar nu înțelegerea acestui fapt mă făcea să nu mă simt în largul meu în lumea subterană din Wyvern. Mult mai neplăcut era sentimentul – ceva mai mult decît o intuiție – că o parte din activitățile

desfăşurate aici nu fuseseră doar o prostie bine intenţionată înfăptuită la ordinul celor de sus, nu doar ştiinţă în serviciul politicii, ci ticăloşie curată. Dacă petrec mai multe nopţi la rînd în subteranele din Wyvern, sînt copleşit de convingerea că răutăţi necunoscute au fost eliberate din crescătoria lor subpămînteană şi că unele bîntuie prin locurile alea, aşteptîndu-te să dai peste ele. Dar nu teama mă face să mă întorc la suprafaţă, ci mai degrabă un simţ al moralei şi o sufocare spirituală – ca şi cum, dacă stau prea mult pe tărîmul acela, m-aş alege cu o pată de neînlăturat pe suflet.

Nu mă aşteptasem ca depozitele acelea banale să fie legate direct cu cele învecinate, pe sub pămînt. Dar în Fort Wyvern nimic nu-i atît de simplu pe cît pare.

Am aprins lanterna, convins că răpitorul – dacă pe el îl urmăream – nu se afla la acel nivel al clădirii.

Părea ciudat că un psihopat şi-ar aduce micuţa victimă aici şi nu într-un loc mai personal şi mai intim, unde să fie sigur că putea să-şi satisfacă în linişte nevoile perverse care-l mînau. Pe de altă parte, Wyvern avea un aer misterios, precum Stonehenge, marea piramidă de la Gizeh, ruinele maya de la Chichen Itza. Magnetismul său de rău augur putea să atragă un om anormal care – după cum se întîmplă frecvent în asemenea cazuri – îşi găseşte cele mai pure emoţii nu în molestarea unui nevinovat, ci în torturarea şi uciderea brutală a acestuia. Acest loc straniu i se părea la fel de potrivit ca o biserică părăsită sau o casă veche, în ruine, de la periferia unui oraş, în care un nebun îşi ciopîrţise familia cu securea, în urmă cu cincizeci de ani.

Desigur, exista posibilitatea ca individul care răpise băiatul să nu fie nebun sau pervers, ci un om care lucra într-un mod bizar, dar totuşi oficial, în zona Wyvern, care rămăsese, în secret, activă. Această bază, chiar desfiinţată, e un teren propice paranoiei.

Cu Orson alături de mine, am alergat către birourile din partea îndepărtată a halei.

Primul s-a dovedit a fi ceea ce mă aşteptam: un spaţiu gol. Patru pereţi goi. O gaură în tavan, în locul în care fusese fixată cîndva lampa fluorescentă.

În al doilea, infamul Darth Vader[1] zăcea pe podea. O figurină din plastic, înaltă de zece centimetri, colorată în negru şi argintiu.

Mi-am amintit colecţia de jucării similare, pe care o văzusem pe rafturile pentru cărţi din dormitorul lui Jimmy.

Orson îl mirosi pe Vader.

– Vino în Partea Întunecată, Luke[2], am murmurat eu.

O gaură mare, dreptunghiulară se deschidea în zidul din spate, de pe care o pereche de uşi de ascensor fuseseră smulse de o echipă de recuperare a armatei. Ca o măsură improvizată de siguranţă, o bară de doi ţoli fusese prinsă în nituri în dreptul deschizăturii, la înălţimea taliei. Mai multe accesorii complicate din oţel, care atîrnau încă de perete, sugerau că, în zilele în care Fort Wyvern slujise apărarea naţională, ascensorul fusese ascuns în spatele a ceva – probabil o bibliotecă sau un dulap.

Cabina ascensorului şi a motorului dispăruseră, iar lumina lanternei mi-a permis să văd un puţ adînc de trei etaje. Singurul acces era pe o scară de întreţinere, fixată de peretele puţului.

Cel pe care-l urmăream era, probabil, prea ocupat în altă parte ca să zărească lumina fantomatică din cuşca ascensorului. Raza, absorbită de cimentul cenuşiu, era cu puţin mai luminoasă decît un nor de materie, chemat la o şedinţă de spiritism şi plutind deasupra mesei în care ciocănea spiritul.

Cu toate acestea, am stins lanterna şi am vîrît-o, încă o dată, sub cingătoare. Fără tragere de inimă, am pus pistolul în toc, sub haină.

M-am lăsat într-un genunchi şi am pipăit prin bezna din jur, care părea întinsă fie cît tot biroul depozitului, fie adîncă de miliarde de ani-lumină, o gaură neagră care lega universul nostru ciudat de altul, şi mai straniu. Pentru o clipă, inima păru să-mi sară din piept, apoi mîna mea îl găsi pe bunul Orson şi, mîngîindu-i blana, m-am liniştit.

Cîinele îşi puse capul pe genunchiul meu, încurajîndu-mă să-l mîngîi şi să-l scarpin după urechi, una fiind ciulită, cealaltă blegită.

Trecuserăm împreună prin multe. Îi pierduserăm pe prea mulţi dintre cei pe care-i iubeam. Cu aceeaşi emoţie, ne îngrozea gîndul

---

[1] Personaj din seria de filme Star Wars (n. tr.)

[2] Replică a lui Darth Vader (n.tr.)

că vom fi lăsaţi să înfruntăm singuri viaţa. Îi avem şi pe prietenii noştri – Bobby Halloway, Sasha Goodall şi pe încă vreo cîţiva – şi-i preţuim, dar noi doi împărtăşim ceva care-i dincolo de cea mai profundă prietenie, o relaţie unică, fără de care nici unul din noi n-ar mai fi întreg.

– Frăţioare, am şoptit eu, iar el mi-a lins mîna. Să mergem, am zis şi nu a trebuit să-i spun că urma să coborîm.

N-am spus însă că printre nenumăratele abilităţi ale lui Orson s-ar include echilibrul extraordinar necesar coborîrii unei scări perfect verticale, cu ajutorul labelor. Are talent să găsească urma, un suflet mare, curaj fără limite, loialitate la fel de sigură ca dispariţia soarelui la apus, o capacitate fără margini de a iubi, un nas rece, o coadă care se agită atît de mult că ar putea produce mai multă electricitate decît o centrală nucleară mică –, dar, ca fiecare dintre noi, are limitele sale.

Am înaintat, prin beznă, către gaura din perete. Am apucat orbeşte unul dintre accesoriile din oţel, care fixaseră biblioteca aceea, acum lipsă, de nişte şine montate în perete. M-am împins, pînă am ajuns cu ambele picioare pe bara aflată în dreptul deschizăturii. M-am întins spre scară, am căutat o treaptă de oţel, am apucat una şi am sărit de pe bară pe scara de serviciu.

Recunosc că nu mă mişc chiar ca o pisică, dar acest lucru doar un şoarece l-ar putea aprecia. Nu vreau să sugerez că aş avea abilitatea paranormală de a alerga pe un covor de frunze uscate, fără să scot un foşnet. Taina mea e consecinţă a trei lucruri. Primul: profunda răbdare pe care am învăţat-o de la XP. Al doilea: încrederea cu care am învăţat să mă deplasez prin cea mai întunecată noapte. Al treilea şi nu mai puţin important: deceniile petrecute observînd animalele şi păsările de noapte, cu care îmi împart lumea. Fiecare dintre ele e un maestru al tăcerii cînd e nevoie, şi de cele mai multe ori au o disperată nevoie să fie aşa, pentru că noaptea e regatul animalelor de pradă, în care fiecare vînător este vînat, la rîndul lui.

Am coborît din beznă într-o beznă distilată, dorindu-mi să nu am nevoie de ambele mîini pentru scară şi să pot ţopăi pînă jos ca o maimuţă, agăţîndu-mă cu mîna stîngă şi cu ambele picioare, ţinînd

cu dreapta pistolul pregătit. Dar, dacă aş fi fost maimuţă, aş fi fost prea isteţ ca să intru într-un asemenea bucluc.

Înainte să ajung la primul nivel, am început să mă întreb cum coborîse pe scară individul pe care-l urmăream. Cum cărase copilul? Pe umăr, ca un pompier? Probabil că Jimmy avusese mîinile şi picioarele legate, pentru a-l împiedica să facă vreo mişcare, intenţionată sau din cauza panicii, care ar fi putut să-l dezechilibreze pe răpitor. În acest caz, pentru că băiatul era mic, n-ar fi fost o povară considerabilă, dar ar fi avut tendinţa să alunece în spate, de fiecare dată cînd individul care-l răpise şi-ar fi mutat mîna de pe o treaptă pe alta.

Am tras concluzia că omul pe care-l urmăream era la fel de puternic, agil şi plin de încredere în sine, pe cît era de psihopat. Aşa că am renunţat la speranţa că vînam un bibliotecar burtos care, zăpăcit şi ameţit de stresul de a converti inventarul din sistemul zecimal Dewey într-unul nou, computerizat, ajunsese să facă acest act nebunesc.

Chiar şi pe întuneric mi-am dat seama cînd am ajuns pe treapta din dreptul locului unde fuseseră uşile liftului. Nu pot să explic cum de mi-am dat seama, după cum nu pot să explic intriga majorităţii filmelor cu Jackie Chan, deşi îmi plac filmele cu Jackie Chan. Poate că exista un curent de aer, un miros sau o rezonanţă, atît de subtil încît îl percepeam doar cu ajutorul subconştientului.

Nu puteam fi sigur că acesta era nivelul la care răpitorul dusese băiatul. Se putea să fi coborît mult mai adînc.

Am ascultat cu atenţie, sperînd să aud din nou vocea profundă, de trol. Sau alt sunet care să mă ghideze. Atîrnam ca un păianjen de o pînză extrem de minuţios ţesută. Nu aveam intenţia să înhaţ muşte şi molii neatente, dar, cu cît stăteam mai mult timp suspendat în beznă, cu atît mai mult îmi dădeam seama că nu eu sînt păianjenul, că nu eu sînt cel care se înfruptă, ci mîncarea, şi că o tarantulă mare cît o cabină de ascensor urca din groapa de sub mine, forfecînd în tăcere din mandibulele-i ascuţite...

Tatăl meu fusese profesor de poezie şi, în copilărie, îmi citise întreaga istorie a versului, de la Homer la Dr. Seuss, de la Donald Justice la Ogden Nash, lucru care-l face – în parte – responsabil de

imaginaţia mea barocă. De restul e de vină gustarea menţionată anterior, compusă din brînză, pîine cu ceapă şi ardei mexicani.

Sau de vină era atmosfera macabră din Fort Wyvern, pentru că acolo chiar şi cel mai raţional om ar fi avut motive serioase să se gîndească la păianjeni uriaşi. Imposibilul fusese cîndva posibil, în locul ăsta. Dacă arahnida hidoasă din mintea mea se datora tatălui şi dietei mele, atunci imaginaţia mea ar fi trebuit să evoce nu un simplu păianjen, ci imaginea unui Grinch[1] rînjind, căţărîndu-se spre mine.

În timp ce atîrnam nemişcat de scară, acel Grinch ce rînjea a devenit iute o imagine nespus de terifiantă, mult mai mult decît ar fi putut să fie vreun păianjen. Asta a durat pînă ce o altă bubuitură a răsunat prin clădire, trezindu-mă la realitate. Era asemănătoare cu prima, cea care mă făcuse să ajung atît de departe: o uşă de metal izbindu-se într-o ramă de oţel.

Sunetul venise din unul dintre cele două niveluri de dedesubt.

Înfruntînd fălcile păianjenului sau pe Grinch, am mai coborît un etaj, pînă la următoarea deschidere în tunelul ascensorului.

Chiar cînd am ajuns la acest al doilea etaj subteran, am auzit vocea mormăitoare, mai puţin distinctă şi mai puţin inteligibilă decît înainte. Dar nu mă îndoiam că provenea de aici, nu de la ultimul nivel, aflat la baza puţului.

Am privit către vîrful scării. Probabil că Orson privea în jos, văzînd din mine la fel de mult cît vedeam eu din el, dar adulmecîndu-mi mirosul liniştitor. Liniştitor şi tot mai puternic, pentru că transpiram, în parte din cauza oboselii şi în parte din cauză că anticipam confruntarea iminentă.

Ţinîndu-mă de scară cu o mînă, m-am întins către deschizătură, am găsit-o, am pipăit dincolo de colţ şi am descoperit un mîner din metal, care facilita trecerea de pe scară pe coridor. Aici nu exista nici o baricadă de siguranţă în faţa uşii, aşa că am trecut uşor din puţul ascensorului la nivelul subsolului.

Am trecut dintr-un întuneric distilat într-un întuneric mai puţin dens.

---

[1] Personaj din filme şi benzi desenate (n.tr.)

Am scos Glock-ul şi m-am tras de lîngă deschizătură, stînd cu spatele lipit de zid. Simţeam betonul rece, chiar şi prin straturile izolatoare ale hainei şi ale puloverului din bumbac.

Mă cuprinsese o senzaţie de împlinire, o plăcere ciudată că reuşisem să ajung pînă acolo fără să fiu descoperit. Dar aproape imediat senzaţia aceea făcu loc unui fior, cînd o parte mai raţională din mine mă întrebă *ce naiba căutam eu acolo*.

Eram complet nebun de hălăduiam într-un întuneric imposibil, chiar în inima beznei, unde aceasta se condensase, aşa cum fusese materia cu o clipă înainte ca Big Bangul să o împrăştie în univers, şi, odată ajuns acolo, unde nu exista pic de speranţă de lumină, puteam fi strivit pînă cînd spiritul meu înspăimîntat era stors din mintea şi carnea mea muritoare, precum sucul din struguri...

Doamne, ce nevoie aveam de o bere!

Dar nu adusesem nici una cu mine. Şi nici nu aveam de unde să fac rost de una.

Am încercat să respir încet. Pe gură, ca să reduc zgomotul. Pentru cazul în care trolul cel rău, înarmat cu o drujbă, s-ar tîrî către mine, cu un deget noduros apăsat pe butonul de pornire.

Eu sînt cel mai mare duşman al meu. Acest lucru, mai mult decît orice altă caracteristică, dovedeşte că sînt om.

Aerul n-avea nici pe departe un gust atît de bun ca o Corona sau o Heineken rece. Avea o vagă aromă amăruie.

Cînd o să mă duc rîndul viitor să vînez tipi răi, o să car cu mine o frapieră plină cu gheaţă şi cu şase cutii cu bere.

Pentru un timp, m-am gîndit intens la toate valurile sticloase, de trei metri, care mă aşteptau să fac surf, la toate berile la gheaţă, la *taco*-uri, la Sasha, cu care făceam dragoste... pînă cînd sentimentul de panică oprimantă şi claustrofobică s-a redus treptat.

Nu m-am calmat pe deplin pînă n-am reuşit să-mi reproduc în minte imaginea Sashei. Ochii ei cenuşii, limpezi ca apa de ploaie. Părul ei ciufulit, de culoarea mahonului. Forma gurii ei, curbată de zîmbet. Strălucirea ei.

Pentru că fusesem prudent, răpitorul nu avea de unde să ştie că-s prezent, ceea ce însemna că nu avea nici un motiv să-şi rezolve afacerea fără să folosească lanterna. Faptul că nu putea să vadă

teroarea victimei sale îi reducea plăcerea perversă. Bezna absolută era o dovadă că nu se afla în imediata apropiere, ci în altă încăpere, închisă.

Lipsa țipetelor însemna că nu se atinsese de băiat. Pentru animalul de pradă, plăcerea de a auzi era egală cu plăcerea de a vedea. În strigătele victimei, el percepea o adevărată muzică...

Dacă eu nu puteam zări nici cea mai slabă urmă a lanternei individului, atunci nici el nu putea s-o vadă pe a mea. Mi-am scos lanterna și am aprins-o.

Eram în nișa unui lift obișnuit. În dreapta, după colț, am găsit un coridor lung, lat de vreo trei metri, cu podea din plăci cenușii de ceramică, cu pereți din beton, vopsiți în albastru-deschis. Ducea într-o singură direcție: în lungul depozitului pe care-l traversasem recent, la parterul clădirii.

Nu pătrunsese prea mult praf la adîncimea aceea, unde aerul era liniștit și rece, ca într-o morgă. Podeaua era prea curată ca să se vadă pe ea urme de pași.

Tuburile fluorescente nu fuseseră scoase din tavan. Nu reprezentau vreun pericol pentru mine, fiindcă nici una dintre clădiri nu mai era alimentată cu curent electric.

În alte nopți, descoperisem că operațiunile de recuperare se reduseseră la luarea unor obiecte de valoare din zone limitate ale bazei. Probabil că, în mijlocul lucrărilor, funcționarii Departamentului Apărării deciseseră că efortul respectiv costa mai mult decît valoarea bunurilor salvate.

În stînga, peretele coridorului era întreg. În dreapta, un șir de camere, în spatele unor uși din oțel inoxidabil, fără nici un fel de însemne.

Chiar dacă nu mă puteam consulta cu istețul meu frate canin, eram în stare să deduc și singur că trîntitul unor asemenea uși provocase zăngănitul care mă făcuse să cobor acolo. Coridorul era atît de lung, încît lumina lanternei nu ajungea pînă la capătul lui. Nu-mi dădeam seama cîte camere erau, mai puțin de șase sau mai multe de șaizeci, dar bănuiam că băiatul și cel care-l răpise se aflau în una dintre ele.

Lanterna se încinsese în mîna mea, dar știam că nu era o căldură adevărată. Raza nu era intensă și nu era îndreptată spre mine. Țineam degetele departe de lentilele luminoase. Dar mă obișnuiem să evit lumina și, ținînd acest izvor de lumină, începusem să mă simt cam cum trebuie să se fi simțit nefericitul Icar cînd, zburînd prea aproape de soare, mirosise duhoarea de pene arse.

Prima ușă avea, în loc de mîner, o clanță, iar în loc de gaură pentru cheie, o fantă pentru introducerea unei cartele magnetice. Poate că încuietorile electronice fuseseră demontate cînd baza fusese abandonată, poate că se deblocau automat, la întreruperea curentului electric.

Mi-am lipit urechea de ușă. Nu se auzea nici un sunet înăuntru.

Am apăsat încet clanța. În cel mai bun caz, mă așteptam la un scîrțîit, iar în cel mai rău la *Corul Aleluia*, din *Mesia* lui Haendel. În loc de asta, clanța se mișcă fără zgomot, de parcă broasca ar fi fost instalată și unsă ieri.

Am împins cu tot trupul ușa, ținînd Glock-ul într-o mînă și lanterna în cealaltă.

Camera era mare, lată de vreo treisprezece metri și lungă de vreo douăzeci și șapte. Puteam doar ghici dimensiunile, pentru că lumina lanternei mici abia străbătea spațiul acela.

Din cîte puteam să văd, nu rămăseseră mașini, mobilier sau materiale. Probabil că totul fusese cărat în munții cuprinși de ceață din Transilvania, ca să reechipeze laboratorul lui Victor Frankenstein.

Pe podeaua vastă, cenușie, din plăci, se aflau sute de schelete mici.

Pentru o clipă, probabil din cauza coastelor ciudate, am crezut că erau rămășițe de păsări. Lucru care n-avea nici un sens, pentru că nu există specii cu pene care să prefere zborul subteran. În timp ce plimbam raza peste craniile ca de var și am fost atent atît la mărimea lor, cît și la lipsa aripilor, mi-am dat seama că erau schelete de șoareci. Sute de șoareci.

Majoritatea scheletelor zăceau singure, fiecare separat de toate celelalte, dar acolo existau și mormane de oase, de parcă o mulțime de rozătoare cuprinse de halucinații sufocaseră o altă mulțime, luptîndu-se pentru o bucată imaginară de brînză.

Cel mai ciudat era *modelul* alcătuit de craniile şi oasele pe care le vedeam. Aceste rămăşiţe păreau a fi aranjate într-un fel bizar, nu ca şi cum şoarecii ar fi pierit în diferite puncte, la întîmplare, ci ca şi cum s-ar fi poziţionat într-o urzeală similară liniilor elaborate din *vevele* preoţilor haitieni *voodoo*.

Ştiu totul despre *veve*, pentru că prietenul meu Bobby Halloway se întîlnea cîndva cu o surfistă uimitor de frumoasă, Holly Keene, care credea în *voodoo*. Relaţia lor n-a durat prea mult.

Un *veve* este un model care reprezintă figura şi puterea unei forţe astrale. Preotul *voodoo* pregăteşte cinci vase mari din cupru, fiecare conţinînd o substanţă diferită: făină, mălai, pulbere de cărămidă roşie, cărbune pisat şi praf de rădăcină de *tannis*. El trasează, cu aceste substanţe, desenul sacru pe podea, lăsîndu-le să se scurgă într-un şir continuu din cupa palmelor sale. Trebuie ştie să deseneze sute de *veve* complexe, din memorie. Sînt necesare mai multe *veve*, chiar şi pentru cel mai puţin ambiţios ritual, pentru a atrage atenţia zeilor către *Oumphor*, templul în care sînt îndeplinite ritualurile.

Holly Keene practica magia albă, era o autoproclamată *Hougnon*, nu avea de-a face cu magia neagră *Bocor*. Spunea că era foarte nasol să creezi zombi, reanimînd morţii, să arunci blesteme care să transforme inima duşmanilor în capete putrede de pui şi alte chestii de felul ăsta – chiar dacă, afirma ea deschis, ar fi putut să facă aşa ceva dacă renunţa la jurămîntul ei *Hougnon* înscriindu-se în uniunea *Bocor*. Era o persoană blîndă, chiar dacă un pic ciudată, şi singura dată cînd m-a făcut să nu mă simt în largul meu a fost atunci cînd, cu deosebită patimă, a susţinut că cea mai mare formaţie rock-and-roll din toate timpurile a fost Partridge Family.

Să revenim la oasele de şoarece. Erau acolo de mult timp, pentru că nu mai rămăsese carne pe ele – atît cît am putut să văd sau m-am ostenit să privesc. Unele erau albe. Altele aveau pete galbene sau ruginii, sau chiar negre.

Cu excepţia cîtorva ghemotoace fumurii de păr, blana şoarecilor nu scăpaseră de descompunere. Acest lucru m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva trupurile animalelor fuseseră prelucrate în altă parte, iar oasele curăţate fuseseră ulterior aranjate aici de către

vineva cu motive mai sinistre decît cele ale lui Holly Keene, *Bocor*-iţa în bikini.

Apoi am văzut că, sub multe schelete, plăcile podelei erau pătate. Reziduurile cu aspect dezgustător semănau cu guma, dar deveniseră, probabil, sfărîmicioase din cauza trecerii timpului. Altfel ar fi trebuit să umple aerul rece, uscat cu o duhoare groaznică.

Într-un laborator bine ascuns în aceste subsoluri se făcuseră experimente de inginerie genetică – poate că se făceau şi acum – cu rezultate catastrofale. Şoarecii sînt folosiţi pe scară largă în cercetarea medicală. Nu aveam nici un motiv să presupun că rozătoarele acelea fuseseră subiecţii unor asemenea experimente, dar nu-mi imaginam cum de ajunseseră să zacă astfel, aici.

Misterul *veve*-ului din şoareci era doar încă unul din virtual infinita rezervă de enigme de la Fort Wyvern şi nu avea nimic de-a face cu misterul, mult mai recent, al dispariţiei lui Jimmy Wing. Sau speram că n-are. Ferească Dumnezeu să deschid altă uşă şi să descopăr schelete de băieţi de cinci ani, aranjate conform unui ritual!

Am ieşit din echivalentul pentru rozătoare al legendarului cimitir al elefanţilor, închizînd uşa atît de uşor, încît clinchetul ei ar fi putut fi auzit doar de o pisică dopată cu metamfetamine.

Un arc iute al razei lanternei, pe care o simţeam mai fierbinte ca oricînd, îmi dovedi că nu era nimeni pe coridor.

M-am îndreptat spre următoarea uşă. Oţel inoxidabil. Nici o inscripţie. Clanţă. Identică celei dinainte.

În spatele ei se afla o cameră de dimensiunile celeilalte, dar fără schelete de şoareci. Podeaua din plăci şi pereţii vopsiţi luceau de parcă ar fi fost lustruiţi cu scuipat.

M-am liniştit văzînd podeaua goală.

În timp ce ieşeam din a doua cameră, închizînd uşa fără zgomot, am auzit din nou vocea de trol, mai aproape ca înainte, dar încă prea amortizată ca să înţeleg ce spunea. Coridorul rămăsese pustiu şi în faţa, şi în urma mea.

Pentru un moment, vocea deveni mai puternică şi păru că se apropie, de parcă cel care vorbea venea către o uşă, gata să iasă pe hol.

Am stins lanterna.

Întunericul claustrofobic se închise din nou în jurul meu, moale ca roba cu glugă a Morții și profund ca buzunarele acesteia.

Vocea continuă să bombăne cîteva secunde, apoi se întrerupse brusc, parcă în mijlocul propoziției.

N-am auzit nici o ușă deschizîndu-se, nici alt sunet care să indice că răpitorul ieșise pe hol. Pe de altă parte, lumina l-ar fi trădat, dacă ar fi venit. Eram singura prezență acolo – dar instinctul îmi spunea că voi avea curînd companie.

M-am lipit de perete, privind în direcția opusă celei din care venisem, îndreptîndu-mă către tărîmul neexplorat.

Lanterna stinsă era acum rece în mîna mea, dar simțeam că pistolul era fierbinte.

Cu cît liniștea dura mai mult, cu atît părea mai apăsătoare. Curînd deveni un abis în care mă imaginam cufundîndu-mă, ca un înotător în ocean, înfășurat în greutăți din plumb.

Ascultam atît de atent, încît aveam convingerea că pot simți cea mai fină vibrație din urechea mea. Dar auzeam un singur sunet, care era intern: bubuitul hidraulic al bătăilor inimii, mai iute decît ar fi fost normal, dar nu exagerat.

Pe măsură ce timpul trecea fără să se audă nici un zgomot sau fără să apară subit vreo lumină, provocată de deschiderea unei uși pe coridor, se părea că, în ciuda a ceea ce îmi spunea instinctul, vocea de trol se îndepărta, nu se apropia. Dacă răpitorul și băiatul se puseseră în mișcare și se îndepărtau, puteam să le pierd urma dacă nu mă țineam după ei.

Eram gata să aprind iarăși lanterna, cînd mă trecu un fior de groază superstițioasă. Dacă aș fi fost într-un cimitir, aș fi putut să văd o fantomă patinînd pe iarba luminată de lună, între morminte. Dacă aș fi fost în pădurile din nord-vest, aș fi putut să-l văd pe Big Foot furișîndu-se printre copaci. Dacă aș fi fost în fața unei uși de garaj, aș fi putut să văd figura lui Isus sau a Sfintei Fecioare, desenate de petele lăsate de ploaie, anunțînd Apocalipsa. Eram însă în măruntaiele Wyvernului și nu puteam să văd nimic, așa că puteam doar să simt, iar ceea ce simțeam era o prezență, o aură, ceva ca o apăsare, vagă, neclară, ceea ce un medium ar fi numit o

entitate, o forță spirituală ce nu putea fi negată, care-mi îngheța sîngele în vene și măduva în oase.

Era o confruntare față în față. Nasul meu se afla la cîțiva centimetri de nasul ei, presupunînd că avea nas. Nu-i miroseam respirația, ceea ce era un lucru bun, pentru că respirația ei trebuia să miroasă a carne putredă, a sulf arzînd, a bălegar de porc.

Evident, imaginația mea nucleară era gata să explodeze.

Mi-am spus că toată chestia asta nu era mai reală decît viziunea din puțul ascensorului, cea cu un păianjen gigantic.

Bobby Halloway spunea că imaginația mea este un circ cu trei sute de arene. În acel moment, mă aflam în arena două sute nouăzeci și nouă, cu elefanți dansînd, clovni gonind cu mașinuțe și tigri sărind prin cercuri de foc. Venise timpul să dau înapoi, să părăsesc cortul principal, să cumpăr niște floricele de porumb și o Coca-Cola, să mă potolesc.

Mi-a fost rușine cînd mi-am dat seama că n-aveam curajul să aprind lanterna. Mă îngrozea ceea ce s-ar fi putut afla în fața mea.

Deși o parte din mine ar fi vrut să creadă că sufeream de o reacție în lanț a imaginației probabil, și că mă speriam singur, existau totuși motive serioase să fiu speriat. Experiențele de care am pomenit mai înainte, privind ingineria genetică – unele inițiate de mama mea, care fusese specialistă în genetică teoretică – nu mai putuseră pînă la urmă fi controlate. În ciuda unor măsuri foarte serioase de siguranță biologică, o tulpină de retrovirus scăpase din laborator. Mulțumită talentului remarcabil al acestui virus, locuitorii din Moonlight Bay – și, într-o măsură mai mică, oamenii și animalele din întreaga lume – se... schimbaseră.

Pînă acum, modificările fuseseră uimitoare, chiar terifiante, dar, cu puține excepții notabile, fuseseră destul de subtile, astfel încît autoritățile reușiseră să ascundă adevărul privind catastrofa. În Moonlight Bay, cel puțin cîteva sute de persoane știau ce se întîmpla. Eu aflasem doar cu o lună înainte de această noapte de aprilie, cu puțin după moartea tatălui meu, care cunoștea toate detaliile îngrozitoare și îmi destăinuise, printr-o scrisoare, lucruri pe care aș fi preferat să nu le știu. Restul locuitorilor orașului trăiau într-o

ignoranţă fericită, dar lucrurile nu vor mai sta mult timp aşa, pentru că mutaţia nu va rămîne subtilă.

Asemenea gînduri mă paralizaseră cînd – dacă poţi să ai încredere în instinct – am dat peste cineva, în coridorul cufundat în beznă.

De data asta, inima îmi bătea nebuneşte.

Eram dezgustat. Dacă nu puteam să mă stăpînesc, urma să-mi petrec restul vieţii dormind *sub* pat, doar ca să fiu sigur că baubau n-o să apară în timp ce visam.

Ţinînd lanterna stinsă în cercul strîns format de degetul mare şi arătător, cu celelalte trei degete întinse, încercînd să-mi dovedesc că groaza superstiţioasă nu are o bază reală, am pipăit prin întunericul de mormînt. Şi am atins o faţă.

4

Latura unui nas. Colţul unei guri. Degetul meu mic alunecă pe o buză ca de cauciuc, pe dinţi umezi.

Am ţipat şi am dat înapoi. În timp ce mă retrăgeam, am reuşit să aprind lanterna.

Deşi raza era îndreptată spre podea, reflectarea luminii scoase la iveală entitatea din faţa mea. Nu avea gheare, nici ochi în care lucea focul iadului şi era alcătuită dintr-o substanţă mai solidă decît ectoplasma. Purta o cămaşă galbenă, sport şi o jachetă de culoarea alunelor. Nu erau obiecte din lumea cealaltă, ci cumpărate dintr-un magazin pentru bărbaţi.

Individul avea vreo treizeci de ani, era înalt de circa un metru şi şaptezeci şi cinci, şi solid ca un taur care stătea pe picioarele de dinapoi, încălţate într-o pereche de Nike. Cu părul scurt, negru, cu ochii de-un galben nebunesc, ca de hienă, şi buze groase, roşii, reuşise, într-un mod ciudat, să alunece fără zgomot prin bezna totală. Dinţii lui erau mici, ca boabele de porumb alb. Îmi servi o porţie generoasă din zîmbetul lui rece, din colţul gurii, în timp ce ridică măciuca pe care o ţinea în mînă.

Din fericire, avea un ciomag lung, nu o ţeavă de fier, şi era prea aproape ca să execute un arc de cerc larg, care i-ar fi permis să-mi rupă oasele. În loc să mă retrag, la vederea bastonului, m-am vîrît în individ, încercînd să reduc impactul şi străduindu-mă să îndrept Glock-ul spre el, în speranţa că, la vederea armei, se va retrage.

Tipul roti ciomagul, dar nu peste cap, aşa cum foloseşte securea un tăietor de lemne, ci jos, într-o parte, ca un jucător de golf. Mă

viața adevărată, panica, fizica și soarta încurcă lucrurile. Cel mai des, în ciuda celor mai bune intenții, politicoasa împușcătură, menită doar să rănească trece prin creierul individului sau ricoșează din coaste sau din stern și sfîrșește în inimă – sau ucide o bunicuță amabilă, care face prăjituri, la distanță de șase cvartale...

De data asta, pentru că *n-am tras* alt foc de avertisment, i-am ratat umărul, brațul, inima, creierul și orice ar fi putut sîngera. Panică, fizică, soartă. Glonțul nimeri ciomagul, împroșcîndu-i figura cu așchii și cu bucăți mai mari de lemn. Convins că nu-i decît un biet muritor și, poate, recunoscînd incomparabilul pericol de a înfrunta un trăgător atît de slab ca mine, individul aruncă bîta făcută țăndări, se întoarse și fugi către cușca ascensorului.

Am fentat, cînd l-am văzut azvîrlind ciomagul, dar Marele meu Sac cu Mișcări cu Adevărat Șmechere era gol. În loc să mă ghemuiesc, pentru a mă feri de baston, m-am înfipt ca deșteptul fix în el, m-a izbit drept în piept și am căzut.

Mi-am revenit chiar în timp ce mă prăbușeam, dar cînd am reușit să mă ridic iarăși în picioare, atacatorul se apropia de capătul holului. Picioarele mele erau mai lungi decît ale lui, dar nu l-am prins.

Dacă veți căuta pe cineva care să împuște un om în spate, să știți că nu-s bun de așa ceva, indiferent de circumstanțe. Agresorul meu a cotit spre cușca ascensorului și a aprins o lanternă.

Deși voiam să-l prind pe ticălos, prioritatea mea era să-l găsesc pe Jimmy Wing. Băiatul putea fi rănit, putea să sîngereze pînă la moarte.

Pe de altă parte, cînd tipul avea să ajungă la capătul scării, îl aștepta o surpriză cu dinți. Orson n-o să-l lase să iasă din puțul liftului.

Am ridicat lanterna și m-am grăbit către cea de-a treia ușă din șirul de pe coridor. Era întredeschisă. Am împins-o, deschizînd-o complet.

Era cea mai mică dintre camerele pe care le văzusem, avea mai puțin de jumătate din mărimea celorlalte, așa că raza ajungea pînă la peretele din fund. Jimmy nu era acolo.

Singurul lucru interesant era o cîrpă mototolită, galbenă, la vreo trei metri de prag. La început am ignorat-o, dornic să deschid următoarea ușă de pe culoar, dar apoi am intrat în încăpere și, cu aceeași mînă cu care țineam pistolul, am tras cîrpa de pe dușumea.

Nu era o cîrpă, ci bluza din bumbac moale a unei pijamale. Un pulover pe gît. De mărimea potrivită pentru un copil de cinci ani. Pe piept, scrise cu litere roșii și negre, se aflau cuvintele „Cavaler Jedi".

O premoniție subită mă făcu să înlemnesc.

Cînd îl urmasem pe Orson, de la casa lui Lilly Wing, mă gîndeam că nu mai puteam face nimic pentru băiețelul ei. Apoi, împotriva propriei judecăți, îmi permisesem să sper prea mult. În acest spațiu nesigur dintre naștere și moarte, în special aici, la capătul lumii, în Moonlight Bay, avem nevoie de speranță la fel de mult cum avem nevoie de hrană și de apă, de dragoste și de prietenie. Trucul constă în faptul că trebuie să-ți amintești că speranța este un lucru periculos, că nu-i un pod din oțel și beton peste vid, între acest moment și un viitor mai luminos. Speranța nu-i mai solidă decît mărgelele tremurătoare de rouă ce atîrnă de filamentul unei pînze de păianjen, și nu poate susține singură greutatea teribilă a unei minți chinuite și a unui suflet torturat. Pentru că o iubeam pe Lilly de mulți ani – acum ca un prieten, dar altădată cu o dragoste mai profundă decît pentru cel mai drag prieten – dorisem s-o scutesc de cea mai cruntă durere – de pierderea unui copil. Dorisem acest lucru cu mai multă disperare decît îmi dădusem seama și, ca urmare, alergasem pe un pod din speranță, o boltă înalt arcuită, care acum se dizolva precum funigeii și-mi îndrepta atenția către abisul de sub mine.

Am înhățat bluza de pijama și m-am întors în coridor.

Am auzit numele băiatului, „Jimmy", înainte să-mi dau seama că eu îl rostisem în șoaptă.

Apoi l-am chemat din nou, nu în șoaptă, ci cu toată puterea.

Aș fi putut să murmur, pentru că strigătul meu nu produse alt răspuns decît cel obținut de șoapta mea. Nu m-a surprins. Nu mă așteptasem la un răspuns.

Furios, am mototolit bluza și am înghesuit-o în buzunarul hainei.

După ce iluzia provocată de speranță dispăruse, am putut să văd mai limpede adevărul. Băiatul nu era acolo, în nici una dintre camerele de-a lungul holului, nici la nivelul de dedesubt, nici la nivelul de deasupra. Îmi închipuisem că fusese dificil pentru cel care-l răpise să coboare pe scara de întreținere împreună cu Jimmy, dar Jimmy nu fusese cu el. Ticălosul cu ochii galbeni își dăduse seama la un moment dat că era urmărit de un om și de un câine. Îl lăsase pe Jimmy undeva, înainte să ia bluza de pijama – care era impregnată cu mirosul băiatului –, și pătrunsese în catacombele de sub magazie, sperînd să ne inducă în eroare.

Mi-am amintit cît de nesigur devenise Orson după ce mă condusese atît de încrezător pînă la ușa depozitului. Se plimbase nervos pe alee, adulmecînd aerul, de parcă ar fi fost uluit de urme contradictorii.

După ce intrasem în depozit, Orson rămăsese loial lîngă mine, cînd fuseserăm atrași de zgomotul ce se înălțase din străfundurile clădirii. Cînd găsisem figurina lui Darth Vader, uitasem de ezitarea lui Orson și începusem să mă conving că eram pe cale să-l găsesc pe Jimmy.

Am alergat către cușca ascensorului, întrebîndu-mă de ce nu auzisem nici un lătrat sau mîrîit. Mă așteptasem ca individul să fie surprins descoperind că-l aștepta la parter un câine. Dar dacă știuse că fusese urmărit și se ostenise să folosească bluza de pijama ca să creeze o pistă falsă, probabil că fusese pregătit să aibă de-a face cu Orson.

Cînd am ajuns la cușca liftului, acesta era goală. Puțul nu era luminat de lanterna răpitorului, pe care o zărisem înainte să intru în a treia cameră și să găsesc pijamaua.

Am îndreptat raza în sus, către depozit, apoi în jos, către fundul puțului, cu un etaj mai jos. Nici urmă de individ, în nici o direcție.

Poate coborîse. Poate cunoștea mai bine decît mine această porțiune a labirintului din Wyvern. Poate știa vreo trecere din nivelul inferior al depozitului spre altă clădire, în altă parte a bazei militare, și plecase pe acea ușă din spate.

Oricum, intenționam să urc și să-l găsesc pe Orson, a cărui tăcere continuă mă îngrijora.

Puteam să risc să urc ținînd ceva într-o mînă, dar nu puteam să țin și lanterna, și pistolul și să-mi mențin și echilibrul. Glock-ul nu-mi folosea la nimic dacă nu vedeam că o să am probleme, așa că l-am pus în toc și am păstrat lanterna.

În timp ce urcam de la al doilea nivel subteran către primul, m-am convins că răpitorul nu străbătuse tot drumul pînă sus. Parcursese doar jumătate din drum, pînă la primul nivel. Aștepta acolo. Eram sigur. Aștepta acolo ca un trol cu privire acră ca lămîia. Ca să mă atace exact cînd treceam pe lîngă următoarea intrare în puțul liftului. O să se aplece, cu zîmbetul care-i scotea la iveală dinții ca de păpușă, și o să-mi dea una în cap, cu alt ciomag. Poate că descoperise o armă mai bună. O țeavă din metal. O secure. O pușcă pentru scafandri, încărcată cu o lance cu tăiș zimțat, cu vîrf explozibil, pentru omorît rechini. O armă nucleară tactică.

Am încetinit și, pînă la urmă, m-am oprit, înainte să ajung la gaura dreptunghiulară, neagră, din peretele puțului. Aflat cu cîteva trepte mai jos, am îndreptat raza lanternei în spațiul de la etaj, dar din unghiul acela nu prea vedeam altceva decît o porțiune din tavan.

Nehotărît, am rămas pe scară, ascultînd.

În cele din urmă, am depășit încordarea, amintindu-mi că orice întîrziere poate fi fatală. La urma urmei, o tarantulă mutantă se tîra către mine din josul puțului, cu otrava scurgîndu-i-se de pe mandibulele tăioase, furioasă că nu mă înșfăcase cînd coborîsem.

Nimic nu-ți dă mai mult curaj decît dorința de a evita să pari caraghios.

Îmboldit, m-am cățărat iute, trecînd de primul etaj, către parter, unde îl lăsasem pe Orson. Nu m-a lovit nimeni cu un obiect greu, nici nu m-au înhățat fălcile vreunei arahnide gigantice.

Cîinele dispăruse.

Am scos încă o dată pistolul și am fugit din birou în uriașa încăpere principală a depozitului.

Frînturi de umbră zburau în fața mea, apoi mă înconjurau, ca să se strîngă în urma mea, într-o umbră mai profundă.

– Orson!

Cînd n-avea de ales, fratele meu, cîinele, era un luptător de prima clasă şi, întotdeauna, demn de încredere. N-ar fi lăsat răpitorul să treacă, cel puţin nu fără să-i încaseze o taxă dureroasă. Nu văzusem sînge în birou şi nu se vedea nici aici...

– Orson!

Ecoul numelui se lovi de zidurile din metal. Repetarea acestor două silabe îmi amintea de un clopot de biserică, răsunînd în depărtare, ceea ce m-a făcut să mă gîndesc la înmormîntare, iar în mintea mea apăru imaginea vie a lui Orson zăcînd bătut, zdrobit, cu sclipirea morţii în ochi.

Limba mi se uscă, iar gîtul mi se strînse de teamă, încît abia reuşeam să respir.

Uşa pe care intrasem era larg deschisă, exact cum o lăsasem.

Afară, luna somnoroasă rămăsese culcată pe salteaua de nori din vest. Doar stelele luminau cerul.

Aerul rece, limpede stătea nemişcat, încărcat cu promisiuni sinistre ca lama suspendată a unei ghilotine.

Raza lanternei scoase la iveală o cheie fixă, care stătuse atît de mult timp afară, încît devenise portocalie de rugină, de la mîner la dispozitivul de prindere. O cutie goală de ulei aştepta o rafală de vînt suficient de puternică, ca s-o rostogolească în altă parte. O buruiană răsărise dintr-o crăpătură a asfaltului, cu flori mici, galbene, ridicîndu-se provocatoare din compostul acela neospitalier.

Oricum, aleea era pustie. Nici un om, nici un cîine.

Orice m-ar fi aşteptat, aş fi făcut faţă mai bine dacă mi-aş fi recăpătat vederea de noapte. Am stins lanterna şi am vîrît-o sub centură.

– Orson!

Nu riscam nimic strigînd din răsputeri. Individul pe care-l întîlnisem sub magazie ştia deja unde eram.

– Orson!

Poate că dulăul o tulise la scurt timp după ce plecasem. Poate era convins că urmam o pistă falsă. Poate adulmecase un miros proaspăt al lui Jimmy. Cîntărise riscul de a-mi încălca instrucţiunile şi necesitatea de a localiza copilul dispărut cît mai curînd posibil şi părăsise depozitul, întorcîndu-se la vînătoare. Poate că era împreună

cu băiatul, gata să-l înfrunte pe răpitor, cînd acesta avea să se întoarcă să ia captivul.

Pentru un filosof de doi bani, îndoctrinat de predici despre pericolul de a investi prea mult capital emoţional în simplă speranţă, mă străduiam din răsputeri să construiesc alt pod din funigei.

Am răsuflat adînc, dar, înainte să apuc să strig încă o dată, Orson lătră de două ori.

Am presupus că era Orson. Putea să fie Cîinele din Baskerville. Nu eram în stare să determin direcţia din care venise sunetul.

Am strigat încă o dată.

Nici un răspuns.

„Răbdare!" m-am sfătuit singur.

Am aşteptat. Uneori nu poţi face altceva decît să aştepţi. De fapt, de cele mai multe ori. Ne place să credem că lucrăm la războiul la care se ţese viitorul, dar piciorul care apasă pe pedala acelui război este piciorul sorţii.

În depărtare, cîinele lătră din nou, de data asta cu ferocitate.

Am stabilit direcţia din care venea sunetul şi am fugit către el, pe tot felul de alei, din umbră în umbră, printre depozite abandonate, care păreau la fel de masive, de negre şi de reci ca templele unor zei cruzi ai unor religii dispărute. Am ajuns într-o zonă asfaltată, întinsă, care fusese o parcare sau un loc de descărcare a camioanelor.

Alergasem o distanţă considerabilă, părăsind asfaltul şi fugind prin iarba înaltă pînă la genunchi, luxuriantă după ultima ploaie. Luna se întoarse pe partea cealaltă, în patul ei. În lumina care trecea pe sub pătura ei mototolită, am văzut la vreun kilometru depărtare şiruri de construcţii joase. Erau case mici, ocupate cîndva de personalul militar căsătorit şi de familiile acestora, care preferau să locuiască în interiorul bazei.

Deşi lătratul încetase, am continuat să merg, convins că puteam să-l găsesc pe Orson şi, poate, şi pe Jimmy. Iarba se termină lîngă o alee plină de crăpături. Am urcat pe o rigolă plină de frunze uscate, bucăţi de hîrtie şi tot felul de resturi şi am ajuns într-o stradă mărginită, în ambele părţi, de dafini indieni enormi, bătrîni. Jumătate dintre copaci erau verzi şi pavajul luminat de lună de sub ei era plin

de umbre de frunze, dar un număr egal de copaci se uscaseră şi întindeau către cer ramuri noduroase, negre.

Lătratul se auzi încă o dată, mai aproape, dar insuficient de limpede ca să-l localizez cu precizie. De data asta fu urmat de mîrîituri, apoi de un chelălăit de durere.

Inima începu să-mi bată nebunește, mai tare decît atunci cînd mă feream de ciomag. Gîfîiam.

Strada pe care o luasem mă ducea printre casele cu un singur nivel, în ruine. Din ea se desprindea un mănunchi ordonat de alei.

Alt lătrat, alt chelălăit, apoi tăcere.

M-am oprit în mijlocul străzii, întorcînd capul spre dreapta şi spre stînga, ascultînd atent, încercînd să-mi stăpînesc gîfîitul chinuit. Am aşteptat să aud alte sunete de luptă.

Copacii vii erau la fel de liniştiţi ca aceia fără frunze, putreziţi.

Respiraţia mi se potoli. Dar, dacă eu nu scoteam un sunet, noaptea era şi mai tăcută.

În starea în care se află, Fort Wyvern e mai uşor de înţeles dacă-l consider un parc tematic, un Disneyland bizar, creat de geamănul cel rău al lui Walt Disney. Aici, tema principală nu-i magia şi uimirea, ci bizareria şi pericolul, celebrarea – nu a vieţii, ci a morţii.

După cum Disneyland e împărţit în teritorii – Strada Principală Americană, Ţara de Mîine, Ţara Aventurilor, Ţara Fanteziei –, şi Wyvern e alcătuit din multe atracţii. Aceste trei mii de căsuţe şi clădirile anexe, printre care stăteam, constituie teritoriul pe care-l numesc Oraşul Mort. Dacă fantomele s-ar plimba prin toate zonele din Fort Wyvern, ar ajunge la concluzia că aici e locul în care le-ar plăcea să bîntuie.

Nu se auzea nici un sunet, în timp ce luna trăgea din nou norii peste ea.

5

De parcă aş fi trecut deja în lumea morţilor, fără să am bunul-simţ să mor mai întîi, mă mişcam tăcut ca o stafie pe strada luminată de stele, căutîndu-l pe Orson. Atît de pustie era noaptea, atît de neobişnuit de liniştită, încît îmi venea să cred că pe o rază de o mie de kilometri bătea doar inima mea.

Scăldat în strălucirea nebuloaselor îndepărtate, Oraşul Mort părea că doarme, semăna cu o suburbie obişnuită care visează, aşteptînd gustarea de dimineaţă. Căsuţele cu un singur nivel, bungalow-urile şi locuinţele pentru două familii nu se vedeau prea bine, iar geometria simplă a zidurilor şi a acoperişurilor prezentau o imagine înşelătoare de soliditate, ordine şi utilitate.

Dar nimic nu-i mai potrivit ca să scoată la iveală realitatea unui oraş fantomă decît lumina palidă a lunii pline. Burlanele pentru ploaie atîrnau de suporturile ruginite. Pereţii din scînduri, cîndva vopsiţi în alb şi întreţinuţi cu rigoare militară, arătau coşcoviţi şi jupuiţi. Multe dintre ferestre erau sparte, deschise ca nişte guri flămînde, iar lumina selenară lingea marginile zimţate ale colţilor din sticlă.

Din cauză că sistemul de irigaţie a peluzelor nu mai funcţiona de mult, singurii copaci care supravieţuiseră erau cei ale căror rădăcini găsiseră vreo rezervă de apă în adîncul pămîntului, care-i ajutase să reziste în vara şi toamna fără ploaie din California. Tufişurile se uscaseră de tot, fuseseră reduse la o reţea de nuiele şi de paie. Iarba crescuse în timpul iernii umede, dar pînă în iunie ajunge aurie şi uscată, ca un lan de grîu ce aşteaptă să fie secerat.

Departamentul Apărării nu avusese suficiente fonduri nici să demoleze clădirile, nici să le menţină în bună stare, pentru o folosire ulterioară. Nu existase nici un cumpărător pentru Wyvern. Dintre numeroasele baze militare închise după colapsul Uniunii Sovietice, unele fuseseră vîndute unor firme civile şi transformate în cartiere de locuit şi centre comerciale. Dar aici, pe coasta centrală a Californiei, existau suprafeţe imense de pămînt, unele cultivate, altele nu, care aşteptau ca Los Angelesul să-şi împrăştie sporii către nord, ca o ciupercă tîrîtoare, sau să se apropie de noi circuitul suburban din Silicon Valley, din direcţie opusă. Pentru moment, Wyvern avea o valoare mai mare pentru şoareci, şopîrle şi coioţi decît pentru oameni.

Dar dacă vreun investitor ar fi făcut o ofertă pentru cei 134 456 de acri, existau multe şanse să fie refuzat. Am motive să cred că Wyvern nu a fost părăsit în întregime, că laboratoare secrete, aflate mult sub suprafaţa sa căzută în paraginã, continuă să execute proiecte clandestine, demne de lunaticii din ficţiuni, precum doctorii Moreau şi Jeckyll. Nu apăruse nici un articol în presă, care să exprime grijă pentru savanţii nebuni din Wyvern, ajunşi şomeri, sau care să anunţe un program de restrîngere a activităţii. Deoarece mulţi dintre cercetători locuiseră în bază şi se implicaseră prea puţin în viaţa comunităţii, localnicii nu se întrebaseră unde plecaseră. Abandonarea, în acest caz, însemna doar o extindere a camuflajului sofisticat, sub care îşi desfăşuraseră pînă atunci activitatea.

Am ajuns la o intersecţie şi m-am oprit să ascult. Cînd luna cea fără de odihnă îşi dădu încă o dată la o parte păturile, am mers în cerc, examinînd şirurile de case, întunericul dintre ele – care rezista luminii selenare – şi bezna compartimentată din spatele ferestrelor lor.

Uneori, în timp ce mă plimbam prin Wyvern, aveam convingerea că eram supravegheat. Nu neapărat cu intenţii agresive, ci urmărit ca o umbră de cineva pe care-l interesa fiecare gest al meu. Mă obişnuisem să am încredere în intuiţia mea. De data asta simţeam că sînt singur, nesupravegheat.

Am pus Glock-ul în toc. Modelul de pe mîner rămăsese imprimat pe palma mea umedă.

M-am uitat la ceas. Ora unu şi nouă minute.

Am ieşit din stradă şi m-am dus sub un dafin indian, stufos. Am luat telefonul de la centură şi l-am pornit. Mă sprijineam cu spatele de copac.

Bobby Halloway, cel mai bun prieten al meu din ultimii şaptesprezece ani, avea mai multe numere de telefon. Dăduse numărul său secret doar celor mai buni cinci prieteni ai săi şi răspundea la orice oră. Am apăsat pe taste.

Bobby a răspuns la al treilea apel.

– Ar fi bine să fie ceva important!

Deşi credeam că sînt singur în Oraşul Mort, am vorbit în şoaptă:

– Dormeai?

– Mîncam *kibby*.

Kibby este o mîncare mediteraneană: carne de vacă, ceapă, alune şi ierburi, înfăşurate într-o sferă umedă de bulgur şi prăjite la foc iute.

– Cu ce?

– Castraveţi, roşii şi napi muraţi.

– Oricum, bine că nu te-am sunat în timp ce făceai sex.

– Acum e mai grav.

– Iei foarte în serios *kibby*-ul tău.

– Foarte în serios.

– Am fost luat pe sus, am zis eu, ceea ce în jargonul surfiştilor înseamnă că am fost lovit de un val mare, care s-a prăbuşit peste mine, şi care m-a aruncat de pe planşa de surf.

– Eşti pe plajă? se interesă Bobby.

– Vorbeam la figurat.

– Să nu mai faci aşa ceva.

– Uneori e mai bine, i-am răspuns, sugerîndu-i că telefonul putea fi ascultat.

– Nu-mi place chestia asta.

– Va trebui să te obişnuieşti, fîrtate.

– Îmi strici cheful de *kibby!*

– Caut un pămpălău care lipseşte.

Un *pămpălău* este o persoană mică, iar termenul nu-i întotdeauna sinonim cu *chestie*, care înseamnă un surfist preadolescent.

Jimmy Wing era prea mic ca să fie surfist, dar era într-adevăr o persoană mică.

– Pămpălău? întrebă Bobby.

– Un pămpălău foarte mic.

– Iar te joci de-a Nancy Drew?

– În totalitate.

– Caca! îmi spuse el.

În zona noastră de coastă, nu e prea drăguț să-i spui asta unui surfist, deși avusesem impresia că detectasem o notă de afecțiune în glasul lui, dar în egală măsură și de dezgust.

Un fîșîit subit m-a făcut să sar în picioare, înainte să-mi dau seama că sursa zgomotului era doar o pasăre de noapte care se cuibărise printre ramurile de deasupra mea. Un șoim-de-noapte, o privighetoare stingheră sau un lăstun-mare. Ceva mai mic decît o bufniță.

– E o chestie serioasă, Bobby. Am nevoie de ajutorul tău.

– Vezi ce pățești dacă te depărtezi de țărm?

Bobby locuiește departe, la capătul de sud al golfului, iar surful este vocația și crezul lui, scopul vieții sale, baza filosofiei sale. Nu e doar un sport preferat, ci o adevărată activitate spirituală. Oceanul e catedrala lui și aude glasul lui Dumnezeu doar în zgomotul valurilor. După părerea lui Bobby, nu se poate întîmpla nimic important la o distanță mai mare de un kilometru de plajă.

Am privit în sus, dar n-am reușit să descopăr pasărea, acum liniștită, cu toate că lumina lunii era puternică și dafinul nu avea prea multe frunze.

– Am nevoie de ajutorul tău, i-am spus din nou lui Bobby.

– Poți să te descurci și singur. Urcă-te pe un scaun, leagă-ți funia de gît și sari.

– N-am scaun.

– Apasă pe trăgaciul pușții cu degetul de la picior.

În alte circumstanțe, m-ar fi făcut să rîd, iar rîsul te menține sănătos.

Conștientizarea faptului că viața este o glumă a cosmosului reprezintă ceva apropiat de esența filosofiei după care trăim eu, Bobby și Sasha. Principiile noastre conducătoare sînt simple: fă, pe cît posibil, cît mai puțin rău celorlalți; fă orice sacrificiu pentru

adevărații prieteni; fii responsabil de faptele tale și nu cere nimic de la ceilalți; nu-ți face griji pentru ziua de mîine, trăiește clipa și ai încredere în faptul că existența ta are un sens, chiar dacă lumea pare a fi doar haos și baftă chioară. Cînd viața îți oferă o lovitură de ciocan în față, răspunde ciocanului ca și cum ar fi o tartă cu frișcă. Uneori umorul negru este singurul la care ne pricepem, dar chiar și umorul negru te poate ajuta.

– Bobby, dacă ai ști numele pămpălăului, ai fi deja aici.

– Firtate, oftă el, cum să fiu un pierde-vară deplin dacă tu insiști că am o conștiință?

– Ai fost osîndit să fii un tip responsabil.

– De asta mi-era teamă...

– Și gagiul furios lipsește, am adăugat eu, referindu-mă la Orson.

– Cetățeanul Kane?

Orson fusese botezat după Orson Welles, cel care regizase *Cetățeanul Kane*, un film care exercita o stranie fascinație asupra lui.

Am recunoscut ceva ce n-aș fi vrut să recunosc cu voce tare.

– Mi-e teamă de ce-ar fi putut păți.

– Vin imediat, a spus de îndată Bobby.

– Grozav!

– Unde ești?

Ramurile se agitară, altă pasăre – poate chiar două – se alăturară celei deja cuibărite în dafin.

– În Orașul Mort, i-am răspuns.

– Omule, nu mă asculți niciodată!

– Sînt un băiat rău. Vino pe albia rîului.

– Pe rîu?

– Găsești un Suburban parcat acolo. Aparține unui phisopat, deci fii atent. Gardul e tăiat.

– Trebuie să mă tîrăsc sau pot să merg în picioare?

– Nu trebuie să te furișezi. Doar să-ți păzești fundul.

– Orașul Mort! zise el, scîrbit. Ce mă fac cu tine, tinere?

– Să nu mă lași o lună să mă uit la televizor.

– Caca! mă insultă el din nou. Unde în Orașul M?

– Ne întîlnim la cinematograf.

Nu cunoștea aproape deloc Wyvernul, în comparație cu mine, dar putea să găsească localul cinematografului din zona comercială, din apropierea caselor abandonate. Pe cînd era adolescent și nu se devotase încă, plin de religiozitate, țărmului mării, care-i devenise mănăstire, se întîlnise un timp cu o odraslă de militar, care locuia în bază împreună cu părinții ei.

– O să te găsesc acolo, fîrtate!

Eram pe o muchie emoțională periculoasă. Faptul că viața îmi era amenințată mă tulbura mult mai puțin decît ar fi de așteptat, pentru că trăiesc din primele zile ale copilăriei cu conștiința că sînt muritor, conștiință care e în același timp mai acută și mai cronică decît cea trăită de majoritatea oamenilor. Sînt însă zdrobit de pierderea cuiva pe care-l iubesc. Grija este mai dureroasă decît instrumentele unui torționar și numai gîndul la posibilitatea unei asemenea pierderi mă lasă fără glas.

– Fii calm, zise Bobby.

– Tocmai am dezlegat nodul spînzurătorii.

– Ei, nici atît de calm! comentă Bobby și închise telefonul.

Alte aripi bătură aerul întunecat și niște pene se frecară de frunze, în momentul în care o pasăre se așeză lîngă ceata în creștere de pe crengile de sus ale dafinului.

Nici una dintre zburătoare nu-și făcuse auzit glasul. Strigătul șoimului-de-noapte, în timp ce plonjează prin aer, înhățînd insecte cu pliscu-i puternic, este un distinct *pint-pint-pint*. Privighetoarea cîntă arii lungi, vălurind note aspre și dulci în fraze încîntătoare. Chiar și bufnița, de obicei taciturnă, cu excepția momentului cînd sperie rozătoarele cu care se hrănește, scoate strigăte din cînd în cînd, de plăcere sau ca să-și afirme prezența în comunitatea bufnițelor.

Tăcerea acelor păsări era lugubră și îngrijorătoare, nu pentru că mi-ar fi fost frică să nu mă ciugulească bucățică cu bucățică, aducînd un omagiu filmului lui Hitchcock, ci pentru că semăna prea mult cu liniștea scurtă, dar profundă, care se așterne deseori în lumea naturii, înainte de izbucnirea unei violențe neașteptate. Cînd un coiot prinde un iepure și-i rupe șira spinării sau cînd o vulpe mușcă un șoarece și-l scutură pînă moare, strigătul de moarte al prăzii, chiar dacă abia se aude, produce o tăcere în zona imediat

apropiată. Mama Natură e minunată, generoasă și liniștitoare, dar este și însetată de sînge. Holocaustul fără sfîrșit pe care-l prezidează aceasta reprezintă un aspect al ei care nu-i fotografiat pentru calendarele de perete, nici nu apare în publicațiile din Sierra Club. Fiecare cîmp din domeniul ei e un cîmp de luptă, așa că, în pragul izbucniri violenței, nenumăraților ei copii devin deseori tăcuți, fie pentru că au un respect instinctiv pentru legile care le dirijează existența, fie pentru că-și amintesc de personalitatea asasină a bătrînei și speră să evite să ajungă următorul obiect al atenției ei. Ca urmare, păsările mute mă îngrijorau. Mă întrebam dacă tăcerea lor era o mărturie a unui măcel și dacă nu cumva sîngele vărsat fusese al unui băiețel și al unui cîine.

Nu se auzea nici un ciripit.

Am părăsit umbra de noapte a dafinului indian și am căutat un loc mai puțin îngrijorător, de unde să dau alt telefon. Continuam să am impresia că, exceptînd păsările, nu mă urmărea nimeni. Dar nu-mi plăcea să rămîn în spațiu deschis.

Santinelele cu pene nu și-au părăsit locul în care stăteau cocoțate ca să mă urmărească. Nici măcar n-au agitat frunzele din jurul lor.

Crezusem sincer că nu aveau de gînd să imite scenariul lui Hitchcock, dar nu exclusesem complet posibilitatea. La urma urmei, în Wyvern – de fapt, pretutindeni în Moonlight Bay –, chiar și o ființă inofensivă precum o privighetoare poate fi mai mult decît pare și poate fi mai periculoasă decît un tigru. Sfîrșitul lumii pe care o știm poate să se afle în pieptul unui lăstun sau în sîngele unui șoricel.

În timp ce mergeam pe stradă, lumina lunii care se trezea era atît de puternică, încît aruncam o umbră slabă, care nu mergea nici în fața, nici în urma mea, ci rămînea alături de mine, de parcă ar fi vrut să-mi amintească faptul că fratele meu cu patru picioare, care ocupa de obicei acel loc, lipsea.

6

Jumătate dintre căsuţele şi bungalow-urile din Oraşul Mort aveau verandă. Cea pe care o priveam făcea parte din cealaltă jumătate, avea un şir de trepte din cărămidă ce duceau spre porticul din faţă.

Un păianjen îşi construise pînza între pilaştrii care mărgineau capul scării. Nu puteam să văd clădirea prin întuneric, dar nu putea fi casa unei specii gigantice, mutante, pentru că firele ca de mătase erau atît de fragile, încît se dizolvau în jurul meu fără să opună rezistenţă. Unele filamente toarse fin se lipeau de faţa mea, dar le-am dat la o parte cu o mînă, în timp ce treceam prin portic, fără să-mi fac mai multe griji privind distrugerea pe care o provocam decît îşi făcea Godzilla în legătură cu demolarea zgîrie-norilor pe care-i întîlnea în drum.

Deşi evenimentele din ultimele săptămîni îmi produseseră un nou şi profund respect pentru multe dintre animalele cu care împărţim lumea, nu voi fi niciodată în stare să adopt panteismul. Panteismul tratează toate formele de viaţă, chiar şi păianjenii şi muştele, cu respect, numai că eu nu pot să ignor faptul că păianjenii şi muştele – gîndacii şi viermii, făpturile tîrîtoare în general – se vor hrăni cu mine după ce voi fi murit. Nu mă simt atras să tratez o creatură ca pe un concetăţean al planetei, cu drepturi egale cu ale mele şi meritînd acest respect, cîtă vreme ea mă consideră prînzul ei. Cred că Mama Natură îmi înţelege atitudinea şi nu se supără.

Uşa din faţă, cu vopseaua ei jupuită oarecum fosforescentă în lumina lunii, era întredeschisă. Balamalele ruginite n-au scîrţîit, ci au scrîşnit ca oasele degetelor unui schelet cînd sînt strînse pumn.

Am păşit înăuntru.

Pentru că venisem acolo avînd impresia că m-aş simţi mai în siguranţă sub un acoperiş decît sub cerul liber, m-am gîndit să închid uşa. Poate că păsările se vor deştepta brusc din nemişcarea lor lugubră şi vor năvăli ţipînd după mine.

Pe de altă parte, o uşă deschisă e o cale de evadare. Am lăsat-o deschisă.

Deşi mă înconjura o beznă mătăsoasă, eficientă ca o legătură peste ochi, ştiam că eram în camera de zi, pentru că sutele de bungalow-uri care aveau portic fuseseră clădite după acelaşi plan, fără foaier sau hol la intrare. Cameră de zi, sufragerie şi două dormitoare.

Chiar şi atunci cînd fuseseră bine întreţinute, casele acelea umile oferiseră doar un confort minim familiilor militarilor tineri care le ocupaseră, fiecare familie locuind doar vreo doi ani înainte să fie transferată în altă parte. Acum casele miroseau a praf, igrasie, putregai încins şi şoareci.

Podeaua fusese făcută din scînduri îmbinate, acoperite cu multe straturi de vopsea, cu excepţia bucătăriei micuţe, în care era pus linoleum. Chiar şi sub greutatea autoproclamatului maestru al furişării, care-i amabilul vostru povestitor, podeaua aia scîrţîia.

Scîndurile desprinse nu mă deranjau. Dimpotrivă, mă asigurau că nu putea intra nimeni pe uşa din spate să-mi dea una în cap.

Ochii mi se adaptaseră la întuneric suficient ca să pot să văd ferestrele din faţă. Deşi geamurile se aflau sub acoperişul porticului, erau totuşi vizibile în lumina indirectă a lunii: dreptunghiuri cenuşii în negreala deplină.

M-am dus la cea mai apropiată dintre cele două ferestre. Geamurile nu erau sparte. Doar murdare. Am scos o batistă de hîrtie şi am şters un cerc curat în mijloc.

Curtea din faţa clădirii nu era mare. Vedeam strada alăturată, printre dafinii indieni. Nu mă aşteptam să zăresc o paradă, dar pentru că găsesc – ca majoritatea oamenilor – că majoretele în fuste scurte sînt deosebit de atrăgătoare, consider că-i bine să fiu pregătit.

Am scos din nou telefonul celular şi am format numărul direct – care nu figurează în cartea de telefon – al cabinei izolate fonic a

KBAY, cel mai mare post de radio din districtul Santa Rosita, unde lucrează Sasha Goodall, care e disc jockey-ul emisiunii ce începe la miezul nopții și ține pînă la șase dimineața. Ea e și director general, dar, de cînd postul a pierdut audiența militară – și, prin urmare, o parte din venituri –, după ce s-a închis Fort Wyvern, nu era singura angajată care îndeplinea două funcții.

Numărul respectiv nu face telefonul să sune în cabina de emisie, ci activează o lumină albastră, pîlpîitoare, pe peretele opus microfonului Sashei. Se părea că în acel moment nu avea nici un partener telefonic de discuție, pentru că, în loc să-mi răspundă tehnicianul, a ridicat receptorul chiar ea.

– Salut, Omule-de-Zăpadă!

Nu sînt singurul posesor al acelui număr privat și, ca mulți indivizi înclinați spre izolare, cerusem companiei telefonice să nu-mi transmită numele cînd sun pe cineva; totuși, chiar cînd apelul nu este preluat de tehnician, Sasha știe întotdeauna că sînt eu.

– Ai pus vreo melodie?

– *A Mess of Blues.*

– Elvis.

– Peste mai puțin de un minut se termină.

– Știu cum faci.

– Ce fac?

– Spui „Salut, Omule-de-Zăpadă" înainte să scot un cuvînt.

– Și cum fac?

– Probabil că jumătate dintre apelurile la care răspunzi direct pe linia secretă sînt de la mine, așa că tu răspunzi *întotdeauna* „Salut, Omule-de-Zăpadă".

– Greșești.

– Ba am dreptate, am insistat eu.

– Nu mint niciodată.

Era adevărat.

– Rămîi un pic cu mine, *baby,* zise ea și mă lăsă pe fir să aștept.

În timp ce așteptam să revină, i-am ascultat programul prin telefon. A făcut o reclamă în direct pentru serviciile publice, urmată de o reclamă – gogoașă, adică material înregistrat la început și la

sfîrșit, cu o intervenție în direct la mijloc, pentru un vînzător local de mașini.

Vocea ei e răgușită, dar dulce, blîndă, plăcută și provocatoare. Ar putea să-mi vîndă o porțiune de iad, dacă include și aer condiționat.

Am încercat să nu fiu complet stăpînit de vocea ei, în timp ce ascultam cu o ureche podeaua care scîrțîia. Afară, strada rămînea pustie.

Pentru a-mi acorda cinci minute întregi, a pus două melodii: *It Was a Very Good Year,* cu Sinatra, urmată de piesa lui Patsy Cline, *I Fall to Pieces.*

Cînd a revenit la telefon, i-am spus:

– N-am auzit un program atît de eclectic. Sinatra, Elvis și Patsy.

– Avem un spectacol tematic în noaptea asta.

– O temă?

– N-ai ascultat?

– Am fost ocupat. Ce temă?

– Noaptea morților vii.

– Grozav!

– Mulțumesc. Ce s-a întîmplat?

– Cine-i tehnicianul emisiunii?

– Doogie.

Doogie Sassman este un fanatic Harley-Davidson, tatuat panoramic, care cîntărește mai mult de o sută cincizeci de kilograme, dintre care vreo douăsprezece sînt alcătuite din părul lui blond nepieptănat și de barba zburlită, mătăsoasă. În ciuda faptului că are un gît lat, cît un cheson, și o burtă pe care putea să se adune o familie întreagă de pescărușI, Doogie e un magnet pentru gagici și s-a întîlnit cu unele dintre cele mai frumoase femei care au pus vreodată piciorul pe plajele dintre San Francisco și San Diego. Deși e un tip cumsecade, cu suficient șarm de urs ca să fie vedetă într-un film de desene animate al lui Disney, succesul indiscutabil al lui Doogie la minunatele *wahine* – succes care nu-i datorat numai personalității sale – reprezintă unul dintre marile mistere ale tuturor timpurilor, la fel ca „de ce au dispărut dinozaurii" sau „de ce tornadele nu se manifestă în parcările pentru camioane".

– Poți să scapi pentru vreo două ore și să-l lași pe Doogie să conducă spectacolul, de la panoul de comandă?

– Vrei o partidă scurtă de sex?

– Cu tine aș vrea una fără sfîrșit.

– Ce romantic ești! zise ea sarcastic, dar cu o încîntare ascunsă.

– Avem un prieten care are nevoie de ajutor.

– Despre ce-i vorba? întrebă Sasha, devenind brusc serioasă.

Nu puteam să-i povestec prea multe, pentru că telefonul putea fi supravegheat. În Moonlight Bay trăim într-un stat polițienesc atît de artistic impus, încît e practic invizibil. Dacă mă ascultau, nu voiam să știe că Sasha urma să meargă acasă la Lilly Wing, pentru că ar fi putut s-o împiedice. Lilly avea nevoie disperată de sprijin. Dacă Sasha ajungea acolo prin surprindere, poate pe ușa din dos, polițiștii puteau afla cît de insistentă putea fi.

– Îți aduci aminte... am zis eu, apoi am avut impresia că văd o mișcare pe stradă, dar, cînd m-am uitat pe fereastră, am tras concluzia că fusese doar o umbră, poate din cauză că o coadă de nor ștersese obrazul lunii. Îți aduci aminte de cele treisprezece feluri?

– Treisprezece feluri?

– Chestia cu mierla, i-am răspuns, ștergînd din nou geamul cu batista din hîrtie; respirația mea lăsase pe el o urmă de condens.

– Mierlă. Sigur.

Vorbeam despre poemul lui Wallace Stevens, *Treisprezece feluri de a privi o mierlă*.

Tatal meu, îngrijorat de modul în care eu, limitat de XP, mă voi descurca în viață fără familie, avusese grijă să-mi lase o casă neipotecată și veniturile unei polițe pentru o asigurare uriașă de viață. Dar îmi lăsase și o altă moștenire folositoare: dragostea pentru poezia modernă. Din cauză că Sasha căpătasae această pasiune de la mine, puteam să-i zăpăcim pe cei care trăgeau cu urechea la fel de ușor cum făcusem atunci cînd discutasem cu Bobby, folosind jargonul surfiștilor.

– Există un cuvînt pe care te aștepți să-l folosească, dar care nu apare niciodată, am zis eu, referindu-mă la Stevens.

– Ah! a exclamat ea și mi-am dat seama că mă înțelesese.

Un poet mai slab, dacă ar fi scris treisprezece strofe despre mierlă, ar fi folosit cu siguranță cuvîntul *wing*[1], dar Stevens nu recursese la el.

– Înțelegi ce vreau să spun?

– Da.

Sasha știa că Lilly Wing – cîndva Lilly Travis – fusese prima femeie pe care o iubisem și prima care îmi zdrobise inima.

Sasha este a doua femeie pe care am iubit-o în cel mai profund sens al cuvîntului și jură că n-o să-mi zdrobească niciodată inima. O cred. Ea nu minte niciodată.

Sasha mă asigurase că, dacă o s-o înșel, o să-și folosească bormașina ei Black & Decker, ca să-mi facă o gaură de-un centimetru *prin* inimă.

Văzusem bormașina. Burghiele – un set scump – livrate odată cu ea se află într-o cutie din plastic. Pe coada burghiului de un centimetru pictase, cu ojă roșie, numele meu, *Chris*. Sînt absolut convins că-i o glumă.

N-are de ce să-și facă griji. Dacă-i voi zdrobi vreodată inima, o să-mi găuresc singur pieptul, ca s-o scutesc de efortul de-a se spăla pe mîini după aceea.

Sînt un tip romantic.

– Despre ce-i vorba? întrebă Sasha.

– O să afli cînd o să ajungi acolo.

– Vreun mesaj?

– Speranță. Ăsta-i mesajul. Există încă speranță.

Nu eram atît de convins pe cît pretindeam. Mesajul pe care voiam să i-l transmit lui Lilly putea să nu fie adevărat. Nu mă mîndresc cu faptul că, spre deosebire de Sasha, mint cîteodată.

– Unde ești? întrebă Sasha.

– În Orașul Mort.

– Fir-ar să fie!

– Tu ai întrebat!

– Tot timpul ai necazuri.

– Ăsta-i mottoul meu.

---

[1] Aripă (n.tr.)

N-am îndrăznit să-i povestesc despre Orson, nici măcar indirect, folosind codul poeziei. Vocea ar fi putut să mă dea de gol, trădîndu-mi îngrijorarea. Iar dacă ea ar fi crezut că Orson are probleme serioase, ar fi insistat să vină în Wyvern, să-l caute.

Mi-ar fi fost de mare ajutor. Fusesem surprins să descopăr că Sasha se pricepe la autoapărare şi la folosirea armelor, lucruri care nu se predau în vreo şcoală de disc-jockey. Deşi nu arăta ca o amazoană, putea să lupte ca una. Dar era un prieten mai bun decît ar fi fost ca luptător, iar Lilly Wing avea nevoie de simpatia şi compasiunea Sashei mai mult decît aveam eu nevoie de ajutorul ei.

– Chris, ştii care-i problema ta?

– Arăt prea bine?

– Aşa-i, replică ea sarcastic.

– Prea deştept?

– Problema ta e că eşti imprudent.

– Atunci cere-i doctorului să-mi dea nişte pilule.

– Te iubesc pentru asta, Omule-de-Zăpadă, dar o să fii omorît.

– O fac pentru o prietenă, i-am reamintit eu de Lilly Wing. Oricum, lucrurile se vor rezolva. Vine Bobby.

– Aha! Atunci mă apuc să vă scriu necrologurile.

– O să-i spun ce ai făgăduit.

– Cei doi Stooge.

– Să vedem care din ei. Sîntem Curly şi Larry.

– Aşa-i. Nici unul din voi nu-i suficient de deştept ca să fie Moe.

– Te iubesc, Goodall.

– Te iubesc, Omule-de-Zăpadă!

Am închis telefonul şi mă pregăteam să mă depărtez de fereastră, cînd am văzut din nou mişcare pe stradă. De data asta nu fusese umbra unui nor ce alunecase peste un colţ al lunii.

De data asta am văzut maimuţe.

Mi-am prins telefonul la centură, să am ambele mîini libere.

Maimuţele nu se livrează cu butoiul sau cu pachetul. Termenul corect pentru maimuţele care călătoresc în grup nu-i nici *haită*, nici *turmă*, nici *herghelie*, nici *stol*, ci *ceată*[1].

[1] Termenul *troop* înseamnă atît ceată, cît şi detaşament militar (n.tr.)

Învăţasem recent multe despre maimuţe, nu numai termenul *ceată*. Din acelaşi motiv, dacă aş fi locuit în ţinuturile mlăştinoase din Florida, aş fi devenit expert în aligatori.

Acum, aici, în Oraşul Mort, o ceată de maimuţe treceau pe lîngă bungalow, în direcţia în care mersesem şi eu. În lumina lunii, blana lor părea mai degrabă argintie decît cafenie.

În ciuda acelui luciu, care le făcea mai vizibile decît ar fi fost altfel, nu puteam să-mi dau seama de numărul lor exact. Cinci, şase, opt... Unele mergeau în patru labe, altele pe jumătate ridicate, iar cîteva drepte, ca oamenii. Zece, unsprezece, doisprezece...

Nu se mişcau repede şi îşi ridicau des capetele, privind în noapte, în faţă sau în ambele părţi, ba, uneori, înapoi, în direcţia din care veneau. Deşi viteza şi atenţia lor puteau dovedi grijă sau chiar teamă, eu bănuiam că nu le era frică de nimic şi că, de fapt, căutau ceva, vînau ceva.

Poate pe mine.

Cincisprezece, şaisprezece...

În arena circului, costumate în veste cu paiete şi cu fesuri roşii pe cap, o ceată de maimuţe poate să producă zîmbete, rîsete, amuzament. Numai că specimenele pe care le vedeam nu dansau, ţopăiau, săreau sau cîntau la acordeoane miniaturiale. Nici una nu părea interesată de o carieră în industria distracţiilor.

Optsprezece.

Erau maimuţe rhesus, cele mai mult folosite în cercetarea medicală, şi toate aveau dimensiunile maxime ale speciei lor: înalte de peste şaizeci de centimetri, doisprezece sau chiar cincisprezece kilograme de oase şi muşchi. Ştiam din propria experienţă că maimuţele rhesus erau iuţi, agile, puternice, deosebit de deştepte şi de periculoase.

Douăzeci.

În multe părţi ale lumii, maimuţele trăiesc oriunde în sălbăticie, de la junglă şi cîmpii întinse, pînă la munţi. Nu se găsesc pe continentul nord-american – cu excepţia celor care cutreieră noaptea prin Moonlight Bay şi de care ştiu doar cîţiva localnici.

Am înţeles de ce tăcuseră păsările mai devreme, în copacul de deasupra mea. Simţiseră apropierea paradei neobişnuite.

Douăzeci şi una. Douăzeci şi două.

Ceata devenise un batalion.

Am amintit de dinţi? Maimuţele sînt omnivore, nefiind convinse de argumentele vegetarienilor. În principal mănîncă fructe, nuci, seminţe, frunze, flori şi ouă de păsări, dar, cînd simt nevoia de carne, atunci savurează insecte, păianjeni şi mamifere mici, precum şoarecii, şobolanii şi cîrtiţele. Să nu acceptaţi niciodată invitaţia la prînz a unei maimuţe, cu excepţia cazului cînd cunoaşteţi meniul. Pentru că sînt omnivore, au incisivi puternici şi canini ascuţiţi, numai buni pentru a muşca şi a sfîşia.

Maimuţele obişnuite nu atacă oamenii. Tot aşa, maimuţele obişnuite sînt active la lumina zilei şi se odihnesc în timpul nopţii – cu excepţia *douroucouli*-ului, cel cu blană moale, o specie sud-americană, cu ochi ca de bufniţă, care-i nocturnă.

Cele care străbat întunericul prin Fort Wyvern şi prin Moolight Bay nu sînt obişnuite. Sînt nişte individe micuţe, pline de ură, rele, psihopate. Dacă ar avea de ales între un şoarece gras, gătit în sos de unt, şi şansa de a-ţi sfîşia mutra, doar de dragul distracţiei, nici măcar nu şi-ar linge buzele regretînd că au renunţat la masă.

Numărasem douăzeci şi două de maimuţe, cînd talazul îmblănit de pe stradă coti brusc. Ceata se opri, membrii ei îngrămădindu-se la un loc, într-o manieră atît de conspirativă, încît ai fi putut cu uşurinţă crede că una dintre ele fusese silueta misterioasă de pe colina plină cu iarbă din Dallas, în ziua în care fusese împuşcat Kennedy. Deşi nu păreau interesate mai mult de bungalow-ul în care eram decît de celelalte, se aflau chiar în faţa lui şi suficient de aproape să mă lovească damblaua. Aranjîndu-mi părul zburlit de pe ceafă cu o mînă, m-am gîndit să mă strecor pe uşa din spate, înainte ca individele să bată la cea din faţă cu afurisitele lor de cartele de subscripţie pentru revista maimuţelor.

Dar, dacă fugeam, n-aveam să aflu în ce direcţie vor pleca după ce-şi vor fi terminat şedinţa. În loc să le evit, s-ar putea să dau nas în nas cu ele – iar acest lucru ar avea consecinţe mortale.

Numărasem douăzeci şi două şi ratasem cîteva. Erau, probabil, vreo treizeci. Glock-ul meu de nouă milimetri avea zece gloanţe, dintre care consumasem deja două. Aveam un încărcător de rezervă,

într-un buzunar al tocului. Chiar dacă m-ar fi cuprins deodată spiritul de bun ţintaş al lui Annie Oakley şi aş fi nimerit, miraculos, cu fiecare împuşcătură, tot aş fi fost copleşit de douăsprezece bestii.

Confruntarea cu o sută cincizeci de kilograme de maimuţe care ţipă nu corespunde ideii mele de luptă cinstită. Ideea mea de luptă cinstită este ca o maimuţă singură, neînarmată, bătrînă, fără dinţi şi mioapă să se bată cu mine, în timp ce mă aflu într-un elicopter de atac Blackhawk.

În stradă, primatele zăboveau încă. Se înghesuiseră atît de mult, încît, la lumina lunii, păreau a fi un singur organism mare, cu multe capete şi cozi.

Nu-mi puteam imagina ce făceau. Probabil pentru că nu-s maimuţă.

M-am apropiat de fereastră, privind atent scena scăldată de razele lunii, încercînd să văd mai clar şi să am o mentalitate de maimuţă.

În mulţimea de indivizi care se jucaseră de-a Dumnezeu în buncărele din adîncurile Wyvernului, cel mai interesant – şi mai generos finanţat – proiect fusese unul care intenţiona să combine inteligenţa umană şi animală şi să îmbunătăţească agilitatea, viteza, vederea, auzul, mirosul şi longevitatea oamenilor. Lucrul acesta urma a fi realizat prin transfer de material genetic selectat nu de la o persoană la alta, ci de la o specie la alta.

Deşi mama mea era un geniu, nu ajunsese – credeţi ce vă spun – un savant nebun. Ca specialistă în teoria geneticii, nu pierdea prea mult timp în laboratoare. Locul ei de muncă se afla în craniul ei, iar mintea îi era la fel de elaborat echipată ca laboratoarele de cercetare ale tuturor universităţilor din ţară. Stătea în biroul ei din Colegiul Ashdon, aventurîndu-se ocazional într-un laborator finanţat din fonduri guvernamentale, gîndind intens, în timp ce alţi savanţi operau din greu. Ea nu dorise să distrugă omenirea, ci s-o salveze, şi sînt convins că, mult timp, nu cunoscuse scopurile imprudente şi răuvoitoare ale indivizilor din Wyvern care-i puneau în aplicare teoriile.

Transfer de material genetic de la o specie la alta. În speranţa creării unei superrase. Într-o căutare nebunească a perfecţiunii, a

soldatului de neoprit. Animale inteligente, urmare a miliarde de proiecte, prăsite pentru viitoarele cîmpuri de luptă. Arme biologice uluitoare, mici cît un virus sau mari cît un urs grizzly.

Doamne, Dumnezeule!

Toate chestiile aste mă fac să mă gîndesc cu nostalgie la vremurile bune de altădată, cînd cei mai ambiţioşi indivizi cu creier mare se mulţumeau să viseze bombe nucleare capabile să radă oraşe de pe faţa pămîntului, lansatoare de raze ale morţii instalate pe sateliţi şi gaze care atacau nervii şi făceau victimele să se zbată precum omizile cînd băieţaşii plini de cruzime împrăştie sare pe ele.

Pentru asemenea experienţe, animalele erau obţinute uşor, pentru că, de obicei, nu-şi pot angaja avocaţi dintre cei mai buni, care să le apere de exploatare. Surprinzător, se găsiseră şi subiecţi umani. Soldaţilor judecaţi de curtea marţială pentru crime deosebit de sălbatice şi condamnaţi la închisoare pe viaţă li se oferea posibilitatea să aleagă: sau putrezeau în puşcării de maximă securitate, sau aveau parte de o anumită libertate, participînd la activităţi secrete.

Apoi, ceva o luase razna.

În tot ce întreprinde omenirea, inevitabil ceva o ia, cu entuziasm, razna. Unii spun că asta se întîmplă din cauză că universul este intrinsec haotic. Alţii spun că motivul este că sîntem o specie care nu se mai bucură de graţia divină. Indiferent de motiv, printre oameni există, pentru fiecare Moe, mii de Curly şi Larry.

Sistemul folosit pentru a introduce materialul genetic nou în celulele subiecţilor cercetării – pentru a fi inserat în lanţurile ADN-ului lor – era un retrovirus conceput cu talent de mămica mea, Wisteria Jane Snow, care avea uneori timp şi să facă prăjituri extraordinare cu ciocolată. Acel retrovirus fabricat fusese proiectat să fie fragil, bolnav – adică steril – şi benign. Mai degrabă o unealtă vie care să facă exact ce se dorea de la ea. După ce-şi făcea treaba, trebuia să moară. Dar se transformase curînd într-o drăcie infecţioasă, care se reproducea iute, care putea să se transmită, prin intermediul fluidelor trupului, prin simplul contact al pielii, provocînd nu boală, ci schimbări genetice. Aceste microorganisme capturaseră la întîmplare secvenţe de ADN de la numeroase specii din laborator şi le transportaseră în trupurile cercetătorilor care lucrau

la proiect. Aceştia nu-şi dăduseră seama, un timp, că erau afectaţi lent, dar profund. Afectaţi fizic, mental, emoţional. Înainte să înţeleagă ce se întîmpla cu ei şi de ce, cîţiva savanţi din Wyvern au început *să se schimbe*... să aibă multe în comun cu animalele din cuştile laboratorului...

Cu doi ani în urmă, procesul începuse să devină evident. Apoi, în laborator a avut loc un episod violent. Nimeni nu mi-a explicat ce s-a întîmplat cu adevărat. Oamenii s-au omorît unii pe alţii, într-o înfruntare bizară, sălbatică. Animalele folosite la experimente au scăpat sau au fost eliberate de oamenii care simţeau o înrudire stranie cu ele.

Printre animalele acelea se aflau maimuţe rhesus, a căror inteligenţă fusese substanţial îmbunătăţită. Deşi credeam că inteligenţa e legată de mărimea creierului şi de numărul cutelor de pe suprafaţa acestuia, acele rhesus nu aveau un craniu mărit. Cu excepţia cîtorva caracteristici, păreau exemplare obişnuite ale speciei.

De atunci, maimuţele sînt tot timpul pe fugă. Se ascund de autorităţile militare şi federale, care încearcă să le elimine discret, împreună cu toate dovezile a ceea ce se întîmplase la Wyvern, înainte ca publicul să afle că aleşii naţiunii asiguraseră sfîrşitul lumii pe care o cunoşteam. În afară de cei implicaţi în conspiraţie, despre evenimente aflaseră doar cîteva persoane. Iar dacă am încerca să spunem publicului larg ceea ce ştim – chiar dacă nu avem dovezi clare –, ne-ar ucide, aşa cum ar ucide maimuţele.

O uciseseră pe mama. Au pretins că era deprimată de felul în care munca ei eşuase şi că s-a sinucis, conducînd cu viteză maşina şi izbindu-se de parapetul unui pod, la sud de oraş. Dar mama mea nu era laşă. Şi nu m-ar fi părăsit lăsîndu-mă să înfrunt singur coşmarul ce urma să vină. Cred că intenţiona să se adreseze publicului, să scuipe adevărul mass-mediei, sperînd să creeze un consens pentru un program de cercetare pentru situaţia de criză, un proiect mai mare decît cel îngropat sub Wyvern, mai mare decît Proiectul Manhattan, care să implice cei mai buni cercetători în genetică din lume. Aşa că au împins-o pe uşa cea mare, pe care au trîntit-o în urma ei. Aşa cred. N-am nici o dovadă. Dar a fost

mămica mea şi cred ceea ce vreau, ceea ce trebuie despre anumite lucruri.

Între timp, molima se răspîndea mai iute decît maimuţele şi se părea că neajunsul nu putea fi înlăturat, nici măcar oprit. Personalul infectat de la Wyvern fusese redistribuit în toată ţara, purtînd retrovirusul cu el, înainte să afle cineva că exista vreo problemă, înainte să se impună o carantină. Probabil că vor avea loc mutaţii genetice la toate speciile. Probabil că singurul lucru care nu se ştie este dacă procesul va fi lent şi va necesita decenii sau secole ca să se desfăşoare sau dacă teroarea se va extinde cu repeziciune. Pînă acum, cu cîteva excepţii, efectele fuseseră subtile şi nu se răspîndiseră pe scară largă, dar asta putea fi doar calmul dinaintea holocaustului. Cred că responsabilii caută cu frenezie un remediu, dar, în acelaşi timp, consumă multă energie străduindu-se din răsputeri să ascundă sursa viitoarei catastrofe, ca să nu ştie nimeni cine trebuie blamat.

Nimeni din conducerea guvernului nu doreşte să se confrunte cu mînia publicului. Nu le este frică de concediere. Dacă se află adevărul, îi aşteaptă lucruri mult mai grave decît pierderea slujbei. Ar putea fi judecaţi pentru crimă împotriva umanităţii. Şi probabil că justifică ascunderea catastrofei viitoare din necesitatea de a se evita panica, dezordinea publică şi, poate, o carantină internaţională a întregului continent nord-american. De fapt, se tem că ar putea fi făcuţi bucăţi de mulţimea furioasă.

Poate că o parte dintre creaturile care se îmbulzeau în stradă fuseseră printre cele douăsprezece care scăpaseră din laboratoare în noaptea aceea istorică şi macabră, plină de violenţă. Majoritatea erau descendente ale evadatelor, născute în libertate, dar la fel de inteligente ca părinţii lor.

Maimuţele obişnuite pălăvrăgesc tot timpul, dar eu nu auzisem nici un sunet scos de cele treizeci. Stăteau la un loc, tot mai agitate, dînd din braţe, mişcîndu-şi furioase cozile, dar, dacă ridicaseră glasurile, acestea nu se auzeau prin geamul ferestrei, nici prin uşa din faţă deschisă, deşi se aflau la cîţiva metri.

Plănuiau ceva mai rău decît prostii de maimuţe.

Cu toate că maimuţele rhesus nu-s la fel de deştepte ca oamenii, avantajul pe care-l avem nu-i suficient de mare pentru a mă simţi liniştit dacă aş juca pocher cu trei dintre ei. Doar dacă i-aş îmbăta înainte.

Aceste primate precoce nu-s principala ameninţare născută în laboratoarele din Wyvern. Onoarea revine, bineînţeles, retrovirusului modificator de gene, capabil să schimbe orice fiinţă. Dar, în ceea ce priveşte ticăloşia, maimuţele alcătuiesc o echipă redutabilă.

Pentru a aprecia ameninţarea cu bătaie lungă reprezentată de aceste rhesus remodelate, să ţinem seama de faptul că şobolanii sînt cea mai mare belea, cu toate că inteligenţa lor este extrem de mică în comparaţie cu a noastră. Savanţii estimează că rozătoarele distrug douăzeci la sută din rezervele de hrană din lume, în ciuda faptului că noi exterminăm relativ eficient colonii întregi de-ale lor şi le menţinem numărul la un nivel suportabil. Imaginaţi-vă ce s-ar întîmpla dacă ar avea jumătate din inteligenţa noastră şi ar fi în stare să lupte cu noi cu şanse mai mari. Am fi antrenaţi într-un război disperat, pentru a preveni o foamete cumplită.

Uitîndu-mă la maimuţele din stradă, mă întrebam dacă nu cumva îi priveam pe adversarii noştri dintr-un viitor Armagedon...

În afară de nivelul ridicat al inteligenţei lor, aveau o altă calitate care le făcea un inamic mult mai formidabil decît puteau fi rozătoarele. Şobolanii acţionează numai din instinct şi n-au suficientă minte ca să se implice personal, în timp ce maimuţele alea ne urăsc cu patimă.

Cred că-s ostile faţă de omenire pentru că noi le-am creat, dar am făcut treaba doar pe jumătate. Le-am jefuit de inocenţa lor de animale, cu care erau mulţumite. Le-am ridicat nivelul inteligenţei pînă au devenit conştiente de lumea largă şi de adevăratul lor loc în ea, dar nu le-am dat suficientă inteligenţă pentru a le fi posibil să-şi îmbunătăţească acel loc. Le-am făcut deştepte doar cît să nu mai fie mulţumite cu viaţa de maimuţă; le-am dat capacitatea de a visa, dar nu le-am oferit posibilitatea de a-şi împlini acele vise. Au fost izgonite din nişa lor din regatul animalelor şi nu reuşesc să găsească un loc nou, potrivit. Desprinse din pînza creaţiei, sînt rătăcitoare, pierdute, pline de un alean ce nu va fi împlinit niciciînd.

Nu le condamn că ne urăsc. Dacă aş fi una dintre ele, şi eu ne-aş urî.

Însă simpatia faţă de ele nu m-ar salva, dacă aş ieşi din bungalow şi aş merge pe stradă, strîngînd cu blîndeţe o labă de maimuţă în fiecare mînă, declarîndu-mi regretul pentru aroganţa speciei umane şi cîntînd o versiune însufleţitoare a cîntecului *Yes, We Have No Bananas.*

Aş fi făcut bucăţi într-un minut.

Munca mamei mele a dus la crearea acestei cete, lucru pe care maimuţele par să-l preţuiască. Mă urmăriseră în trecut. Mama e moartă, deci nu se pot răzbuna pe ea pentru viaţa de chin şi de paria pe care o duc. Pentru că sînt singurul ei copil, maimuţele nutresc o animozitate specială împotriva mea. Poate că aşa trebuie. Poate că ura lor pentru orice Snow e justificată. Dintre toţi oamenii, eu nu am dreptul să discut despre motivul furiei lor. Dar nu mă consider obligat să plătesc pentru ceea ce a făcut mama mea, cu bune intenţii.

Rămînînd ghemuit în siguranţă lîngă fereastra bungalow-ului, am auzit ceea ce părea a fi singura bătaie, răsunătoare, a unui clopot mare, urmată de un tropăit. Am privit cum ceata agitată pleacă, ducînd un obiect pe care nu-l vedeam. Am auzit un scrîşnet de oţel pe piatră şi mai multe maimuţe se străduiră să ridice ceva greu.

Forfota maimuţelor mă împiedica să văd limpede obiectul, dar mi s-a părut că-i rotund. Au început să-l rostogolească în cerc, unele privind, altele atîrnîndu-se de obiect, ţinîndu-l în echilibru pe muchie. În lumina lunii, semăna cu o monedă enormă, căzută din buzunarul uriaşului din vîrful vrejului de fasole al lui Jack. Apoi mi-am dat seama că era un capac de canal, pe care-l scoseseră din pavaj.

Brusc, începură să pălăvrăgească şi să ţipe, de parcă ar fi fost un grup de copii exuberanţi, care-şi făcuseră o jucărie dintr-un cerc vechi. După cîte ştiam, un asemenea chef de joacă nu le stătea deloc în fire. În întîlnirile mele anterioare cu ceata, doar o dată ne treziserăm faţă în faţă, iar în confruntarea aceea nu acţionaseră defel ca nişte copii, ci ca un grup de *skinhead* asasini, drogaţi în ultimul hal.

Se plictisiră repede să se joace cu capacul de canal. Apoi, trei maimuţe se străduiră să-l răsucească, de parcă ar fi fost cu adevărat

o monedă şi, cu un considerabil efort coordonat, reuşiră să-l menţină în mişcare.

Ceata redeveni tăcută. Se strînse în jurul discului ce se răsucea, lăsîndu-i loc de mişcare, dar privindu-l cu mult interes.

Periodic, cei trei indivizi care învîrteau capacul îl împingeau, unul cîte unul, aplicînd suficientă forţă ca să-l ţină în echilibru şi în mişcare. Coordonarea lor dovedea cel puţin o înţelegere rudimentară a legilor fizicii şi o îndemînare mecanică, în contradicţie cu aspectul lor obişnuit.

Discul care se rotea scotea un sunet aspru, marginea lui de metal frecîndu-se de pavajul din beton. Sunetul jos, metalic deveni singurul sunet din noapte, un bîzîit dintr-o singură notă, oscilînd doar vag într-o zonă de un semiton.

Capacul de canal care se învîrtea nu părea să ofere un spectacol care să justifice atenţia cetei. Maimuţele erau captivate. Aproape în transă. Îmi era greu să cred că discul, din întîmplare, căpătase exact viteza de rotaţie care, combinată cu sunetul oscilant, producea un efect hipnotic asupra maimuţelor.

Poate că nu asistam la un joc, ci la un ritual, la o ceremonie cu semnificaţie simbolică, limpede pentru toate acele rhesus, dar un mister pentru mine. Ritual şi simbol nu numai că implică gîndire abstractă, dar însemna că viaţa maimuţelor avea o dimensiune spirituală, că nu erau pur şi simplu deştepte, ci şi capabile să mediteze la originea tuturor lucrurilor şi la scopul existenţei lor.

Ideea mă uimi atît de mult, încît aproape că m-am îndepărtat de fereastră.

În ciuda ostilităţii lor faţă de oameni şi a entuziasmului pentru violenţă, mai degrabă simţeam simpatie faţă de aceste creaturi patetice, eram mişcat de situaţia lor de paria fără nici un loc de drept în natură. Dacă aveau cu adevărat capacitatea de a-şi pune întrebări despre Dumnezeu şi despre modelul cosmosului, atunci ar putea cunoaşte durerea intensă pe care omenirea o cunoaşte foarte bine: dorinţa de a înţelege de ce creatorul nostru ne lasă să suferim atît de mult, teribilul dor neîmplinit de a-L găsi, de a-I vedea faţa, de a-L atinge şi de a şti dacă există cu adevărat. Dacă împart acest chin

profund, dar tăcut cu noi, atunci am simpatie față de starea lor, dar mi-e și milă de ele.

Și dacă mi-e milă de ele, cum să le ucid fără ezitare, dacă altă confruntare mă va obliga să fac acest lucru, pentru a-mi salva viața sau pentru a salva un prieten? În întîlnirile anterioare, fusesem silit să întîmpin asaltul lor feroce cu focuri de armă. E ușor să folosești forța ucigătoare cînd adversarul tău este fără minte, ca un rechin. Și poți să apeși pe trăgaci fără remușcări dacă poți să opui urii dușmanului propria ură. Mila generează ezitări. Mila poate fi cheia de la ușa raiului, dacă există rai, dar nu reprezintă un avantaj cînd lupți ca să-ți aperi viața de un adversar nemilos.

Am perceput o modificare a sunetului produs în stradă de metalul care se învîrtea, o oscilație mai mare între tonuri. Capacul de canal începuse să piardă din viteza de rotație.

Dar nimeni din ceată nu se grăbea să stabilizeze răsucirea. Maimuțele pîndeau, cu o fascinație plină de curiozitate, cum se legăna capacul, cum cîntecul acestuia se domolea continuu.

Discul se opri, căzu pe pavaj, iar în clipa aceea maimuțele înlemnirâ. O notă finală răsună în noapte, urmată de o tăcere atît de absolută, de parcă Orașul Mort ar fi fost învăluit, subit, de o folie izolatoare gigantică. Din cîte puteam să-mi dau seama, fiecare membru al cetei privea cu ochii holbați capacul din fier.

După un timp, ca și cum s-ar fi trezit dintr-un somn profund, maimuțele se apropiară, ca în vis, de disc. Îl înconjurară încet, se așezară cu articulațiile labelor din față pe pavaj, examinînd metalul cu aerul îngîndurat al unei țigănci care analizează zațul de cafea, ca să citească viitorul.

Cîteva se traseră înapoi, fie pentru că văzuseră ceva pe disc care nu le plăcuse, fie pentru că-și așteptau rîndul. Acești indivizi ezitanți își îndreptară atenția, în mod demonstrativ, către orice, numai către capac nu: către pavaj, către copacii de pe marginea străzii, către cerul plin de stele.

Unul dintre animale privi către bungalow-ul în care mă refugiasem.

Nu mi-am ținut răsuflarea, nici n-am devenit încordat, pentru că eram convins că nimic din clădirea aceea nu avea ceva diferit de aspectul jalnic și deprimant al altor sute de construcții din vecinătate.

Nici ușa deschisă nu merita să fie băgată în seamă, pentru că multe dintre clădirile acelea erau expuse capriciilor vremii.

După ce s-a zgîit la casă cîteva secunde, maimuța și-a ridicat ochii către luna în creștere. Postura ei oglindea o melancolie profundă – sau poate că eu fusesem copleșit de sentimentalism și atribuiam maimuțelor rhesus mai multe calități umane decît ar fi fost cazul.

Apoi, cu toate că nu mă mișcasem, nici nu scosesem vreun sunet, animalul păros tresări, se ridică, pierdu orice interes pentru cer și privi din nou spre bungalow.

- Nu te maimuțări! am șoptit eu.

Lighioana se roti încet, ieși de pe stradă și urcă pe trotuarul acoperit de umbra dafinilor, iar acolo se opri.

Am rezistat imboldului de a mă retrage de lîngă fereastră. Întunericul de jurul meu era perfect, ca în coșciugul lui Dracula, după ce punea capacul. Mă simțeam invizibil. Acoperișul ieșit în afară al porticului împiedica lumina lunii să bată drept în fața mea.

Micuța făptură jalnică părea că examinează nu numai fereastra la care stăteam, ci fiecare aspect al căsuței, de parcă intenționa să localizeze proprietarul, ca să-i facă o ofertă de cumpărare.

Sînt extrem de sensibil la interferența luminii și umbrei care, pentru mine, este mai senzuală decît trupul unei femei. Nu mi se interzice să cunosc plăcerea oferită de femeie, dar n-am voie să am de-a face cu cea mai slabă lumină. Totuși, orice formă de iluminare este îmbibată cu o calitate erotică ce-mi dă fiori și-s foarte conștient de mîngîierea fiecărei raze. Aici, în bungalow, aveam încredere că nu puteam fi zărit de nimeni, că făceam parte din beznă, așa cum aripa face parte din liliac.

Maimuța se apropie cîțiva pași, pătrunzînd pe aleea care tăia în două curtea din față și ducea către treptele porticului. Ajunsese la vreo șapte metri de mine.

Cînd a întors capul, am surprins o lucire a ochilor ei. De obicei galbeni și plini de ură, ca ochii unui perceptor, arătau acum, în lumina slabă, de-un portocaliu agresiv și amenințător. Erau plini de acea luminozitate ce se regăsește în ochii majorității animalelor nocturne.

Abia zăream făptura aflată în umbra dafinilor, dar mişcare
neliniştită a ochilor ei fosforescenţi indicau că atenţia lighioanei fu
sese atrasă de ceva dar nu în mod deosebit de fereastra la car
stăteam. Poate că auzise fîşîitul produs de un şoarece prin iarbă
sau de o tarantulă, obişnuită în zonă – şi spera să se aleagă cu
gustare.

Pe stradă, ceilalţi membri ai cetei rămăseseră strînşi în juru
capacului de canal.

Maimuţele rhesus obişnuite, care sînt făpturi diurne, nu au nic
o lucire a ochilor în întuneric. Membrii cetei din Wyvern aveau
vedere nocturnă mai bună decît alte maimuţe, dar, din cîte ştiu, nu
erau atît de înzestrate precum bufniţele sau pisicile. Acuitatea lo
vizuală era doar cu o fracţiune mai bună decît cea a primatelor din
care proveneau. În locurile lipsite complet de lumină sînt la fel de
neajutorate ca mine.

Maimuţa cea curioasă se apropie cu încă trei paşi, ieşi din um
bra copacilor şi reveni în lumina lunii. Cînd se opri, se afla la ma
puţin de cinci metri de mine şi la vreo doi metri de portic.

Îmbunătăţirea vederii nocturne a maimuţelor este, probabil, u
efect neaşteptat al experienţelor la care fuseseră supuse, pentru
mărirea inteligenţei, dar, din cîte reuşisem să descopăr, nu fuses
corelată cu îmbunătăţirea altor simţuri. Maimuţele obişnuite nu-s
capabile să găsească urma altor animale cu ajutorul mirosului,
precum cîinii, de aceea nici cele cu care aveam de-a face nu erau în
stare. Ar putea să mă adulmece de la o distanţă egală cu aceea la
care le-aş simţi şi eu mirosul, adică doar de vreo jumătate de metru,
deşi erau o specie împuţită. Oricum, teroriştii ăia cu coadă lungă nu
beneficiau de puteri paranormale şi nu puteau să zboare precum
fraţii lor urlători ce făceau treburile murdare pentru Vrăjitoarea cea
Haină din Vest[1]. Cu toate că sînt înspăimîntătoare cînd le întîlneşti
într-un număr important, nu-s chiar atît formidabile ca să poată fi
ucise doar cu gloanţe de argint sau cu kriptonită.

Pe alee, maimuţa stătea ghemuită, cu braţele lungi în jurul pieptului, de parcă s-ar fi îmbrăţişat singură. Se uită încă o dată la lună. Privi spre cer mult timp, de parcă uitase de bungalow.

[1] Personaj din *Vrăjitorul din Oz*, de F. Baum (n.tr.)

După un moment, m-am uitat la ceas. Mi-era teamă că fusesem prins în capcană acolo şi nu mai puteam să mă întîlnesc cu Bobby la cinematograf.

Iar el era în pericol să nimerească peste ceată. Nici chiar un tip atît de plin de resurse precum Bobby Halloway n-ar fi scăpat, dacă ar fi trebuit să înfrunte singur maimuţele.

Dacă lighioanele n-o luau din loc, trebuia să risc şi să-l sun pe Bobby pe mobil, ca să-l avertizez. Nu mă încînta semnalul electronic care s-ar auzi în momentul în care aş porni celularul. În liniştea din Oraşul Mort, nota aceea simplă ar răsuna ca un pîrţ de călugăr într-o mănăstire în care toată lumea făcuse legămîntul tăcerii.

În cele din urmă, maimuţoiul curios încetă să contempleze luna ca un medalion, lăsă capul în jos şi se ridică în picioare. Îşi întinse braţele lungi, dădu din cap şi o porni înapoi, spre stradă.

Exact cînd eram gata să repir uşurat, mica lighioană chelălăi, iar ţipătul ei ascuţit putea fi interpretat doar ca un semnal de alarmă.

Ceata răspunse ca o singură fiinţă, ridicînd capetele, depărtîndu-se de discul din fier şi încercînd să vadă ce se întîmplase.

Maimuţoiul sări în sus, ţipînd şi scoţînd tot soiul de sunete nearticulate, sări iar şi iar, se dădu peste cap, se tăvăli, se rostogoli, bătu în pavaj cu pumnii, şuieră şi sîsîi, muşcă aerul de parcă ar fi fost o cîrpă ce putea fi sfîşiată, se contorsionă de parcă ar fi vrut să-şi privească fundul, se rostogoli, sări în picioare, îşi lovi pieptul cu mîinile, şuieră, scuipă, se răsuci şi goni către bungalow, apoi fugi înapoi spre stradă, într-un ritm de ziceai că o să crape cimentul sub el.

Indiferent cît de primitiv fusese limbajul, eram sigur că pricepusem mesajul.

Deşi majoritatea maimuţelor se aflau la vreo treisprezece metri de clădire, le vedeam ochii sclipitori, ca un stol de licurici graşi.

Cîteva dintre ele începură să mîrîie şi să mormăie. Vocile lor erau mai joase şi mai blînde decît urletul celei care dăduse alarma, dar nu semăna deloc cu sunetele unui comitet ospitalier, ce ura bun venit unui vizitator.

Am scos Glock-ul din tocul de la umăr.

În pistol mai erau opt cartuşe.

Mai aveam şi celălalt încărcător cu zece cartuşe.

Optsprezece gloanţe. Treizeci de maimuţe.

Mai făcusem calculul acela. L-am făcut din nou. Mă interesează mai mult poezia decît matematica, deci aveam un motiv bun să fac din nou calculul. Rezultatul era identic.

Maimuţoiul fugi iarăşi spre casă. De data asta nu se mai opri.

În urma lui năvăli întreaga ceată, părăsind strada, traversînd peluza, îndreptîndu-se drept spre clădire. Iar în timp ce veneau, toate maimuţele tăcură, ceea ce implica organizare, disciplină şi intenţii asasine.

7

Încă nu credeam că maimuţele mă văzuseră, mă auziseră sau mă adulmecaseră, dar probabil că mă detectaseră în vreun fel, pentru că era evident că nu-şi exprimau dezacordul faţă de arhitectura bungalow-ului. Fuseseră cuprinse de un fel de furie pe care nu o mai văzusem, o furie rezervată oamenilor.

Mai mult. După obiceiul lor, sosise vremea mesei. În loc de un şoarece sau de un păianjen zemos, eu eram felul principal, o schimbare plăcută a meniului obişnuit de fructe, nuci, seminţe, frunze, flori şi ouă de păsări.

M-am sucit cu o sută optzeci de grade faţă de fereastră şi m-am dus spre camera de zi, cu mîinile în faţă. Mă mişcam iute, încrezîndu-mă orbeşte în cunoaşterea casei. Umărul meu a atins un toc de uşă şi am intrat în sufragerie.

Deşi maimuţele continuau să tacă, acţionînd în liniştea dinaintea atacului, auzeam bocănitul labelor pe podeaua de lemn a porticului. Speram că vor ezita în faţa intrării, că-şi vor tempera ranchiuna suficient de mult timp ca să pun o oarecare distanţă între noi.

O jaluzea zdrenţuită, întredeschisă acoperea cea mai mare parte a singurei ferestre din sufrageria micuţă. Pătrundea prea puţină lumină ca să înlăture, într-un mod semnificativ, bezna.

Am continuat să merg, ştiind că intrarea în bucătărie era drept în faţa uşii pe care abia intrasem. De data asta, trecînd dintr-o cameră în cealaltă, nici măcar n-am mai atins tocul cu umărul.

Cele două ferestre de deasupra chiuvetei din bucătărie nu erau acoperite nici de jaluzele, nici de perdele. Învăluite într-un strat subțire de lumină selenară, aveau acea aură fantomatică, fosforescentă pe care o au ecranele televizoarelor chiar după ce oprești aparatul.

Linoleumul vechi pocnea și trosnea sub picioarele mele. Nu auzeam dacă membrii cetei pătrunseseră în casă în urma mea, din cauza zgomotului pe care-l făceam.

Aerul era plin de o miasmă groaznică. Îmi venea să vomit. Un șoarece sau alt animal murise într-un colț al bucătăriei sau într-un dulap, iar acum se descompunea.

Mi-am ținut respirația și m-am grăbit către ușa din spate, care avea în partea de sus un geam mare. Era încuiată.

Pe vremea cînd aici era o bază militară, siguranța personalului era garantată și nimeni dintre cei care locuiau în interiorul împrejmuirii nu avusese vreun motiv să se teamă de criminali. Ca urmare, încuietorile erau simple și puteau fi descuiate doar de afară.

Am pipăit după mînerul ușii, care trebuia să aibă în mijloc un buton care descuia ușa. L-am găsit. Trebuia să-l sucesc și să deschid ușa – numai că, exact atunci cînd mîna mea apuca alama rece, am văzut prin geam umbra unei maimuțe care sărea.

Am dat imediat drumul mînerului și am făcut doi pași înapoi, analizîndu-mi opțiunile. Puteam să deschid ușa și să mă reped asupra mulțimii ucigașe a maimuțelor, trăgînd fără încetare cu pistolul, de parcă aș fi fost Indiana Jones fără bici și fără pălărie, încercînd cu vitejie să supraviețuiesc. Singura alternativă era să rămîn în bucătărie și să aștept, să văd ce-o să se întîmple în continuare.

O maimuță se cățără pe tocul uneia dintre ferestrele de deasupra chiuvetei. Se prinse de ramă, ca să-și păstreze echilibrul, și se lipi de geam, privind în bucătărie.

Din cauză că lighioana era luminată de lună din spate, nu-i vedeam trăsăturile feței. Doar ochii ca de chihlimbar fierbinte. Și semiluna vagă a unui rînjet lipsit de umor.

Întorcîndu-și capul spre stînga, apoi spre dreapta, după aceea iar spre stînga, se holba, privea, apoi se holba din nou. Urmărindu-i

direcția privirii, care examina toată bucătăria, am dedus că nu mă vedea prin întuneric.

Opțiuni. Să stau acolo și să fiu prins în capcană. Să mă năpustesc în noapte, ca să fiu doborît și sfîșiat sub lumina nebună a lunii.

Astea nu erau opțiuni, pentru că fiecare alegere garanta un final identic. Cel mai prost surfist știe că, dacă ești tras peste coama valului sau pici de pe planșă într-o mare liniștită ca supa, rezultatul este același: te cureți.

Altă maimuță se cățără pe rama celei de-a doua ferestre.

Ca mulți dintre noi din lumea asta îndopată cu filme, coruptă de Hollywood, dacă aș reuși să suprim narcisistul din mine și să ascult ce-mi dictează mintea, aș auzi probabil partitura unui film, care-mi evidențiază fiecare moment de trezie: secvențe sentimentale, interpretate la corzi, cînd sînt cuprins de tristețe sau regret; rapsodii ce te fac să-ți dea lacrimile și-ți sfîșie sufletul cînd mă bucur de un triumf; fraze muzicale iuți, la pian, în timpul deselor mele izbucniri de nebunie. Sasha susține că semăn cu răposatul James Dean și, chiar dacă nu văd nici o asemănare, sînt măgulit și mi-e rușine să recunosc că această așa-zisă asemănare cu un personaj atît de celebru îmi face plăcere. N-ar trebui să depun mult efort ca să dirijez anumite perioade din viața mea după partitura din *Rebel fără cauză*. O clipă mai devreme, cînd umbra maimuței se ivise prin fereastră, auzeam violinele țipînd în scena dușului din *Psycho*. Acum, cînd mă gîndeam ce să fac în continuare, cu maimuțele strîngîndu-se în jurul meu, îmi imaginam notele joase, de rău augur, pulsînd, ale unui contrabas, atenuate de o singură notă înaltă, a unui clarinet.

Deși sînt la fel de capabil ca oricine să mă autoiluzionez, am decis să nu aleg cea mai spectaculoasă dintre opțiuni și, prin urmare, să nu mă reped în noapte. La urma urmei, deși e charismatic, James Dean nu-i Harrison Ford. În majoritatea filmelor sale – care sînt doar cîteva –, o încasează nasol de tot.

M-am dat iute cît mai departe de ferestre, avînd grijă să nu rămîn nici prea aproape de ușa sufrageriei. După cîțiva pași, m-am lovit de dulapuri.

Dulapurile erau la fel în toate casele din Orașul Mort: simple și solide, cu rama din mesteacăn, cu ușile vopsite atît de des, încît canelurile de îmbinare dispăruseră sub straturile succesive de vopsea. Masa de lucru era din lemn melaminat, colorat.

Trebuia ca, înainte ca vreo maimuță din fața casei să intre în bucătărie, să nu mai stau pe podea. Dacă reușeam să stau cu spatele lipit de perete, într-un colț, nemișcat, respirînd fără zgomot ca un pește ce-și trece apa prin branhii, aveam șanse să scap. Linoleumul era atît de curbat și de umflat, că ar fi trosnit și ar fi pocnit la orice modificare neintenționată a greutății. Sunetul trădător s-ar fi ivit tocmai cînd maimuțele ar fi stat liniștite, gata să-l audă.

În ciuda întunericului atît de dens încît părea vîscos și în ciuda duhorii de descompunere, suficient de puternice ca să-mi ascundă orice urmă de miros pe care ar fi putut să-l detecteze maimuțele, nu credeam că aveam vreo șansă ca să scap dacă maimuțele ar fi făcut o cercetare amănunțită a bucătăriei, chiar și numai prin pipăit. Dar merita să încerc.

Dacă mă urcam pe masa de lucru, trebuia să mă descurc în spațiul îngust dintre tăblie și dulapul de sus. Trebuia să stau întins pe partea stîngă, privind spre încăpere. După ce mi-aș trage genunchii la piept, ghemuindu-mă într-o poziție de fetus, ca să fiu mai greu de localizat, n-aș fi fost într-o poziție ideală de a lupta, în cazul în care aș fi fost găsit de vreuna dintre umblătoarele alea pline de păduchi.

Pipăind, m-am dus de-a lungul dulapurilor către colțul încăperii, unde se găsește, în bucătăria din fiecare bungalow, un dulap pentru mături, cu compartimentul de jos înalt și cu un singur raft deasupra. Dacă reușeam să mă ghemuiesc în spațiul îngust și să trag ușa după mine, aș scăpa de linoleum și n-aș fi ușor de găsit cînd ceata își va pipăi drumul prin cameră.

La capătul șirului de dulapuri l-am găsit pe cel pentru mături acolo unde mă așteptam să fie, numai că-i lipsea ușa. Dezamăgit, am descoperit o balama ruptă, apoi pe cealaltă și am pipăit prin aerul în care ar fi trebuit să fie ușa, de parcă aș fi făcut niște gesturi magice menite să readucă ușa la loc.

Dacă nu cumva ceata de maimuțe stătea încă îngrămădită în porticul din fața casei, analizînd ce strategie să adopte sau discutînd despre prețul nucilor de cocos, nu mai aveam timp la dispoziție.

Ascunzătoarea mea era doar o gaură, nu o ascunzătoare.

Din nefericire, nu aveam de ales.

Am pescuit încărcătorul de rezervă din buzunarul tocului și l-am ținut în mîna stîngă.

Cu Glock-ul pregătit, am intrat cu spatele în dulapul pentru mături – și m-am întrebat dacă duhoarea de moarte care satura bucataria nu-și avea sursa în spațiul acela înghesuit. Stomacul mi s-a zbătut ca o grămadă de țipari ce copulau, dar n-a scîrțîit nimic sub pantofii mei.

Dulapul era lat abia cît să încap în el. Ca să intru, a trebuit să-mi strîng un pic umerii. Deși sînt înalt de aproape un metru optzeci, a trebuit să mă aplec. Dar partea de sus apăsa pe șapca mea pe care scria „Trenul Misterului", suficient cît să-mi imprime butonul din creștet în scalp, prin păr.

Ca să nu mă răzgîndesc și ca să evit un atac de claustrofobie, m-am hotărît să nu-mi pierd timpul gîndindu-mă că ascunzătoarea mea semăna cu un sicriu.

S-a dovedit însă că nu aveam timp de pierdut. Abia mă înghesuisem în dulap, că maimuțele au intrat în bucătărie, venind din sufragerie.

Le-am auzit abia cînd au ajuns dincolo de prag. Un sîsîit abia perceptibil, de conspiratori. Ezitară, analizînd probabil situația, apoi năvăliră, cu ochii ca lanternele, deschiși larg, privind în ambele părți ale ușii, precum o echipă de polițiști din filmele de la televizor.

Linoleumul care trosnea le surprinse. Una țipă, apoi înțepeniră toate.

Din cîte puteam să-mi dau seama, prima echipă era alcătuită din trei membri. Nu le vedeam decît ochii lucitori, care se puteau zări doar în momentele cînd stăteau cu fața spre mine. Din cauză că stăteau locului și-și suceau capetele, supraveghind camera întunecată, puteam să fiu sigur că nu vedeam ochii unui singur individ care înainta prin încăpere.

Respiram încet, pe gură, nu numai pentru că metoda era mai tăcută, ci şi pentru că, dacă mi-aş fi folosit nasul, m-aş fi expus mai mult la miasma cumplită. Deja un început de greaţă îmi agita stomacul. Începusem să fiu capabil să *gust* aerul împuţit, care-mi lăsa un gust umed-amar pe limbă şi-mi provoca un flux de salivă care ameninţa să mă sufoce.

După o pauză în care analizase situaţia, cea mai curajoasă dintre cele trei maimuţe se mişcă – apoi înlemni din nou cînd linoleumul protestă zgomotos.

Una dintre tovarăşele ei făcu un pas, cu acelaşi rezultat, şi se opri, prudentă.

Un nerv începu să pulseze în gamba mea stîngă. Speram să nu mă apuce o crampă dureroasă.

După o tăcere îndelungată, cel mai timid membru al echipei scoase un vaiet subţire. Suna plin de groază.

N-aveţi decît să spuneţi că-s lipsit de sensibilitate, că-s plin de cruzime, că urăsc maimuţele mutante, dar în acele circumstanţe am fost încîntat de teama din glasul acela.

Spaima lor era atît de palpabilă, că, dacă aş fi strigat „Bau!", ar fi sărit ţipînd pînă-n tavan şi s-ar fi agăţat de el cu unghiile. Nişte stalactite-maimuţe.

Sigur, enervate la culme de un asemenea truc, ar fi coborît de acolo mai tîrziu şi, împreună cu restul cetei, mi-ar fi scos maţele. Iar chestia asta ar fi stricat complet poanta.

Dacă erau atît de speriate pe cît credeam, trebuiau să facă doar o cercetare de mîntuială şi să se retragă din casă, iar maimuţa care dăduse alarma ar fi devenit echivalentul băiatului care strigă: „Lupul!"

Inteligenţa crescută a acestor rhesus e mai mult un blestem decît o binecuvîntare. Odată cu inteligenţa crescută, apare conştiinţa complexităţii lumii, iar din această cunoaştere răsare un simţămînt al misterului, minunarea. Superstiţia este faţa întunecată a minunării. Creaturile cu inteligenţă animalică simplă se tem doar de lucruri reale, precum animalele de pradă care le atacă. Doar aceia dintre noi care au abilităţi cognitive mai înalte sînt capabili să se tortureze singuri cu o menajerie infinită de ameninţări

imaginare: fantome, vampiri şi extratereştri care le mănîncă oamenilor creierul. Mai rău, ni se pare dificil să ocolim cele mai înspăimîntătoare două cuvinte din orice limbă, chiar şi din cea a maimuţelor: *dar dacă*...

Speram că acele creaturi erau, în clipa aceea, aproape paralizate de frica produsă de o listă lungă de „dar dacă".

Una dintre maimuţe strănută, de parcă ar fi încercat să scape de duhoarea din nări. Apoi scuipă cu dezgust.

Cea sperioasă se văită din nou.

O surată de-a ei îi răspunse, nu cu alt văicărit, ci cu un mîrîit fioros, care dizolvă iluzia mea că maimuţele erau prea speriate ca să mai zăbovească pe aici. Cea care mîrîise nu era intimidată şi părea destul de puternică pentru a le disciplina pe celelalte două.

Cele trei pătrunseră adînc în bucătărie, trecură de dulapul cel mare şi ieşiră din raza mea vizuală. Păreau să fie pline de ambiţie, pentru că nu mai erau inhibate de podeaua care trosnea.

În cameră intră o a doua echipă, compusă tot din trei membri şi, de asemenea, scoasă la iveală doar de lucirea ochilor. Maimuţele se opriră ca să cerceteze întunericul de nepătruns şi se uitară una cîte una în direcţia mea, fără să dea vreun semn că m-ar fi descoperit.

Din fiecare loc din bucătărie se auzeau trosnituri continue ale linoleumului fărîmicios. Am auzit gheare zgîriind şi o bufnitură, zgomote ce dovedeau, fără urmă de îndoială, că una dintre primele trei maimuţe se căţăra pe un dulap.

Nasturele de pe boneta mea era apăsat atît de puternic între creştetul meu şi raftul de deasupra că aveam senzaţia că degetul lui Dumnezeu mă apăsa pe scalp, anunţîndu-mă, într-un mod nu prea subtil, că numărul meu fusese tras, că biletul meu fusese perforat, că moneda mea picase prin fantă, iar licenţa mea pentru viaţă fusese revocată. Dacă m-aş fi aplecat măcar cîţiva centimetri, apăsarea s-ar fi redus, dar mi-era teamă că, în ciuda zgomotului făcut de maimuţe, s-ar fi auzit cum spatele şi umerii mei se freacă de pereţii dulapului îngust. Pe de altă parte, nervul ce vibra în picior produsese o crampă groaznică, după cum mă temusem. O schimbare minoră în poziţia mea ar fi atins muşchiul gambei şi ar fi provocat un chin insuportabil.

Un membru al celei de-a doua echipe începu să înainteze înc
spre mine, privind nervos cu ochii strălucitori cînd într-o par
cînd în alta, în timp ce mergea prin bezna compactă. În timp
mica bestie deșteaptă se apropia, am auzit cum lovea ritmic
mîna dreaptă în zid, ca să se orienteze.

În alt colț al încăperii, balamalele ruginite scîrțîiau. Una dint
uși zăngăni cînd fu deschisă.

Era limpede că deschideau dulapurile și scotoceau orbeș
prin ele.

Sperasem că nu vor fi atît de inteligente ca să cerceteze cum
cuvine încăperea sau, mai bine zis, că vor fi prea inteligente ca
se pună în pericol scormonind orbește prin locuri în care le pute
aștepta un om înarmat, gata să le trimită în iadul maimuțelor. Era
suficient de deștepte ca să caute peste tot, dar prea proaste ca să fi
atît de prudente pe cît cerea situația. Din întîlnirile trecute, știan
toate astea, dar, din moment ce mă virîsem singur într-un coșciu
îngust și regretasem acest lucru de îndată ce-l făcusem, nădăjduian
să fiu contrazis.

Maimuța care lovea peretele se apropia; ajunsese la un metru d
mine. Ochii ei continuau să privească în bezna din părți, nu spr
mine.

Alte balamale scîrțîiră. O ușă înțepenită opuse rezistență, dar s
deschise, după cum se deschise și altă ușă de dulap.

Crampa din gambă deveni mai puternică. Arzătoare. Ascuțită
Am strîns din dinți, ca să nu gem. Și mă durea capul. Bumbul de l
șapcă părea că-mi pătrunsese prin țeastă, ajunsese în creier și înce
puse să-și croiască drum către ochiul meu drept. Mă durea gîtul
Umerii mei înțepeniți nu se simțeau nici ei mai bine. Mă înjunghi
spatele, apăruse o sensibilitate în gingie, deasupra molarului drep
superior, mai aveam și impresia că aveam hemoroizi la vîrst
fragedă de douăzeci și opt de ani și, în general, mă simțeam nasol.

Maimuța care lovea în perete încetă să bată în zid cînd ajunse l
colț și descoperi dulapul. Stătea chiar în fața mea.

Eram cu un metru și vreo douăzeci de centimetri mai înalt decît
maimuța și mai greu cu vreo cincizeci de kilograme. Deși bestia era
enervant de inteligentă, eu eram mai deștept. Cu toate astea,

priveam în jos spre ea cu spaimă și scîrbă, plîngînd în sinea mea, cu aceeași repulsie și teamă pentru propria viață pe care le-aș fi simțit dacă în fața mea s-ar fi aflat un demon răsărit direct din iad.

E ușor să-ți bați joc de maimuțe cînd ești la o distanță liniștitoare de ele. Dar, cînd te afli aproape, te cuprinde o spaimă primitivă, te năpădește un simțămînt care-ți îngheață sufletul de ceva străin și umple lumea treziei de atmosfera acut de reală, dar simultan suprarealistă a celui mai groaznic coșmar.

Simpatia pe care o simțisem mai devreme pentru ele rămăsese sensibil diminuată, dar nu mai aveam pic de milă. Bine.

Judecînd după direcția în care erau ațintiți ochii strălucitori și după sunetele bîjbîite făcute de mîinile ei, maimuța explora cadrul din față, de care fusese prinsă ușa dulapului.

Glock-ul cîntărea mai puțin de un kilogram și jumătate, dar îl simțeam greu ca o piatră de mormînt. Am apropiat degetul de trăgaci.

Optsprezece cartușe.

De fapt doar șaptesprezece.

Trebuia să număr împușcăturile și să opresc ultimul glonț pentru mine. Peste toate sunetele din bucătărie, am auzit maimuța care trăgea de una dintre balamalele stricate de care atîrnase cîndva ușa dulapului în care mă aflam.

Adîncimea ascunzătorii jalnice în care mă refugiasem era doar de vreo jumătate de metru, ceea ce însemna că mă aflam la cîțiva centimetri de primata curioasă. Dacă ar fi căutat în dulap, nu exista vreo șansă să nu mă găsească. Doar duhoarea cumplită din cameră o împiedicase să mă adulmece.

Crampa din gamba stîngă mi se răsucea prin mușchi ca o sîrmă ghimpată. Îmi era teamă că piciorul o să zvîcnească involuntar.

În altă parte a camerei s-a auzit o ușă de dulap care se închidea.

Apoi alta se deschise, în scîrțîit de balamale.

Limoleumul trosni sub picioare mici, iuți.

O maimuță scuipă, de parcă ar fi încercat să scape de gustul aerului împuțit.

Aveam sentimentul ciudat că eram pe cale să mă trezesc și să mă pomenesc în pat, în siguranță, lîngă Sasha.

Inima îmi bătea cu putere. Exista posibilitatea să nu mai au
niciodată vocea Sashei, să n-o mai ţin în braţe, să nu mai privesc
ochii ei blînzi. Un lucru la fel de groaznic ca posibilitatea de a
sfîşiat de viu de ceată. Dar şi mai înfiorător era gîndul că nu voi
alături de ea, ca s-o ajut să se adapteze la ciudata şi violenta lum
nouă, că o voi lăsa singură cînd, la sfîrşitul zilei următoare, noapte
se va întoarce încă o dată acasă, în Moonlight Bay.

În faţa mea, maimuţa rămînea invizibilă, cu excepţia ochilo
luminescenţi, care păreau să fie şi mai strălucitori cînd maimuţ
privea suspicioasă în dulap. Atenţia ei se tot muta, de la picioarel
mele la trup, la faţa mea...

Poate că avea o vedere de noapte mai bună ca a mea, dar î
bezna aceea lichidă, la fel ca aceea de la adîncimea de zece kilo
metri sub nivelul mării, eram amîndoi la fel de orbi.

Apoi privirile ni se întîlniră.

Parcă eram într-o înfruntare a privirilor. Nu cred că imaginaţi
mea o luase razna. Creatura aia nu se uita la sprîncenele mele sau l
rădăcina nasului meu, ci mă privea direct în *ambii* ochi.

Iar eu n-am privit în altă parte.

Deşi nu eram trădat de clipirea ochilor, cum era maimuţa, totuş
ochii mei puteau servi drept oglinzi, în care se reflectau slab ochi
ei lucitori. Poate că vedea doar o licărire vagă, fără a fi sigură c
vedea cu adevărat ceva, dar rămăsese atrasă de acel mister.

M-am gîndit să închid ochii, pentru ca globurile luminoase al
maimuţei să nu mai fie reflectate. Dar mi-a fost teamă că o să rate
brusca ei clipire de înţelegere, deci să n-o pot împuşca înainte să s
repeadă la mine şi, poate, să mă muşte de mîna în care ţineam
pistolul sau să se caţăre pe mine şi să-mi sfîşie faţa.

Înfruntîndu-i privirea cu o asemenea intensitate şi atît de aproa
pe, am fost surprins să-mi dau seama că teama şi repulsia puteau
coexista cu o mulţime de alte emoţii puternice: furie împotriva
celor care făcuseră posibilă existenţa acestei noi specii, regre
pentru hidoasa deformare a lumii minunate pe care ne-o dăruise
Dumnezeu, uimire provocată de inteligenţa neomenească, dar im-
posibil de negat din ochii aceia bizari. Şi disperare totală. Şi sin-
gurătate. Şi... da, şi o speranţă nebunească, iraţională...

Stînd în faţa pistolului meu, fără să-şi dea seama că nu avea nici o şansă împotriva armei, creatura scoase un sunet uşor, care semăna mai degrabă cu cel scos de un porumbel decît cu cel scos de un rhesus. Sunetul părea a fi o întrebare.

O altă maimuţă ţipă.

Am fost cît pe ce să apăs, din reflex, pe trăgaciul Glock-ului.

Două voci se adăugară primei.

Maimuţa din faţa mea plecă de lîngă dulap. Se îndepărtă, atrasă de gălăgie.

De fapt, gălăgia arăta că se strînseseră toate şase în celălalt capăt al încăperii. Nu vedeam ochi lucitori îndreptaţi spre mine.

Găsiseră ceva care-i interesa. Îmi imaginam că era sursa duhorii.

După ce mi-am luat degetul de pe trăgaci, mi-am dat seama că o masă lipicioasă mi se ridicase în gît – poate că era inima mea, poate că era doar dejunul – şi trebuia să trudesc din greu ca s-o împing la loc în jos şi să reuşesc să respir din nou.

În timp ce privisem maimuţa în ochi, mă cuprinsese o ciudată detaşare fizică, atît de completă încît încetasem să simt spasmul dureros din gamba cuprinsă de crampe. Acum chinul revenise, mai acut ca înainte.

Din cauză că toţi membrii echipei de cercetare făceau zgomot, fiind atenţi în altă parte, am exersat muşchiul afectat de crampe cît am putut de bine, mutîndu-mi greutatea de pe călcîi pe degete şi înapoi. Manevra uşură oarecum durerea, dar nu suficient ca să fiu sigur că puteam să mă mişc plin de graţie, dacă vreuna dintre maimuţe m-ar fi invitat la vals.

Membrii echipei de cercetare începură să pălăvrăgească, în gura mare. Maimuţele erau atîţate. Deşi nu credeam că au un limbaj de felul celui pe care-l avem noi, totuşi, după behăiturile, şuierăturile, mîrîiturile şi ciripitul lor, părea evident că discutau ceva. Ca şi cum uitaseră după ce veniseră iniţial. Uşor de distras, gata oricînd să cadă în anarhie, dispuse să renunţe la interesul comun în favoarea certurilor – pentru prima oară, maimuţele mi se păreau a semăna teribil de mult cu oamenii.

Cu cît ascultam mai mult, cu atît îmi venea mai mult să cred că aş putea să scap cu viaţă din bungalow.

Îmi roteam piciorul, încordînd şi relaxînd gamba, cînd un
dintre certăreţe se desprinse de restul grupului şi traversă bu
cătăria, îndreptîndu-se spre uşa care dădea în sufragerie. În clip
în care i-am zărit lucirea ochilor, am încetat să mă mişc şi ar
pretins că-s o măturică.

Maimuţa se opri în pragul sufrageriei şi ţipă. Se părea că
chema pe ceilalţi membri ai cetei care, probabil, aşteptau afară, l
porticul din faţă, sau cercetau dormitoarele.

Se auzirăimediat glasuri care răspundeau. Răsunară tot m
aproape.

Perspectiva de a împărţi spaţiul îngust al bucătăriei cu şi m
multe maimuţe – poate cu toată trupa – îmi dădea peste cap sperar
ţele de supravieţuire. Pe măsură ce încrederea mea zdruncinată fă
cea loc disperării, mi-am examinat opţiunile şi n-am găsit nici una

Adîncimea disperării mele era atît de abisală încît m-am între
bat ce ar fi făcut într-o asemenea situaţie nemuritorul Jackie Char
Răspunsul era simplu: Jackie ar fi ţîşnit din dulapul pentru mături
cu un salt atletic şi ar fi aterizat chiar în mijlocul echipei de cerce
tare, i-ar fi tras un şut între picioare uneia dintre maimuţe, ar fi izbi
cu lovituri de karate în gît încă două şi ar fi sărit în picioare, ar f
spus o glumă, le-ar fi rupt braţele şi picioarele multor adversari, î
timpul unei uluitoare piruete de pumni şi şuturi, s-ar fi strîmbă
încîntător şi amuzant, aşa cum nu mai face nimeni de pe vremea lu
Buster Keaton şi Charlie Chaplin, ar fi dansat pe capetele membri
lor rămaşi în viaţă ai cetei, ar fi sărit prin fereastra de deasupr
chiuvetei şi ar fi tulit-o către un loc sigur. Jackie Chan nu are nicio
dată cîrcei la gambe.

Între timp, crampa din gamba *mea* devenise atît de dureroasă
că-mi dăduserălacrimile.

În bucătărie intrară mai multe maimuţe. Pălăvrăgeau în timp c
mergeau, de parcă descoperirea unei creaturi în descompuner
reprezenta ocazia ideală de a chema toate neamurile, de a deschid
un butoi cu bere şi de a trage un chiolhan.

Nu mi-am dat seama cîte lighioane se adăugaserăcelor şase din
echipa iniţială. Poate două. Poate patru. Oricum, nu mai mult de
cinci sau şase.

Prea multe.

Nici una dintre nou-venite nu arăta cel mai mic interes pentru
oniţul în care mă găseam. Se alăturaserăcelorlalte, în jurul morma-
ului de carne putredă care le fascina, şi continuaserăsă pălăvră-
găsească de zor.

Dar norocul meu nu putea să dureze prea mult. Oricînd puteau
decide să termine de inspectat dulapurile. Individul care aproape că
ma descoperise putea să-şi amintească de faptul că simţise ceva
ciudat în zona aia.

M-am gîndit să mă strecor afară din dulapul pentru mături, să
mă furişez pe lîngă zid, către uşă şi să mă ascund într-un colţ al
sufrageriei, cît mai departe posibil de traficul principal. Înainte să
intre în bucătărie, prima echipă de cercetare se asigurase că nu se
ascundea nimeni în camera aceea. N-o să scotocească de două ori
acelaşi loc.

Din cauza cîrcelului, nu puteam să mă mişc iute, dar puteam să
mă bizui pe ajutorul întunericului, bunul meu prieten. Iar dacă aş fi
rămas locului mai mult timp, nervii mei s-ar fi încordat atît de tare,
că ar fi plesnit.

Tocmai cînd reuşisem să mă conving că trebuia să plec, una
dintre maimuţe sări din grămada celor care se strînseserăca să dis-
cute şi se întoarse la uşa sufrageriei. Răcni ceva, probabil chemînd
alţi membri ai cetei să vină şi să miroasă rămăşiţele împuţite.

Cu toată pălăvrăgeala şi mormăiala mulţimii ghemuite în jurul
mortăciunii, am putut auzi strigătul de răspuns ce venea de undeva
din bungalow.

Bucătăria era doar cu un pic mai puţin zgomotoasă decît cuşca
maimuţelor dintr-o grădină zoologică. Poate că o să se aprindă
lumina şi o să descopăr că sînt într-un episod din Zona Crepuscu-
lară. Poate că nu mă numeam Cristopher Snow, că acesta era
numele pe care-l purtasem într-o viaţă anterioară, iar acum eram
una dintre ele, reîncarnat într-o maimuţă rhesus. Poate că nu eram
într-un bungalow din Oraşul Mort, ci într-o cuşcă gigantică, încon-
juraţi de oameni care ne arătau cu degetul şi rîdeau, în timp ce noi
ne legănam de funii şi ne scărpinam fundurile chele...

Şi, ca şi cum aş fi provocat soarta gîndindu-mă la lumină, o lucire apăru în faţa casei. Mi-am dat seama de acest lucru pentru că maimuţa din pragul sufrageriei începu să se ivească din întuneric, aşa cum o imagine se solidifică treptat pe un film Polaroid.

Fenomenul nu alarmă şi nu surprinse animalele, deci am presupus că lighioana ceruse să fie adusă lumină.

Nu mă încînta deloc această schimbare. Perdeaua de întuneric sub care mă ascunsesem urma să fie trasă la o parte.

8

Din cauză că lumina care se apropia era de-un alb rece, nu galbenă şi nu tremura, ca aceea produsă de o flacără, am dedus că provenea de la o lanternă. Raza nu fusese îndreptată spre uşă, dar maimuţa ce stătea în prag era luminată indirect, prin reflectare, ceea ce arăta că aveam de-a face cu un model cu două sau trei baterii, nu cu o lanternă tip stilou.

Ştiam că, în măsura în care le permiteau mîinile mici, maimuţele foloseau unelte. Probabil găsiseră lanterna sau o furaseră – mai degrabă ultima variantă fiind cea corectă, pentru că maimuţele nu au mai mult respect pentru lege şi proprietate decît au pentru manierele elegante.

Maimuţa din prag se uita cu un aer ciudat de aşteptare, poate şi cu un pic de uimire, la încăperea care se lumina tot mai mult.

În celălalt capăt al bucătăriei, în colţul în care nu puteam să văd, restul lighioanelor tăcuseră. Am presupus că, la fel ca maimuţa din prag, şi ele erau fascinate, chiar cuprinse de veneraţie.

Din moment ce sursa luminii nu era decît o lanternă, deci nimic ieşit din comun, am presupus că persoana care aducea lumina avea ceva ce le provoca respect maimuţelor. Sigur, devenisem curios, dar nu aveam chef să mor ca să-mi satisfac curiozitatea.

Pe uşă pătrundea deja o cantitate periculoasă de lumină. Nu mai domnea bezna absolută. Puteam zări contururile dulapurilor din bucătărie.

Cînd m-am uitat în jos, am observat că, deşi eram în umbră, îmi vedeam mîinile şi pistolul. Mai mult, îmi vedeam hainele şi pantofii, în ciuda culorii lor negre.

Cîrcelul îmi provoca arsuri în picior. Am încercat să nu mă gîndesc la el. Ca şi cum ai putea să nu te gîndeşti la un urs grizzly care-ţi roade piciorul!

Pentru a-mi limpezi vederea, am clipit, îndepărtînd involuntarele lacrimi de durere şi şuvoiul de sudoare rece. Să uit de pericolul reprezentat de întunericul ce se retrăgea. Curînd, ceata va fi în stare să miroasă apă de Snow, peste duhoarea de putreziciune.

Maimuţa din prag făcu doi paşi înapoi, în timp ce lumina se apropia. Dacă s-ar fi uitat în direcţia mea, n-ar fi avut cum să nu mă vadă.

Parcă eram într-un joc din copilărie, în care pretindeam, cu toată puterea, că sînt invizibil.

În sufragerie, cel care aducea lumina se opri şi-şi îndreptă atenţia spre altceva. Cînd lumina se reduse, un murmur se ridică din rîndul maimuţelor din bucătărie.

Beznă uleioasă se scurgea din colţurile camerei, cînd am auzit sunetul care atrăsese atenţia maimuţei. Zgomotul unui motor. Poate un camion. Se auzea tot mai puternic.

Din faţa casei răsună un strigăt de alarmă.

În sufragerie, cel care ducea lanterna o stinse.

Echipa de cercetare o tuli din bucătărie. Linoleumul trosni sub picioarele lor, dar ele nu scoaseră alt sunet.

Ieşiră din sufragerie, retrăgîndu-se cu aceeaşi grabă pe care o arătaseră atunci cînd năvăliseră din stradă în bungalow.

Fuseseră atît de tăcute, că n-am fost convins că plecaseră cu adevărat. Bănuiam că se jucau cu mine şi că mă aşteptau în uşa sufrageriei. Iar cînd urma să ies din bucătărie, aveau să năvălească peste mine, strigînd vesele „Surpriză!", să-mi scoată ochii, să-mi muşte buzele şi să citească viitorul în măruntaiele mele.

Zgomotul motorului devenea tot mai puternic, deşi vehiculul care-l producea se afla încă departe.

În nopţile în care explorasem zonele pustii din Fort Wyvern, nu auzisem niciodată un motor sau vreun sunet produs de un

dispozitiv mecanic. De obicei, locul era atît de tăcut, încît părea un avanpost de la capătul timpului, cînd soarele nu răsărea încă, stelele rămîneau fixe pe cer, iar singurul sunet era văicăritul ocazional al vîntului ivit de nicăieri.

În timp ce ieşeam încet din dulapul pentru mături, mi-am amintit ce mă întrebase Bobby cînd îi spusesem să vină pe albia rîului: „Trebuie să mă tîrăsc sau pot să merg în picioare?"

Îi răspunsesem că nu are rost să se furişeze. Asta nu însemna că-i spusesem să vină cu surle şi trîmbiţe. Şi-i mai spusesem să-şi păzească fundul.

Deşi nu-mi imaginasem că Bobby ar fi putut să vină cu maşina în Wyvern, bănuiam că vehiculul care se apropia era jeepul său. Ar fi trebuit să anticipez chestia asta. Bobby rămînea Bobby, la urma urmei.

La început am crezut că maimuţele se speriaseră de zgomotul maşinii, că fugiseră de teamă să nu fie văzute şi urmărite. Îşi petreceau majoritatea timpului în munţi, în pădure şi venind în Moonlight Bay – în misiuni misterioase, al căror rost nu-l ştiu – doar după apusul soarelui, preferînd să-şi limiteze vizitele la nopţile în care beneficiau de dubla pavăză a întunericului şi a ceţii. Chiar şi atunci călătoreau, pe cît se putea, prin canale de drenaj, parcuri, văi de torenţi, albii uscate de rîu, locuri virane şi se furişau de la un copac la altul. Cu rare excepţii, nu se arată; sînt adevărate maestre ale secretului, mişcîndu-se printre noi pe furiş, ca termitele care merg prin zidurile caselor noastre sau ca rîmele ce găuresc pămîntul de sub picioarele noastre.

Aici, într-o zonă în care se simţeau mai în largul lor, reacţia la zgomotul motorului ar fi putut să fie mai îndrăzneaţă şi mai agresivă decît în oraş. Ar fi putut să nu fugă. Ar fi putut să se apropie. Să urmărească maşina fără să fie văzute şi să aştepte ca şoferul să parcheze şi să coboare...

Zgomotul motorului se auzea tot mai puternic. Vehiculul se afla în vecinătate, probabil la cîteva cvartale.

Am abandonat orice precauţie şi am încercat să-mi scutur durerea din picior, de parcă ar fi fost o potaie ce muşca şi de care puteai să scapi dîndu-i un şut. Am ieşit şchiopătînd din bucătărie şi am

trecut orbecăind prin sufrageria fără maimuțe. Din cîte mi-am dat seama, nici una dintre fermele de purici nu se afla în camera de zi.

Am ajuns la fereastra de la care le privisem mai devreme și m-am lipit de geam. Am văzut opt sau zece lighioane în stradă. Coborau, una cîte una, într-o gură de canal deschisă, în care se părea că dispăruseră și camaradele lor.

Din fericire, Bobby nu se afla în pericolul de a-i fi scos creierul, pentru a-i fi transformat craniul în vază care să împodobească vizuina vreunei maimuțe. Nu se afla în pericol iminent.

Iuți ca o apă de munte, maimuțele se scurseră în gura de canal, dispărură ca o bobiță de argint viu ce se rostogolește. În absența lor, strada mărginită de copaci părea să nu fie mai substanțială decît peisajul unui vis, o iluzie de umbre răsucite și de lumini de mîna a doua, și puteam să cred că întreaga ceată de maimuțe fusese imaginară, ca personajele dintr-un coșmar.

Îndreptîndu-mă spre ușa din față, am pus încărcătorul de rezervă în buzunarul tocului de la umăr. Însă am continuat să țin Glock-ul în mînă.

Cînd am ajuns în portic, am auzit capacul canalului alunecînd la locul său. Am fost surprins că maimuțele aveau putere suficientă ca să manevreze un obiect greu din puțul de dedesubt, o sarcină dificilă chiar și pentru un bărbat solid.

Zgomotul motorului reverbera în bungalow-uri și copaci. Vehiculul era aproape, dar nu se vedea lumina farurilor.

În timp ce mă îndreptam spre stradă, încercînd să scap de cîrcel, capacul canalului se potrivi în locașul său. Am ajuns la timp ca să văd capătul curbat al unui cîrlig de oțel strecurîndu-se printr-o gaură a capacului, tras de dedesubt. Echipele municipale de întreținere a străzilor folosesc asemenea unelte pentru a ridica și a trage capacele, fără a trebui să le apuce de margine. Maimuțele găsiseră sau furaseră cîrligul. Dacă atîrnau de el vreo două puteau să tragă discul, ascunzîndu-și urmele.

Folosirea uneltelor de către maimuțe avea implicații evidente, la care nu îndrăzneam să mă gîndesc.

Lumina farurilor fulgeră prin spațiul dintre bungalow-uri. Camioneta. Trecea pe strada paralelă cu cea pe care mă aflam, dincolo de căsuțe.

Cu toate că nu văzusem nici un detaliu al mașinii, eram convins că îi aparținea lui Bobby. Zgomotul motorului corespundea jeepului său și se îndrepta spre zona comercială a Orașului Mort, unde trebuia să ne întîlnim.

M-am îndreptat și eu în direcția aceea, cînd sunetul motorului s-a îndepărtat. Durerea îmi dispăruse din gambă, dar nervul continua să fie afectat, lăsîndu-mi piciorul stîng mai nevolnic decît dreptul. Nu îndrăzneam să fug, pentru că durerea putea să revină.

De deasupra s-a auzit zgomot de aripi ce spintecau aerul cu formele lor de iatagane. Am privit în sus, aplecîndu-mă involuntar cînd un stol de păsări trecu într-un zbor jos, în formație strînsă, și dispăru în noapte.

Viteza zburătoarelor și întunericul mă împiedicaseră să le identific specia. Poate că erau păsările care se cuibăriseră în copacul sub care mă ascunsesem ca să-l sun pe Bobby.

Cînd am ajuns la capătul cvartalului, am văzut că păsările zburau în cerc deasupra intersecției, de parcă ar fi așteptat să le ajung din urmă. Am numărat zece sau douăsprezece – mai multe decît fuseseră cele care mă supravegheaseră din dafinul indian.

Comportarea lor era bizară, dar n-am avut impresia că doreau să-mi facă rău.

Chiar dacă mă înșelam și reprezentau un pericol pentru mine, nu aveam cum să le evit. Dacă mi-aș fi schimbat ruta, ar fi putut să mă urmărească fără probleme.

În timp ce treceau prin fața lunii ce cobora, zburînd mai lent ca înainte, le-am văzut suficient de limpede ca să le identific drept șoimi-de-noapte. Din cauză că trăiește în mediul meu, cunosc bine această specie, cunoscută și sub numele de caprimulg, și care cuprinde șaptesprezece varietăți, inclusiv rîndunica-de-noapte.

Șoimii-de-noapte se hrănesc cu insecte – molii, furnici zburătoare, țînțari, gîndaci – și mănîncă în timpul zborului. Înhață gustarea din aer, apoi fug dintr-o parte în alta, după un model de zbor

aparte, prăvălire-zbor drept-răsucire, care le identifică mai mult decît orice.

Luna plină le oferă circumstanţele ideale pentru un banchet, pentru că la lumina selenară insectele zburătoare se zăresc mai bine. De obicei, şoimii-de-noapte nu stau locului o clipă în condiţiile acestea, spintecînd fără încetare aerul în timp ce se hrănesc.

Lampa lunară de deasupra, pe moment neobturată de nori, le asigura o vînătoare bună. Şi totuşi, păsările nu intenţionau să profite de acele condiţii ideale. Acţionau împotriva instinctului lor, ignorau lumina lunii şi zburau într-un cerc cu diametrul de vreo zece metri, deasupra intersecţiei. Majoritatea zburau în şir, doar trei perechi înaintau în tandem. Nici una dintre ele nu scotea un sunet.

Am traversat intersecţia şi am mers mai departe.

În depărtare, zgomotul motorului se opri brusc. Dacă era jeepul lui Bobby, însemna că ajunsese la locul de întîlnire.

Parcursesem o treime din cvartalul următor, cînd stolul s-a luat după mine. A trecut pe deasupra mea, la o altitudine mai mare decît înainte, dar suficient de aproape ca să mă facă să-mi las capul în jos.

Cînd am ajuns în altă intersecţie, formaseră din nou un carusel al păsărilor – dar fără flaşnetă –, rotindu-se la zece metri de sol. Deşi o tentativă de a număra păsările s-ar fi terminat cu o ameţeală mai mare decît cea pe care ai găsi-o într-o sticlă de tequila, am fost sigur că numărul şoimilor-de-noapte crescuse.

După încă două cvartale, mărimea stolului devenise evidentă – nu mai trebuia să numeri păsările ca să-ţi dai seama că numărul lor crescuse. Cînd am ajuns la intersecţia a trei alei, intersecţie în care se termina strada pe care mersesem, deasupra ei se roteau liniştite cam o sută de zburătoare. În cea mai mare parte, erau grupate în perechi, iar inelul zburător înaripat avea două straturi, unul cu doi-trei metri mai sus decît celălalt.

M-am oprit şi am privit în sus, uluit.

Mulţumită circului pe care-l am între urechi, pot să observ cel mai mic semn neliniştitor şi să-l extrapolez pînă la o teroare de proporţii cosmice. Dar, deşi păsările mă enervau, nu credeam că reprezintă o ameninţare.

Comportarea lor anormală, evidentă, nu implica agresiune. Baletul aerian, cu un model monoton, dar inexprimabil de graţios dovedea o stare de spirit limpede şi imposibil de confundat, cea a oricărui balet interpretat de dansatori pe o scenă, şi te afecta ca orice piesă muzicală menită să atingă sufletul – iar acea stare de spirit era tristeţea. O tristeţe atît de pregnantă, că mi-a tăiat răsuflarea şi m-a făcut să simt că în vene îmi curge ceva mai amar decît sîngele.

Poeţilor – dar şi celor cărora li se întoarce stomacul pe dos cînd aud de poezie – păsările în zbor le evocă gînduri de libertate, speranţă, credinţă, bucurie. Însă zgomotul produs de aripile acelea era jalnic precum văicăritul vîntului arctic, care trece peste o mie de kilometri de gheaţă stearpă; era un sunet disperat, iar în sufletul meu se contopea cu o greutate de gheaţă...

Cu o sincronizare perfectă şi o coregrafie care sugera conexiuni psihice între membrii stolului, dublul inel de păsări se transformă, treptat, într-o singură spirală ascendentă. Se ridică precum o funie încolăcită de fum negru, ce urca în hornul nopţii, trecînd pe lîngă luna buhăită şi devenind tot mai puţin vizibilă în faţa stelelor, pînă cînd se risipi ca un abur de-a lungul şi de-a latul acoperişului lumii.

Totul era tăcut. Nemişcat. Mort.

Comportarea şoimilor-de-noapte fusese anormală, sigur, dar nu o aberaţie fără înţeles, nu o ciudăţenie. Existase o socoteală – aşadar, o logică – în acel spectacol aerian.

Ghicitoarea nu avea o soluţie simplă.

Şi nici nu eram sigur că voiam s-o găsesc. Rezultatul nu mi se părea liniştitor. Păsările în sine nu reprezentau o ameninţare, dar spectacolul lor bizar nu putea fi considerat un lucru bun.

Era un semn. O prevestire.

Nu felul de prevestire care te face să cumperi un bilet la loterie sau să de duci iute în Las Vegas. Nu o prevestire care să te convingă să-ţi rişti averea la bursă. Nu, era un semn care să te inspire să te muţi în zona rurală din New Mexico, cît mai sus în munţii Sangre de Cristo, cît mai departe posibil de civilizaţie, cu rezerve de hrană, douăsprezece mii de cartuşe – şi cu o carte de rugăciuni.

Am pus pistolul în tocul de sub jachetă.

M-am simţit brusc obosit, secătuit.

Am tras aer adînc în piept, de cîteva ori, dar aerul pe care-l inspirasem părea trezit, ca acela expirat.

Cînd mi-am trecut mîna peste faţă, sperînd să-mi alung scîrba, m-am aşteptat ca pielea să-mi fie umedă. Era uscată şi fierbinte.

Am găsit o pată sensibilă, de mărimea unui bănuţ, chiar sub umărul obrazului stîng. Am masat-o uşor cu vîrful degetului, încercînd să-mi amintesc dacă mă lovisem de ceva în timpul aventurilor din noaptea aceea.

Orice durere fără cauză aparentă este un semnal posibil al unei leziuni în formare, al cancerului de care reuşisem să scap pînă atunci. Dacă-mi apare o zonă sensibilă sau dureroasă pe faţă sau pe mîini, care sînt expuse la lumină chiar dacă au fost protejate, şansele de tumoare malignă cresc.

Luîndu-mi mîna de pe faţă, mi-am amintit că trebuie să trăiesc clipa. Din cauza XP-ului, m-am născut fără viitor şi, în ciuda limitărilor, trăiesc o viaţă plină – poate una mai bună – preocupîndu-mă cît mai puţin posibil de ce-ar putea să aducă ziua de mîine. Prezentul este mai viu, mai preţios, mai satisfăcător dacă înţelegi că-i tot ce ai.

Carpe diem, a spus poetul Horaţiu, cu mai mult de două mii de ani în urmă. Trăieşte clipa! Şi nu avea încredere în mîine.

Carpe noctem mi se pare mai potrivit pentru mine. Trăiesc noaptea, storcînd din ea tot ce are de oferit, şi refuz să mă gîndesc la faptul că, mai tîrziu, întunericul întunericurilor va face acelaşi lucru cu mine.

9

Păsările solemne mă aruncaseră într-o stare de spirit groaznică, care mă învălui asemenea unor fulgi care li s-ar fi desprins din aripi. Am ieşit, plin de hotărîre, din penajul acela şi m-am îndreptat către cinematograf, unde mă aştepta Bobby Halloway.

S-ar putea ca pata dureroasă de pe obrazul meu să nu devină niciodată o leziune sau o pustulă. Dar rolul ei, ca sursă de griji, fusese de a mă distrage de la gînduri pe care mă temeam să le înfrunt: cu cît Jimmy Wing şi Orson lipseau mai mult timp, cu atît creştea posibilitatea ca ei să fi murit.

La marginea de nord a cartierului de locuinţe din Oraşul Mort se află un parc cu terenuri de handbal la un capăt şi cu terenuri de tenis la celălalt. În mijloc se întind hectare întregi de cîmp bun pentru picnic – umbrit de stejari de California, care o duceau foarte bine după închiderea bazei –, un teren de joacă, cu leagăne, balansoare şi tobogane, un pavilion deschis şi un bazin enorm de înot.

Pavilionul mare, oval, unde cîntaseră cîndva fanfare în nopţile de vară, este singura construcţie dichisită din Wyvern: în stil victorian, înconjurat de o balustradă, cu coloane canelate, o cornişă ridicată pe o structură de rezistenţă complicată şi un acoperiş fantezist, care cobora de la fleuron spre streaşină într-o scoică de şindrilă, ce amintea de faldurile unui cort de circ. Aici, sub şiruri de becuri colorate, dansaseră bărbaţi tineri cu soţiile lor, apoi se duseseră să-şi găsească moartea în al Doilea Război Mondial, în Războiul din Coreea, în cel din Vietnam şi în alte încăierări mai mărunte. Becurile atîrnau încă din grindă în grindă, fără electricitate,

acoperite de praf. Aveai impresia că vedeai cu coada ochiului, în noaptea luminată de lună, fantomele martirilor democrației dansînd cu spiritele soțiilor lor...

În timp ce mergeam prin iarba înaltă, pe lîngă bazinul de înot al comunității – al cărui gard de sîrmă se lăsase pe tot perimetrul, iar în cîteva locuri era complet distrus –, am grăbit pasul, și nu numai pentru că mă grăbeam să ajung la cinematograf. Nu se întîmplase nimic aici care să mă facă să mă tem de acel loc, dar instinctul îmi spunea să nu zăbovesc lîngă adîncitura cu ziduri din ciment. Bazinul are o lungime de aproape șaptezeci de metri și este lat de vreo douăzeci și cinci, cu o platformă pentru salvamari în centru. În acel moment era plin pe trei sferturi cu apă de ploaie. Apa aceea neagră arăta neagră și în timpul zilei, pentru că gemea de frunze putrezite și de alte resturi. În amestecul acela împuțit, pînă și luna își pierdea puritatea argintie și se reflecta distorsionată, galbenă ca fierea, precum figura unui spiriduș dintr-un vis.

Deși mă aflam la distanță, simțeam miasma gunoaielor în putrefacție. Duhoarea nu era la fel de insuportabilă precum cea din bucătăria bungalow-ului, dar se apropia de ea.

Dar mai rău decît mirosul era aura bazinului, care nu putea fi percepută cu cele cinci simțuri obișnuite, dar care devenea aparentă pentru un al șaselea simț, indescriptibil. Nu, imaginația mea prea activă n-o luase razna. În toate timpurile, calitatea reală, de netăgăduit a unui bazin a fost o energie subtilă, dar de-o foială rece, care îți face mintea să se contracte, o vrajă rea care alunecă pe suprafața sufletului tău cu toată percepția tactilă a unui ghem de viermi ce se agită în palma ta.

Mi s-a părut că aud un pleoscăit, ceva care spărgea suprafața bălții, urmat de o spumegare untoasă, de parcă clipocea un înotător. Am decis că zgomotele acelea *erau* rodul imaginației mele. Dar, cu toate acestea, cînd înotătorul s-a apropiat de capătul bazinului, am luat-o la goană.

Dincolo de parc se află Commissary Way, în partea de nord a căreia se găseau întreprinderi și instituții care, pe lîngă cele din Moonlight Bay, deserveau cîndva cei treizeci și șase de mii de militari activi și cele treisprezece mii de rude ale acestora. Magazinul

și cinematograful se găsesc la capetele opuse ale străzii lungi. Între ele există o frizerie, o spălătorie, o florărie, o brutărie, o bancă, clubul soldaților, clubul ofițerilor, biblioteca, un pasaj cu jocuri, o grădiniță, o școală elementară, un centru pentru gimnastică și alte magazine – toate goale, toate cu firmele șterse de vreme.

Clădirile acelea cu un etaj sau două sînt banale, dar, tocmai din cauza simplității lor, plăcute ochiului: șindrilă albă, pereți din beton vopsiți, stucatură. Natura utilitară a construcțiilor militare combinată cu economia din perioada crizei economice – care ghida orice proiect din 1939, cînd fusese întemeiată baza – ar fi putut avea ca rezultat o înfățișare industială urîtă. Dar arhitecții armatei și echipele de constructori făcuseră un efort să ridice clădiri cu oarecare grație, bazîndu-se doar pe principii fundamentale precum linii și unghiuri armonioase, plasare ritmică a ferestrelor și linii variate ale acoperișurilor, dar complementare.

Cinematograful arată la fel de umil ca toate celelalte clădiri, cu acoperișul neted, pornind de la peretele din față, de deasupra intrării. Nu știu ce film rulase ultima oară aici, nici numele actorilor care jucaseră în el. Doar patru litere negre, din plastic, rămăseseră în vitrina ce anunța filmul și distribuția, formînd un singur cuvînt: „CINE".

În ciuda absenței unui semn de punctuație concludent, am citit mesajul acela enigmatic ca pe o întrebare disperată, legată de teroarea genetică care se prăsise în laboratoarele ascunse undeva, în pămîntul de aici. „Cine sînt? Cine ești? Cine vom deveni? Cine ne-a făcut asta? Cine ne poate salva?

Cine? Cine?"

Jeepul negru al lui Bobby era parcat în fața cinematografului. Acoperișul din plastic și pereții nu fuseseră prinși de ramă, așa că vehiculul rămăsese deschis nopții.

Pe cînd mă apropiam de mașină, luna se cufundă în spatele norilor din vest, atît de aproape de orizont, încît nu putea să reapară decît la distanță de un cvartal; l-am văzut limpede pe Bobby stînd în spatele volanului.

Avem aceeași înălțime și aceeași greutate. Cu toate că am părul blond, iar el castaniu-închis și cu toate că ochii mei sînt de un

albastru-deschis, iar ai lui atît de negri că au scînteieri albastre, mulţi ne cred fraţi. Sîntem cei mai buni prieteni de la vîrsta de unsprezece ani şi probabil că am crescut în aşa fel încît să semănăm. Stăm, ne aşezăm şi mergem în aceeaşi poziţie, cu acelaşi ritm. Poate pentru că am petrecut mult timp făcînd surf, sincronizîndu-ne cu marea. Sasha susţine că avem o graţie felină, lucru care cred că ne flatează, dar, indiferent cît de felini am fi, nici unul din noi nu bea lapte dintr-o farfurie, nici nu preferă o cutie cu nisip camerei de baie.

M-am dus în partea dreaptă a maşinii, m-am prins de bară şi am sărit în jeep, fără să mai deschid uşa joasă. A trebuit să-mi trag picioarele peste un mic răcitor Styrofoam, care era aşezat pe podea, în faţa scaunului.

Bobby purta pantaloni kaki, un pulover alb, cu mîneci lungi, din bumbac, şi o cămaşă hawaiană peste pulover. Stilul lui nu seamănă cu al altcuiva.

Bea o berea Heineken. Deşi nu l-am văzut niciodată beat, i-am zis:

– Sper că nu eşti prea trotilat.

– Trotilat nu înseamnă prost sau urît, răspunse el, continuînd să privească strada şi sugerînd că termenul „prea" n-ar trebui folosit niciodată.

Noaptea era plăcut de răcoroasă, aşa că l-am întrebat:

– Îmi dai şi mie o Heinie?

– Serveşte-te!

Am pescuit o sticlă din gheaţa din răcitor şi i-am scos capacul. Nu-mi dădusem seama cît de sete îmi fusese. Berea spală gustul amar care-mi rămăsese în gură.

Bobby privi în oglinda retrovizoare un moment, apoi îşi reîndreptă atenţia spre strada din faţa noastră.

Între scaune, cu ţeava îndreptată spre spatele maşinii, era o puşcă, cu patul ca un mîner de pistol.

– Bere şi arme, am spus eu, clătinînd din cap.

– Se vede că nu facem parte din secta Amish.

– Ai venit pe albia rîului, cum ţi-am zis?

– Îhî...

– Cum ai trecut cu maşina prin gard?

– Am lărgit gaura.

– Mă aşteptam să vii pe jos.

– Nu puteam să car răcitorul.

– O să ne prindă bine să putem să ne deplasăm repede, am zis, gîndindu-mă la dimensiunile zonei pe care trebuia s-o cercetăm.

– Puţi groaznic, fîrtate!

– Am trudit din greu pentru asta.

De oglinda retrovizoare atîrna un dispozitiv de împrospătat aerul, de-un galben-aprins, în formă de banană. Bobby îl desprinse de oglindă şi mi-l agăţă de urechea stîngă.

Uneori e prea glumeţ ca să-i meargă bine. Nu mă făcea să rîd.

– E o banană, i-am zis. Dar miroase a brad.

– Vechea ingeniozitate americană.

– N-o egalează nimic!

– Am dus oameni pe Lună.

– Am inventat cereale pentru micul dejun, cu aromă de ciocolată.

– Nu uita scîrba aia de material plastic.

– Cea mai bună glumă *din toate timpurile!*

Am ciocnit, solemni, sticlele, într-un toast patriotic şi am sorbit îndelung din bere.

Deşi eram nerăbdător să-i găsesc pe Orson şi pe Jimmy, intrasem în ritmul în care trăieşte Bobby. Tipul e atît de leneş că, dacă ar vizita un bolnav internat într-un spital, asistentele ar crede că e un pacient în comă şi l-ar vîrî într-un pat, înainte ca el să apuce să le explice că au greşit. Cu excepţia momentelor cînd practică surf şi se lasă dus nebuneşte de valurile uriaşe, Bobby preţuieşte tihna. Reacţionează mai bine la vorbe blînde şi la sugestii indirecte decît la vreun semn de grabă. În timpul celor şaptesprezece ani de cînd sîntem prieteni, am învăţat să-i apreciez modul relaxat de a trata problemele, chiar dacă nu se potriveşte cu firea mea. Calmul este esenţial într-o acţiune prudentă. Pentru că Bobby acţionează doar după contemplare, nu cred că s-a lăsat vreodată fraierit de cineva sau de ceva. Pare relaxat, chiar somnoros uneori, dar, ca un maestru zen, e în stare să încetinească scurgerea timpului, pînă se gîndeşte cum să rezolve mai bine ultima criză.

– Mişto cămaşă! am zis, admirativ.

Purta una dintre cămăşile lui vechi, favorite, cu un model cafeniu, asiatic. Avea o colecţie de vreo două sute şi le cunoştea povestea în amănunţime.

Înainte să apuce să-mi răspundă, i-am luat-o înainte:

– Făcută de Kahala, în 1950. Mătase cu nasturi din coajă de nucă de cocos. Cămaşa pe care a purtat-o John Wayne în *Big Jim McLain*.

Tăcuse suficient ca să spun toate datele cămăşii, dar ştiam că mă auzise.

Mai trase o duşcă de bere, apoi zise:

– Te-a apucat interesul pentru pînzeturile aloha sau faci mişto de mine?

– Fac mişto de tine.

– Să-ţi fie de bine.

În timp ce se uita din nou în oglinda retrovizoare, l-am întrebat:

– Ce ţii în poală?

– Ceva care demonstrează că mă bucur că te văd, răspunse el şi-mi arătă un pistol zdravăn. E un Smith & Wesson, model 29.

– Deci ştii că nu ne ducem la o şezătoare.

– Despre ce-i vorba, de fapt?

– Cineva l-a răpit pe băiatul lui Lilly Wing.

– Cine?

– Un ţăcă, i-am răspuns, sugerîndu-i că-i vorba de un ţicnit.

– Uuuf! exclamă el, ceea ce în jargonul surfiştilor australieni înseamnă valuri stricate de un canal de scurgere, dar termenul căpătase şi alte înţelesuri, înrudite, nici unul pozitiv.

– L-a înhăţat pe Jimmy din dormitorul lui, pe fereastră.

– Şi Lilly te-a chemat?

– Am fost doar în locul nepotrivit, în momentul nepotrivit, mergînd cu bicicleta pe acolo chiar după ce făcă ăla a făcut ce-a făcut.

– Şi cum ai ajuns de acolo aici?

– După nasul lui Orson.

I-am povestit despre ţicnitul pe care-l întîlnisem sub depozit.

– Zici că avea ochii galbeni? se încruntă el.

– Galben-cafenii, cred.

– Un galben care lucea în întuneric?

– Nu. Un galben-maroniu, chihlimbar ars, o culoare naturală.

De curînd, întîlnirăm o pereche la care avuseseră loc modificări genetice radicale, oameni pe cale de a deveni ceva mai mult sau ceva mai puţin decît oameni, care păreau în cea mai mare parte a timpului normali, dar a căror schimbare era trădată de scurte, dar detectabile fulgerări de luciri animalice ale ochilor. Erau mînaţi de nevoi stranii, pline de ură şi erau capabili de violenţă extremă. Dacă Jimmy se afla în mîinile unuia ca aceia, lista de chinuri la care putea fi supus depăşea cu mult sălbăticiile pe care le-ar fi avut în minte un sociopat obişnuit.

– L-ai recunoscut pe ţăcă? l-am întrebat pe Bobby.

– Ai spus că avea vreo treizeci de ani, păr negru, ochi galbeni şi-i un tip solid?

– Şi are dinţi mici, ca de copil.

– Nu-i genul meu.

– Nu l-am mai văzut niciodată, am recunoscut eu.

– Există douăzeci de mii de oameni în oraş.

– Şi nu-i un gagiu pasionat de plajă, pentru că nu l-am văzut printre surfişti. Dar poate fi un localnic pe care nu-l cunoaştem.

Pentru prima oară în cursul nopţii, începu să bată briza, o adiere blîndă, ce purtă spre noi mirosul slab, de neconfundat al mării. În parcul de dincolo de stradă, stejarii deveniră conspiratori, complotînd între ei în şoaptă.

– De ce l-a adus ţăcă pe Jimmy aici? întrebă Bobby.

– Ca să fie singuri. Ca să-şi facă damblaua.

– Şi mie-mi place să-mi fac damblaua. Să gătesc clătite.

– Probabil că ciudăţenia locului îi alimentează demenţa...

– Dacă nu cumva are vreo legătură cu Wyvern...

– Tot ce se poate. Lilly era îngrijorată din cauza individului de la ştiri.

– Ce individ?

– Răpeşte copii. Cînd strînge trei, cinci sau cîţi poate răpi dintr-o comunitate, îi arde pe toţi, deodată.

– Din cauza unor chestii ca asta nu ascult ştirile din zilele noastre.

– Tu n-ai ascultat niciodată ştirile.

– Ştiu. Dar am avut de fiecare dată alte motive. Aşadar, întrebă Bobby, privind în noapte, unde ar putea fi acum?

– Oriunde.

– Poate că există mai mulţi „oriunde" decît putem cerceta...

Nu se mai uitase în oglinda retrovizoare de un timp, aşa că m-am întors şi am verificat ce se afla în urma noastră.

– Am văzut o maimuţă, în timp ce veneam încoace, zise Bobby, calm.

Am luat odorizantul de pe ureche şi l-am atîrnat din nou de oglindă, apoi m-am interesat:

– Numai una? Nu ştiam că merg singure.

– Nici eu. Am cotit la un colţ de stradă şi am văzut-o, în lumina farurilor, traversînd în fugă strada. Scîrba mică! Nu face parte din lanţul evoluţiei noastre, nici ca verigă lipsă, nici altfel.

– Părea deosebită?

– Poate că era înaltă de un metru şi douăzeci.

Am simţit că mă trec fiori pe şira spinării.

Toate maimuţele rhesus pe care le văzusem aveau doar vreo şaizeci de centimetri. O belea. Dar la un metru şi douăzeci, magnitudinea ameninţării lor devenise alta.

– Cap mare, zise Bobby.

– Poftim?

– Înaltă de un metru şi douăzeci, cap mare.

– Cît de mare?

– Nu i-am luat măsura pentru pălărie.

– Dă-ţi cu părerea.

– Poate cît al tău sau al meu.

– La un trup de un metru şi douăzeci?

– Creştet turtit. Deformat.

– Îngrozitor, am spus eu.

– Teribil de îngrozitor.

Bobby se aplecă peste volan, privind prin parbriz.

Se mişcase ceva, la distanţă de un cvartal de noi. Ceva de mărimea unei maimuţe. Se apropia lent şi sacadat.

Am pus mîna pe puşcă şi am întrebat:

– Şi altceva?

– Asta-i tot ce am văzut, fîrtate. A trecut iute.

– Ce noutate!

– Poate că o să ne pomenim în curînd cu o grămadă de maimuţe de felul ăla.

– Un ciulin, am zis eu, identificînd obiectul care se apropia.

Nu ne-am relaxat nici unul.

Luna apusese şi puteai să-ţi imaginezi uşor că parcul de vizavi gemea de siluete fantasmagorice aflate sub – şi în – stejarii masivi.

Cînd i-am descris întîlnirea cu banda care fusese gata să mă prindă în bungalow, Bobby exclamă:

– Treizeci? Omule, dar se ocupă serios de prăsit!

I-am povestit despre faptul că foloseau lanterna şi cîrligul pentru capacul de canal.

– În curînd vor conduce maşini şi se vor întîlni cu gagicile noastre, bombăni Bobby.

Termină berea şi aruncă sticla goală spre mine; am luat-o şi am pus-o, cu fundul în sus, în răcitor.

De undeva, din lungul străzii, se auzea un scîrţîit uşor, ritmic. Probabil o firmă de magazin care se legăna în şuruburi, mişcată de briză.

– Aşadar Jimmy poate fi oriunde în Wyvern, zise Bobby. Ce-i cu Orson?

– Ultima oară cînd l-am auzit, lătratul venea de undeva, din Oraşul Mort.

– De aici, de pe Commissary Way, sau din case?

– Nu ştiu. Din direcţia asta.

– Sînt o mulţime de case pe aici, mormăi Bobby, privind spre străzile cu locuinţe, de la capătul parcului.

– Trei mii.

– Probabil că Orson nu-i într-o casă.

– Trebuie să începem de undeva. Dar de unde?

Nu aveam ce să-i răspund. Şi nu-mi place să vorbesc cînd îmi tremură vocea.

– Crezi că Orson e împreună cu Jimmy? Că, dacă-l găsim pe unul, îi găsim pe amîndoi?

Am ridicat din umeri.

– Poate că a sosit timpul să-i povestim lui Ramirez ce știm, a sugerat Bobby.

Manuel Ramirez este actualul șef al Poliției din Moonlight Bay. Fusese cîndva un om bun, dar, ca toți curcanii din oraș, cooperase cu autoritățile mai înalte.

– Poate că interesele lui Manuel coincid, în acest caz, cu ale noastre, continuă Bobby, El dispune de oamenii necesari pentru căutare.

– Nu-i doar corupt de agenții federali, se și transformă.

Transformare. Ăsta-i cuvîntul pe care îl folosesc unii dintre cei afectați genetic pentru a descrie schimbările fizice, mentale și emoționale care au loc în ei – dar numai dacă acele schimbări trecuseră de stadiul subtil și atinseseră starea de criză.

– Ți-a spus ție că se transformă? întrebă Bobby, surprins.

– Zice că nu se transformă, dar ceva nu-i în regulă la el. N-am încredere în Manuel.

– Ce naiba, omule, eu n-am încredere nici în mine! spuse Bobby, exprimînd în cuvinte cea mai mare spaimă a noastră – că am putea să fim infectați de retrovirus și că am fi început deja să devenim ceva mai puțin decît umani, fără a ne da seama de schimbările care aveau loc în noi.

Am golit ultima Heineken și am îndesat sticla goală în răcitor.

– Trebuie să-l găsim pe Orson, am zis eu.

– O să-l găsim.

– E o chestie crucială, fîrtate!

– O să-l găsim.

Orson nu-i un cîine obișnuit. Mama mea l-a adus dintr-un laborator din Wyvern, pe cînd era micuț. Pînă de curînd, nu-mi dădusem seama de unde provenea față-păroasă și cît de deosebit era, pentru că mămica nu-mi spusese și pentru că Orson își păstra bine secretele. Experimentele legate de dezvoltarea inteligenței se făcuseră pe maimuțe și pe deținuții condamnați pe viață, transferați din închisorile militare. Dar și pe cîini, pisici sau alte animale. Nu l-am supus pe Orson unui test pentru stabilirea coeficientului de inteligență. Stilourile n-au fost proiectate pentru labe, iar el n-are un

laringe complex, ca al unui om, deci nu poate să vorbească. Dar pricepe totul și reușește, în felul lui, să se facă înțeles. E mai deștept decît maimuțele.

Bănuiesc că posedă o inteligență la nivel omenesc. Cel puțin.

Sugerasem, mai devreme, că maimuțele ne urăsc pentru că le-am dat abilitatea de a visa, nu și posibilitatea de a-și împlini visele, făcîndu-le să se afle în afara ordinii naturii. Dar, dacă asta explică ostilitatea lor și înclinarea spre violență, atunci de ce Orson, care și el se găsește în afara ordinii naturii, este atît de afectuos și de bun?

E captiv într-un trup care-i slujește inteligența dezvoltată mai puțin bine decît le folosește maimuțelor trupul pe care-l au. El nu are mîini, ca ele, și vederea îi e slabă, ca la toate rasele canine domestice.

Maimuțele se bucură de sprijinul comun al cetei, dar Orson se chinuiește într-o solitudine teribilă. Deși se poate să fi fost creați și alți cîini la fel de deștepți, eu n-am întîlnit vreunul. Sasha, Bobby și eu îl iubim, dar nu-i sîntem de mare folos, pentru că nu vom reuși niciodată să cunoaștem cu adevărat punctul lui de vedere, experiența lui. Pentru că este – cel puțin pînă acum – unic, Orson trăiește un sentiment profund de singurătate, pe care-l pot percepe, dar pe care n-o să-l înțeleg niciodată pe deplin. O singurătate care nu-l părăsește nici cînd se află printre prieteni.

Poate că natura sa canină explică de ce nu împărtășește ura și furia maimuțelor. Cîinii au fost aduși pe lume pentru a aminti omenirii că dragostea, devotamentul, curajul, răbdarea și buna dispoziție sînt calitățile care, împreună cu cinstea, reprezintă esența unui caracter de admirat și definiția corectă a unei vieți bine trăite.

Eu văd în bunul Orson latura plină de speranță a activității mamei mele, potențialul real al științei de a aduce lumina în lumea întunericului, de a ne înălța, de a ne stimula spiritul și de a ne reaminti că universul este un loc al minunilor și cu un potențial infinit.

Mama sperase să făptuiască lucruri mari. Participase la un proiect pentru arme biologice doar pentru că asta era singura cale ca să obțină fondurile necesare realizării proiectării unui retrovirus care

să modifice genele, retrovirus despre care credea că poate fi folosit pentru a vindeca boli ereditare – şi, nu în ultimul rînd, XP-ul meu.

Vedeţi dar că mămica mea n-a distrus lumea fără să aibă motive bune. A făcut-o încercînd să mă ajute. Din cauza mea, tot ce există în natură se transformă. Dragostea maternă a devenit izvorul terorii supreme.

Aşa... nu vreţi să-mi povestiţi despre simţămintele *voastre* conflictuale legate de mamele voastre?

Eu şi Orson sîntem fiii ei. Eu sînt fructul inimii şi al pîntecului ei. Orson este fructul minţii ei, dar l-a creat aşa cum m-a creat pe mine. Sîntem fraţi, nu doar la figurat. Sîntem legaţi nu prin sînge, ci prin patima mamei noastre şi, în acest sens, avem un singur suflet.

Dacă i se va întîmpla ceva lui Orson, o parte din mine va muri – partea cea mai pură, cea mai bună –, şi va muri pentru totdeauna.

– Trebuie să-l găsim, am repetat eu.

– Ai încredere, fîrtate, a zis Bobby.

Întinse mîna spre cheia aflată în contact, dar, înainte să apuce s-o răsucească, se auzi un sunet, mai puternic decît fîlfîitul uşor al milionului de frunze în bătaia brizei, urmat de un al doilea.

Bobby puse o mînă pe Smith & Wesson-ul din poală.

N-am scos pistolul, pentru că ştiam ce auzisem. Bătăi de aripi. Multe aripi.

Ca nişte şindrile luate de vînt de pe acoperişul cerului, stolul fără glas apăru din noapte, năvălind în jos într-un vîrtej de aripi, la cîteva case de noi, apoi zbură paralel cu pavajul, de-a lungul străzii, în direcţia noastră. Cele o sută de păsări pe care le văzusem mai devreme îşi făcuseră apariţia, dar li se adăugaseră încă o sută. Poate două.

Bobby renunţă la revolver şi apucă puşca aflată între scaune.

– Calmează-te, i-am zis eu.

Se uită la mine, mirat. De obicei, el mă sfătuieşte să mă calmez.

Şaptesprezece ani de prietenie l-au făcut să mă asculte, dar, pentru orice eventualitate, vîrî un cartuş pe ţeava puştii.

Stolul, risipit pe toată lăţimea străzii, zbură la doar doi metri deasupra capetelor noastre. Aveam impresia că zboară cu o precizie uluitoare, într-o formaţie prea ordonată ca să fie întîmplătoare. O vedere din aer a întregului stol ar fi arătat un model intrigant, din cauza gradului neobişnuit de complex al ordinii – dar şi îngrijorător, pentru că ar fi fost, simultan, plin de înţelesuri şi indescifrabil.

Bobby se ghemui, dar eu am privit către norul întunecat, agitat, de aripi şi de piepturi acoperite cu pene, încercînd să-mi dau seama dacă în mulţimea aceea existau şi alte specii, în afară de şoimi-de-noapte. Lumina slabă şi mişcarea continuă făceau dificilă chiar şi o inventariere aproximativă.

Pînă cînd ultima componentă a stolului enorm pluti pe deasupra noastră, nici o pasăre nu se îndreptă spre noi şi nu scoase un sunet. Trecerea lor avea o asemenea caracteristică nepămînteană, încît aveam impresia unei halucinaţii, dar cîteva pene care căzură în jeep şi pe asfalt confirmară realitatea experienţei pe care o trăiam.

De îndată ce ultimul element al vîrtejului dispăru, dus de vînt, Bobby deschise uşa şoferului şi coborî din maşină. Ţinea încă puşca în mînă, atunci cînd se întoarse să privească după stolul care se îndepărta, dar o ţinea cu ţeava în jos, fără intenţia de a se servi de ea.

Am coborît şi eu din jeep şi m-am uitat cum păsările urcară la capătul străzii, arcuindu-se peste marea de stele, dispărînd în întunericul dintre acei sori îndepărtaţi.

– Absolut ciudat! exclamă Bobby.

– Mda...

– Dar...

– Mda...

– Mă simt zguduit.

Ştiam ce voia să zică. De data asta, păsările radiaseră ceva mai mult decît tristeţea pe care o simţisem rîndul trecut. Deşi coregrafia uluitoare a stolului te lăsa cu gura căscată şi deşi uimitoarea lor conspiraţie a tăcerii părea să exprime şi să inspire un ciudat soi de respect, în spatele spectacolului lor se afla ceva periculos, cam la fel cum marea albastră, luminată de soare poate arata atît de sacrosanctă chiar în timp ce colţi albi sfîşie cu frenezie cu puţin sub suprafaţa ei... Aşa ceva putea să te zguduie.

Cu toate că şoimii-de-noapte dispăruseră din vedere, am rămas – împreună cu Bobby – privind constelaţiile în care se topiseră, de parcă am fi fost într-un film de început al lui Spielberg şi am fi aşteptat să apară nava mamă şi să ne scalde într-o lumină albă, doar cu puţin mai intensă decît cea răspîndită de Dumnezeu.

– Le-am văzut şi mai înainte, i-am spus eu lui Bobby.

– Minţi.

– E adevărat.

– Eşti nebun!

– Complet.

– Cînd?

– Cînd veneam aici. În cealaltă parte a parcului. Dar stolul era mai mic.

– Ce fac?

– Nu ştiu. Dar se întorc.

– Nu le aud.

– Nici eu. Nici nu le văd. Dar vin.

Bobby a ezitat, apoi a dat încet din cap şi a zis simţind şi el că sosesc:

– Mda...

Stele peste stele sub stele. O lumină mai mare, care putea fi Venus. Una, două, trei flăcări grupate, de meteoriţi mărunţi, care loveau atmosfera şi ardeau. O pată roşie, mişcătoare, ce se deplasa de la est la vest, probabil un avion care zbura de-a lungul interfeţei dintre marea noastră de aer şi marea fără aer dintre planete.

Aproape că mă pregătisem să-mi pun instinctul sub semnul întrebării, cînd, în cele din urmă, stolul se întoarse din aceeaşi parte a cerului în care se înălţase pînă dispăruse din vedere. Incredibil, dar păsările zburară în stradă şi peste noi în spirală, îngrămădindu-se de-a lungul străzii, străbătînd noaptea într-un vîjîit de aripi.

Acest spectacol, acest truc incredibil fusese atît de cutremurător încît, inevitabil, inspira uluire, iar uluirea este sămînţa bucuriei. La vederea acelui zbor uimitor, simţeam că inima îmi bate mai puternic, dar entuziasmul meu era potolit de perceperea continuă a *ceva care nu era bine* în comportamentul păsărilor, ceva separat de noutatea încîntătoare a lui.

Probabil că Bobby simţea cam acelaşi lucru, pentru că nu mai rîdea încîntat ca atunci cînd văzuse stolul zburînd în spirală. Zîmbetul lui dispăruse şi rîsul încetase. Continuase să privească după şoimii-de-noapte care se îndepărtau cu o expresie ciudată, ce se transformase din rînjet în grimasă.

La două cvartale de noi, păsările se îndreptaseră spre cer, precum conul unei tornade a cărei intensitate scade.

Acrobaţiile lor aeriene impuseseră un efort deosebit. Bătăile lor de aripi fuseseră atît de furioase încît, şi după ce zgomotul ca de tobe se diminuase, simţeam încă reverberaţia în urechi, în inimă, în oase.

Păsările dispărură din nou din vedere, lăsîndu-ne doar cu şoapta brizei dinspre mare.

– Nu s-a terminat, zise Bobby.

– Nu.

Păsările se întoarseră, mai iute ca înainte. Nu reapărură din punctul în care dispăruseră, ci veniră de deasupra parcului. Le-am auzit înainte să le vedem, iar sunetul care le anunţase apropierea fusese nu bătaia de aripi, ci un ţipăt nepămîntesc.

Rupseseră jurămîntul tăcerii. Năvăliră în jos, din stele, piuind, ţipînd strident, ciripind, fluierînd, ţîrîind, strigînd. Ţipătul lor nemodulat era atît de strident, că-mi ţiuiră urechile, iar nota de suferinţă fusese atît de pătrunzătoare, încît sufletul păru să mi se ofilească în jurul tulpinii reci a acestui sunet ce te rănea.

Bobby nu şi-a ridicat puşca.

Nici eu nu mi-am căutat pistolul.

Ştiam amîndoi că păsările nu ne atacau. În strigătul lor nu răsuna furie, ci doar o nefericire, o dezolare atît de profundă, că se afla dincolo de disperare.

Păsările apărură, plutind în spatele vaietului ce-ţi îngheţa sîngele. Nu se angajară în precedentele acrobaţii, evitară chiar şi o formaţie simplă, zburînd fără nici o graţie. Doar viteza conta acum, pentru că doar viteza servea scopului lor, iar păsările pluteau, cu aripile strînse, folosind gravitaţia ca să accelereze.

Cu un scop pe care nici eu, nici Bobby nu l-am întrevăzut, trecură peste parc, peste stradă şi se repeziră în faţada unei clădiri

cu două etaje, la trei uşi de cinematograful în faţa căruia stăteam. Izbiră clădirea cu o forţă atît de mare, încît pocnetul trupurilor lor ce se zdrobeau de stucatură răsuna ca focul unei arme automate. Combinat cu strigătele lor stridente, acest foc de baraj aproape că dărîmase şirul fragil de geamuri crăpate de la ferestre.

Îngrozit, scîrbit, am întors faţa de la măcel şi m-am rezemat de jeep.

Avînd în vedere viteza de coborîre a stolului kamikaze, zgomotul puternic al morţii nu durase decît cîteva secunde, dar mi se păruse că trecuseră minute în şir înainte ca sunetul cel teribil să înceteze. Tăcerea care urmă era grea, precum liniştea dinaintea exploziei unei bombe.

Am închis ochii – dar i-am deschis cînd reluarea plonjonului sinucigaş al stolului apăru, proiectată în spatele pleoapelor mele.

Natura întreagă o luase razna. Ştiam asta de o lună, de cînd aflasem ce se întîmplase în laboratoarele ascunse în Wyvern. Acum, muchia instabilă pe care stătea viitorul părea mai îngustă decît crezusem, iar adîncimea prăpastiei mult mai mare decît mi se păruse mai înainte, iar stîncile de jos mai ascuţite decît în cele mai groaznice gînduri ale mele.

Cu ochii deschişi, în minte mi-a apărut chipul mamei mele. Atît de înţeleaptă. Atît de blîndă.

Imaginea ei deveni ceţoasă. Totul din jurul meu deveni ceţos pentru o clipă, strada, cinematograful...

Am inspirat puternic aerul, care pătrunse în piept provocîndu-mi durere, apoi am inspirat şi mai puternic, şi m-a durut mai puţin, după care mi-am şters ochii cu mîneca jachetei.

Moştenirea mea îmi cere să depun mărturie şi nu pot să evit această responsabilitate. Lumina soarelui îmi este interzisă, dar nu pot să fug de lumina adevărului, care arde şi ea, dar te călеşte, nu te distruge.

M-am întors să privesc stolul care fusese adus la tăcere.

Sute de păsărele acopereau trotuarul. Doar cîteva aripi mai zvîcneau slab, pe măsură ce viaţa se scurgea din ele. Multe dintre păsări se izbiseră atît de puternic, încît craniile lor fragile se zdrobiseră, iar gîturile se rupseseră în urma impactului.

Din cauză că arătau ca nişte şoimi-de-noapte obişnuiţi, m-am întrebat ce schimbări interne avuseseră loc în păsările acelea. Deşi invizibile pentru ochiul neavizatului, diferenţele fuseseră atît de substanţiale, încît zburătoarele consideraseră că nu puteau suporta să-şi continue existenţa.

Sau poate că zborul lor kamikaze nu fusese un act conştient. Poate că rezultase din deteriorarea instinctului direcţional, sau din cauza unei orbiri în masă, sau a nebuniei.

Nu. Amintindu-mi de exerciţiile lor aeriene complicate, a trebuit să accept că schimbarea fusese mai profundă, mai misterioasă şi mai tulburătoare decît o simplă disfuncţionalitate fizică.

Lîngă mine, motorul jeepului porni, tuşi, mugi, apoi se potoli cînd Bobby nu mai apăsă pe acceleraţie.

Nu observasem cînd se urcase la volan.

– Fîrtate, mă chemă el.

Deşi nu era legată direct de dispariţia lui Orson sau de răpirea lui Jimmy Wing, autodistrugerea stolului era un semn că trebuia să ne grăbim să găsim cîinele şi băiatul.

Pentru prima oară în viaţa lui, Bobby părea că simte solventul timpului trecînd prin el şi curgînd mai departe, aşa cum se scurge apa în canal, dar ducînd cu el o anumită esenţă dizolvată.

– Să navigăm mai departe! a zis el, cu o expresie solemnă pe faţă, care contrazicea tonul leneş al vocii şi limbajul degajat.

Cînd am trecut pe lîngă locul măcelului, a privit strada, în faţa lui, fără să se uite spre stolul mort.

Eu însă nu puteam să mă uit în altă parte şi am întors capul să privesc după ce am trecut de locul acela.

În minte îmi răsuna muzica unui pian care avea doar clape negre, o muzică stridentă, discordantă.

În cele din urmă am privit în faţă. Mergeam prin lumina înspăimîntătoare a farurilor jeepului, dar, indiferent de viteză, rămîneam în întuneric, gonind fără speranţă după lumină.

10

Orașul Mort putea trece drept un cartier al iadului, în care condamnații nu erau chinuiți cu foc și ulei încins, ci cu pedeapsa mult mai semnificativă a singurătății și a unei veșnicii de tăcere, în care să se gîndească la ce-ar fi putut fi. Eu și Bobby cercetam străzile, căutînd vreun semn al fratelui meu lățos sau al fiului lui Lilly, de parcă ne-am fi angajat într-o misiune de salvare supranaturală: să scoatem din Hades două suflete care fuseseră condamnate pe nedrept.

Luminam spațiile dintre casele aliniate ca niște morminte, cu o lanternă puternică, pe care-o țineam în mînă și pe care Bobby o conectase la bricheta mașinii. Luminam geamurile crăpate sau sparte, în care reflectarea razei lucea ca figura unei fantome. Luminam gardurile vii, acum cafenii, uscate. Și tufișuri moarte, care aruncau umbre scheletice.

Deși lumina nu era îndreptată spre mine, căldura degajată îmi crea probleme. Ochii mi-au obosit curînd, mă usturau pleoapele. Ar fi trebuit să-mi pun ochelarii de soare, pe care-i port uneori și noaptea, dar ei nu mi-ar fi ușurat căutarea.

– Ce-i cu fața ta? mă întrebă Bobby, în timp ce conducea încet și se uita atent în noapte.

– Sasha zice că nu-i nimic.

– Sasha are nevoie de o transfuzie de bun-gust. Ce-ai pățit?

– Nimic.

– Mămica ta nu te-a învățat să nu minți?

Țineam cu dreapta mînerul lanternei, iar cu stînga mi-am pipăit, fără să-mi dau seama, pata dureroasă de pe față, pe care o descoperisem ceva mai devreme, în cursul nopții.

– Vezi o arsură aici? l-am întrebat pe Bobby, arătîndu-i locul de mărimea unui bănuț de pe obrazul stîng.

– Nu la lumina asta.

– Mă doare.

– Probabil că te-ai lovit.

– Așa începe.

– Ce să înceapă?

– Cancerul.

– Poate că-i doar un coș.

– La început o durere, apoi o leziune, iar după aceea, pentru că pielea mea nu are mijloace de apărare, o metastază rapidă.

– Ești omul-spectacol, rîse Bobby.

– Sînt doar realist.

– Și le ce folosește să fii realist? întrebă Bobby, cotind la dreapta, spre altă stradă.

Alte bungalow-uri dărăpănate. Alte garduri vii, acum moarte.

– Mă doare capul, am continuat eu.

– *Tu* ești de vină că mă doare pe mine capul.

– Într-o zi o să mă aleg cu o durere de cap care n-o să treacă niciodată, din cauza distrugerilor neurologice provocate de XP.

– Hei, tipule, ai mai multe simptome psihosomatice decît banii pe care-i are Scrooge McDuck.

– Mulțumesc pentru analiză, doctore Bob! În șaptesprezece ani nu m-ai slăbit o clipă!

– N-ar fi fost indicat.

– Uneori am avut nevoie să mă lași în pace.

Conduse în tăcere o jumătate de cvartal, apoi zise:

– Nu mi-ai adus niciodată flori.

– Ce?

– Nu mi-ai spus niciodată că-s frumos.

Am izbucnit în rîs, fără să vreau.

– Ești un prost!

– Vezi? Eşti plin de cruzime, trase Bobby concluzia, apoi opri maşina în mijlocul străzii.

– S-a întîmplat ceva? l-am întrebat, alarmat.

– Dacă aş fi fost înfăşurat în neopren, n-ar fi trebuit să opresc.

Neopren înseamnă costumul pe care-l poartă un surfist atunci cînd temperatura apei este prea scăzută ca să se arunce în valuri doar cu o pereche de pantaloni scurţi.

În timpul unei şedinţe îndelungate în apă rece, cînd stau în şir aşteptînd un grup de monoliţi sticloşi, surfiştii îşi dau drumul, citeodată, în costumul de plastic. Cuvîntul pentru asta este *urinoforie*, adică senzaţia de căldură care durează pînă cînd stropii constanţi de apă de mare o înlătură treptat.

Dacă surfingul nu-i cel mai romantic şi mai frumos sport din toate vremurile, atunci nu ştiu care-i. Oricum, nu golful.

Bobby ieşi din maşină şi se opri lîngă trotuar, cu spatele la mine.

– Sper că apăsarea asta pe vezică nu înseamnă că am cancer.

– Ţi-ai exprimat deja punctul de vedere.

– Ce bizară nevoie să mă uşurez... Omule... e malign!

– Grăbeşte-te şi taci din gură!

– Probabil că m-am ţinut prea mult timp şi m-am otrăvit cu acid uric.

Stinsesem lanterna. Am pus-o jos şi am luat puşca.

– Rinichii mei vor imploda, părul o să-mi cadă, nasul o să-mi pice... Am încurcat-o!

– O s-o încurci, dacă nu taci!

– Chiar dacă n-o să mor, ce *wahină* o să vrea să întîlnească un tip chel, fără nas şi cu rinichi implodaţi?

Zgomotul motorului, farurile maşinii şi lanterna pe care o ţinusem în mînă ar fi atras atenţia asupra noastră, dacă ar fi existat ceva sau cineva ostil în vecinătate. Maimuţele se ascunseseră auzind sunetul jeepului cînd Bobby intrase în Wyvern, dar poate că între timp făcuseră ceva cercetări, în care caz ştiau că sîntem numai doi şi că, în ciuda armelor, nu era sigur că puteam face faţă unei hoarde de primate arţăgoase. Mai rău, poate că îşi dăduseră seama că unul

dintre noi era Christopher Snow, fiul Wisteriei Snow, pe care ele o cunoşteau, probabil, sub numele de Wisteria von Frankenstein.

Bobby îşi trase fermoarul şi se întoarse, întreg, la jeep.

– E prima oară cînd cineva e gata să-mi apere spatele în timp ce mă piş.

– *De nada.*

– Te simţi mai bine, fîrtate?

Mă cunoştea suficient de bine ca să înţeleagă că aparenta mea criză de ipohondrie exprima, de fapt, teamă pentru soarta lui Orson. Aşa că am zis:

– Îmi pare rău că m-am purtat ca un onanist.

Bobby apăsă frîna de mînă, porni jeepul şi-mi răspunse:

– Onania e ceva omenesc, iertarea e esenţa lui Bobby.

În timp ce mergeam încet drept înainte, am pus puşca jos şi am luat iar lanterna.

– N-o să-i găsim aşa.

– Ai o idee mai bună?

Înainte să apuc să-i răspund, cineva ţipă. Strigătul fusese cumplit, dar nu complet neomenesc. Mai rău, era un amestec tulburător de familiar şi de necunoscut. Părea a fi vaietul unui animal, dar avea şi ceva omenesc, o notă disperată, plină de suferinţă şi alean.

– Încotro? întrebă Bobby.

Aprinsesem deja farul şi-l îndreptasem dincolo de stradă, către locul din care credeam că provine ţipătul.

Umbrele unor stîlpi de balustradă şi de acoperiş se străduiră să urmărească raza de lumină, creînd impresia de mişcare în faţa porticului bungalow-ului. Umbrele unor copaci fără frunze se căţărară pe peretele din scînduri.

– Fii atent, îmi spuse Bobby, arătînd ceva.

Am mutat raza către locul indicat, la timp ca să surprind ceva fugind prin iarba înaltă, dispărînd în spatele unui gard viu, din merişor turcesc, înalt de un metru şi douăzeci, care separa pajiştea din faţa unui grup de patru bungalow-uri de stradă.

– Ce-a fost?

– Poate cel despre care ţi-am povestit.

– Cap-Mare?

– Da, Cap-Mare.

În timpul lunilor lungi, fierbinți, fără apă, gardul viu murise și puținele ploi de iarna trecută nu fuseseră în stare să-l reînvie. Deși nu se zărea nici un strop de verdeață, rămăsese o împletitură de crengi, pe care se aflau, ici-colo, frunze cafenii, ca niște bucăți de carne mestecate pe jumătate.

Bobby menținu mașina pe mijlocul străzii, dar conduse încet înainte, paralel cu gardul.

Chiar fără frunziș nou, merișorul mort era atît de des, că scheletul lui spinos ascundea complet creatura ghemuită în spatele lui. Nu credeam că o să zăresc animalul, dar l-am descoperit pentru că, în ciuda faptului că avea o nuanță de cafeniu asemănătoare celei a perdelei lemnoase din față, liniile mai blînde ale trupului său contrastau cu modelul colțuros al crengilor goale. Profitînd de spațiile dintre straturile de ramuri ale merișorului, am fixat raza pe individ, fără să reușesc să scot la iveală vreun amănunt, dar zărind o sclipire de ochi verzi, ca aceia ai unor pisici.

Numai că făptura era prea mare să fie pisică. Poate doar o pumă.

Nu era pumă.

Descoperită, creatura se văită din nou și fugi de-a lungul tufișului uscat ce-o ascundea, cu o asemenea viteză, că n-am reușit să țin lumina pe ea. O spărtură în gardul viu făcea loc unei alei care lega bungalow-ul de stradă, dar Cap-Mare – sau Picior-Mare, sau omul-lup, sau monstrul din Loch Ness, sau ce naiba era – trecu iute prin deschizătură, cu o clipă înaintea razei de lumină. N-am putut distinge nimic clar, doar un fund păros, și nici acela văzut ca lumea, deși, chiar dacă aș fi văzut bine, fundul n-ar fi fost nici plăcut, nici plin de informații.

Mă alesesem doar cu o impresie vagă. Impresia că alerga ridicat pe jumătate, ca o maimuță, cu umerii împinși în față și capul coborît, cu mîinile aproape tîrîte pe pămînt. Animalul era mult mai mare decît un rhesus. Putea fi mai mare decît presupusese Bobby și, dacă s-ar fi ridicat cît era de înalt, ar fi putut să se uite peste gard și să scoată limba la noi.

Am plimbat fasciculul de lumină înainte și înapoi, dar n-am reușit să localizez creatura de-a lungul următoarei secțiuni de merișor.

– Să fugim după el, zise Bobby, frînînd, ridicîndu-se pe jumătate din scaun și arătînd cu degetul.

Cînd am îndreptat raza dincolo de gardul viu, am zărit o siluetă informă fugind prin curte, depărtîndu-se de stradă, îndreptîndu-se către colțul bungalow-ului.

Chiar ținînd lanterna sus, n-am găsit un unghi în care să prind fiara ce se mișca iute și a cărei dispariție fusese ușurată de ramurile de dafin și de iarba înaltă.

Bobby se lăsă înapoi pe scaun, porni jeepul și apăsă pedala de accelerație.

– Hai să-l vînăm! propuse el.

Din cauză că Bobby trăiește clipa și pentru că se așteaptă ca, în final, să fie doborît de ceva cu acțiune mai rapidă decît melanomul, bronzul lui este profund, vecin cu o stare generatoare de cancer al pielii. Prin contrast, dinții și ochii lui lucesc albi, ca oasele scăldate în plutoniu ale sălbăticiunilor de la Cernobîl, chestie care-l face să arate amuzant, exotic și plin de spirit țigănesc, dar care-l făceau acum să arate, un pic, ca un nebun care rînjește.

– Ești tîmpit!

– Hai, hai să vînăm! insistă el, trăgînd de volan.

Jeepul traversă curba, trecu pe sub ramurile joase ale dafinilor de pe marginea străzii și lovi gardul din merișor, care fusese suficient de rezistent ca să facă sticlele de bere să zăngăne în răcitor. Crenguțe frînte din gard zburară în toate părțile. În timp ce traversam peluza, un miros dulce, de verdeață se ridică din iarba zdrobită de anvelope.

Creatura dispăruse într-o latură a bungalow-ului, chiar în clipa în care treceam prin gard.

Bobby se luă după ea.

– N-are nici o legătură cu Orson sau cu Jimmy, am strigat eu, mai tare decît urletul motorului.

– De unde știi?

Avea dreptate. Nu știam. Poate avea vreo legătură. Oricum, nu aveam o pistă mai bună de urmat.

În timp ce conducea mașina printre două bungalow-uri, Bobby spuse:

– *Carpe noctem*, îți amintești?

Îi povestisem recent despre mottoul meu. Regretasem acest lucru, pentru că avusesem impresia că o să-l citeze în cel mai nepotrivit moment.

Bungalow-urile se găseau la cinci metri unul de altul, iar în spațiul acela îngust nu se afla nici un tufiș. Lumina farurilor ar fi scos la iveală animalul, de-ar fi fost acolo, dar dispăruse.

Chestia cu dispărutul nu-l puse pe gînduri pe Bobby, care apăsă mai tare pe accelerator.

Am năvălit în curtea din spate tocmai la timp ca să-l zărim pe *sasquatch*-ul nostru sărind peste un gard din scînduri și dispărînd în următoarea curte, fără a ne da ocazia, nici de data asta, să vedem din el altceva decît niște buci păroase.

Bobby nu se lăsă intimidat de șirul de scînduri, așa cum nu se sinchisise nici de gardul viu. Se repezi în viteză spre el, rîse și zise: „Să chilim", ceea ce înseamnă *hai să ne distrăm*, expresie care se pare că provine de la chilă, numele părții ca o cîrmă de la capătul de dedesubt al plăcii de surf, care-ți permite să cotești și să faci diverse manevre.

Deși Bobby e leneș și iubitor de liniște, avînd un loc de frunte în analele puturoșilor, loc asemănător celui ocupat de Saddam Hussein pe lista dictatorilor nebuni, devine un cu totul alt gagiu, un tsunami imens, de îndată ce și-a stabilit o anumită linie de acțiune. Poate să stea ore în șir pe plajă, studiind starea valurilor, uitîndu-se după un grup de talazuri care să-l împingă către – și poate dincolo – de pragul lui personal, fără să-i pese de bikinii împodobiți cu iepurași, atît de concentrat și de răbdător că, pe lîngă el, capetele de piatră de pe Insula Paștelui par de-a deptul agitate, dar cînd vede ceea ce-i trebuie și-și scoate planșa de surf din dispozitiv, nu se lasă dus de valuri ca o geamandură, devine un adevărat maestru al crestelor, despicînd valurile, domesticind cele mai imense talazuri, implicîndu-se într-atîta încît, dacă un rechin l-ar confunda cu o gustare, Bobby l-ar răsturna cu susul în jos și l-ar călări ca pe o planșă de surf.

– Să chilim pe dracu', am mîrîit eu, în timp ce izbeam gardul.

Așchii albe, putrezite de vreme, săriră peste capota jeepului, se împrăștiară pe parbriz, se loviră de rama mașinii. Eram convins că

una dintre ele o să ricoșeze exact în unghi drept, o să-mi scoată un ochi și o să-mi facă din creier șiș-kebab, numai că nu s-a întîmplat așa ceva. Apoi am traversat grădina din spatele casei, care dădea în strada următoare.

Curtea pe care o părăsiserăm era netedă, dar cea în care ne aflam acum era plină de scobituri, movile și gropițe, peste care treceam cu o asemenea exuberanță, că a trebuit să-mi țin șapca pe cap cu o mînă, ca să nu zboare.

În ciuda riscului de a-mi mușca o bucată zdravănă din limbă, dacă ne-am fi lovit pe neașteptate de ceva prea tare, am spus, imitînd glasul lui Porky Pig:

– Îl vezi?

– Îl văd! m-a asigurat Bobby, deși lumina farurilor se arcuia în sus și-n jos odată cu jeepul care țopăia nebunește, că n-aș fi crezut că putea să vadă ceva mai mic decît casa în jurul căreia cotise.

Am stins lanterna pentru că nu lumina nimic, cu excepția genunchilor mei și a diferitelor nebuloase galactice.

Terenul dintre bungalow-uri era la fel de neregulat ca acela din curtea din spate, iar cel din fața casei nu arăta mai bine. Dacă nu îngropase cineva vaci moarte pe proprietatea aia, atunci popîndăii ajunseseră mari cît o Holstein.

Ne-am oprit înainte să ajungem în stradă. Nu exista vreun gard viu după care să se ascundă cineva, iar trunchiurile dafinilor indieni arătau atît de subțiri, că nu se putea piti după ele nici măcar un supermodel bulimic, cu atît mai puțin *sasquatch*-ul nostru.

Am aprins farul și i-am plimbat raza în dreapta și în stînga, de-a lungul străzii. Era pustie.

– Credeam că te ții după el, am zis eu.

– M-am ținut.

– Și acum?

– Acum nu.

– Deci?

– Un plan nou.

– Aștept.

– *Tu* ești gagiul cu planurile, spuse Bobby, oprind jeepul.

Alt țipăt ciudat – ca niște unghii zgîriind o tablă pentru scris, vaietul de moarte al unei pisici și sughițul unui copil îngrozit, toate țesute împreună și recreate pe un sintetizator de voce defect, de un muzician drogat – ne-a făcut să sărim de pe scaune, nu numai pentru că fusese suficient de înfricoșător să ne facă vinele să plesnească, precum niște benzi din cauciuc, ci pentru că venea din spatele nostru.

Nu-mi aduc aminte cînd mi-am ridicat picioarele, m-am răsucit, m-am prins de rama mașinii și am stat în picioare pe scaun. Trebuie să fi făcut toate astea, și chiar cu grația unui gimnast olimpic, pentru că așa m-am trezit cînd țipătul atinse un crescendo, apoi se întrerupse subit.

Tot așa nu-mi dădusem seama că Bobby apucase pușca, deschisese ușa și sărise din jeep, dar acum se afla jos, cu Mossberg-ul de 12 ridicat, îndreptat spre locul din care veniserăm.

– Lumină, ceru el.

Țineam lanterna în mînă. Am aprins-o cînd Bobby încă vorbea.

Nici o verigă lipsă nu se zărea în spatele mașinii.

Iarba înaltă pînă la genunchi se legăna, de parcă ar fi emoționat-o șoapta vîntului. Dacă vreun animal de pradă ar fi încercat să se tîrască spre noi, ascunzîndu-se în iarbă, ar fi deranjat modelul elegant produs de blînda mîngîiere a brizei și ar fi fost ușor de descoperit.

Bungalow-ul nu avea portic, doar două trepte și o verandă neacoperită. Ușa era închisă. Cele trei ferestre rămăseseră intacte și nu se zgîia la noi nici un baubau din spatele geamurilor murdare.

– S-a auzit chiar de aici, zise Bobby.

– De parcă ar fi fost chiar sub fundul meu.

Bobby ținea bine pușca. Privind în jur, prin noapte, enervat, la fel ca mine, de aspectul pașnic al ei, mormăi:

– Nasol!

– E nasol, l-am aprobat eu.

Pe figură îi apăru o expresie bănuitoare și se depărtă încet, cu spatele, de jeep.

Nu știu dacă văzuse ceva sub mașină sau acționa la întîmplare.

Orașul Mort era mai tăcut decît avertiza numele lui. Briza slabă bătea silențios.

Stînd încă în picioare pe scaunul pasagerului, m-am uitat de-a lungul jeepului, la lamele de iarbă ce se ondulau leneș. Dacă vreun ținut cu porniri agresive ar fi țîșnit de sub vehicul, ar fi putut să se cațăre pe ușă și să ajungă la gîtul meu înainte să apuc să găsesc un crucifix sau o ghirlandă puțin atrăgătoare din usturoi.

Aveam nevoie doar de o mînă ca să țin farul. Mi-am scos Glock-ul din tocul de la umăr.

După ce Bobby făcu trei-patru pași înapoi, se lăsă pe un genunchi.

Pentru a examina locul pe care voia să-l vadă, am luat lanterna din mașină și am îndreptat raza sub caroserie, în partea mea, sperînd să luminez din spate ceea ce s-ar fi ascuns acolo.

Ca un experimentat vînător de monștri, Bobby își plecă încet capul într-o parte și se uită sub jeep.

– *Nada!* zise el.

– Nimic?

– Zero.

– Abia mă încinsesem.

– Mă ambalasem.

– Gata să-i dau un șut în fund.

Minteam amîndoi.

Cînd Bobby se ridică în picioare, alt strigăt sfîșie noaptea: același vaiet zgîriat-de-tablă-pisică-muribundă-scîncet-de-copil-sintetizator-stricat care ne făcuse, cu puțin timp înainte, să sărim ca niște mițe lovite de fulger.

De data asta am localizat mai bine sursa țipătului și mi-am îndreptat atenția spre acoperișul bungalow-ului, iar lumina lanternei îl scoase la iveală pe Cap-Mare. Fără nici o îndoială, era chiar creatura pe care Bobby o numise Cap-Mare, pentru că avea un cap într-adevăr mare.

Stătea cocoțată la capătul acoperișului, chiar pe creastă, la vreo cinci metri deasupra noastră, precum King Kong pe Empire State Building, dar într-o emisiune în direct, care nu avea buget pentru decoruri mai mari, avioane de vînătoare, nici măcar pentru o demoazelă în pericol. Cu brațele acoperindu-i fața, de parcă vederea unor făpturi umane hidoase l-ar fi speriat și l-ar fi scîrbit, Cap-Mare

se uita la noi cu ochi verzi, strălucitori, pe care-i vedeam printr-un spațiu liber dintre brațele lui încrucișate.

Chiar dacă fața îi era acoperită, se vedea că avea capul disproporționat de mare în comparație cu trupul. Și deformat. Deformat nu numai după standardele umane, ci și după cele ale frumuseții maimuțelor.

Nu-mi dădeam seama dacă se trăgea dintr-un rhesus sau din altă primată. Îl acoperea o blană deasă, ce nu semăna cu a unui rhesus, avea brațe lungi și umeri gheboșați, evident simieni, dar părea mai puternic decît o maimuță obișnuită, era formidabil ca o gorilă, deși nu semăna defel cu o gorilă. Nu trebuia să ai imaginația mea hiperactivă ca să te întrebi – ținînd seama de anumite trăsături ale creaturii – dacă nu fusese folosit un spectru de specii atît de larg, încît mostrele genetice se extinseseră dincolo de clasele cu sînge cald ale vertebratelor, pentru a include caracteristici reptiliene sau ceva și mai rău decît atît.

– Extrem de monstruos, zise Bobby, întorcîndu-se lîngă jeep.

– Monstru major, l-am aprobat eu.

Pe acoperiș, Cap-Mare își întoarse fața spre cer, de pacă ar fi studiat stelele, dar continua să-și ascundă trăsăturile dincolo de masca brațelor.

M-am trezit, deodată, identificîndu-mă cu creatura aia. Poziția ei, atitudinea ei, îmi spuneau că-și acoperise fața de rușine și stînjeneală, că nu voia să vedem cum arată pentru că știa că o vom găsi respingătoare, ceea ce însemna că *se simțea* respingătoare. Puteam să-i interpretez comportamentul și să-i intuiesc simțămintele, pentru că trăiam de douăzeci și opt de ani ca un om în afara societății. N-am simțit niciodată nevoia să-mi acopăr fața, dar cînd eram copil am cunoscut durerea de a fi un paria, cînd puștii plini de cruzime mă porecleau Dracula, Băiatul-Fantomă, Tîrîtorul-Nopții și cum le mai trecea prin cap.

În minte mi-a răsunat propria voce, ce spusese, cu un moment în urmă „monstru major", și am tresărit. Urmărirea creaturii mi-a amintit de golanii care mă fugăriseră pe cînd eram copil. Chiar și după ce învățasem să mă apăr și să ripostez, indivizii nu se lăsau, riscau să încaseze o scatoalcă doar de dragul de a mă hărțui și de a

mă chinui. Sigur, din cauză că Orson și Jimmy erau în pericol, eu și Bobby avuseserăm un motiv serios să urmărim orice pistă. Nu ne motivase răutatea. Mă deranja însă, analizînd retrospectiv, încîntarea bizară, sălbatică, rea cu care vînaserăm lighioana.

Făptura care se uita la stele renunță să mai examineze cerul și privi în jos, spre noi, încă ascunzîndu-și fața.

Am îndreptat farul spre țiglele de lîngă picioarele creaturii, luminînd-o indirect, nedorind s-o atac cu raza.

Discreția mea nu l-a încurajat pe Cap-Mare să-și coboare brațele. Dar a scos un sunet ce nu semăna cu țipetele anterioare, unul complet nepotrivit cu înfățișarea sa înfiorătoare: o combinație de uguit de porumbel și tors gutural de pisică.

Bobby întrerupse supravegherea fiarei, cît să efectueze o cercetare de trei sute șaizeci de grade a vecinătății. Și eu avusesem senzația că animalul încerca să ne abată atenția de la o amenințare imediată.

– Super liniște, raportă Bobby.

– Pînă acum...

Uguitul și torsul lui Cap-Mare deveni mai puternic, apoi se transformă într-o serie fluentă de sunete bizare, simple și ritmice, după un anumit model, care nu semănau cu zgomotele scoase de animale. Erau grupuri modulate de silabe, pline de intonație, spuse cu grabă și emoție, și puteai să le consideri cuvinte. Dacă vorbirea nu avea suficientă complexitate ca să fie definită ca limbaj, în sensul pe care-l dăm cînd definim engleza, franceza sau spaniola ca limbaje, reprezenta măcar o tentativă primitivă de a transmite ceva cu înțeles, era un limbaj în fază incipientă.

– Ce vrea? întrebă Bobby.

Întrebarea lui pornea – fie că-și dădea seama sau nu – de la premisa că acea creatură nu scotea niște sunete, ci *ne vorbea*.

– Nu pricep, i-am răspuns eu.

Vocea lui Cap-Mare nu era gravă sau amenințătoare. Stranie ca un cimpoi într-o formație de reggae, suna pițigăiat, ca a unui copil de nouă-zece ani, nu chiar omenească, dar la jumătatea drumului spre om, cadențînd straniu, fără a fi muzicală, cu o notă de implorare ce provoca simpatie, în ciuda sursei.

– Sărmanul amărît! am exclamat eu, după ce creatura tăcuse.

– Vorbeşti serios?

– E o făptură demnă de milă.

Bobby se uită la acel Quasimodo în căutare de clopotniţă şi, în cele din urmă, mă aprobă:

– Poate că este.

– Cu siguranţă că-i demnă de milă.

– Vrei să te urci pe acoperiş şi s-o îmbrăţişezi?

– Mai tîrziu.

– O să pornesc radioul jeepului. Poţi să urci şi s-o inviţi la dans, s-o faci să se simtă atrăgătoare.

– Mi-e milă de ea de departe.

– Chestie tipică. Vorbeşti de compasiune, dar nu te implici.

– Mi-e teamă să nu fiu refuzat.

– Ţi-e teamă să te implici.

Întorcîndu-se cu spatele spre noi, Cap-Mare îşi luă braţele de pe faţă. Apoi alergă, în patru labe, pe acoperişul bungalow-ului.

– Ţine lumina pe ea! strigă Bobby.

Am încercat, dar făptura se mişca mai iute decît un şarpe care muşcă. Mă aşteptam să sară de pe acoperiş şi să se repeadă la noi sau să dispară dincolo de panta acoperişului, dar merse de-a lungul crestei şi sări, fără să ezite, în spaţiul de cinci metri dintre bungalow şi clădirea următoare. Cu agilitate de pisică, aterizâ pe acoperişul casei vecine, unde se ridică pe picioarele din spate, ne privi cu ochii ei verzi, apoi se lăsă iar în patru labe, sprintă pe creasta acoperişului, sări pe un al treilea acoperiş, trecu de creasta acestuia şi dispăru în spatele clădirii.

În timpul salturilor, surprinsă de mai multe ori de lumina lanternei, dar numai pentru o clipă, figura craturii se văzuse în fragmente caleidoscopice. Am rămas mai mult cu impresii decît cu imagini. Partea din spate a craniului părea alungită, iar fruntea atîrna, ca o glugă, peste ochii mari, afundaţi în orbite. Figura greoaie fusese distorsionată de excrescenţe osoase. Gura părea prea mare pentru cap, iar cînd îşi desfăcuse fălcile, creatura scosese la iveală o abundenţă de dinţi curbaţi, ascuţiţi, arătînd mai periculoşi decît colecţia de cuţite a lui Jack Spintecătorul.

Bobby îmi dădu şansa de a-mi reconsidera părerea despre Cap-Mare.

– O fiinţă demnă de milă?

– Aşa cred.

– Se mişcă iute, are dinţi mari – dieta ei nu-i alcătuită din fructe, legume şi grăunţe.

Am stins lanterna pe care o ţineam în mînă. Deşi raza fusese îndreptată departe de mine, eram ameţit din cauza surplusului de lumină. Nu văzusem mult, dar văzusem prea mulţ.

Nici unul din noi n-a propus să continuăm vînătoarea. Surfiştii nu le răspund rechinilor cu muşcături. Cînd vedem destule aripioare dorsale, ieşim din apă. Ţinînd seama de viteza şi agilitatea făpturii, nu aveam nici o şansă s-o prindem, nici pe jos, nici cu jeepul. Iar dacă am fi prins-o într-un colţ, nu eram pregătiţi s-o capturăm sau s-o ucidem.

– Să presupunem că nu vrem să stăm aici, să bem bere şi să uităm că am văzut ceva, zise Bobby, după ce se aşeză la volan.

– Să presupunem.

– Atunci ce-a fost chestia aia?

Aşezîndu-mă pe scaunul pasagerului şi aranjîndu-mi picioarele în jurul răcitorului, am răspuns:

– Poate fi o odraslă a grupului iniţial, care a scăpat din laborator. Mutaţiile care au apărut la noua generaţie pot fi mai mari, mai puternice.

– Am mai văzut destule odrasle pînă acum. Chiar tu ai văzut o ceată întreagă, în noaptea asta, corect?

– Mda...

– Arată ca nişte maimuţe normale.

– Mda...

– Asta nu părea deloc normală.

Ştiam acum ce era Cap-Mare şi de unde provenea, dar nu eram pregătit să-i spun lui Bobby. Aşa că am zis:

– Pe strada asta se află bungalow-ul în care m-au prins.

Referindu-se la asemănarea caselor din jurul nostru, prietenul meu mă întrebă:

– Poţi să deosebeşti o stradă de alta?

– Pe cele mai multe.

– Înseamnă că petreci aici o cantitate psihopatică de timp, fîrtate!

– Nu-i nimic interesant la televizor.

– Încearcă să colecționezi timbre.

– Nu pot suporta atîta emoție.

În timp ce Bobby conducea vehiculul peste peluza denivelată și pătrundea în curba străzii, am pus Glock-ul în toc și i-am spus să cotească la dreapta. După două cvartale, i-am zis:

– Oprește! Aici învîrteau capacul de canal.

– Dacă vor cuceri lumea, vor face din chestia asta un sport olimpic.

– Oricum e mai interesant decît înotul sincron.

Cînd am coborît din jeep, Bobby m-a întrebat:

– Unde te duci?

– Mergi puțin înainte și parchează cu o roată pe canal. Nu cred că mai sînt aici. Au plecat. Dar n-am chef să apară în spatele nostru cît timp vom fi înăuntru.

– Unde înăuntru?

M-am dus în fața vehiculului și l-am dirijat pe Bobby pînă a ajuns cu roata din dreapta față pe capacul gurii de canal. A oprit motorul, a luat pușca și a coborît.

Briza slabă dinspre mare deveni un pic mai puternică, iar norii din vest, care acoperiseră luna, se întindeau treptat spre est, devorînd stelele.

– Unde înăuntru? repetă Bobby.

I-am arătat bungalow-ul în care mă ghemuisem într-un dulap, ca să mă ascund de maimuțe.

– Vreau să văd ce putrezea în bucătărie.

– Vrei?

– Trebuie, i-am răspuns și m-am îndreptat spre bungalow.

– Ești pervers, replică el, urmîndu-mă.

– Maimuțele erau fascinate.

– Vrei să coborîm la nivelul maimuțelor?

– Poate-i ceva important.

– Stomacul meu e plin cu *kibby* și bere.

– Și ce-i cu asta?

– Un avertisment prietenesc, fîrtate. Sînt pe cale să vomit.

11

Ușa din față a bungalow-ului rămăsese deschisă, așa cum o lăsasem. Camera de zi mirosea încă a praf, mucegai, putregai uscat și șoareci. În plus, o duhoare groaznică de maimuțe.

Lanterna mea, pe care nu îndrăznisem s-o folosesc înainte, scoase la iveală o serie de coconi lungi de vreo zece centimetri, de un alb-gălbui, fixați în colțul în care zidul din spate întîlnea tavanul, locuințe pentru molii sau fluturi sau, poate, ouă depuse de un păianjen excepțional de fertil. Dreptunghiuri de culoare mai deschisă de pe pereții decolorați marcau locurile în care atîrnaseră cîndva tablouri. Tencuiala nu era atît de fisurată pe cît te-ai fi așteptat într-o casă veche de șase decenii și abandonată de aproape doi ani, dar o rețea de crăpături fine dădea pereților aspectul unei coji de ou pe cale să lase să apară o entitate clocită.

Pe podea, într-un colț, se afla o șosetă roșie de copil. Nu putea să aibă legătură cu Jimmy, pentru că fusese acoperită de praf și zăcea acolo de mult timp.

În timp ce intram pe ușa sufrageriei, Bobby spuse:

– Am făcut rost ieri de o planșă nouă.

– Vine sfîrșitul lumii și tu faci cumpărături!

– Mi-au făcut-o niște prieteni, de la Hobie.

– E tare?

– N-am încercat-o încă.

Într-un colț al sufrageriei, lîngă tavan, se afla un ciorchine de coconi similari celor din cealaltă cameră. Mari, lungi de vreo zece centimetri și cu diametrul unui cîrnat gros.

Nu văzusem niciodată, în afara acestui bungalow, ceva asemănător acestor structuri din mătase. M-am dus sub ele, luminîndu-le cu raza lanternei.

– Neobişnuit, zise Bobby.

Într-o o pereche de coconi se zăreau forme întunecate, îndoite ca nişte semne de întrebare, acoperite atît de bine în filamente păroase, că nu puteam să văd detalii.

– Vezi ceva mişcîndu-se? am întrebat eu.

– Nu.

– Nici eu.

– Poate-s moarte.

– Mda, am mormăit eu, nu foarte convins. Nişte molii mari, moarte, doar pe jumătate formate.

– Molii?

– Ce altceva?

– Sînt uriaşe.

– Poate că-s molii noi. O specie nouă, mai mare. Transformată.

– Insecte? Transformate?

– Dacă oamenii, cîinii, păsările, maimuţele se transformă... de ce nu şi insectele?

Bobby se încruntă, gîndindu-se la această posibilitate, şi bombăni:

– Poate că nu-i înţelept să mai cumpăr pulovere din lînă...

M-a copleşit un val de greaţă cînd mi-am dat seama că fusesem în camerele acelea, în beznă completă, fără să ştiu de coconii dolofani de deasupra capului meu. Nu-s foarte convins că gîndul mă deranja prea mult. La urma urmei, nu mă aflasem în pericolul de a fi ţintuit la zid de o insectă şi încarcerat într-un cocon sufocant. Pe de altă parte, eram în Wyvern, deci poate că mă aştepta un asemenea pericol.

În parte, greaţa fusese provocată de duhoarea care venea din bucătărie. Uitasem cît de puternică era.

Ţinînd puşca în mîna dreaptă şi acoperindu-şi nasul şi gura cu stînga, Bobby zise:

– Asigură-mă că putoarea nu-i mai rea de atît.

– Este.

– Oh, mda...

– Hai să ne mişcăm iute!

Chiar în clipa în care mutam lumina de pe coconi, am avut impresia că am văzut una dintre formele de culoare închisă, curbate, mişcîndu-se în interiorul sacului ei de mătase.

Am focalizat iar raza lanternei asupra ciorchinelui.

Nici una dintre insectele misterioase nu se mişcase.

– Ai sărit în sus? rîse Bobby.

– Tu nu?

– Ca o broască.

Ne-am aventurat în bucătărie, unde linoleumul trosnea şi pocnea sub picioarele noastre şi unde duhoarea de descompunere plutea densă în aer, ca un nor de ulei pentru gătit, vaporizat, rînced, din bucătăria unui restaurant ieftin, unde se fac numai mîncăruri prăjite.

Înainte să căutăm sursa duhorii, am îndreptat raza deasupra capetelor. Partea de sus a dulapurilor se afla sub o scafă, iar în colţul în care scafa întîlnea tavanul se găseau mai mulţi coconi decît în cele două camere anterioare la un loc. Vreo treizeci sau patruzeci. Majoritatea aveau vreo zece centimetri, dar cîţiva depăşeau cincisprezece. Alţi douăzeci se cuibăriseră în jurul dispozitivului de fixare a tuburilor fluorescente, din centrul tavanului.

– Nu-i a bună, mormăi Bobby.

Am coborît fasciculul de lumină şi am descoperit sursa mirosului de putreziciune. Un om mort zăcea pe podea, în faţa chiuvetei.

La început m-am gîndit că fusese ucis de făptura care făcuse coconii. Mă aşteptam să văd un ghemotoc de mătase mototolită în gura lui deschisă, saci alb-gălbui ieşindu-i din urechi, smocuri de filamente atîrnîndu-i din nas....

Dar coconii nu aveau de-a face cu el. Fusese o sinucidere.

Revolverul zăcea pe abdomenul bărbatului, unde-l aruncaseră reculul şi spasmul morţii, iar degetul arătător al mîinii lui drepte era încă îndoit peste trăgaci. Judecînd după rana din gît, pusese ţeava sub bărbie şi-şi trăsese un glonţ în creier.

Cînd intrasem mai devreme în bucătăria lipsită de lumină, mă dusesem direct spre uşa din dos, unde mă oprisem cu mîna pe mîner, cînd se ivise o maimuţă în faţa geamului. Mă apropiasem şi mă depărtasem de uşă, deci trecusem la cîţiva centimetri de cadavru.

– Te aşteptai la asta? întrebă Bobby, cu vocea amortizată de mîna cu care încerca să filtreze duhoarea scîrboasă.

– Nu.

Nu ştiu la ce mă aşteptasem, dar cu siguranţă că în pivniţele din străfundul imaginaţiei mele se găseau lucruri mai groaznice. Cînd văzusem cadavrul, mă simţisem uşurat – de parcă în subconştientul meu prevăzusem o descoperire mult mai rea, o oroare definitivă, pe care acum nu mai trebuia s-o înfrunt.

Bărbatul, îmbrăcat cu pantaloni, pantofi de sport albi şi o cămaşă obişnuită, roşu cu verde, zăcea pe spate, cu braţul stîng alături de trup, cu palma în sus, cerînd parcă de pomană. Părea că fusese gras, pentru că hainele îi stăteau întinse pe corp, dar asta era rezultatul umflării în urma formării de gaz bacterian.

Figura i se buhăise, ochii opaci ieşiseră din orbite, limba se ivise printre buzele înţepenite într-o grimasă şi printre dinţii rînjiţi. Lichid de scurgere – produs de descompunere şi deseori confundat de cei lipsiţi de experienţă cu sîngele – îi cursese pe gură şi prin nări. De un verde-pal, cu zone de un negru-verzui, carnea sa era marmorată de hemoliza venelor şi a arterelor.

– De cît timp e aici? întrebă Bobby. O săptămînă? Două?

– Nu de atît timp. Probabil trei-patru zile.

Vremea fusese blîndă în săptămînile trecute, nici călduroasă, nici friguroasă, ceea ce permisese o descompunere într-un ritm previzibil. Dacă ar fi murit cu mai mult de patru zile în urmă, carnea n-ar fi fost de un verde-pal, ci neagră-verzuie, cu pete complet negre. Avuseseră loc formări de vezicule, desprindere de piele şi de păr, dar nu exagerate, deci puteam să ghicesc destul de corect data sinuciderii.

– Mai umbli cu *Patologia legistă* în cap? întrebă Bobby.

– Încă.

Pregătirea mea în ceea ce priveşte moartea data din anul în care împlinisem paisprezece ani. Cînd ajung la vîrsta adolescenţei, mulţi băieţi au o fascinaţie morbidă care se manifestă prin pasiunea pentru benzi desenate, romane horror şi filme cu monştri. Adolescenţii măsoară progresul către maturitate prin abilitatea lor de a tolera cele mai teribile vulgarităţi, imagini şi idei care testează curajul, echilibrul minţii şi reacţia la poante. Pe atunci, eu şi Bobby eram fani ai lui H.P. Lovecraft, ai artei biologice a lui H.R. Giger şi ai filmelor horror mexicane, cu buget redus, pline de crime.

Dădeam mai multă importanţă fascinaţiei aceleia decît altor aspecte ale adolescenţei noastre, dar încă de pe atunci exploram moartea mai mult decît Bobby, progresînd de la filmele proaste la studiul tot mai aprofundat al textelor clinice. Citeam despre istoria şi tehnicile mumificării şi îmbălsămării, detalii macabre despre epidemii, precum Moartea Neagră, care ucisese jumătate din populaţia Europei, între 1348 şi 1350.

Îmi dau seama acum că, prin cufundarea în studiul morţii, sperasem să accept faptul că sînt muritor. Cu mult înaintea de adolescenţă, ştiusem că fiecare dintre noi este nisip într-o clepsidră, căzînd continuu din globul de sus în tăcerea globului de jos, şi că în clepsidra mea gîtul dintre sfere este mai larg decît la majoritatea celorlalţi, iar curgerea nisipului – mai iute. Un adevăr greu de suportat de către cineva atît de tînăr, dar, devenind un as într-ale mormîntului, încercasem să-i fur morţii groaza cu care ne sperie.

Conştient de rata mare a mortalităţii oamenilor cu XP, părinţii mei atît de deosebiţi îmi permiseseră să mă joc în loc să muncesc, să mă distrez, să privesc viitorul nu cu teamă, ci ca pe ceva învăluit în mister. De la ei am învăţat să am încredere în Dumnezeu, să cred că mă născusem cu un scop, să fiu vesel. Ca urmare, mama şi tata fuseseră tulburaţi de obsesia mea pentru moarte, dar, fiind savanţi care credeau în puterea eliberatoare a cunoaşterii, nu m-au împiedicat să studiez subiectul.

Îl rugasem pe tata să-mi achiziţioneze cartea care mi-a completat studiile legate de moarte: *Patologie legistă*, publicată de Elsevier într-o serie de cinci volume scrise de legişti profesionişti, implicaţi în investigaţii criminaliste. Cartea aceea înspăimîntătoare,

ilustrată generos cu fotografii de victime, care ar fi înghețat inima cea mai fierbinte și ar fi instalat mila în cea mai rece, nu se găsește pe rafturile majorității bibliotecilor și nu se împrumută copiilor. La paisprezece ani, cu o speranță de viață ce nu depășea – pe vremea aceea – douăzeci de ani, puteam să susțin că nu mai sînt copil, că am trecut de vîrsta medie.

Patologia legistă descrie miliardele de feluri în care pierim: boli, moarte prin foc, prin înghețare, prin înecare, prin electrocutare, prin otrăvire, prin înfometare, prin sufocare, prin strangulare, moarte cauzată de rănile produse de împușcături, de traumele provocate cu obiecte netăioase, de arme ascuțite sau tăioase. Cînd am terminat cartea, scăpasem de fascinația morții... și de teama de ea. Fotografiile care prezentau lipsa de demnitate a descompunerii dovedeau că acele calități pe care le prețuiam la cei pe care-i iubeam – inteligență, umor, curaj, loialitate, încredere, compasiune – nu sînt produsul cărnii. Aceste lucruri durează mai mult decît trupul, trăiesc în amintirea familiei sau a prietenilor, trăiesc veșnic inspirîndu-i pe alții să fie buni și iubitori. Umorul, credința, curajul, compasiunea nu putrezesc și nu dispar, nu pot fi atacate de bacterii, sînt mai puternice decît timpul sau gravitația, își au originea în ceva mai puțin fragil decît sîngele și oasele, într-un suflet care dăinuiește.

Deși cred că voi trăi după această viață și că aceia pe care-i iubesc vor fi acolo unde mă voi duce, mă tem totuși că vor pleca înaintea mea și mă vor lăsa singur. Uneori mă trezesc dintr-un coșmar în care sînt singura persoană în viață pe pămînt. Zac în pat, tremurînd, fiindu-mi frică s-o sun pe Sasha sau să folosesc telefonul, îngrozit de gîndul că nimeni nu-mi va răspunde și că visul a devenit realitate.

Iar acum, în bucătăria bungalow-ului, Bobby spuse:

– Greu de crezut că a ajuns în halul ăsta doar în trei-patru zile.

– Dacă ar fi fost expus elementelor naturii, scheletizarea completă ar fi avut loc în două săptămîni. În unsprezece sau douăsprezece zile, în condiții potrivite.

– Deci, în orice clipă... sînt la două săptămîni de momentul în care voi ajunge doar oase...

– Un gînd zdrobitor, nu?

– O zdrobire majoră.

După ce am considerat că privisem mortul destul, am îndreptat raza lanternei spre lucrurile pe care le aranjase pe podea, în jurul lui, înainte să apese pe trăgaci. Un permis de conducere din California, cu fotografie. O Biblie în ediție ieftină. Un plic obișnuit, alb, pe care nu fusese scris sau dactilografiat nimic. Patru instantanee, într-un șir bine ordonat. Un pahar mic, din sticlă rubinie, de felul celor care conțin de obicei lumînări votive, dar în acesta nu era nici o lumînare.

Încercînd să suport duhoarea și gîndindu-mă la mirosul trandafirilor, m-am ghemuit, să mă uit mai bine la permisul de conducere. În ciuda descompunerii, cadavrul păstra suficiente aspecte similare figurii de pe permis ca să mă conving că era aceeași persoană.

– Leland Anthony Delacroix, am citit eu.

– Nu-l cunosc.

– Treizeci și cinci de ani.

– Tot nu-l cunosc.

– Adresă din Monterey.

– De ce-o fi venit aici să moară? se minună Bobby.

Sperînd să găsesc un răspuns, am îndreptat raza lanternei către cele patru instantanee.

Primul arăta o blondă drăguță, de vreo trezeci de ani, cu un șort alb și o bluză galbenă, stînd pe un doc al portului pentru iahturi, avînd în spate cer albastru, apă albastră și bărci cu pînze. Zîmbetul ei de puștoaică era atrăgător.

Al doilea fusese luat în altă zi, în alt loc. Aceeași femeie, acum într-o bluză pestriță, și Leland Delacroix stăteau alături la o masă de picnic, din lemn de sequoia. El ținea brațul pe umerii ei, iar ea îi zîmbea, în timp ce el se uita la aparat. Delacroix părea fericit, iar blonda arăta ca o femeie îndrăgostită.

– Soția lui, zise Bobby.

– Probabil.

– Are verighetă în poză.

Al treilea instantaneu arăta doi copii, un băiat de vreo șase ani și o fată care nu putea avea mai mult de patru. În costume de baie, stăteau în spatele unui bazin de înot gonflabil și se strîmbau la cameră.

– A vrut să moară înconjurat de amintiri despre familia sa, sugeră Bobby.

Al patrulea instantaneu părea să sprijine această interpretare. Blonda, copiii și Delacroix stăteau pe o peluză, copiii în fața părinților, pozînd pentru un portret de familie. Trebuie să fi fost o ocazie specială. Și mai fericită decît în celelalte fotografii, femeia purta o rochie de vară și tocuri înalte. Fetița afișa un zîmbet care lăsa să i se vadă un dinte lipsă, evident încîntată de combinația ei de pantofi albi, șosete albe și rochie roz, cu volănașe. Proaspăt frecat și spălat, că puteai să simți mirosul de săpun, băiatul purta un costum albastru, cămașă albă și cravată roșie. În uniformă militară și cu șapcă de ofițer – gradul se distingea greu, probabil căpitan –, Delacroix era întruchiparea mîndriei.

Tocmai pentru că subiecții erau atît de vizibil fericiți în acele instantanee, fotografiile provocau o tristețe inexprimabilă.

– Stau în fața unui bungalow ca acesta, arătă Bobby fondul celei de-a patra fotografii.

– Nu ca acesta. Este chiar acesta.

– De unde știi?

– Simt.

– Deci au locuit aici, cîndva.

– Și el s-a întors acasă ca să moară.

– De ce?

– Pentru că... poate că aici a fost ultimul loc în care a fost fericit.

– Mai poate însemna că aici s-a declanșat catastrofa, comentă Bobby.

– Nu numai pentru ei. Pentru noi toți.

– Unde crezi că sînt soția și copiii?

– Morți.

– Tot pentru că așa simți?

– Îhî.

– Și eu simt la fel.

Ceva licări în paharul roșu pentru lumînări votive. L-am atins cu lanterna și l-am răsturnat. O verigheță se rostogoli pe linoleum.

Acel obiect reprezenta tot ce-i rămăsese lui Delacroix de la iubita lui soție, în afară de cîteva fotografii. Poate că exageram cu căutarea înțelesurilor, dar m-am gîndit că alesese suportul pentru lumînări votive să țină inelul, pentru că reprezenta un mod de a spune că femeia și căsătoria erau sacre pentru el.

Am privit din nou fotografia luată în fața bungalow-ului. Zîmbetul larg al fetei, cu un dinte lipsă, îmi sfîșie sufletul.

– Isuse! am gemut încet.

– Hai să ne roim, frate!

Nu voiam să ating obiectele acelea, pe care decedatul le aranjase în jurul său, dar conținutul plicului putea fi important. După cîte puteam să văd, nu fusese pătat de sînge sau de țesuturi. Cînd l-am ridicat, mi-am dat seama că nu conținea hîrtii.

– Casetă audio, i-am zis lui Bobby.

– Puțină muzică de moarte?

– Probabil testamentul său.

În vremuri obișnuite, înainte ca un Armagedon cu mișcare lentă să fi fost slobozit din laboratoarele din Wyvern, aș fi chemat polițiștii, să raportez că am găsit un cadavru. Nu aș fi atins nimic de pe scena morții, chiar dacă moartea părea să fie sinucidere, nu crimă.

Dar nu trăiam vremuri obișnuite.

M-am ridicat în picioare și am vîrît plicul – și caseta – în buzunarul interior al jachetei.

Atenția lui Bobby fu atrasă de tavan și apucă arma cu ambele mîini.

Am îndreptat lanterna spre locul în care privea.

Coconii păreau neschimbați. L-am întrebat:

– Ce s-a întîmplat?

– N-ai auzit nimic?

– Ce?

Bobby ascultă, apoi zise:

– Probabil că mi-am închipuit.

– Ce-ai auzit?

– Pe mine, răspunse el criptic şi, fără alte explicaţii, se îndreptă spre uşa sufrageriei.

Mi-a părut rău că-l părăseam aşa pe răposatul Leland Delacroix, mai ales că nu credeam că aveam să informez autorităţile despre sinuciderea sa, nici chiar anonim. Pe de altă parte, aici voise să fie.

În timp ce traversam sufrageria, Bobby spuse:

– Copilul are patru metri.

Deasupra, ciorchinul de coconi rămase liniştit.

– Ce copil?

– Noua mea planşă de surf.

Chiar şi o planşă lungă este rareori mai mare de trei metri. Un monstru de patru metri se atîrna de obicei pe pereţi, pentru atmosferă, în restaurante tematice.

– De decor?

– Nu. E o planşă pentru tandem.

În camera de zi, coconii arătau ca ultima oară cînd îi văzusem. Bobby privi îngrijorat în sus, apoi se duse spre uşa din faţă.

– Lată de şaptezeci de centimetri şi groasă de cincisprezece, adăugă el.

Manevrarea unei planşe de surf de asemenea dimensiuni, chiar cu o sută douăzeci, o sută cincizeci de kilograme la bord, cerea talent, coordonare şi credinţă într-un univers sănătos, ordonat.

– De cînd te interesează tandemul? am întrebat, stingînd lanterna în timp ce traversam porticul. Din momentul în care ai înlocuit spargerea valurilor cu condusul maşinii?

– Nu mă interesează. Dar un pic de tandem ar fi drăguţ...

Dacă intenţiona să practice surf în tandem înseamnă că se gîndea la un partener, la o *wahină* anume. Dar singura femeie pe care o iubeşte este o surfistă şi pictoriţă, numită Pia Klick, care medita în golful Waimea din Hawaii, încercînd să se găsească pe sine, de trei ani, după ce părăsise patul lui Bobby într-o noapte, ca să se plimbe pe plajă. Bobby nu ştiuse că prietena lui plecase, pînă nu-l sunase de la bordul unui avion, în drum spre Waimea, pentru a-l anunţa că începuse căutarea de sine. E drăguţă, blîndă, mai inteligentă decît oricare dintre cei pe care i-am cunoscut şi o artistă talentată şi de succes. Dar crede că Waimea este casa ei spirituală – nu Oskaloosa, Kansas, unde s-a născut şi a crescut; nici Moonlight Bay, unde s-a îndrăgostit de Bobby – şi pretinde că e încarnarea lui Kaha Huna, zeiţa surfingului.

Existaseră vremuri ciudate şi înainte de catastrofa din laboratoarele din Wyvern.

Ne-am oprit la capătul treptelor porticului şi am respirat profund, lent, ca să ne curăţăm de duhoarea morţii, care părea a fi pătruns în noi, de parcă ar fi fost o marinată în care ne scufundaserăm. Am profitat de aceste momente pentru a supraveghea noaptea, înainte de a ne aventura din nou în ea, uitîndu-ne după Cap-Mare, după maimuţe sau după vreo nouă ameninţare pe care nici măcar eu, în plină dezlănţuire a imaginaţiei, n-aş fi putut s-o prevăd.

Venind din depărtările Pacificului, două straturi de nori întreţesute, dense precum gabardina, îmbrăcaseră mai mult de jumătate din cer.

– Putem să cumpărăm o barcă, zise Bobby.

– Ce fel de barcă?

– Putem să ne permitem orice fel.

– Şi?

– Să rămînem pe mare.

– Asta-i o soluţie extremă, fîrtate!

– Navigăm ziua, ne distrăm noaptea. Ancorăm pe plaje pustii, prindem nişte valuri tropicale bune...

– Tu, eu, Sasha şi Orson?

– O luăm şi pe Pia, din golful Waimea.

– Pe Kaha Huna.

– Cu motor?

– Cu pînze.

– Hrană?

– Peşte.

– Şi peştele poate să fie purtător de retrovirus.

– Atunci să găsim o insulă îndepărtată.

– Cît de îndepărtată?

– Sfincterul nicăierimii.

– Şi?

– Ne cultivăm singuri hrana.

– Fermierul Bob!

– Minus salopeta.

– E o chestie de rahat!

– Autosatisfacere. E posibil, insistă el.

– E posibil să ucizi un urs grizzly cu o lance. Dar tu o să te vîri într-o groapă cu lancea ta, ursul o să cadă acolo cu niște tortilla și după aia o să mănînce cu Bobby o porție de taco la cină!

– Nu și dacă o să iau lecții de ucidere a ursilor.

– Așadar, înainte să ridici pînzele, o să petreci patru ani într-o facultate bună de agricultură?

Bobby inspiră suficient de puternic cît să-și ventileze intestinul superior, apoi izbucni:

– Știu doar că nu vreau să sfîrșesc precum Delacroix!

– Oricine s-a născut în lumea asta va sfîrși precum Delacroix. Dar asta nu-i sfîrșitul, ci doar o ieșire. Ca să intri în ceea ce urmează.

Bobby tăcu un moment, apoi mărturisi:

– Nu cred în chestiile astea, Chris.

– Așadar crezi că ai putea fugi de sfîrșitul lumii cultivînd cartofi și broccoli pe o insulă tropicală netrecută pe hartă, undeva la est de Bora Bora, unde vei găsi sol fertil neinfectat și valuri mișto – dar ți se pare greu să crezi în viața de după moarte?

– În cele mai multe zile e mai ușor să crezi în broccoli decît în Dumnezeu, replică el, ridicînd din umeri.

– Pentru mine nu. Urăsc broccoli.

Bobby se întoarse către bungalow. Se strîmbă, de parcă ar fi simțit o urmă din miasma de descompunere a lui Delacroix.

– Asta este o locuință rea, frate!

Căpușe imaginare se tîrîră printre straturile pielii mele atunci cînd mi-am amintit coconii suspendați, și am fost de acord cu el:

– O vrajă rea!

– Numai bună să-i dăm foc.

– Orice ar fi, mă îndoiesc că se găsesc coconi doar aici.

Fiind foarte asemănătoare și ordonat așezate, casele din Orașul Mort semănau, deodată, mai puțin a construcții făcute de om și mai mult a mușuroaie de termite sau a stupi.

– S-o ardem pe asta, pentru început, insistă Bobby.

Șuierînd prin iarba înaltă pînă la genunchi, zăngănind din crengile moarte ale tufișurilor uscate, bîzîind prin frunzele dafinilor indieni, briza imita o multitudine de sunete de insecte, ca și cum și-ar fi bătut joc de noi, ca și cum ar fi prezis inevitabilitatea unui viitor locuit doar de ființe cu șase, opt și o sută de picioare.

– OK. O să ardem casa.

– Păcat că nu avem o bombă nucleară.

– Dar nu acum. Incendiul ar atrage polițiști și pompieri din oraș și nu avem nevoie să ne stea în drum. Și, în plus, n-a rămas prea mult din noapte. Trebuie s-o luăm din loc.

În timp ce mergeam pe aleea care ducea la stradă, Bobby întrebă:

– Unde?

Nu aveam idee cum să-i căutăm mai eficient pe Jimmy Wing și pe Orson în imensul Fort Wyvern, așa că n-am replicat.

Răspunsul se afla sub ștergătorul de parbriz din dreapta jeepului. L-am văzut în timp ce ocoleam partea din față a vehiculului. Arăta ca un bilet de parcare.

L-am tras de sub lama de cauciuc și am aprins lanterna, ca să-l examinez.

Cînd m-am așezat pe scaun, Bobby se aplecă să vadă ce descoperisem.

– Cine l-a pus acolo?

– Delacroix în nici un caz, i-am răspuns eu, supraveghind noaptea, avînd încă o dată sentimentul că ne urmărea cineva.

Țineam în mînă un ecuson care se prindea de cămașă sau de reverul hainei. Fotografia din dreapta îi aparținea lui Delacroix, deși poza se deosebea de cea de pe permisul de conducere pe care îl găsisem lîngă cadavru. În poza asta avea ochii holbați, speriați, de parcă-și văzuse sinuciderea viitoare în lumina blițului. Sub fotografie se putea citi numele: „Leland Anthony Delacroix". În stînga ecusonului fuseseră scrise vîrsta, înălțimea, greutatea,

culoarea ochilor şi numărul asigurării sociale. În partea de sus se aflau cuvintele: „Iniţializaţi la intrare". De-a latul întregii suprafeţe a ecusonului, într-o hologramă tridimensinală ce nu acoperea fotografia sau informaţiile de lîngă ea, erau tipărite două majuscule transparente, de-un albastru deschis: „DA".

– Departamentul Apărării, am explicat eu, pentru că mama avusese şi ea o asigurare DA, deşi nu văzusem niciodată la ea un ecuson ca acesta.

– „Iniţializaţi la intrare", zise gînditor Bobby. Pun pariu că e încorporat un cip în chestia asta.

Spre deosebire de mine, el chiar se pricepe la calculatoare. N-am nevoie de calculator şi, din cauza ceasului meu biologic care ticăie mai iute decît al vostru, nici n-am timp pentru calculator. Pe de altă parte, nu poţi citi uşor ce scrie pe un monitor cînd porţi ochelari groşi de soare. Cînd stai mult timp în faţa unui ecran, eşti scăldat de radiaţii ultraviolete de nivel redus, care nu-s mai periculoase pentru oamenii obişnuiţi decît o ploaie de primăvară. Din cauza susceptibilităţii mele la boli cumulative, expunerea la o asemenea radiaţie mă poate transforma într-un melanom gigantic de asemenea dimensiuni, că n-aş putea găsi niciciînd haine care să fie şi confortabile, şi elegante.

– Cînd intra în laborator, îi iniţializau microcipul din ecuson, ştii?

– Nu ştiu.

– Iniţializare înseamnă curăţarea memoriei microcipului. Apoi, de fiecare dată cînd trecea pe o uşă, probabil că cipul din ecuson răspundea transmiţătoarelor de microunde din prag şi înregistra unde fusese şi cît timp stătuse în fiecare cameră. Iar la plecare, datele erau încărcate în fişierul său.

– Mă apucă damblaua cînd vorbeşti de calculatoare!

– Sînt acelaşi onanist ca de obicei, fîrtate!

– Simt vibraţii ale geamănului celui rău!

– Există numai un singur Bobby, mă asigură el.

Am privit spre bungalow-ul în care-l găsiserăm pe Delacroix, pe jumătate aşteptîndu-mă să văd lumini bizare în spatele ferestrelor, umbre frenetice de gînganii înaripate alunecînd pe pereţi şi un cadavru tremurînd traversînd porticul.

Lovind cu degetul în ecuson, am spus:

– Să urmăreşti fiecare pas pe care l-a făcut după ce a intrat pe uşă... mi se pare că-s măsuri de securitate extrem de paranoice!

– Probabil că a fost pe podea, lîngă cadavru, împreună cu celelalte lucruri. Cineva a intrat în bungalow înaintea noastră, a luat ecusonul şi l-a pus aici. De ce?

Răspunsul putea fi găsit în rîndul scris în partea de jos a ecusonului: „Autorizaţie pentru proiectul TM".

– Crezi că legitimaţia asta îi permitea să intre în laboratoarele în care au fost făcute experimentele genetice în care rahatul a luat-o razna? întrebă Bobby.

– Poate. TM... Trenul Misterului.

Bobby se uită la cuvintele brodate pe şapca mea, apoi la ecuson şi exclamă:

– Nancy Drew ar fi mîndră de tine!

– Cred că ştiu unde vrea să ne ducem, am zis, stingînd lanterna.

– Cine vrea să mergem?

– Cel care a lăsat chestia asta sub ştergător.

– Şi cine e?

– Nu cunosc *toate* răspunsurile, fîrtate!

– Dar ştii că există viaţă după moarte! exclamă el, în timp ce porni motorul.

– Cunosc răspunsurile mari. Îmi scapă cele mici.

– Bine, bine, încotro mergem?

– În camera-ou.

– Am ajuns într-un film cu Batman şi eşti Cel-care-Spune-Ghicitori?

– Camera aia nu-i în Oraşul Mort. E într-un hangar din nordul bazei.

– Camera-ou.

– O să vezi.

– Nu-i prietenul nostru, murmură Bobby.

– Cine?

– Cel care a lăsat ecusonul, fîrtate, nu ne e prieten. Nu avem prieteni în locul ăsta.

– Nu-s sigur că-i aşa.

– Poate că-i o capcană, bombăni el, eliberînd frîna de mînă şi punînd maşina în mişcare.

– Poate că nu. Ar fi putut să strice jeepul şi să ne atace exact în clipa în care ieşeam din bungalow, dacă tot ce voia era să ne vină de hac.

– Totuşi, poate fi o capcană, insistă Bobby, pe cînd ieşeam din Oraşul Mort.

– Bine, bine, poate că-i o capcană.

– Pe tine nu te sperie eventualitatea asta aşa cum mă sperie pe mine, pentru că tu îl ai pe Dumnezeu, viaţa de după moarte, coruri de îngeri şi palate de aur în ceruri, iar eu am doar broccoli.

– Ar trebui să te gîndeşti mai mult la asta, l-am sfătuit eu.

M-am uitat la ceas. Pînă la ivirea zorilor mai erau doar două ore.

Întunecate şi tîrcate ca o ciupercă bizară, mase spongioase de nori se întinseseră departe spre est, lăsînd doar o bandă îngustă de cer senin, în care stelele strălucitoare păreau reci şi mai îndepărtate ca de obicei.

De peste doi ani, retrovirusul care modifica gene, inventat de Wisteria Jane Snow, scăpase din laborator şi ajunsese în lumea largă. În acest timp, distrugerea ordinii naturale progresase lent, ca un fulg de zăpadă pufos ce cade din cerul fără vînt dar cred că acum e pe cale să înceapă furtuna, căci s-a pornit avalanşa.

12

Hangarul se înălţa ca un templu al unui zeu nepămîntean, minios şi era înconjurat pe trei laturi de clădiri de serviciu mai mici, care ar fi putut să fie locuinţele umile ale călugărilor şi ale novicilor. Avea dimensiunile unui teren de fotbal, înălţimea de şapte etaje, fără ferestre, doar cu un şir de lucarne chiar sub baza acoperişului arcuit, în stilul construcţiilor militare din timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

Bobby parcă în faţa unei perechi de uşi de la un capăt al clădirii, oprind motorul şi stingînd farurile.

Fiecare uşă e lată de şapte metri şi înaltă de doisprezece. Înainte alunecau pe şinele în care erau prinse sus şi jos, fiind acţionate de un motor, dar curentul fusese întrerupt cu mult timp în urmă.

Masa zdrobitoare a clădirii şi uşile enorme din oţel fac ca locul să fie la fel de prohibitiv ca o fortăreaţă ce stă în spaţiul dintre această lume şi iad, ca să împiedice demonii să iasă.

Bobby luă o lanternă de sub scaun şi întrebă:

– Asta-i camera-ou?

– Sub ea.

– Nu-mi place cum arată.

– Nu-ţi cer să te muţi aici şi să faci menajul.

– Sîntem aproape de aeroport?

Fort Wyvern, care fusese conceput atît ca un centru de antrenament, cît şi ca unul de sprijin, se mîndrea cu piste pe care puteau ateriza avioane mari şi transportoare C-13, capabile să care camioane, vehicule de asalt sau tancuri.

– Aeroportul se află la un kilometru şi jumătate, în direcţia asta, i-am arătat eu. Nu mai folosesc avioane aici. Poate elicoptere, dar locul ăsta nu mai e cum a fost.

– Şi *cum* a fost?

– Nu ştiu.

– Poate că acolo se juca bingo...

În ciuda aurei negative din jurul clădirii, în ciuda faptului că fuseserăm atraşi acolo de persoane necunoscute şi posibil ostile, nu simţeam un pericol iminent. Oricum, puşca lui Bobby i-ar fi venit mai iute de hac unui agresor decît revolverul meu de 9 milimetri. Am lăsat Glock-ul în toc şi am păstrat în mînă doar lanterna, apoi m-am îndreptat spre o uşă, cît să intre pe ea un om, aflată într-unul dintre porticurile mai mari.

– Vin valuri mari! mă avertiză Bobby.

– Ghiceală sau fapt?

– Fapt.

Bobby îşi cîştigă existenţa analizînd datele sateliţilor meteorologici şi alte informaţii, pentru a prezice condiţiile valurilor în toată lumea, cu un grad mare de acurateţe. Firma lui, Surfcast, furnizează zilnic informaţii zecilor de mii de surfişti, prin intermediul unui buletin trimis prin fax sau e-mail şi prin intermediul unui telefon al cărui număr începe cu 900, la care se înregistrează mai mult de opt sute de mii de apeluri anual. Din cauză că modul lui de viaţă este simplu şi birourile firmei sale sînt modeste, nimeni din Moonlight Bay nu bănuieşte că Bobby e multimilionar şi că este cel mai bogat om din oraş. Dacă localnicii ar afla, lucrul ar conta mai mult pentru ei decît pentru Bobby. Pentru el, bogăţia înseamnă să poţi face zilnic surfing, iar tot ce se poate cumpăra cu bani nu contează mai mult decît o lingură în plus de salsa pe o *enchilada*.

– Vor fi de minimum trei metri la orizont, făgădui Bobby. În seturi de cîte douăsprezece, pompînd ziua şi noaptea. Visul oricărui surfist!

– Nu-mi place vîntul care bate spre ţărm, am zis eu, ridicînd o mînă în bătaia brizei.

– Eu vorbesc de ce va fi poimîine. Atunci va fi dinspre mal. Vor fi valuri atît de agitate, că o să te simţi ca ultima murătură în butoi.

Canalul larg dintr-un val care se sparge, împins spre creastă de vîntul care bate dinspre mal, se numeşte butoi, iar surfiştii trăiesc doar pentru a călări pe ţevile acelea din val, din larg şi pînă cînd se prăbuşesc, atunci cînd valul se împrăştie. Nu ai parte de aşa ceva în fiecare zi. Sînt un cadou, sînt sacre şi cînd apare unul dintre ele, atunci îl călăreşti pînă cînd eşti aruncat afară din apă, pînă cînd picioarele ţi se înmoaie şi nu-ţi mai poţi controla muşchii abdomenului. Atunci te prăbuşeşti pe nisip şi aştepţi să vezi dacă o să-ţi dai duhul, ca un peşte pe uscat, sau poţi să te duci să înfuleci două *burritos* şi un bol cu fulgi de porumb.

– De şapte metri, am zis visător, în timp ce deschideam intrarea pe măsura unui om din uşa înaltă de treisprezece metri. Cu coamă dublă!

– Provenind dintr-o furtună ce a avut loc la nord de Insulele Marchize.

– Pentru aşa ceva merită să trăieşti! am exclamat eu, în timp ce intram în hangar.

– De aceea ţi-am spus, fîrtate. Un motiv ca să scăpăm de aici cu viaţă.

Deşi aveam două lanterne, tot nu puteam lumina prea bine spaţiul ca o peşteră al încăperii principale a hangarului, dar vedeam şinele de deasupra, pe care circulase cîndva, dintr-un capăt în celălalt al clădirii, o macara mobilă, de multă vreme demontată şi luată de acolo. Masivitatea suporţilor din oţel de sub şine indica faptul că macaraua ridicase obiecte de-o greutate uimitoare.

Am păşit peste cornierul gros de cîţiva centimetri, încă prins în betonul pătat cu ulei şi chimicale, în care fusese prinsă cîndva maşinăria grea. Scobituri adînci din podea, cu forme ciudate, care găzduiseră cîndva mecanisme hidraulice, ne obligară să mergem către capătul hangarului pe o rută ocolitoare.

Bobby verifică, prudent, fiecare gaură, de parcă s-ar fi aşteptat ca în ele să fie ascuns cineva, gata să sară de acolo şi să ne muşte.

În timp ce razele lanternelor noastre alunecau peste şinele macaralei şi peste stîlpii care le sprijineau, umbre complicate şi fulgerări de lumină alunecau peste drugii şi grinzile de oţel, ajungînd pe pereţi şi pe tavanul arcuit, unde alcătuiau hieroglife

abia vizibile, cu formă continuu schimbătoare, ce pîlpîiau deasupra noastră şi dispăreau iute, înainte de a putea fi citite, în întunericul ce se ţinea după noi.

– Îmi dă fiori, zise încet Bobby.

– Ai răbdare şi o să vezi şi altele, i-am răspuns, cu glas puţin deasupra şoaptei, nu de teamă că m-ar fi auzit cineva, ci pentru că locul acela avea acelaşi efect de intimidare precum bisericile, spitalele şi sălile în care sînt privegheaţi morţii.

– Ai fost aici singur?

– Nu. Întotdeauna cu Orson.

– Mă aşteptam ca *el* să fi avut mai multă minte.

L-am condus în colţul de sud-vest al hangarului, unde se găseau puţul gol al liftului şi o scară lată.

La fel ca în depozitul în care întîlnisem şoarecii *veve* şi banditul cu ciomag, accesul către etajele subpămîntene fusese tăinuit. Marea majoritate a celor care care lucraseră în hangar – oameni de treabă, care-şi serviseră ţara bine şi cu mîndrie – nu avuseseră habar de regiunile infernului aflat sub picioarele lor.

Pereţii falşi sau dispozitivele care ascundeau intrarea în etajele de jos fuseseră demontaţi în timpul recuperării de materiale. Deşi uşa principală fusese luată, uşorul din metal rămăsese neatins.

Dincolo de prag, razele lanternelor scoaseră la iveală gîndaci morţi pe treptele din beton, unii striviţi, alţii întregi.

Se mai vedeau şi urme de paşi şi de labe, în praf. Urme care urcau şi coborau.

– Eu şi Orson, am zis, identificînd amprentele. Din vizitele anterioare.

– Ce-i acolo jos?

– Trei etaje, fiecare mai mare decît hangarul.

– Ce făceau în ele?

– Chestii nasoale.

– Nu folosi un limbaj atît de tehnic, că nu pricep.

Labirintul de coridoare şi încăperi de sub hangar fusese golit, rămăsese doar cimentul. Chiar şi instalaţiile de filtrare a aerului, canalizare şi cele electrice fuseseră demontate: fiecare tub, ţeavă, fir sau comutator. Multe clădiri din Wyvern nu fuseseră atinse de

echipele de recuperare. De obicei, cînd se făceau operaţiuni de recuperare, se alegeau lucrurile mai valoroase, care puteau fi mutate fără mult efort. Dar holurile şi camerele de sub hangar fuseseră curăţate atît de bine, că puteai presupune că era scena unei crime, iar vinovatul făcuse un efort herculean pentru a şterge orice urmă posibilă.

În timp ce coboram treptele, unul lîngă celălalt, vocea mea era însoţită, în unele locuri, de un ecou metalic, în timp ce în altele zidurile îmi absorbeau cuvintele, precum materialul pentru izolaţie fonică din cabina de la KBAY, din care Sasha difuzează noaptea muzică.

– Au înlăturat orice urmă a ceea ce au făcut aici – în afară de una – şi nu cred că-i preocupa doar siguranţa naţională. Cred... e mai degrabă o intuiţie... după felul în care au curăţat complet etajele astea, simt că-i îngrozea ce se făcuse aici. Nu erau numai îngroziţi. Ci şi ruşinaţi.

– Aici au fost laboratoarele genetice?

– Nu puteau să fie, aveau nevoie de izolare biologică absolută.

– Adică?

– Ar fi trebuit să existe camere de decontaminare peste tot – între laboratoare, la intrarea în lift, la capătul scărilor... Spaţiul respectiv poate fi identificat drept ce-a fost şi după ce s-a luat tot ce se putea lua.

– Îţi plac povestirile poliţiste, bombăni Bobby, cînd ajunserăm la capătul celui de-al doilea şir de trepte.

– Îmi place raţionamentul deductiv, logic, am recunoscut eu.

– Poate voi fi Watson-ul tău.

– Nancy Drew nu lucrează cu Watson. Ăla era Holmes.

– Şi cine era mîna dreaptă a lui Nancy?

– Nu cred că avea pe cineva. E o lupoaică singuratică.

– O gagică dură, nu?

– Exact. Există o singură cameră aici care ar fi putut fi cameră de decontaminare... o chestie ciudată. O să vezi.

N-am mai vorbit în timp ce coboram cele trei etaje subterane. Singurule sunete care se auzeau erau scîrţîitul uşor al tălpilor de

cauciuc ale încălțămintei noastre pe beton și pocnetul gîndacilor morți striviți.

În ciuda fapului că ținea bine pușca, atitudinea relaxată a lui Bobby și degajarea cu care cobora pe trepte putea convinge pe oricine că era nepăsător. Și că se amuza. Bobby se amuză tot timpul, chiar și în situații grave. Dar îl cunosc de prea mult timp și pot afirma că, în momentul acela, nu era nepăsător. Dacă fredona un cîntec în minte, cu siguranță era ceva mai serios decît o melodie de-a lui Jimmy Buffett.

Pînă acum o lună nu-mi dădusem seama că Bobby Halloway – Huck Finn cel fără teamă – ar putea fi zăpăcit sau speriat. Evenimentele recente au dovedit însă că și inima unui maestru zen înnăscut poate, uneori, depăși cincizeci și opt de bătăi pe minut.

Nu mă surprindea tăcerea lui, pentru că scara aia arăta atît de mohorîtă și de apăsătoare că putea să indispună și o călugăriță îndopată cu calmante și cu o atitudine dulce ca marțipanul. Tavan din beton, ziduri din beton, trepte din beton. O țeavă din fier, vopită în negru și fixată în unul dintre pereți, servea drept balustradă. Chiar și aerul dens părea că se transformă în beton, pentru că era rece și uscat, cu mirosul de mucegai ce ieșea din pereți. Orice suprafață absorbea mai multă lumină decît reflecta și, în ciuda celor două lanterne, coboram prin beznă, ca doi călugări medievali care mergeau în catacombele de sub mănăstire, să se roage pentru sufletele fraților morți.

Atmosfera ar fi devenit mai veselă dacă ar fi existat măcar o pancartă cu un craniu și niște tibii încrucișate, deasupra unor litere roșii ccare să avertizeze că nivelul radioactivității devenise ucigător. Sau niște oase de șoarece, aranjate elegant.

Etajul inferior al clădirii – unde nu se pusese încă praf și nu se aventuraseră gîndaci – avea un plan bizar, începînd cu un coridor larg, în forma unui oval alungit, care se întindea în jurul întregului perimetru, ca o pistă de curse. O serie de camere, de lățimi diferite, dar cu aceeași lungime, se înșirau pe o parte a coridorului – ocupînd partea interioară a ovalului – și, prin unele dintre ele, puteai să ajungi la un al doilea coridor oval, concentric primului. Chiar dacă nu-i la fel de lung și de lat ca primul, nu înseamnă că nu-i enorm.

Ce-a de-a doua pistă de curse închide în interiorul ei o singură încăpere, centrală: camera-ou.

Coridorul mai mic se termină într-un modul de legătură, prin care poți să pătrunzi în sanctuarul din interior. Spațiul de trecere alcătuiește o cameră de acces, pătrată, cu pereții de trei metri, în care se intră printr-un portic circular, cu diametrul de un metru și jumătate. Din cubul acela, printr-un alt portic, de aceeași dimensiune cu primul, ajungi în camera-ou. Cred că altădată aceste două deschizături fuseseră astupate de uși formidabile din oțel, ca acelea care izolează diferite compartimente din submarine sau ca niște uși de seif de bancă, și că acea încăpere de legătură fusese, de fapt, un sas.

Deși sînt convins că nu era un laborator pentru cercetări genetice, una dintre funcțiile sasului putea fi cea de a împiedica pătrunderea bacteriilor, a sporilor, a prafului și a altor contaminanți în încăperea pe care eu o numeam camera-ou. Probabil că personalul care intra și ieșea din sanctuarul interior trecea prin jeturi puternice de soluții dezinfectante și prin radiații ultraviolete, de un spectru ce ucidea microbii.

Dar mai credeam că încăperea centrală era presurizată, iar sasul avea același scop ca acela de la bordul unei nave cosmice. Sau, poate, cel de cameră de decompresiune, de tipul celor folosite de scafandrii la mare adîncime, ca să evite riscul aeroemboliei.

Oricum, camera aceea de trecere fusese proiectată ca să împiedice să intre ceva în camera-ou – sau să împiedice să iasă ceva de acolo.

Stînd în sas cu Bobby, am îndreptat raza lanternei pe pragul ridicat, curbat al porticului interior și am plimbat-o în jurul întregii deschizături, ca să scot în evidență grosimea pereților camerei-ou. Un metru și jumătate de ciment masiv, cu armătură de oțel. Intrarea este atît de lungă, pentru că, de fapt, reprezintă un tunel de un metru și jumătate.

– Arhitectură de buncăr! șopti Bobby, după care fluieră admirativ.

– Nici vorbă, este un dispozitiv de reținere. Menit să oprească.

– Ce?

– Nu știu, am răspuns eu, ridicînd din umeri. Uneori îmi sînt lăsate aici daruri.

– Daruri? Ai găsit șapca aici? Trenul Misterului?

– Îhî. Era pe podea, chiar în centru camerei. Nu cred că am găsit-o, pur și simplu, ci că a fost lăsată ca s-o găsesc, ceea ce-i altceva. Și, în altă noapte, cînd mă aflam în încăperea alăturată, cineva a lăsat o fotografie a mamei mele aici, în sas.

– Sas?

– Nu ți se pare că seamănă cu unul?

A dat din cap și a întrebat:

– Cine a lăsat fotografia?

– Nu știu. Dar Orson a fost cu mine tot timpul și nu și-a dat seama că intrase cineva în camera din spatele nostru.

– Iar el are nasul nasurilor...

Precaut, Bobby îndreptă raza lanternei prin primul prag circular, în coridorul de-a lungul căruia abia veniserăm. Era pustiu.

Am mers prin porticul interior – tunelul cel scurt – ghemuit, pentru că prin el putea să treacă fără să se aplece doar o persoană mai scundă de un metru și jumătate.

Bobby mă urmă în camera-ou și, pentru prima oară în cei șaptesprezece ani de cînd sîntem prieteni, l-am văzut uluit. Se plimba încet în cerc, îndreptînd raza lanternei spre pereți și, deși încerca să vorbească, nu reușea să scoată nici un sunet.

Camera aceea ovoidală are o lungime de patruzeci de metri și vreo douăzeci de metri în locul lățimii maxime, cu capetele îngustate. Pereții, tavanul și podeaua sînt curbate, ca să alcătuiască un singur plan continuu, încît ți se pare că stai în cochilia goală a unui ou enorm.

Toate suprafețele erau acoperite cu o substanță lăptoasă, vag aurie, transparentă, care, judecînd după marginea pragului de intrare, avea o grosime de vreo zece centimetri și fusese lipită atît de bine de beton, că materialele păreau a fi sudate.

Razele lanternelor noastre pîlpîiau pe acea zugrăvreală perfect netezită, dar penetrau în materialul acela bizar, tremurînd și licărind în adîncul acestuia, scoțînd la iveală spire de praf auriu sclipitor, suspendate în interior ca niște galaxii miniaturale.

Substanța avea un indice mare de refracție, dar lumina nu se spărgea prin ea în linii prismatice, cum s-ar fi întîmplat dacă ar fi trecut prin cristal; ci mai degrabă în curenți untoși, strălucitori, care erau calzi și sinuoși ca niște flăcări de lumînare seduse de un curent de aer, care curgeau și se ondulau prin suprafața groasă, sticloasă, dîndu-i aparența unui lichid ce curgea dinspre noi către capetele îndepărtate, întunecate ale camerei, iar acolo se disipau ca niște impulsuri de fulgerări de căldură după o furtună de vară. Privind spre podea, îmi venea să cred că stăteam pe o baltă de ulei chihlimbariu.

Minunîndu-se de frumusețea nepămîntească a spectacolului, Bobby merse mai departe prin cameră.

Deși materialul neted părea să fie lucios ca un porțelan umed, nu-i deloc alunecos. De fapt, uneori – dar nu tot timpul –, podeaua pare să-ți prindă picioarele, ca și cum ar exercita o atracție magnetică chiar și asupra obiectelor care nu conțin fier.

– Lovește-l, i-am sugerat în șoaptă.

Cuvintele mele se plimbară în spirală de-a lungul pereților, tavanului și podelei, și o cascadă de ecouri șoptite se întoarseră la urechile mele din mai multe direcții.

Bobby mă privi mirat.

– Hai! Dă-i drumul! Cu țeava puștii! Lovește-l!

– E sticlă! protestă Bobby.

Ultima silabă, lungită, a celui de-al doilea cuvînt se întoarse spre noi într-un amestec de ecouri, susurînd la fel ca un val spumegînd blînd.

– Dacă-i sticlă, e incasabilă.

Ezitînd, Bobby lovi ușor podeaua de lîngă el, cu țeava puștii.

Un clinchet liniștit, ca de clopot, păru să se ridice, simultan, din orice loc al încăperii uriașe, apoi se transformă într-o tăcere ce părea ciudat de plină de suspans, ca și cum clopotele ar fi anunțat sosirea unei persoane foarte importante.

– Mai tare! i-am propus eu.

Cînd izbi puternic cu țeava de oțel în podea, clinchetul răsună mai puternic și altfel, ca de clopote tubulare: armonios, încîntător,

dar straniu ca muzica interpretată pe o planetă de la capătul universului.

În timp ce sunetul se transforma în altă tăcere plină de suspans, Bobby se ghemui, ca să pipăie podeaua în locul în care o izbise cu țeava puștii.

– Nu-i ciobită!

– Poți s-o lovești cu ciocanul, s-o pilești, să încerci să înfigi o daltă, n-o să faci nici măcar o zgîrietură.

– Ai încercat toate astea?

– Și cu o drujbă.

– Ești un tip distructiv.

– Moștenire de familie.

Apăsînd mîna pe podea, în diferite locuri din jurul lui, Bobby remarcă:

– E călduță.

Chiar în nopțile fierbinți de vară, construcțiile de beton din Fort Wyvern sînt reci ca niște peșteri, răcoroase cît să servească drept pivnițe pentru vinuri, iar frigul îți pătrunde cu atît mai mult în oase, cu cît colinzi mai mult locurile alea. Toate suprafețele, cu excepția celei din camera ovoidală, sînt reci cînd le atingi.

– Chestia asta e întotdeauna caldă, dar în cameră nu-i cald, de parcă acea căldură nu se transmite prin aer. Și nu înțeleg cum de poate materialul reține căldură mai mult de optsprezece luni, cît a trecut de cînd au abandonat baza.

– Poți să simți... un fel de energie...

– Aici nu există curent electric, nici gaz. Nu-s cuptoare, nici boilere, nici generatoare, nici un fel de mașinărie. Toate au fost luate.

Bobby se ridică și merse prin încăpere, plimbînd raza lanternei peste podea, pereți și tavan.

Chiar cu două lanterne și cu refracția neobișnuit de puternică a materialului misterios, umbrele umpleau camera. Trasoare, flori, candelabre, ferigi și licurici din lumină curgeau de-a lungul suprafeței curbate, multe în nuanțe de auriu și galben, dar unele roșii și altele de culoarea safirului, făcîndu-se nevăzute în colțuri

îndepărtate, întunecate, ca niște artificii înghițite de cerul nopții, scînteietoare, dar luminînd puțin.

– E cît o sală de concerte! se minună Bobby.

– Nu chiar. Dar pare mai mare decît este, din cauza modului în care sînt curbate suprafețele.

În timp ce vorbeam, avu loc o schimbare în acustica încăperii. Ecourile șușotite ale cuvintelor mele scăzură în intensitate, deveniră treptat neauzite, chiar și cuvintele mele își diminuară volumul. Aerul păru că se îngroașă, transmițînd sunetul cu mai puțină eficiență ca înainte.

– Ce se întîmplă? întrebă Bobby, și vocea lui păru sufocată, amortizată, de parcă ar fi vorbit de la un telefon care nu avea semnalul bun.

– Nu știu, am răspuns și, deși ridicasem glasul, deși aproape țipasem, sunetul rămăsese egal, exact la fel de puternic cum ar fi fost dacă aș fi vorbit cu glas normal.

Aș fi putut crede că îmi imaginasem că aerul devenise mai dens, dacă n-aș fi început să respir cu greutate. Deși nu mă sufocam, fusesem afectat suficient ca să fiu nevoit să mă concentrez ca să pot inspira sau expira. Înghițeam efectiv aerul, care părea să fie un lichid pe care trebuia să-l împing pe gît. Îl simțeam cum îmi alunecă pe gîtlej, ca pe o înghițitură de apă rece. Fiecare doză de aer inspirat atîrna greu în piept, de parcă ar fi fost compusă din ceva mai consistent decît aerul obișnuit, de parcă plămînii mei se umpluseră cu fluid. În clipa în care completam fiecare inspirație, mă copleșea nevoia urgentă de a da substanța aceea afară, de a o arunca din mine, convins că mă înecam cu ea, dar fiecare expirație se făcea cu forță, de parcă aș fi vomitat.

Presiunea.

În ciuda panicii care mă cuprinsese, rămăsesem cu mintea suficient de limpede ca să-mi dau seama că aerul nu fusese transformat în lichid, cu ajutorul vreunui alchimist, ci presiunea aerului crescuse drastic, ca și cum atmosfera pămîntului se dubla, se tripla și apăsa asupra noastră cu o forță zdrobitoare. Timpanele îmi vibrau, sinusurile îmi tremurau, simțeam degete fantomatice

apăsîndu-mi pe globii oculari şi, după fiecare inhalare, nările mi se lipeau.

Genunchii începură să-mi tremure, apoi mi se îndoiră. Umerii mi se încovoiară, sub o greutate invizibilă. Braţele îmi atîrnau de-a lungul trupului, drepte ca nişte fire cu plumb. Mîna nu mai putu să ţină lanterna şi o scăpă pe podea, la picioare. Sări în tăcere pe suprafaţa sticloasă. Acum nu mai auzeam nici un sunet, nici măcar vibraţia timpanelor sau bubuitul propriei inimi.

Brusc, totul reveni la normal.

Presiunea dispăru într-o clipă.

M-am auzit gîfîind. Şi Bobby gîfîia.

Şi el scăpase lanterna, dar reuşise să ţină puşca.

– *Rahat!* explodă el.

– Mda.

– Ce rahat!

– Mda.

– Ce-a fost asta?

– Nu ştiu.

– S-a mai întîmplat şi altă dată?

– Nu.

– Rahat!

– Mda, am mormăit eu, bucurîndu-mă de uşurinţa cu care puteam să inspir acum aerul rece.

Deşi lanternele noastre se odihneau pe podea, un număr sporit de lumînări, roţi dinţate, şerpi, scîntei şi spirale de lumină se împrăştiau pe podea şi pe pereţi.

– Locul ăsta funcţionează încă, zise Bobby.

– Nici vorbă. Ai văzut şi tu.

– Nimic nu-i ceea ce pare, în Wyvern, îmi răspunse el, citîndu-mă.

– Fiecare cameră prin care am trecut, fiecare hol erau curăţate de echipamente şi abandonate.

– Dar cele două etaje de deasupra noastră?

– Doar încăperi goale.

– Şi nu-i nimic dedesubt?

– Nu.

– Există totuşi ceva aici.

– Din cîte am văzut eu, nu există nimic.

Am ridicat lanternele şi, de îndată ce razele lor se mişcară pe pereţi şi pe podea, erupţia luxuriantă de lumină din adîncul suprafeţei sticloase se multiplică de trei ori, de patru ori, într-o abundenţă de flori uimitoare. Parcă eram într-un 4 Iulie extravagant, suspendaţi într-un balon cu aer cald, iar în jurul nostru exploda un foc de baraj de rachete, şrapnele, pocnitori, focuri de artificii... însă toate silenţioase, doar lumini sclipind uimitor şi nici o bubuitură, dar amintind atît de mult de Ziua Independenţei, încît aproape că simţeai mirosul de sulf, de salpetru şi de cărbune, aproape că auzeai un marş de John Philip Sousa, aproape că simţeai gustul de hotdog cu muştar şi ceapă tocată...

– Se întîmplă ceva, zise Bobby.

– S-o ştergem?

– Să aşteptăm.

Privea modelul de lumini, care se schimba fără încetare şi-şi modifica mereu culoarea, de parcă acesta ar fi conţinut un mesaj explicit, ca într-un paragraf de proză de pe o pagină tipărită, iar el ar fi încercat să-l citească.

Deşi mă îndoiam că izbucnirile uimitoare de luminozitate refringentă exprimau mai mult decît razele lanternelor care le declanşaseră, nu eram obişnuit cu atît de multă lumină. Spire, burniţă şi pîrîiaşe radiante se scurgeau pe faţa şi mîinile mele expuse, o furtună de tatuaje scînteietoare, dar, cu toate că acea ploaie de lumină strecura un strop de moarte în mine, spectacolul era irezistibil, înveselitor. Inima îmi bătea puternic, în parte de teamă, dar şi din cauza minunăţiei la care asistam.

Atunci am văzut uşa.

Mă învîrteam, atît de fermecat de carnavalul de lumină din jurul meu, încît privirea a trecut peste uşă, atrasă de efectele pirotehnice, înainte de a-mi da seama ce văzusem.

Masivă, cu diametrul de un metru şi jumătate, din oţel mat, înconjurată de o arhitravă din oţel şlefuit. Era similară celei pe care te-ai fi aşteptat s-o vezi la intrarea în seiful unei bănci şi nu mă îndoiam că avea şi funcţia de a opri trecerea aerului.

Şocat, m-am uitat din nou spre uşă, dar dispăruse. Printr-un infern de lumini iuţi precum gazelele şi umbre care le urmăreau, am văzut că gaura circulară din perete arăta aşa cum fusese cînd trecuserăm prin ea: deschisă, cu un tunel întunecat, din beton, în spate, ducînd spre ceea ce fusese cîndva un sas.

Am făcut cîţiva paşi spre deschizătură, înainte să-mi dau seama că Bobby îmi vorbea. Cînd m-am întors spre el, am zărit iarăşi uşa, de data asta cu coada ochiului. Dar cînd m-am uitat direct spre uşa aia afurisită, nu mai era acolo. Am întrebat, nervos:

– Ce se întîmplă?

Bobby îşi stinsese lanterna şi arătă către lanterna mea.

– Închide-o!

Am făcut ce-mi ceruse.

Artificiile din suprafaţa sticloasă a încăperii ar fi trebuit să dispară brusc, să ne lase în beznă absolută. În loc să se întîmple aşa, stelele colorate, crizantemele şi roţile dinţate sclipitoare continuară să apară din materialul acela magic, risipindu-se în jurul camerei, scoţînd la iveală un amestec de lumini şi umbre, apoi dispărînd şi fiind înlocuite de noi erupţii.

– Funcţionează singur, zise Bobby.

– Funcţionează?

– Procesul.

– Ce proces?

– Camera, maşina, procesul, orice-ar fi.

– Nu poate să funcţioneze singur, am insistat eu, negînd ceea ce se întîmpla în jurul meu.

– Energia razelor? se întrebă Bobby.

– Ce?

– Razele lanternelor.

– Nu poţi să te exprimi mai obscur?

– Ba da, fîrtate. Mă întrebam ce-o alimentează. Energia razelor lanternelor.

– N-are nici o logică. Razele alea au o energie infimă.

– Substanţa asta, insistă el, împingîndu-şi un picior înainte şi înapoi pe podeaua radiantă, absoarbe lumina şi o transformă în mai multă putere, foloseşte ceea ce absoarbe ca să genereze mai multă energie.

– Cum?

– Într-un fel oarecare.

– Asta nu-i ştiinţă!

– Am auzit chestii mai rele despre *Star Trek*.

– E vrăjitorie.

– Ştiinţă sau vrăjitorie, se întîmplă cu adevărat.

Chiar dacă ceea ce spunea Bobby era măcar în parte adevărat, fenomenul nu se autoîntreţinea perpetuu. Numărul de erupţii strălucitoare începu să scadă, după cum începură să scadă şi bogăţia culorilor şi intensitatea luminii.

Gura mi se uscase atît de tare, că a trebuit să mi-o umezesc cu salivă, înainte să pot întreba:

– De ce nu s-a mai întîmplat pînă acum?

– Ai fost aici vreodată cu două lanterne?

– Sînt un tip credincios lanternei mele.

– Poate că există o masă critică, o cantitate critică de energie de intrare necesară să declanşeze fenomenul...

– Şi masa critică înseamnă două lanterne amărîte?

– Poate...

– Bobby Einstein! am rîs şi, întrucît grija mea nu fusese înlăturată de spectacolul de lumini, am privit către ieşire şi am întrebat: Ai văzut uşa?

– Ce uşă?

– Una masivă, ca la silozurile pentru rachete nucleare.

– Ţi s-a urcat berea la cap?

– Era aici şi nu era aici.

– Uşa?

– Îhî.

– Asta nu-i o casă bîntuită, fîrtate!

– Poate că-i un laborator bîntuit...

M-a surprins că termenul „bîntuit" se potrivea atît de bine, rezonînd cu diapazonul instinctului. Nu mă aflam într-o casă dărăpănată, cu multe frontoane, cu podea care scîrţîia şi curenţi reci, inexplicabili, dar simţeam prezenţe nevăzute, spirite răuvoitoare

care apăsau o membrană invizibilă din lumea mea și a lor, această atmosferă de așteptare precedînd iminenta materializare a unei entități violente și pline de ură.

– Ușa era și nu era acolo, am insistat eu.

– Parcă-i o ghicitoare zen. Care-i sunetul unei bătăi din palme cu o singură mînă? Unde duce o ușă care este și nu este aici?

– Nu cred că acum avem timp de meditație.

Mă copleșise sentimentul că timpul se scurgea în defavoarea noastră, că un ceas cosmic ticăia rapid către un punct de oprire. Premoniția a fost atît de puternică, încît aproape că m-am repezit către ieșire.

M-a reținut în camera-ou certitudinea că Bobby nu m-ar urma. Nu-l interesa politica, nici marile probleme culturale și sociale ale vremurilor noastre și nimic nu-l putea face să-și părăsească viața plăcută, cu soare și valuri, cu excepția unui prieten aflat la ananghie. Nu avea încredere în cei pe care-i numea *oameni cu un plan*, adică aceia care credeau că știu cum să construiască o lume mai bună, ceea ce părea întotdeauna să-i determine să le spună celorlalți ce să facă și cum să gîndească. Dar strigătul unui prieten l-ar fi adus imediat pe baricade și, odată dedicat unei cauze – în cazul nostru găsirea lui Jimmy Wing și a lui Orson –, ar fi luptat pînă la capăt, fără să capituleze sau să se retragă.

Și, la fel ca el, nici eu nu puteam abandona un prieten. Convingerea noastră că tot ce avem sînt prietenii ne-a adus destule necazuri. Prietenii sînt singurele lucruri din lumea asta pe care sperăm să le revedem în cealaltă lume; prietenii și cei iubiți sînt lumina care luminează Viața de Apoi.

– Idiotule! i-am zis eu.

– Timpitule! mi-a răspuns Bobby.

– Nu vorbeam cu tine.

– Sînt singurul de față.

– Îmi spuneam mie că sînt idiot. Pentru că n-am plecat de aici.

– Oh! Atunci retrag afirmația că ești timpit.

Bobby aprinse lanterna și, imediat, artificiile silențioase se răspîndiră de-a lungul conturului camerei-ou. Nu crescură lent în

intensitate, ci începură de la acea culme pe care o atinseseră anterior, treptat.

– Aprinde lanterna, îmi spuse Bobby.

– Sîntem chiar atît de timpiți ca să facem asta?

– Mai avem cale lungă ca să fim suficient de timpiți.

– Locul ăsta n-are nici o legătură cu Jimmy și Orson.

– De unde știi?

– Nu-s aici.

– Dar ceva de aici ar putea să ne ajute să-i găsim.

– Nu-i putem ajuta dacă sînt morți.

– Fii un idiot cumsecade și aprinde lanterna.

– E o prostie.

– Nu te teme de nimic, fîrtate! *Carpe noctem!*

– La naiba! am bombănit, prins în propriul laț.

Am aprins lanterna.

13

O răscoală de lumini aprige erupse în pereţii translucizi din jurul nostru şi ne puteam imagina uşor că ne aflăm în canioanele unui oraş mare lovit de insurecţie, cu aruncători de grenade şi cu incendiatori în ambele tabere, cu răsculaţi în flăcări, care se aprinseseră de la propriile torţe şi acum alergau cuprinşi de teroare prin noapte, cu cicloane de foc violent rostogolindu-se de-a lungul bulevardelor în care pavajul se topise precum lava, cu clădiri înalte în care flăcări portocalii ţîşneau prin ferestrele înalte, iar bucăţi fumegînde de parapete şi cornişe se prăbuşeau din ele, strivindu-se în stradă, lăsînd în urmă cozi ca de comete din scîntei...

Dar, în acelaşi timp, schimbînd foarte puţin perspectiva, era posibil să vezi cataclismul acela panoramic nu ca fiind alcătuit dintr-o serie de erupţii strălucitoare, ci ca un spectacol al umbrelor, pentru că pentru fiecare fulgerare de cocktail Molotov, pentru fiecare masă clocotindă de napalm fierbinte, pentru fiecare urmă luminoasă care-mi amintea de gloanţe trasoare, exista o formă întunecată care se mişca, cerînd o interpretare, aşa cum fac figurile şi siluetele din nori. Pelerine din abanos se agitau, robe negre se răsuceau, şerpi de nisip se încolăceau şi muşcau, umbre zburau ca nişte corbi furioşi, stoluri de ciori plonjau şi se înălţau deasupra capului şi sub picioare, armate de schelete carbonizate mărşăluiau, forfecînd fără încetare din oase negre, ascuţite, pisici la miezul nopţii se ghemuiau şi săreau, bice sinuoase de beznă loveau rugurile, iar lame negre de oţel le spintecau...

În acest infern de lumină şi întuneric, închis complet într-un haos de flăcări rotitoare şi de umbre învălmăşite, deveneam tot mai dezorientat. Deşi stăteam locului, cu picioarele bine sprijinite pe podea, ca să-mi păstrez echilibrul, mă simţeam de parcă mă mişcam, de parcă mă răsuceam ca biata Dorothy în trenul de la Kansas spre Oz. Înainte, înapoi, la dreapta, la stînga, în sus, în jos – toate acestea deveniră repede greu de definit.

Din nou am văzut uşa, cu coada ochiului. Cînd am privit-o direct, se afla încă acolo, formidabilă, strălucitoare.

– Bobby!

– Am văzut-o.

– Nu-i bine.

– Nu-i o uşă reală, şopti el.

– Spuneai că locul nu-i bîntuit.

– E un miraj.

Furtuna de lumini şi umbre căpătă mai multă viteză. Părea că tinde spre un crescendo ameninţător.

Mi-era teamă că mişcarea furioasă, modelele tot mai rigide şi mai tulburătoare din pereţi anunţau un eveniment năvălitor care-şi va transforma toată energia într-o violenţă subită. Camera ovoidală era atît de bizară, încît nu-mi puteam imagina natura ameninţării ce se repezea spre noi, nu puteam ghici nici măcar direcţia din care urma să sosească. Pentru prima oară, imaginaţia mea cu trei sute de niveluri nu-mi folosea.

Uşa blindată avea balamale într-o parte, dar se deschidea spre interior. Nu exista o roată cu care se trăgeau zăvoarele înfipte în găurile din jurul uşii, deci uşa se deschidea doar din tunelul scurt ce unea încăperea cu sasul, aşadar din cealaltă parte, ceea ce însemna că eram prinşi în capcană.

Nu. Nu eram prinşi în capcană.

Străduindu-mă să rezist claustrofobiei în creştere, mi-am spus că uşa nu era adevărată. Bobby avea dreptate. Era o halucinaţie, o iluzie, un miraj.

O fantomă.

Perceperea camerei-ou ca un loc bîntuit deveni prea solidă ca s-o înlătur. Formele luminoase ce goneau prin pereţi părură deodată a

fi spirite torturate, într-un dans furios de dervişi, dornice să scape de damnare – de parcă în jurul meu se găseau ferestre prin care se vedea iadul.

În timp ce inima îmi bătea puternic, gata să-mi facă artera carotidă să explodeze, mi-am spus că nu vedeam camera-ou aşa cum era ea acum, ci aşa cum fusese înainte ca gnomii cei harnici din Wyvern s-o fi despuiat – cum făcură şi cu toate instalaţiile din jurul ei –, lăsînd doar pereţii goi. Uşa blindată masivă fusese acolo, dar acum nu mai era, chiar dacă o vedeam. Uşa fusese demontată, scoasă de acolo, tăiată, topită şi turnată în linguri de supă, ace cu gămălie şi proteze. Vedeam doar o fantomă, prin care puteam trece la fel de uşor ca prin pînza de păianjen de pe treptele porticului bungalow-ului din Oraşul Mort.

Nedorind să plec, ci doar să verific ipoteza mirajului, m-am dus spre ieşire. După doi paşi, am început să mă clatin. Aproape că m-am prăbuşit, într-o cădere liberă care mi-ar fi zdrobit nasul şi mi-ar fi rupt suficienţi dinţi ca să-l apuce bucuria pe dentist. Mi-am regăsit echilibrul într-un ultim moment şi mi-am proptit zdravăn picioarele în podea, ca şi cum aş fi încercat să-mi prind tălpile de cauciuc ale pantofilor de duşumea, ca pe nişte ventuze de sepie.

Camera nu se mişca, deşi mă simţeam ca pe o corabie ce naviga pe-o mare agitată. Mişcarea era o percepţie subiectivă, un simptom al dezorientării mele crescînde.

Privind uşa blindată într-o aşteptare zadarnică de a-i înlătura existenţa, încercînd să decid dacă să mă las în genunchi şi să mă tîrăsc, am remarcat un amănunt straniu. Uşa atîrna de o balama lungă, tubulară, care avea un diametru de douăzeci, douăzeci şi cinci de centimetri. Articulaţiile cilindrului, care se mişcau în jurul unui bulon central – ţîţîna – atunci cînd uşa era deschisă sau închisă, se vedeau la majoritatea balamalelor, nu şi la aceea. Articulaţiile fuseseră acoperite cu un blindaj din oţel, iar capătul ţîţînii coborît în scutul acela, ca pentru a împiedica pe oricine ar fi vrut să treacă de uşa blindată din partea aceasta pilind sau rupînd bucăţi din balama. Dacă uşa s-ar fi deschis în afară, n-ar fi pus balamaua înăuntrul camerei-ou. Dar peretele fiind gros de un metru şi jumătate, uşa de la capătul tunelului de intrare se putea mişca doar în

interior. Camera ovoidală şi sasul adiacent ei fuseseră proiectate să conţină o presiune mare şi, probabil, şi contaminanţi biologici, dar dovezile puteau duce şi la concluzia că fusese construită cu intenţia ca, măcar în anumite circumstanţe, să ţină prizonier pe cineva.

Pînă acum, imaginile caleidoscopice de pe pereţi nu fuseseră acompaniate de sunet. Deodată, deşi aerul rămăsese liniştit, se ridică un vaiet jalnic, lugubru de vînt, ca acela care-ţi loveşte urechea cînd bate dinspre şesuri sterpe, alcaline.

M-am uitat la Bobby. Chiar şi prin tatuajele de lumină şi umbră care se topeau pe faţa lui, am văzut că era îngrijorat.

– Ai auzit? l-am întrebat eu.

– O chestie perfidă.

– Exact, l-am aprobat eu, pentru că nici mie nu-mi plăcuse sunetul.

Dacă sunetul acela era o halucinaţie, după cum părea să fie uşa, atunci aveam aceeaşi halucinaţie amîndoi. Puteam să ne bucurăm de privilegiul – dacă putea să fie numit aşa – de a înnebuni împreună.

Vîntul pe care nu-l simţeam deveni mai puternic, venind pe mai multe glasuri. Vaietul lugubru continuă, dar odată cu el apăru şi sunetul unei brize din nord-vest, ce trecea printr-o dumbravă, înaintea ploii, mînioasă şi plină de avertismente. Mîrîind, gemînd, oftînd, jelind. Şi şuieratul singuratic, lipsit de armonie, al unei furtuni de iarnă, cîntînd la burlanele pentru ploaie şi la rigole, de parcă ar fi fost fluiere din gheaţă.

Cînd am auzit primele cuvinte în corul vijeliilor, am crezut că-mi imaginam, dar au devenit treptat tot mai puternice, mai clare. Voci de oameni. Vreo şase, poate mai multe. Dogite, metalice, de parcă ar fi fost rostite la capătul îndepărtat al unei ţevi lungi din oţel. Cuvintele apăreau în ciorchini separaţi de izbucniri de zgomot de fond, produse de vreun radio.

–... aici undeva, chiar aici...

–... grăbeşte-te, pentru Dumnezeu!

–... dă-mi... nu...

–... acoperă-mă, Jackson, acoperă-mă...

Cacofonia vîntului era la fel de zăpăcitoare ca luminile stroboscopice şi umbrele care zburau ca legiuni de lilieci cuprinse de foame. Nu-mi dădeam seama din ce direcţie veneau vocile.

–... grupaţi-vă... aici... grupaţi-vă şi apăraţi-vă...

–... poziţie de transfer...

–... grupaţi-vă, ce naiba... mută-te, fund mare...

–... transferaţi-vă acum!

–... rotiţi-o, rotiţi-o...

Fantome. Ascultam fantome. Oameni care muriseră înainte ca laboratorul să fi fost abandonat, iar acestea fuseseră ultimele cuvinte pe care le spuseseră înainte să piară.

Nu ştiam ce urma să li se întîmple acestor oameni osîndiţi, dar, în timp ce ascultam, nu mă îndoiam că avuseseră o soartă cumplită şi că retrăiau cele petrecute într-un plan spiritual.

Vocile deveniră grăbite, începură să vorbească între ele.

–... rotiţi-o!

–... auziţi? Auziţi cum vine?

–... grăbiţi-vă... ce naiba...

–... greşit... Isuse... ce-i greşit?

Acum ţipau, unele răguşit, altele strident, dar toate pline de panică.

– Rotiţi-o să se deschidă!

– Să ieşim!

– Oh, Doamne, Doamne, oh, Doamne!

– SĂ IEŞIM DE AICI!

În loc de cuvinte, vîntul purta acum ţipete, cum nu mai auzisem şi sper să nu mai aud vreodată, strigăte de oameni care mureau, dar care nu mureau repede sau uşor, răcnete care exprimau intensitatea chinului lor prelungit, dar şi o profunzime înfiorătoare a disperării, de parcă suferinţa lor ar fi fost atît spirituală, cît şi fizică. Judecînd după ţipetele lor, nu fuseseră doar ucişi, fuseseră măcelăriţi, sfîşiaţi în bucăţi de cineva care ştia unde-i găzduit sufletul în trup. Auzeam – sau poate îmi imaginam că aud – un animal de pradă misterios ce smulgea spiritul din carne şi devora lacom această delicatesă, înainte să se îndoape cu rămăşiţele muritoare.

Inima îmi bătea atît de puternic, încît totul îmi tremura în faţa ochilor, cînd m-am uitat din nou la uşă. Din modelul balamalei blindate puteam deduce un adevăr înspăimîntător, dar, din cauza balamucului zăpăcitor de sunet şi lumini, nu-l puteam defini.

Chiar dacă ţîţîna balamalei n-ar fi fost protejată, tot ar fi fost nevoie de unelte zdravene, de burghie cu vîrf acoperit cu diamant şi de o mulţime de timp ca să rupi articulaţiile şi să scoţi ţîţîna din broască.

Pe fiecare suprafaţă a camerei, războiul dintre lumină şi întuneric se desfăşura cu furie, batalioane de umbre ciocnindu-se cu armate de lumină în atacuri frenetice, în fîşîitul-şuieratul-sîsîitul vîntului care nu se simţea şi în ţipetele fantomatice neîncetate.

Şi chiar dacă ar fi rupt balamaua, uşa blindată tot ar fi rămas locului, pentru că zăvoarele erau înfipte în găurile circulare repartizate pe întreaga circumferinţă a uşorului din oţel, nu doar pe un arc de cerc din acesta...

Ţipetele. Ţipetele păreau să aibă substanţă, îmi pătrundeau în urechi pînă mă umpleam cu ele şi nu mai puteau să între altele. Am deschis gura, ca şi cum aş fi vrut să las energia întunecată a strigătelor fantomatice să iasă din mine.

Străduindu-mă să mă concentrez, silindu-mă să văd mai limpede de uşa, mi-am dat seama că o echipă de spărgători de bănci n-ar reuşi să treacă de bariera aceea fără explozibil. Dar uşa părea exagerat de solidă ca să facă faţă unor oameni obişnuiţi.

În cele din urmă, adevărul îngrozitor se lăsă prins. Scopul acelei uşi atît de solid blindate era să împiedice nu numai trecerea oamenilor sau a aerului. Ci şi a ceva mai mare, mai puternic şi mai deştept decît un virus. Ceva ce imaginaţia mea – de obicei vie – nu reuşea să conceapă.

Am stins lanterna, am lăsat baltă uşa şi l-am strigat pe Bobby.

Hipnotizat de spectacolul artificiilor şi al umbrelor, zăpăcit de zgomotul vîntului şi de ţipete, Bobby nu m-a auzit, deşi se afla la doar trei metri de mine.

– Bobby! am răcnit eu.

Cînd întoarse capul să se uite la mine, vîntul adăugă subit putere sunetului, bătînd prin camera-ou, zburlindu-ne părul şi fîlfîind

prin jacheta mea și prin cămașa hawaiană a lui Bobby. Era fier binte, umed și purta duhoare de catran și de vegetație putredă.

Nu puteam identifica sursa furtunii, pentru că încăperea nu avea găuri pentru ventilație în pereți, nici vreo spărtură în suprafața sti cloasă, cu excepția ieșirii circulare. Dacă dopul din oțel care astupa gaura era doar un miraj, atunci rafalele de vînt veneau prin tunelul care lega camera-ou de sas, bătînd prin ușa inexistentă. Dar vîntul bătea din toate părțile, nu dintr-o singură direcție.

– Lanterna! am strigat la Bobby. Stinge-o!

Înainte ca Bobby să facă ceea ce-i cerusem, vîntul aduse cu el o altă manifestare. Prin zidul curbat trecu o siluetă, de parcă un metru și jumătate de beton întărit cu oțel n-ar fi fost decît un voal din ceață.

Bobby apucă mînerul ca de pistol al puștii, aruncînd lanterna fără s-o stingă.

Vizitatorul spectral se afla îngrijorător de aproape, la vreo șapte metri de noi. Din cauza luminilor și umbrelor schimbătoare, care serveau de camuflaj, la început n-am zărit limpede intrusul. Alcătuit din fragmente pîlpîitoare, arăta a om, apoi semăna mai mult cu o mașină și, după aceea cu o păpușă veche din cîrpe...

Bobby nu trase, probabil pentru că mai credea că vedeam doar o iluzie. O fantomă sau o halucinație. Sau o combinație ciudată a celor două. Presupun că mă încăpățînam cu disperare să cred același lucru, pentru că nu m-am tras înapoi cînd s-a împleticit spre noi.

În timpul în care silueta a făcut trei pași, am văzut-o suficient de bine ca să-mi dau seama că-i un om într-un costum spațial din plastic alb, ermetic. Se părea că era o versiune adaptată a costumului standard pe care-l proiectase NASA pentru astronauți, al cărui scop inițial fusese nu să-l apere pe cel care-l purta de vidul înghețat al spațiului interplanetar, ci să-l protejeze de o infectare mortală, într-un mediu contaminat biologic.

Casca mare avea un geam supradimensionat în dreptul feței, dar n-am reușit să văd persoana din spatele lui, din cauza reflectării în plexiglas a spectacolului de lumini și umbre rotitoare. Pe fruntea căștii fusese scris un nume: „HODGSON".

Poate din cauza jocului de lumini sau poate pentru că era orbit de groază, Hodgson nu reacționă cînd ne văzu. Venise țipînd, iar vocea lui răsuna mult mai puternic decît glasurile purtate de vînt. După ce făcu, împleticindu-se, cîțiva pași de lîngă zid, se întoarse să-l privească, ridicînd ambele mîini, ca și cum ar fi vrut să se apere de atacul cuiva pe care eu nu-l vedeam.

Și se zgudui, de parcă l-ar fi lovit o mulțime de gloanțe de calibru mare.

Deși n-am auzit împușcăturile, m-am ghemuit, din reflex.

Cînd se prăbuși pe podea, Hodgson căzu pe spate. Rămase într-o poziție aflată între culcat și așezat, proptit în rezervorul pentru aer și sistemul de filtrare și refolosire a reziduurilor, un dispozitiv de mărimea unei serviete, prins în spatele lui. Brațele îi atîrnau pe lîngă corp.

N-a fost nevoie să-l examinez ca să-mi dau seama că-i mort. Nu-mi dădeam seama ce-l ucisese și n-am fost suficient de curios ca să risc să fac niște investigații.

Dacă fusese o fantomă, cum putuse să moară din nou?

E mai bine ca unele întrebări să nu-și găsească răspuns. Curiozitatea reprezintă unul dintre motoarele progresului omenesc, dar nu-i un mecanism de supraviețuire, dacă te face să vrei să vezi cum arată partea din spate a dinților leului.

M-am aplecat, am luat lanterna lui Bobby și am stins-o.

O scădere imediată a ferocității vîntului păru să susțină teoria că o cantitate minimă de energie, produsă de razele lanternelor noastre, declanșase toată activitatea aceea bizară.

Duhoarea de catran și de vegetație putredă slăbi și ea.

M-am ridicat în picioare și am privit spre ușă. Era încă acolo. Uriașă, strălucitoare. Prea reală.

Voiam să ies, dar nu m-am îndreptat spre ieșire. Mi-era teamă de ce-aș fi putut găsi acolo, de faptul că visul acela cu ochii deschiși s-ar putea transforma într-un coșmar cu ochii deschiși.

Pe toată suprafața camerei, focurile de artificii continuau, nediminuate. Mai înainte, cînd ne stinseserăm lanternele, spectacolul acela extraordinar continuase de la sine o perioadă scurtă de timp. Probabil că, de data asta, avea să dureze ceva mai mult.

Am privit bănuitor pereții, podeaua și tavanul. Mă așteptam să se materializeze altă siluetă din spectacolul strălucitor, care se schimba fără încetare. Ceva mai amenințător decît un om în costum biosecurizat.

Bobby se apropie de Hodgson. Se părea că efectul dezorientant al jocului de lumini nu-i afectase echilibrul, cum mi se întîmplase mie.

– Fîrtate! l-am avertizat eu.

– Stai calm.

– N-am de ce.

Avea pușca și se credea în siguranță.

Iar eu credeam că arma era, potențial, la fel de periculoasă ca lanternele. Orice alice de plumb care nu rămînea în țintă ar fi ricoșat din perete în podea, de aici în tavan, iar în perete, și tot așa, cu o viteză ucigătoare. Și, de fiecare dată cînd o bucățică de plumb ar fi lovit suprafața camerei, energia cinetică a impactului ar fi fost absorbită de materialul sticlos, alimentînd în continuare fenomenele acelea uluitoare.

Vîntul se transformă în briză.

Carnavaluri și catastrofe sclipeau și străluceau încă prin toată suprafața curbată a încăperii. Roți dințate din lumini rotitoare, albastre și roșu-portocalii, țîșneau ca niște erupții vulcanice.

Ușa blindată părea îngrozitor de solidă.

Nici o fantomă nu arătase atît de reală ca trupul în costum spațial. Nici Jacob Marley agitîndu-și lanțurile spre Scrooge, nici fantoma Crăciunului viitor, nici Doamna Albă din Avenel, nici tăticul lui Hamlet, cu atît mai puțin Casper.

Am fost surprins să descopăr că-mi revenisem. Poate că scurta pierdere a echilibrului nu fusese o reacție la luminile și umbrele rotitoare, ci doar un efect trecător, similar presiunii care, mai devreme, ne amortizase glasurile și ne făcuse să respirăm cu dificultate.

Briza fierbinte – și putoarea pe care o purta – dispăru. Aerul deveni iarăși rece și liniștit. Vuietul vîntului începu să scadă.

Poate că omul în costum spațial de pe podea se va dizolva într-o izbucnire de vapori înghețați, care se vor ridica și vor dispărea ca o

ființă care se întoarce în lumea spiritelor, căreia îi aparținea. Cu-rînd. Înainte să ne uităm mai atent la el. Te rog!

Convins că Bobby nu putea fi convins să se retragă, l-am urmat către cadavrul lui Hodgson. Prietenul meu se cufundase în încăpățînarea pe care o are cînd plutește pe valuri de șapte metri, o comportare de kamikaze, la fel de deplină ca indiferența lui obișnuită. Cînd stă pe planșa lui, ar putea să stea pe ea pînă la capătul lumii – și încă o zi după ce moare.

Din cauză că luminile din pereți se aflau sub stratul de suprafață al materialului sticlos și împrăștiau doar o parte din puterea lor de iluminare în camera-ou, Hodgson nu se vedea prea bine.

– Lanterna! îmi ceru Bobby.

– Nu-i o chestie înțeleaptă.

– Așa-s eu.

Fără voie, silindu-mă să privesc atent partea din spate a dinților leului pomenit mai înainte, am pășit cu grijă în dreapta cadavrului, în timp ce Bobby se îndrepta, cu mai puțină grijă, spre stînga. Am aprins o lanternă și am plimbat raza peste fantomă. La început, raza se mișca, din cauză că-mi tremura mîna. Am reușit s-o stăpînesc.

Plexiglasul căștii era colorat și o singură lanternă nu avea suficientă putere ca să-i distingem fața lui Hodgson și starea în care se afla.

El – sau ea – stătea nemișcat și tăcut, ca o piatră funerară. Fantomă sau nu, părea mort fără putință de tăgadă.

Pe pieptul costumului se găsea un petic cu un steag american și imediat sub el un alt petic, reprezentînd o locomotivă în viteză, o imagine stil Art Deco, care fusese adaptată ca să servească drept simbol proiectului de cercetare. Deși imaginea era simplă și dinamică, fără nici un element de mister, aș fi pariat pe plămînul meu stîng că îl identifica pe Hodgson ca membru al echipei Trenului Misterului.

Singurul lucru care se vedea pe fața costumului erau vreo șase sau opt găuri, pe piept și pe abdomen. Amintindu-mi cum se întorsese cu fața către peretele din care apăruse, cum întinsese mîinile ca să se apere și cum se zbătuse, de parcă ar fi fost lovit de

focul unei arme automate, am presupus la început că erau găuri de gloanțe.

Dar, uitîndu-mă mai atent, mi-am dat seama că arătau prea curate ca să fie răni produse de glonț. Un plumb cu viteză mare ar fi rupt materialul, ar fi lăsat orificii în formă de stea, nu găuri perfect rotunde, mari cît un bănuț și care păreau făcute cu un laser. Pe lîngă faptul că nu auzisem zgomot de împușcături, erau prea mari pentru răni de intrare; un glonț de calibrul acela ar fi trecut prin Hodgson, omorîndu-l pe Bobby, pe mine sau pe amîndoi.

Nu vedeam sînge.

– Folosește cealaltă lanternă, mă rugă Bobby.

Tăcerea înlocuise vocile murmurătoare ale vîntului.

Scrieri strălucitoare explozive, caligrafii fără înțeles continuau să se înșire pe pereți, poate ceva mai zăpăcitoare decît fuseseră cu un minut în urmă. Experiența sugera că și acest fenomen se va potoli, deci nu aveam chef să-l stimulez din nou.

– Numai un pic, ca să vedem mai bine, insistă Bobby.

În ciuda instinctelor mele, am făcut ce-mi ceruse Bobby, aplecîndu-mă, ca să văd mai bine, peste silueta ghemuită în poziția aceea incomodă.

Prin plexiglasul colorat nu se vedea prea clar ce se afla în spatele lui, dar am înțeles de îndată de ce nu văzusem figura lui Hodgson la lumina unei singure lanterne: pentru că Hodgson *nu mai avea* față. În interiorul căștii se găsea o masă umedă, colcăitoare, ce părea că se hrănea cu substanța rămasă a mortului. O împletitură scîrboasă de chestii care se agitau, se tîrau, se zbăteau, care arătau ca un fel de viermi, dar care nu erau viermi, aveau ceva tare în înveliș, ca la albine, dar nu erau nici albine, ci o colonie de un alb-unsuros, niște făpturi fără nume, care invadaseră costumul și care-l năpădiseră atît de iute, încît omul murise la fel de repede de parcă ar fi fost împușcat drept în inimă. Iar acum chestiile alea răspundeau la lumina lanternei și se îndreptau spre suprafața interioară a vizorului din plexiglas, agitîndu-se obscen.

Am sărit în picioare și m-am dat înapoi, convins că am văzut mișcare în unele dintre găurile din abdomenul și pieptul lui

Hogdson, de parcă ființele care-l uciseseră voiau să se scurgă prin orificiile alea.

Bobby o tuli fără să lase pușca din mînă, lucru care s-ar fi putut lesne întîmpla, din cauza șocului și a groazei. Slavă Domnului că n-a apăsat pe trăgaci! O împușcătură, două – sau zece – n-ar fi nimicit nici jumătate din roiul infernal din costumul de astronaut, dar l-ar fi adus într-o stare de frenezie ucigașă.

În timp ce fugeam, am stins lanterna, pentru că artificiile din pereți prinseseră iarăși putere și viteză.

Cu toate că Bobby fusese mai departe de ieșire decît mine, ajunse acolo înaintea mea.

Ușa blindată era solidă, ca orice ușă blindată.

Ceea ce văzusem de la distanță se confirma și de aproape: nu exista mîner sau vreun alt mecanism care să tragă zăvoarele.

14

În centrul camerei, la vreo zece metri de ușa blindată, costumul de astronaut al lui Hodgson rămăsese acolo unde îl lăsasem. Din cauză că nu se prăbușise în interior, ca un balon dezumflat, am presupus că era încă plin cu acea colonie de coșmar și cu rămășițele omului, din care se hrăneau făpturile alea.

Bobby lovi cu țeava puștii în ușă. Suna real – oțel lovind în oțel.

– Miraj? l-am întrebat eu, reproșîndu-i explicația incorectă, în timp ce vîram o lanternă la cingătoare și pe cealaltă în buzunarul jachetei.

– E ceva fals.

Drept răspuns, am lovit cu mîna în ușă.

– E fals, insistă el. Uită-te la ceas.

Nu mă interesa timpul, ci ceea ce putea ieși din costumul lui Hodgson.

Am tresărit, dîndu-mi seama că-mi periam poalele jachetei, că mă ștergeam pe ceafă și mă scărpinam pe obraz, încercînd să scap de ființe tîrîtoare, care nu existau.

Impulsionat de amintirea vie a hoardei agitate din interiorul căștii, mi-am vîrît degetele în adîncitura aflată la marginea ușii și am tras. Am bombănit, am înjurat și am tras mai tare, de parcă aș fi putut să mut tone de oțel folosind cantitatea de energie rezultată în urma unui mic dejun cu prăjituri și ciocolată caldă.

– Uită-te la ceas, repetă Bobby.

Își ridicase mîneca puloverului său din bumbac, ca să se uite la ceasul lui. Chestia m-a surprins. Nu purtase niciodată așa ceva, iar acum avea unul identic cu al meu.

Cînd am consultat imaginea digitală luminoasă, de pe ecranul exagerat de mare, am văzut că pe el scria 4.08 p.m. Timpul corect era, bineînțeles, aproape patru dimineața.

– Și al meu la fel, zise Bobby, arătîndu-mi că amîndouă ceasurile arătau același lucru.

– Amîndouă greșesc?

– Nu. Asta-i ora. Aici. Acum. În locul ăsta.

– Vrăjitorie!

– Salem curat!

Apoi am văzut data, într-o ferestruică aflată sub afișajul orei. Eram în 12 aprilie, dar ceasul meu pretindea că-i luni, 19 februarie. Același lucru arăta și ceasul lui Bobby.

M-am întrebat ce an ar fi arătat ceasul, dacă zona de afișare ar fi fost mai lată cu patru caractere. Undeva în trecut. O după-amiază memorabilă, catastrofală pentru savanții din echipa Trenului Misterului, o după-amiază în care rahatul a lovit tavanul.

Viteza și strălucirea luminilor care se roteau-explodau-curgeau în pereți scădea lent, dar vizibil.

Am privit către costumul ermetic, care nu se dovedise deloc mai sigur împotriva unor organisme ostile decît o pălărie cu boruri întoarse și o frunză de smochin, și am văzut că acel ceva care se afla în el se mișca, se agita fără încetare. Brațele loveau podeaua și un picior se răsucea. Tot trupul tremura, de parcă ar fi trecut prin el un curent electric puternic.

– Nu-i bine, am decis eu.

– O să dispară.

– Oh, da?

– Țipetele au dispărut; la fel au făcut și vocile și vîntul.

Am lovit cu încheietura degetului în ușă.

– O să dispară, insistă Bobby.

Deși spectacolul de lumini se diminua, Hodgson – sau, mai bine zis, costumul lui Hodgson – devenea tot mai activ. Lovea cu călcîiele cizmelor în podea. Strîngea și întindea brațele.

– Încearcă să se ridice, am remarcat eu.

– Nu ne poate face vreun rău.

– Vorbești serios? l-am întrebat supărat, pentru că logica mea mi se părea inatacabilă. Dacă ușa blindată este suficient de adevărată ca să ne țină aici, atunci chestia aia este suficient de reală ca să ne facă rău!

– O să dispară.

Aparent fără să știe că urma să dispară și că toate eforturile lui n-aveau rost, costumul lui Hodgson se zbătea, se îndoia și se răsucea, pînă cînd se rostogoli într-o parte. M-am uitat din nou la vizorul întunecat și am avut impresia că din partea cealaltă a plexiglasului colorat mă privea cineva, nu doar o masă de viermi sau viespi, agitîndu-se prostește, ci o entitate coerentă, formidabilă, o conștiință răuvoitoare, la fel de curioasă în ceea ce mă privește pe cît de îngrozit de ea eram eu.

Nici vorbă de imaginație prea bogată.

Fusese ceva real și lipsit de ambiguitate, ca fiorul pe care l-aș fi simțit dacă aș fi ținut un cub de gheață pe ceafă.

– O să dispară, repetă Bobby și din spaima care i se simțea în glas mi-am dat seama că și el remarcase că-l privea cineva.

Nu mă încînta faptul că făptura din costumul lui Hodgson se afla la vreo treisprezece metri de noi. Nu m-aș fi simțit în siguranță nici dacă distanța ar fi fost de șaptezeci de kilometri și aș fi urmărit apariția spastică printr-un telescop.

Efectele pirotehnice își pierduseră cam o treime din putere.

Simțeam încă sub mînă ușa rece și tare.

În timp ce spectacolul de lumini se apropia de final, vizibilitatea scăzu, dar chiar și în bezna care se împrăștia lent am văzut chestia din costumul lui Hodgson rostogolindu-se într-o parte, zăcînd cu fața în jos pe podea, apoi străduindu-se să se ridice în genunchi.

Dacă interpretasem corect ceea ce zărisem prin vizor, sute sau chiar mii de creaturi individuale infestau costumul ermetic – o mulțime care se hrănea cu carne, alcătuind un cuib sau un stup. O colonie de albine ar fi acționat sub structura sofisticată a diviziunii muncii, ar fi menținut un grad ridicat de ordine socială și

ar fi colaborat pentru a supraviețui și a prospera. Dar, deși scheletul cercetătorului putea să alcătuiască o armătură, nu credeam că o colonie ar fi fost în stare să se aranjeze în formă de om și să funcționeze cu o asemenea superbă coordonare, avînd atîta putere ca să poată merge, urca trepte și conduce camioane.

Costumul lui Hudgson se ridică în picioare.

– Nasol, bombăni Bobby.

Sub palma întinsă, am simțit o vibrație scurtă în ușa blindată. Ceva mai ciudat decît o vibrație. Mai pronunțat. Un tremurat slab, ondulat. Ușa nu se mișcă, doar oțelul tresări preț de o secundă sau două, de parcă n-ar fi fost oțel, ci gelatină, dar redeveni solid – și neclintit – încă o dată.

Ceea ce se afla în costumul de astronaut se mișca precum un copil mic, nesigur de echilibrul său. Împingea piciorul stîng înainte, ezita, apoi îl trăgea și pe cel drept. Frecatul cizmelor pe podeaua sticloasă producea doar un sunet șoptit.

Piciorul stîng, piciorul drept.

Venea către noi.

Poate că rămăsese mai mult din Hodgson, nu numai scheletul. Poate colonia nu devorase complet omul, nici nu-l omorîse, ci doar pătrunsese în el, cuibărindu-se adînc în carnea și în oasele lui, în inimă, ficat și creier, stabilind o relație hidoasă de simbioză cu trupul acestuia, preluînd controlul sistemului său nervos, de la creier pînă la cea mai subțire fibră nervoasă.

În timp ce artificiile își schimbau culorile spre chihlimbariu, ocru-roșiatic, apoi spre roșu-aprins, costumul lui Hodgson împinse piciorul stîng înainte, ezită, apoi îl trase și pe cel drept. Cei doi pași ai lui Imhotep, inventați de Boris Karloff în 1932.

Sub mîna mea, ușa blindată tresări din nou și, subit, deveni *lipsită de consistență*.

Am gîfîit, surprins, în clipa în care o răcoare dureroasă, mai ascuțită decît un ac, îmi înțepă mîna dreaptă, de parcă aș fi cufundat-o în ceva considerabil mai rece decît apa înghețată. De la încheietură la vîrful degetelor, păream a fi totuna cu ușa blindată. Iar lumina din camera-ou scădea cu repeziciune. Vedeam că oțelul devenise semitransparent. În el, ca într-un bazin, se învîrteau încet

curenți circulari. Iar în substanța cenușie a capacului de seif se zărea umbra, mai puțin cenușie, a falangelor mele.

Speriat, mi-am tras mîna de pe ușă exact la timp, pentru că metalul își recăpătă consistența.

Mi-am amintit că ușa fusese la început vizibilă doar cînd o zăream cu coada ochiului, nu cînd o priveam direct. Căpătase substanță treptat, deci probabil că se dematerializa tot treptat, nu deodată.

Cred că Bobby remarcase ce se întîmpla, pentru că făcu un pas înapoi, de parcă oțelul se transformase subit într-un vîrtej ce putea să-l ducă din lumea asta în cea a uitării.

Dacă nu mi-aș fi retras mîna la timp, mi-ar fi fost sfîrtecată de la încheietură, lăsîndu-mă cu un ciot perfect tăiat. Dar ar fi țîșnit oare sînge din el? N-am chef să aflu răspunsul. Să rămînă o întrebare pentru vremurile viitoare.

De îndată ce îmi luasem mîna de pe ușă, a încetat să mai fie frig, dar gîfîiam încă și, între respirațiile convulsive, mă auzeam repetînd același cuvînt obscen, de parcă aș fi suferit de o formă definitivă a sindromului Tourette și urma să-mi petrec restul zilelor incapabil să mă abțin să strig acea unică obscenitate.

Avansînd prin lumina slabă, sîngerie și printre legiunile de umbre săltărețe, ca un astronaut întors de pe planeta Iad, Hodgson parcursese jumătate din distanța care fusese inițial între noi. Se afla la numai șapte metri, împingîndu-se fără încetare înainte, evident nesinchisindu-se de limbajul meu, mînat de o foame aproape la fel de palpabilă ca duhoarea de catran încins și de vegetație putredă, pe care o adusese ceva mai devreme vîntul ce apăruse din senin.

Frustrat, Bobby lovi ușa cu țeava puștii. Oțelul răsună ca un clopot.

Nu se ostenise să îndrepte arma către Hodgson. Era clar că ajunsese și el la concluzia că impactul alicelor asupra pereților încăperii ar fi energizat locul și ne-ar fi menținut în capcană încă mult timp.

Spectacolul de lumini se termină, iar asupra noastră se așternu bezna absolută.

Dacă mi-aș fi oprit bătăile furtunoase ale inimii și mi-aș fi ținut răsuflarea, poate că aș fi fost în stare să aud tîrșiitul slab al tălpilor cizmelor de cauciuc pe podeaua sticloasă, dar eu eram un om-orchestră. Probabil că n-aș fi detectat sunetul apropierii drăciei din costumul lui Hodgson nici dacă ar fi bătut în tobe.

În momentul în care fenomenul luminos din pereți încetase, mașinăria fantasmagorică se oprise și ea, fără îndoială, și, tot fără îndoială, și noi ne reîntorseserăm în realitate, iar drăcia din costumul lui Hodgson încetase să existe, la fel de subit cum apăruse...

Bobby lovi din nou ușa blindată cu pușca. De data asta nu răsună a clopot. Nota fusese joasă, mai puțin reverberantă ca înainte. Ca și cum ai fi lovit cu ciocanul o bucată mare de lemn.

Poate că ușa se schimba, în cadrul procesului de dematerializare, dar bloca totuși ieșirea. Nu puteam pleca pînă nu eram siguri că nu vom trece prin ea în timp ce se afla într-o stare de flux, cînd putea să ducă împreună cu ea, atunci cînd va dispărea definitiv, ceva molecule din trupurile noastre.

Mă întrebam ce se va întîmpla dacă făptura din costumul lui Hodgson mă va înhăța chiar cînd substanța va începe să se transforme. Din moment ce, pentru o clipă, mîna mea devenise una cu oțelul ușii blindate, poate că o parte a mea va deveni totuna cu costumul și cu entitatea ce se agita în acel costum. O întîlnire prea apropiată, prea personală ar fi putut să-mi distrugă sănătatea psihică în cazul în care, prin miracol, aș fi supraviețuit fără vătămări fizice.

Bezna se apăsa, lichidă, pe ochii mei deschiși, de parcă aș fi fost cufundat în apă. Deși mă străduiam să surprind cel mai slab semn al siluetei care se apropia, nu vedeam nimic, la fel cum nu văzusem în coridorul de lîngă încăperea unde găsisem șoarecii *veve*.

Inevitabil, mi-am amintit de răpitorul cu dinți ca de porumb, a cărui față o atinsesem în întuneric.

La fel ca atunci, am simțit o prezență în fața mea, și pe bună dreptate.

După toate cele întîmplate în această gară a Trenului Misterului, în această anticameră a iadului, nu mai aveam chef să pun sub semnul întrebării temerile mele, ca fiind produsul unei imaginații hiperactive. De data asta n-am mai încercat să dovedesc că bănuielile mele cele mai negre nu erau fără temei, pentru că știam că vîrful degetelor ar fi alunecat pe curba netedă a vizorului din plexiglas.

– *Chris!*

Am tresărit, înainte să-mi dau seama că vocea îi aparținea lui Bobby.

– Uită-te la ceas, îmi spuse el.

Ecranul se vedea chiar și în bezna aceea densă ca noroiul. Numerele verzi se schimbau, se mișcau înainte atît de iute, încît mai multe ore treceau într-o fracțiune de secundă. Literele care indicau ziua și luna alcătuiau o pată de abrevieri în continuă schimbare.

Timpul trecut făcea loc timpului prezent.

La naiba, habar n-aveam ce se întîmpla de fapt. Poate că nu înțelesesem nimic și poate că tot ceea ce văzusem nu avea nici o legătură cu un nod din urzeala timpului. Poate că o luaserăm razna, pentru că ne pusese cineva LSD în bere. Poate că eram acasă, în pat, dormeam și visam. Poate că susul era jos, înăuntru era afară, iar negrul – alb. Știu doar că ceea ce se întîmpla era *bine*, cu mult mai bine decît ar fi fost o îmbrățișare a drăciei din costumul lui Hodgson.

Dacă fuseserăm cu doi ani în trecut, iar acum ne îndreptam spre noaptea de aprilie în care începuse această bizară aventură, ar fi trebuit să simt ceva schimbări în mine – o vibrație în oase, o febră provocată de frecarea orelor ce zburau frenetic, un simțămînt că mă întorc la vîrsta mea reală. *Ceva*. Dar coborîrea cu un ascensor lent ar fi produs un efect fizic mai mare decît călătoria în viteză de-a lungul șinelor timpului.

Pe ceasul de la mîna mea, luna se opri brusc la „Apr". După o secundă, ziua și data înțepeniră, iar imediat după aceea, afișajul timpului înregistră un clar și stabil „3.58 a.m."

Eram acasă, dar fără Toto[1].

– Grozav! zise Bobby.

[1] Cățelul lui Dorothy, din *Vrăjitorul din Oz* (n.tr.)

– Mișto! l-am aprobat eu.

Întrebarea era: aveam cu noi un tovarăș de drum, un companion în costum ermetic, cu viermi în loc de față, ceva ce nu văzuse nici mătușa Em, nici altcineva din Kansas?

Logica ar fi cerut ca monstruozitatea aia să fi rămas în trecut.

Dar ar fi fost o prostie să crezi că logica se aplica în situația aceea unică.

Mi-am scos lanterna de sub centură.

Nu voiam s-o aprind.

Dar am aprins-o.

Creatura din costumul lui Hodgson nu se afla în fața mea, după cum mă temusem. O fulgerare rapidă a razei dovedi că eram doar eu și Bobby în porțiunea camerei-ou pe care o lumina lanterna.

Ușa blindată dispăruse. N-o vedeam nici dacă mă uitam direct la tunelul de ieșire, nici dacă trăgeam cu coada ochiului.

Se părea că încăperea devenise atît de sensibilă la lumină încît de îndată, generate de o singură rază de lanternă, vîrtejuri luminoase slabe începură să pulseze și să se rotească în podea, pereți și tavan.

Am stins imediat lanterna și am pus-o la cingătoare.

– Să mergem! l-am grăbit eu pe Bobby.

– Să mergem.

De îndată ce întunericul s-a așternut încă o dată, l-am auzit pe Bobby cățărîndu-se peste pragul înalt, pipăindu-și drumul prin tunelul scurt, de doar un metru și jumătate.

– Nu-i nimeni, mă anunță el.

M-am aplecat și l-am urmat în ceea ce fusese cîndva un sas.

N-am aprins lanterna decît cînd am ieșit din sas și am ajuns în coridor, de unde nici un strop de lumină nu putea să ajungă la materialul sticlos care căptușea camera-ou.

– Ți-am spus că o să dispară, zise Bobby.

– De ce m-am îndoit de spusele tale?

Nici unul din noi n-a mai scos vreo vorbă cît am străbătut cele trei etaje subterane ale clădirii și am urcat spre hangar. Am ajuns la jeepul care ne aștepta sub cerul de pe care norii șterseseră toate stelele.

15

Ne-am îndreptat spre sud-vest, traversînd Fort Wyvern şi Oraşul Mort, am trecut pe lîngă depozitul în care-l înfruntasem pe răpitor şi am stins farurile cînd ne-am apropiat de Santa Rosita, unde am coborît pe rampa de acces de-a lungul zăgazului. Apoi am luat-o pe albia uscată a rîului, fără să oprim la nici un stop din drum, ignorînd viteza limită afişată, avînd o puşcă încărcată şi o armă ascunsă în tocul de la umăr, pentru care nu aveam permis, cu un răcitor pentru gheaţă la picioare, încălcînd flagrant prin voiajul nostru Legea închiderii bazelor militare şi manifestînd numeroase atitudini incorecte din punct de vedere politic. Eram doi Clyde, fără nici o Bonnie.

Bobby lărgise gaura din gardul dinspre rîu atît de mult, încît am putut trece prin ea fără probleme. A parcat chiar lîngă baza militară. Am sărit amîndoi din jeep şi am coborît plasa de sîrmă, pe care o rulase şi o agăţase de partea de sus a gardului.

La o verificare atentă s-ar fi descoperit spărtura. Dar, de la o distanţă mai mare de cinci metri, nu se vedea nimic.

Nu voiam să se ştie că trecuserăm pe acolo. Fără nici o îndoială, urma să ne întoarcem curînd pe acelaşi drum şi aveam nevoie de un acces uşor.

Urmele de anvelope care duceau spre gard ne trădau, dar nu aveam cum să le ştergem repede şi eficient. Speram doar ca briza să se transforme în vînt şi să le înlăture.

În decurs de cîteva ore văzuserăm mai multe decît puteam prelucra, analiza şi folosi în problema noastră – lucruri pe care

doream din suflet să nu le fi văzut niciodată. Am fi preferat să nu mai intrăm în bază, dar datoria ne cerea să vizităm din nou acest cuibar de coşmaruri, pentru a-i găsi pe Jimmy Wing şi pe Orson.

Plecam pentru că ajunseserăm, pentru moment, într-o fundătură, nu ştiam unde să continuăm căutarea şi trebuia să stabilim o strategie. Şi-apoi era nevoie de mai multe persoane ca să scotocească prin cotloanele din Wyvern.

În plus, pînă-n zori mai era doar o oră şi nu-mi luasem cu mine pelerina Omului-Elefant, cu glugă şi voal.

Suburbanul, pe care răpitorul îl parcase lîngă gard, dispăruse. N-am fost surprins. Din fericire, memorasem numărul.

Bobby conduse către mormanul de alge şi lemne care se găsea la vreo douăzeci de metri de gard. Mi-am luat bicicleta pe care o ascunsesem acolo şi am pus-o în jeep.

În timp ce trecea cu farurile stinse prin tunelul de sub Autostrada 1, Bobby acceleră. Zgomotul motorului răsună ca un foc de baraj antiaerian, reflectat de zidurile din ciment.

Mi-am amintit de silueta misterioasă pe care o văzusem la venire, pe panta de vest a pasajului, şi tensiunea mi-a crescut – în loc să-mi scadă – pe măsură ce capătul îndepărtat devenea capătul apropiat. Cînd am ieşit în aer liber, m-am încordat, aşteptîndu-mă la un atac. Dar nu ne aştepta nimeni.

Nu scosesem o vorbă de cînd ieşiserăm din coridorul de lîngă camera-ou. Abia acum, Bobby spuse:

– Trenul Misterului.

– Exact.

– Nume de proiect de cercetare, nu?

– Conform ecusonului lui Leland Delacroix.

Am pescuit obiectul din buzunarul interior al jachetei, pipăindu-l prin întuneric şi gîndindu-mă la mortul înconjurat de fotografiile familiei sale, la verigheta din suportul pentru lumînări votive...

– Deci proiectul Trenul Misterului ne-a dăruit maimuţele, retrovirusul şi toţi mutanţii. Fauna care anunţă sfîrşitul lumii, a mămicii tale.

– Poate.

– Nu cred.

– De ce?

– A fost un geniu în genetica teoretică, nu?

– Mămica mea, ucenicul lui Dumnezeu.

– Proiectant de virus, creator de creaturi.

– Mici creaturi folositoare în medicină, viruși benigni, am specificat eu.

– Cu excepția unuia.

– Părinții tăi n-au fost în stare de așa ceva, i-am amintit eu.

– Hei, ar fi distrus lumea cu mult înaintea mămicii tale, dacă ar fi avut un pic de noroc, replică el, cu un ton de falsă mîndrie.

Părinții lui dețineau singurul ziar din comitat, *Moonlight Bay Gazette*, iar religia lor era politica și Dumnezeul lor era puterea. Oameni cu un plan, cu o încredere nelimitată în corectitudinea crezului lor. Bobby nu le împărtășea viziunea lor stranie despre o utopie, așa că ei îl dezmoșteniseră, cu zece ani în urmă. După opinia lor, utopia cere o uniformitate absolută a gîndurilor și a scopurilor, ca la albinele dintr-un stup.

– Poanta este, frățate, continuă el, că palatul ăla aiurit, cu ciudățeniile alea... Nu făceau cercetări biologice acolo.

– Hodgson purta un costum ermetic, nu pantaloni de tenis. Un veșmînt tipic, biosecurizat. Îl proteja ca să nu se infecteze cu ceva.

– Evident, mda. Dar chiar tu ai zis că locul n-a fost construit ca să se joace cu microbi.

– N-a fost construit pentru procedeele obișnuite de sterilizare, l-am aprobat eu. N-avea nici module de decontaminare, poate cu excepția sasului. Iar planul etajului nu seamănă cu cel al laboratoarelor biologice cu înaltă securitate.

– Casa aia de nebuni, lampa aia din lavă topită, nu era un laborator.

– Camera-ou.

– Spune-i cum vrei. N-a fost niciodată un laborator cu becuri Bunsen, mojaruri și cuști pline cu șoricei deștepți, cu cicatrice pe scalp de la operațiile pe creier. Știi ce era, frățate. Amîndoi știm.

– Mă gîndeam la subiectul ăsta.

– Era un mijloc de transport, zise Bobby.

– Transport să fie.

– Pompau energie în camera aia, probabil o grămadă, chiar și mai mult de atît, iar cînd a fost bine energizată, chestia aia l-a dus pe Hodgson undeva. Pe Hodgson și pe alți cîțiva. I-am auzit țipînd, cerînd ajutor.

– Unde i-a dus?

În loc să-mi răspundă, Bobby zise:

– *Carpe cerevisi*.

– Asta ce înseamnă?

– Ia berea.

Am luat o sticlă din răcitor și i-am dat-o, am ezitat, apoi am deschis o sticlă pentru mine.

– Nu-i bine să bei cînd conduci, i-am reamintit eu.

– E Apocalipsa. Nu mai există reguli.

După ce am sorbit îndelung, am comentat:

– Pun pariu că lui Dumnezeu îi place berea. Numai că El are șofer...

Pereții înalți de șapte metri ai zăgazului se ridicau în ambele părți. Cerul jos și fără stele părea tare ca fierul, apăsînd ca un capac de oală.

– Un mijloc de transport către ce direcție?

– Amintește-ți ceasul de mînă, îmi răspunse Bobby.

– Poate trebuie reparat.

– Și al meu o luase razna, mi-a reamintit el.

– Apropo, de cînd porți tu ceas?

– De cînd, pentru prima oară în viața mea, am simțit că timpul se scurge, răspunse el, referindu-se nu numai la faptul că e muritor, ci și la faptul că timpul se scurgea pentru noi toți, pentru întreaga lume, așa cum o cunoșteam noi. Omule, urăsc ceasurile, urăsc tot ce înseamnă ele. Mecanisme rele. Dar apoi am început să mă întreb ce oră este, deși nu-mi păsase niciodată de asta, și, dacă nu găsesc un ceas, devin nervos. Așa că acum port ceas, sînt ca restul lumii, nu-i o chestie nasoală?

– Absolut. Deci timpul o luase razna în camera-ou.

– Camera e o mașină a timpului.

– Nu putem să facem o asemenea presupunere.

– Eu pot.

– Călătoria în timp e imposibilă.

– Asta-i o atitudine medievală, fîrtate. Cuvîntul „imposibil" s-a folosit cîndva şi-n legătură cu avioanele, călătoria pe Lună, bomba nucleară, televiziunea şi surogatul de ou fără colesterol.

– De dragul discuţiei, să presupunem că-i posibilă.

– *Este* posibilă.

– Dacă-i vorba doar de călătorie în timp, atunci ce-i cu costumul etanş? Călătorii în timp vor să nu fie remarcaţi. Deci ar fi trebuit să se îmbrace altfel, cu excepţia cazului în care s-ar fi întors în 1980, la conferinţa Star Trek.

– Protecţie împotriva unei boli necunoscute, răspunse Bobby. Sau împotriva unei atmosfere cu mai puţin oxigen sau plină de poluanţi toxici.

– La o conferinţă Star Trek din 1980?

– Ştii şi tu că mergeau în viitor.

– Nu ştiu. Şi nu ştii nici tu.

– În viitor, insistă Bobby, care căpătase, din cauza berii, o încredere absolută în puterea lui de deducţie. Şi-au imaginat că au nevoie de protecţia costumelor de astronauţi pentru că... viitorul putea fi complet diferit. Lucru evident, de altfel.

Chiar fără sărutul lunii, o roşeaţă sidefată lumina albia rîului. Totuşi, noaptea de aprilie rămînea întunecată.

Prin secolul al XVII-lea, Thomas Fuller spusese că întotdeauna bezna-i mai adîncă exact înainte de ivirea zorilor. Şi, după trei sute de ani, avea încă dreptate, cu toate că murise de mult.

– Cît de departe în viitor? m-am întrebat eu, simţind din nou duhoarea aerului fierbinte, împuţit, care pătrunsese în camera-ou.

– Zece ani, un secol, un mileniu. Cui îi pasă? Nu contează cît de departe s-au dus, ceva i-a făcut praf.

Mi-am amintit vocile fantomatice, ca transmise prin radio, din încăperea ovoidală. Panica, strigătele de ajutor, ţipetele...

M-am cutremurat. Am mai tras o duşcă de bere şi am zis:

– Făptura... sau făpturile din costumul lui Hodgson...

– Sînt o parte a viitorului nostru.

– Nu există aşa ceva pe planeta asta.

– Încă nu.

– Dar erau atît de ciudate... Ar fi trebuit să se schimbe tot sistemul ecologic. Drastic.

– Dacă reuşeşti să găseşti un dinozaur, întreabă-l dacă-i posibil să se întîmple aşa ceva.

Îmi trecuse cheful de bere. Am scos sticla în afara jeepului, am întors-o cu fundul în sus şi am vărsat-o.

– Chiar dacă a existat o maşină a timpului, a fost demontată. Deci apariţia lui Hodgson din nimic, ivirea uşii blindate... tot ce ni s-a întîmplat... *Cum* de s-a întîmplat?

– A fost un efect rezidual.

– Efect rezidual...

– În totalitate.

– Dacă scoţi motorul din Ford, rupi dispozitivul de transmisie şi arunci bateria, îţi garantez eu că nici un efect rezidual n-o să facă maşina aia amărîtă să meargă vreodată pînă-n Vegas!

Uitîndu-se la albia rîului, vag luminoasă, de parcă ar fi fost cursul timpului pătrunzînd în viitorul nostru infinit de straniu, Bobby îmi zise:

– Au rupt o gaură în realitate. Poate că o asemenea gaură nu se repară de la sine.

– Ce vrea să însemne asta?

– Ceea ce înseamnă.

– Eşti criptic.

– Scriptic.

Poate că voia să spună că explicaţia sa era criptică, dar măcar stabilea un concept de la care puteam porni, o idee familiară, care ne împiedica să înnebunim.

Sau poate îşi bătea joc de tendinţa mea – căpătată de la poezia în care mă iniţiase tatăl meu – de a presupune că toată lumea se exprimă în metafore şi că lumea e mai complexă decît pare.

Nu i-am oferit satisfacţia de a-l întreba ce-a vrut să spună.

– Şi nu ştiau de efectul rezidual?

– Cine? Vrăjitorii cu creiere mari care conduceau proiectul?

– Îhî. Indivizii care au construit maşina, care au demontat-o. Dacă există un efect rezidual, atunci indivizii ar fi dărîmat pereţii,

ar fi umplut ruinele cu sute de tone de beton. N-ar fi plecat, pur și simplu, lăsînd niște idioți ca noi să-l găsească.

– Poate că efectul nu se manifestase pînă la plecarea lor.

– Sau poate noi am avut halucinații.

– Amîndoi?

– S-a mai întîmplat.

– Halucinații identice?

N-am găsit un răspuns potrivit. După un timp, am zis:

– Dacă Trenul Misterului era un proiect pentru călătoria în timp, atunci n-are nici o legătură cu munca mamei mele.

– Și ce-i cu asta?

– Dacă n-are legătură cu mama, atunci de ce mi-a lăsat cineva șapca în camera-ou? De ce mi-a lăsat fotografia ei în sas, în altă noapte? De ce a pus cineva ecusonul lui Leland Delacroix sub ștergătorul mașinii în noaptea asta și ne-a trimis acolo?

– Ești o adevărată mașină de pus întrebări.

Își termină berea Heineken. Am pus sticlele goale în răcitor.

– Poate că nu știm nici jumătate din cîte credem că știm, zise Bobby.

– De exemplu?

– Poate că lucrurile au mers rău în Wyvern numai în laboratoarele de inginerie genetică și poate că teoriile mamei tale ne-au dus la rahatul în care am intrat, așa cum am crezut pînă acum. Sau poate că nu-i așa.

– Crezi că mama n-a distrus lumea?

– Sîntem siguri că a dat o mînă de ajutor, fîrtate. N-am spus că mămica ta a fost un nimeni!

– *Gracias.*

– Pe de altă parte, poate că a contribuit doar în parte la povestea asta, poate că doar în mică parte...

După ce tatăl meu a murit, cu o lună în urmă – un cancer despre care acum bănuiesc că nu a avut o cauză naturală –, am găsit o relatare, scrisă de mîna sa, despre originea lui Orson, despre experimentele de mărire a inteligenței și despre retrovirusul care scăpase din laborator.

– Ai citit ce-a scris tati.

– Probabil că nu cunoștea toată povestea.

– El și mami nu aveau secrete unul față de celălalt.

– Mda, sigur, un singur suflet în două trupuri.

– Exact! am replicat eu, supărat de sarcasmul lui.

Se uită la mine, tresări, apoi își îndreptă atenția spre albia rîului, din fața sa.

– Scuze, Chris. Ai dreptate. Părinții tăi n-au fost ca ai mei. Erau... deosebiți. Cînd eram copii, mi-am dorit să nu fi fost doar prieteni. Să fi fost frați, ca să locuiesc cu părinții tăi.

– Dar *sîntem* frați, Bobby.

A dat din cap.

– Într-un fel mai important decît sîngele, am adăugat eu.

– Lasă-mă cu dulcegăriile astea!

– Iartă-mă, dar am mîncat prea mult zahăr în ultima vreme.

Existau adevăruri despre care nu am discutat niciodată cu Bobby, pentru că nu găseam cuvinte potrivite pentru a le descrie. Și pentru că vorbele le-ar fi diminuat puterea. Unul dintre aceste adevăruri este profunzimea și natura sacră a prieteniei noastre.

– Voiam să spun că se poate ca mămica ta să nu fi cunoscut toată povestea. Să nu fi știut de proiectul Trenul Misterului, care s-ar putea să fi fost la fel sau chiar mai vinovat decît ea pentru cele întîmplate.

– Agreabilă idee! Dar ce s-a întîmplat?

– Nu-s Einstein, fîrtate. Mi-am stors complet creierul.

Porni motorul și conduse în josul rîului, lăsînd farurile stinse.

– Cred că știu ce poate fi Cap-Mare, am zis eu.

– Luminează-mă și pe mine!

– Face parte din a doua ceată.

Prima ceată fugise din laboratorul din Wyvern în noaptea aceea groaznică, de acum doi ani. Maimuțele reușiseră să scape de toate tentativele de a fi găsite și omorîte. Disperați să le găsească înainte ca numărul lor să crească dramatic, savanții eliberaseră o a doua ceată, care trebuia să o caute pe prima. Crezuseră că e nevoie de o maimuță pentru a găsi o maimuță.

Fiecare individ din a doua ceată avea un transmițător implantat chirurgical, ca să poată fi urmărit, și, după găsirea membrilor primei

cete, lichidat împreună cu aceştia. Deşi animalele n-ar fi trebuit să ştie care fusese scopul intervenţiei chirurgicale, după ce au ajuns afară şi-au muşcat una alteia transmiţătoarele, eliberîndu-se.

– Crezi că e o maimuţă? a întrebat Bobby, neîncrezător.

– O maimuţă reproiectată complet. Poate că nu-i în întregime rhesus, poate are şi ceva dintr-un babuin.

– Poate dintr-un crocodil, mormăi Bobby. Credeam că a doua ceată fusese ceva mai bine fabricată decît prima. Mai puţin violent.

– Şi?

– Cap-Mare nu seamănă a pisoi. Chestia asta a fost proiectată pentru cîmpurile de luptă.

– Nu ne-a atacat.

– Doar pentru că-i suficient de deştept ca să ştie ce-i poate face o puşcă.

În faţă se vedea rampa pe care coborîsem cu bicicleta mai devreme, în aceeaşi noapte, cu Orson alergînd alături de mine. Bobby coti spre ea.

Amintindu-mi de animalul trist de pe acoperişul bungalow-ului şi de felul în care îşi ascunsese faţa în spatele braţelor încrucişate, am zis:

– Nu cred că-i un ucigaş.

– Da, dinţii ăia îi folosesc la deschiderea conservelor cu şuncă!

– Orson are dinţi mai ascuţiţi şi nu-i un ucigaş.

– Oh, da, m-ai convins, hai să-l invităm pe Cap-Mare la o petrecere în pijama! O să umplem nişte castroane mari cu floricele de porumb, o să comandăm o pizza, o să ne punem unul altuia părul pe moaţe şi o să pălăvrăgim despre băieţi.

– Eşti tîmpit.

– Acum un minut eram fraţi.

– Asta a fost atunci.

Bobby conduse maşina pe rampă, pînă la capătul parapetului, între pancartele care atrăgeau atenţia asupra pericolului prezentat de rîu în perioada furtunilor, apoi parcurse fîşia stearpă de pămînt pînă ajunse în stradă, unde, în cele din urmă, aprinse farurile. Se îndreptă spre casa lui Lilly Wing.

– Cred că eu şi Pia vom fi împreună din nou, zise Bobby, referindu-se la Pia Klick, artista şi dragostea vieţii lui, care credea că-i reîncarnarea lui Kaha Huna, zeiţa surfingului.

– Ea spune că Waimea e casa ei, i-am reamintit eu.

– O să fac o vrajă.

Mama Glie se grăbea să ne rotească spre zori, dar străzile din Moonlight Bay erau atît de pustii şi de tăcute, că puteai să-ţi imaginezi uşor că acolo locuiau, la fel ca în Oraşul Mort, numai fantome şi cadavre.

– Vrajă? Acum te ocupi şi de *voodoo*? l-am întrebat pe Bobby.

– O vrajă freudiană.

– Pia este prea deşteaptă ca s-o dai gata cu aşa ceva, i-am prezis eu.

Cu toate că se comportase ciudat în ultimii trei ani, de cînd se dusese în Hawaii ca să se regăsească, Pia nu era proastă. Înainte ca Bobby s-o cunoască, Pia absolvise UCLA, *summa cum laude*. Pe vremea aceea, picturile ei exagerat de realiste se vindeau pe bani buni, iar textele pe care le publicase în revistele de artă erau pline de sensibilitate şi minunat scrise.

– O să-i povestesc despre noua mea planşă pentru tandem.

– Aha. Asta presupunînd că există o *wahină*, cu care surfezi...

– Ai nevoie de o transfuzie, fîrtate, Pia nu poate fi manipulată chiar aşa! Vreau să-i spun că am o planşă pentru tandem şi că-s gata, indiferent unde-i ea.

Din moment ce meditaţiile o conduseseră pe Pia la revelaţia că este reîncarnarea lui Kaha Huna, fata ajunsese la concluzia că ar fi o blasfemie să aibă relaţii carnale cu vreun muritor, ceea ce însemna că intenţiona să-şi petreacă restul vieţii în celibat. Acest lucru îl demoralizase pe Bobby.

O rază de speranţă se ivise atunci cînd Pia avusese o altă revelaţie, anume că Bobby este reîncarnarea lui Kahuna, zeul hawaiian al surfului. Creaţie a surfiştilor moderni, legenda lui Kahuna se bazează pe viaţa unui vraci, care n-a fost mai divin decît pedichiuristul din localitatea noastră. Nu conta, Pia spunea că Bobby, fiind Kahuna, era singurul om de pe Pămînt cu care putea

face dragoste – numai că, pentru asta, amicul meu trebuia să-şi recunoască adevărata natură nemuritoare şi să-şi accepte soarta.

O nouă problemă apăruse atunci cînd, fie din mîndria de a fi simplul muritor Bobby Halloway, fie din pură încăpăţînare – chestie în care bătea orice record –, Bobby refuzase să accepte că-l întrupa pe singurul şi adevăratul zeu al surfului.

În comparaţie cu dificultăţile acestei poveşti moderne de dragoste, problemele pe care le avuseseră Romeo şi Julieta păreau ridicole.

– Prin urmare ai de gînd să accepţi că eşti Kahuna, am comentat eu, în timp ce mergeam pe străzile străjuite de pini, spre colinele mai înalte ale oraşului.

– Nu, o s-o fac pe misteriosul. N-o să spun că *nu* sînt Kahuna. O chestie mişto. O să fiu enigmatic cînd o să pună problema şi o s-o las să creadă ce vrea.

– Nu-i suficient de bine.

– Mai există ceva. O să-i povestesc despre visul în care am văzut-o într-un *holoku* minunat, din mătase aurie şi albastră, levitînd pe deasupra unor valuri sticloase, de trei metri. Iar în vis îmi spunea *papa he'e nalu*, chestie care în hawaiiană înseamnă planşă pentru surf.

Ajunseserăm într-o zonă rezidenţială, la două cvartale spre sud de Ocean Avenue, strada principală a oraşului, care era îndreptată în direcţia est-vest, cînd o maşină coti în intersecţia din faţa noastră, apropiindu-se de noi. Un Chevrolet Sedan ultimul tip, bej sau alb, cu număr de California.

Am închis ochii, ca să mă protejez de lumina farurilor. Am vrut să mă ghemuiesc sau să mă las într-o parte pe scaun, ca să-mi apăr faţa, dar aş fi atras atenţia asupra mea, lucru pe care aş mai fi reuşit să-l fac doar dacă mi-aş fi pus pe cap o pungă de hîrtie.

În timp ce Chevrolet-ul trecea pe lîngă noi, iar farurile lui nu mai reprezentau un pericol pentru mine, am deschis ochii şi am văzut doi oameni în faţă şi unul în spate. Tipi solizi, îmbrăcaţi în negru, lipsiţi de expresivitate ca nişte napi, manifestînd interes faţă de noi. Ochii lor, luaţi din noaptea-morţilor-vii, erau reci, calmi şi deranjant de curioşi.

Nu ştiu din ce motiv, m-am gîndit la silueta din umbră, pe care o văzusem pe panta contrafortului, deasupra tunelului de sub Autostrada 1.

După ce am trecut de maşină, Bobby zise:

– Muşchii legii.

– Profesionişti ai necazurilor, l-am aprobat eu.

– Ar fi putut să-şi scrie meseria pe frunte.

Urmărindu-i în oglinda laterală cum se îndepărtează, am comentat:

– Nu păreau să umble după noi. Mă întreb pe cine caută.

– Poate pe Elvis.

Chevrolet-ul n-a întors, ca să ne urmărească, aşa că am revenit la discuţia anterioară.

– Deci o să-i spui Piei că în visul tău zbura peste valuri şi spunea „*papa he'e nalu*".

– Da. În vis, îmi spunea să fac rost de o planşă pentru tandem, ca să facem surf împreună. Am crezut că-i ceva profetic, aşa că am făcut rost de planşă şi sînt gata.

– Ce aiureală! l-am criticat eu, prietenește.

– E purul adevăr. Am avut visul ăsta.

– Nu cred.

– De fapt, l-am avut trei nopţi la rînd, ceea ce m-a uluit un pic. O să-i povestesc toate astea şi o s-o las să interpreteze visul cum vrea.

– N-o să recunoşti că eşti Kahuna, ca să fii misterios, dar o să pretinzi că beneficiezi de o charismă divină!

Păru şocat. Opri la un stop, după ce le ignorase pe toate cele anterioare, şi îmi zise:

– E adevărat. Doar nu crezi că mint?

Cînd e vorba de charismă, nu-l bate nimeni pe Bobby. Chestia curge din el în asemenea cantitate încît, practic, se scaldă în ea!

– Fîrtate, am spus eu, ai atîta charismă încît, dacă ai vrea să întemeiezi un cult al sinuciderii, mii de oameni s-ar oferi să sară din vîrful muntelui odată cu tine.

– Da? exclamă el, încîntat. Nu-ţi baţi joc de mine?

– Nu-mi bat joc, l-am asigurat eu.

– *Mahalo.*

– Cu plăcere. Dar am o întrebare.

În timp ce accelera, zise:

– Întreabă-mă.

– De ce nu-i spui Piei că ai decis că eşti Kahuna?

– Nu pot s-o mint. *O iubesc.*

– E o minciună inofensivă.

– Tu o minţi pe Sasha?

– Nu.

– Ea te minte?

– Ea nu minte pe nimeni.

– Între un bărbat şi o femeie care se iubesc, nici o minciună nu-i măruntă sau inofensivă.

– Mă surprinzi.

– Cu înţelepciunea mea?

– Cu inima ta mălăiaţă, de ursuleţ din pluş.

– Dacă mă strîngi tare, o să cînt *Feelings.*

– Te cred pe cuvînt.

Ne aflam la cîteva doar cvartale de casa lui Lilly Wing.

– Mergi prin spate, pe alee, l-am îndrumat eu.

N-aş fi fost surprins dacă am fi găsit o maşină de patrulare a poliţiei sau un Sedan fără semne distinctive, plin cu bărbaţi cu ochi de granit, care ne aşteptau, dar aleea era pustie. Ford-ul Explorer al Sashei Goodall stătea în faţa uşii garajului lui Lilly. Bobby parcă în spatele lui.

Dincolo de parapetul eucaliptilor gigantici, canionul sălbatic ce ducea spre est zăcea într-o beznă netulburată. Fără lampa lunii, acolo putea să fie orice: un abis fără fund, nu un simplu canion, o mare întunecată, capătul pămîntului sau o infinitate larg deschisă.

Cînd am ieşit din jeep, mi l-am amintit pe Orson cum investigase tufişurile de la marginea canionului, căutîndu-l grăbit pe Jimmy. Lătratul său plin de aţiţare cînd găsise urma. Dedicarea sa rapidă şi devotată vînătorii.

Doar cu cîteva ore mai devreme. Dar cu ere în urmă.

Timpul părea dezarticulat chiar şi aici, departe de pereţii camerei-ou.

Cînd m-am gîndit la Orson, am simţit o gheară rece în jurul inimii şi, pentru un moment, n-am putut respira.

Mi-am amintit cum aşteptam, alături de tatăl meu, la lumina luminărilor, în morga de la Mercy Hospital, cu doi ani în urmă, în ianuarie. Aşteptam alături de cadavrul mamei mele dricul care urma s-o ducă la Kirk's Funeral Home, simţind că trupul meu se rupsese ireparabil prin pierderea ei, aproape îngrozit să mă mişc sau să vorbesc, să nu mă sfărîm ca o figurină din ceramică izbită cu ciocanul. Şi de camera de spital a tatălui meu, cu doar o lună în urmă. De teribila noapte în care a murit, cînd i-am ţinut mîna într-a mea, aplecîndu-mă peste pat ca să-i aud ultimele cuvinte, şoptite: „Să nu-ţi fie teamă de nimic, Chris, să nu-ţi fie teamă de nimic", apoi mîna i-a devenit ţeapănă. I-am sărutat fruntea, obrazul aspru. Pentru că existenţa mea e un miracol, de vreme ce sînt sănătos şi întreg, în ciuda XP-ului, la vîrsta de douăzeci şi opt de ani, cred în miracole, în realitatea lor şi în nevoia noastră de miracole, aşa că îi strînsesem mîna tatălui meu, îi sărutasem obrajii acoperiţi de barbă, încă fierbinţi din cauza febrei, aşteptînd un miracol, fără a cere vreunul. Dumnezeu să mă ajute, dar mă aşteptasem ca tata să facă pe Lazăr cu mine, pentru că durerea de a-l pierde era prea mare, lumea incredibil de aspră şi de rece fără el şi nu speram că pot rezista de unul singur şi, deşi am fost binecuvîntat cu multe miracole în viaţa mea, tînjeam după încă unul. M-am rugat la Dumnezeu, I-am cerşit, m-am tîrguit cu El, dar există o logică în ordinea naturală a lucrurilor, care-i mai importantă decît dorinţele noastre şi, în cele din urmă, a trebuit să accept această logică, aşa amară cum mi s-a părut atunci, şi, fără voie, am dat drumul mîinii fără de viaţă a tatălui meu.

Iar acum stăteam fără suflare pe alee, cuprins de teama că voi fi silit să-i supravieţuiesc lui Orson, fratele meu, acel suflet deosebit şi preţios, care era mai mult decît mine un outsider în lumea asta. Dacă trebuia să moară singur, fără mîna unui prieten care să-l sprijine, fără o voce tristă care să-i spună că fusese iubit, aş fi fost bîntuit pentru veşnicie de gîndul la suferinţa şi disperarea lui solitare.

– Firtate, zise Bobby, punînd o mînă pe umărul meu și strîngîndu-mă ușor, o să fie totul bine.

Nu scosesem o vorbă, dar Bobby părea că știe ce temeri mă cuprinseseră, în timp ce priveam bezna dușmănoasă a canionului de dincolo de eucalipți.

Respirația îmi reveni de îndată și, odată cu ea, o speranță periculoasă, una dintre acele izbucniri de speranță care-ți pot zdrobi inima dacă rămîn neîmplinite, o speranță care era, de fapt, o *convingere* nebunească și nerealistă, pe care nu aveam dreptul s-o nutresc acum, la sfîrșitul lumii: îi vom găsi pe Jimmy Wing și pe Orson, neatinși, în viață, iar cei care au vrut să le facă rău vor putrezi în iad!

16

În timp ce treceam prin poarta de lemn, apoi de-a lungul aleii înguste de cărămizi, ajungînd în curtea din spate, unde aroma de iasomie era densă ca tămîia, mă întrebam cum să-i transmit lui Lilly Wing măcar o mică parte din noua mea credință că fiul ei va fi descoperit în viață și nevătămat. Aveam puține argumente în favoarea unei concluzii atît de optimiste. De fapt, dacă i-aș fi povestit doar o parte din ceea ce văzuserăm eu și Bobby în Fort Wyvern, Lilly și-ar fi pierdut orice speranță.

În fața bungalow-ului gen Cape Cod fuseseră aprinse becuri puternice. Dar, în așteptarea întoarcerii mele, la fereastra din spate a bucătăriei pîlpîia slab o luminare.

Sasha ne aștepta la capătul de sus al scării. Probabil că fusese în bucătărie și auzise jeepul parcînd lîngă garaj.

Imaginea mea despre Sasha – și pe care o port mereu cu mine – este idealizată, dar, de fiecare dată cînd o revăd, după o absență, pare mai frumoasă decît arată în amintirea mea. Deși vederea mi se adaptase la întuneric, lumina slabă nu-mi permitea să văd cenușiul deschis al ochilor ei, umbra de mahon al părului sau lucirea pielii ei, acoperită vag de pistrui. Oricum, e strălucitoare.

Ne-am îmbrățișat, iar ea a șoptit:

– Salut, Omule-de-Zăpadă!

– Salut.

– Jimmy?

– Încă nu, am răspuns, tot în șoaptă. A dispărut și Orson.

– În Wyvern?

– Îhî.

Sasha mă sărută pe obraz şi încercă să mă liniştească:

– Nu-i doar suflet bun şi o coadă jucăuşă. E deştept. Poate să-şi poarte singur de grijă.

– O să ne întoarcem după ei.

– Foarte bine, şi o să vin cu voi.

Frumuseţea Sashei nu e – sau nu e în primul rînd – fizică. Pe chip eu îi văd şi înţelepciunea, compasiunea, curajul, strălucirea veşnică. Cealaltă frumuseţe, frumuseţea spirituală – care-i cea mai profundă calitate a ei – mă sprijină în vremuri de teamă şi disperare, aşa cum alte calităţi ajută un preot să îndure martiriul din partea unui tiran. Nu văd nici o blasfemie dacă pun semnul egalităţii între bunăvoinţa Sashei şi mila lui Dumnezeu, pentru că una este reflectarea celeilalte. Dragostea fără egoism pe care o oferim celorlalţi şi, la nevoie, chiar sacrificîndu-ne pentru ei – Sasha şi-ar da-o pentru mine, iar eu mi-aş da-o pentru ea – este dovada că omul nu-i un animal egoist, că purtăm în noi scînteia divină şi, dacă vrem s-o recunoaştem, vieţile noastre vor avea demnitate, înţeles, speranţă. La Sasha, această scînteie străluceşte, e o lumină care mă vindecă în loc să mă rănească.

Cînd îl văzu pe Bobby, care ţinea puşca în mînă, îi şopti:

– Mai bine las-o aici. Lilly e şocată.

– Şi eu, murmură Bobby.

Puse puşca pe balustrada porticului. Revolverul Smith & Wesson se afla sub centură, ascuns de cămaşa hawaiiană.

Sasha purta blugi, un pulover şi o jachetă largă, din doc. Cînd am îmbrăţişat-o, am simţit că avea un pistol, într-un toc prins de umăr.

Eu aveam Glock-ul de 9 milimetri.

Dacă retrovirusul care modifica genele, proiectat de mama mea, ar fi fost vulnerabil la gloanţe, i-am fi venit de hac, sfîrşitul lumii ar fi fost înlăturat şi noi ne-am fi dus să petrecem pe plajă.

– Poliţia? am întrebat-o eu pe Sasha.

– A fost. A plecat.

– Manuel?

Mă referisem la Manuel Ramirez, actualul şef al poliţiei, care îmi fusese prieten înainte să fie cooptat în gaşca de la Wyvern.

– Îhî. Cînd a văzut că intru în casă, arăta de parcă tocmai elimina o piatră de la rinichi.

Sasha ne conduse în bucătărie, unde domnea o asemenea tăcere încît, prin comparaţie, paşii noştri răsunau puternic şi grosolan, ca un dans în saboţi într-o biserică. Îngrijorarea lui Lilly arunca un giulgiu peste casa ei modestă, tangibil ca un linţoliu de catifea peste un coşciug, de parcă Jimmy fusese deja găsit mort.

Din respect pentru starea mea, singura lumină venea de la ceasul digital de pe cuptor, de la flacăra albastră de gaz de sub ibric şi de la o pereche de lumînări groase, galbene. Lumînările, puse în farfurii albe pe masă, emanau o aromă de vanilie, ce părea nepotrivit de festivă pentru locul acela întunecos şi pentru gravitaţia situaţiei.

Masa se afla în apropierea ferestrei, lăsînd loc liber pentru trei scaune. Îmbrăcată tot în blugii şi cămaşa de flanelă pe care le purtase mai devreme, Lilly stătea pe scaunul din faţa mea.

Bobby rămase lîngă uşă, privind în curte, iar Sasha se duse la plită, să verifice ibricul.

Am tras un scaun şi m-am aşezat în faţa lui Lilly. Lumînările din farfurii stăteau între noi. Le-am tras într-o parte.

Lilly stătea aplecată, cu mîinile pe tăblia mesei.

– Bursucule, i-am zis eu.

Încruntată, cu ochii îngustaţi şi cu buzele strînse, femeia îşi privea mîinile încordate cu o asemenea atenţie, încît părea că încearcă să citească soarta copilului ei în încheieturile ascuţite ale degetelor, în forma oaselor, a venelor şi a pistruilor, de parcă mîinile ar fi fost cărţi de tarot sau beţe pentru *I Ching*.

– N-o să renunţ, i-am promis eu.

După felul în care intrasem, îşi dăduse seama că nu-i găsisem fiul, dar nu voia să recunoască.

– Trebuie să ne regrupăm, să căutăm ajutoare, apoi ne vom întoarce şi-l vom găsi.

În cele din urmă, ridică ochii şi mă privi. Noaptea aceea o îmbătrînise, fără pic de milă. Chiar la lumina pîlpîitoare a lumînărilor

arăta scofîlcită, istovită, de parcă ar fi îndurat mulți ani de chinuri, nu doar cîteva ore. Printr-un truc al luminii, părul ei blond părea cărunt. Ochii ei albaștri, cîndva atît de strălucitori și de plini de viață, erau acum întunecați de tristețe, teamă și furie.

– Telefonul meu nu funcționează, zise Lilly, cu o voce liniștită, lipsită de emoție, comportarea ei calmă fiind dezmințită însă de emoția puternică din ochi.

– Telefonul tău?

În prima clipă am crezut că-și pierduse mințile, din cauza grijii.

– După ce polițiștii au plecat, am sunat-o pe mama. S-a recăsătorit după ce a murit tata. La trei ani după aceea. Locuiește în San Diego. N-am putut vorbi cu ea. O operatoare a intrat pe fir. A zis că nu se pot efectua apeluri interurbane. Temporar. Au căzut liniile. Mințea.

Am fost șocat de modelul necaracteristic al discursului ei: propoziții trunchiate, cadențate. Părea că vorbește doar concentrîndu-se asupra unui grup mic de cuvinte, asupra unor bucăți succinte de informație, ca și cum s-ar fi temut că, de-ar fi spus o propoziție mai lungă, vocea i s-ar fi întrerupt și ar fi dezvăluit ce simțea, reducînd exprimarea la lacrimi incontrolabile și la incoerență.

– De unde știi că operatoarea mințea? am întrebat-o eu, după ce a tăcut.

– Nu era o operatoare adevărată. Poți să-ți dai seama. Nu folosea jargonul potrivit. Nu avea glasul potrivit. Tonul vocii. Atitudinea. Toate operatoarele par la fel. Sînt antrenate. Asta era falsă.

Mișcarea ochilor ei urmărea ritmul vorbirii. Se uită la mine de mai multe ori, dar de fiecare dată își mută repede privirea în altă parte. O privire încărcată de vină și de eșec. Cred că nu se putea uita la mine pentru că îi înșelasem așteptările. După ce-și îndepărtase atenția de la mîini, nu se putea concentra asupra vreunui lucru mai mult de o secundă, două, poate și pentru că orice obiect sau suprafață din bucătărie îi aducea aminte de Jimmy, amintiri care i-ar fi spulberat stăpînirea de sine, dacă ar fi îndrăznit să se lase cuprinsă de ele.

– Așa că am încercat o convorbire locală. Cu mama lui Ben. Mama răposatului meu soț. Bunica lui Jimmy. Locuiește în partea cealaltă a orașului. N-am avut ton. Acum telefonul e mort. Nu mai am telefon.

Din celălalt capăt al bucătăriei se auzi clinchet de porțelan, apoi zăngănit de linguriță. Sasha căuta prin sertarul dulapului.

– Nici polițiștii nu erau polițiști, zise Lilly. Arătau ca niște polițiști. Uniforme. Insigne. Pistoale. Oameni pe care i-am cunoscut toată viața. Manuel. Individul arăta ca Manuel. Dar nu se purta deloc ca Manuel.

– Prin ce se deosebeau?

– Au pus puține întrebări. Au mîzgălit ceva într-un carnețel. Au luat un mulaj al urmei de pas. De sub fereastra lui Jimmy. Au căutat amprente. Dar nu peste tot unde ar fi putut fi. Nu căutau cu adevărat. N-au găsit nici măcar cioara.

– Care cioară?

– Nu le păsa, continuă ea, de parcă nu-mi auzise întrebarea și se străduia doar să înțeleagă indiferența indivizilor. Lou, socrul meu, fusese polițist. Era deștept. Îi păsa. Ce legătură avea el cu ăștia? Fusese un polițist bun. Un om amabil. Îți dădeai seama că-i pasă de ceilalți. Nu ca... *aia*.

M-am întors spre Sasha, să mă lămurească în privința ciorii și a lui Louis Wing. Îmi făcu un semn din cap, pe care l-am interpretat că înțelesese despre ce-i vorba și că o să-mi explice mai tîrziu dacă Lilly, în zăpăceala ei, n-o să mă lămurească.

Jucînd rolul avocatului diavolului, i-am spus lui Lilly:

– Polițiștii trebuie să fie detașați, impersonali, ca să-și facă treaba cum se cuvine.

– Nu-i asta. Îl căutau pe Jimmy. Investigau. Se străduiau. Cred că voiau să-l găsească. Dar... voiau să mă dirijeze.

– Să te dirijeze?

– Au zis să nu vorbesc. Nimănui. Douăzeci și patru de ore. Dacă vorbesc, încurc investigațiile. Răpirile de copii sperie publicul. Produc panică. Telefoanele de la poliție sună tot timpul. Polițiștii își pierd timpul calmînd lumea. Nu se pot ocupa de găsirea lui

Jimmy. Rahat! Nu-s proastă. Sînt dată peste cap, sînt şocată... dar nu-s proastă!

Aproape că-şi pierdu stăpînirea de sine, trase adînc aer în piept, apoi încheie cu aceeaşi voce controlată, inexpresivă:

– Voiau să tac. Să tac douăzeci şi patru de ore. Şi nu ştiu de ce.

Înţelegeam motivul pentru care Manuel dorise ca ea să tacă. Avea nevoie de timp ca să-şi dea seama dacă-i o crimă obişnuită sau avea legătură cu evenimentele din Wyvern, pentru că trebuia să le ascundă pe cele din a doua categorie. Chiar în clipa asta spera că răpitorul era un sociopat obişnuit, un pedofil sau adeptul unui cult satanic. Sau cineva care o ura pe Lilly. Dar făptaşul putea fi unul dintre cei care se transformau, un om al cărui ADN fusese modificat de infecţia agresivă a retrovirusului şi a cărui stare mintală se deteriora, al cărui sentiment de omenie se dizolva în acidul unor nevoi complet străine, al unor impulsuri mai întunecate şi mai bizare decît cele mai rele dorinţe bestiale. Sau poate că exista vreo altă legătură cu Wyvern, pentru că în zilele astea multe dintre lucrurile care merg prost în Moonlight Bay îşi au sursa în subteranele bîntuite de dincolo de gardul din plasă şi sîrmă ghimpată.

Dacă individul care-l răpise pe Jimmy se transforma, n-ar fi fost judecat niciodată. Dacă ar fi fost capturat, ar fi fost dus în laboratoarele pentru cercetări genetice ascunse în adîncurile bazei militare, dacă acestea ar funcţiona încă, după cum bănuiam noi. Sau ar fi fost transportat într-o instalaţie similară, la fel de secretă, din alt loc, pentru a fi studiat şi testat, într-o încercare disperată de a găsi un remediu. În acest caz, Lilly ar fi fost obligată să accepte o poveste inventată de oficialităţi, referitoare la ce i se întîmplase fiului ei. Dacă nu putea fi convinsă, dacă nu putea fi ameninţată, atunci va fi omorîtă sau expediată urgent la Secţia de psihiatrie din Spitalul Milosteniei, în numele siguranţei naţionale şi al binelui public, deşi, de fapt, ar fi fost sacrificată pentru a proteja eminenţele politice care ne vîriseră într-un asemenea rahat.

Sasha veni la masă cu o ceaşcă de ceai, pe care o puse în faţa lui Lilly. Pe farfurie se vedea o felie de lămîie. Aşeză alături o ceaşcă şi un set pentru zahăr şi frişcă, toate din acelaşi serviciu de porţelan. Şi o linguriţă de argint pentru zahăr.

În loc să ne readucă la realitate, aceste amănunte domestice dădeau un aspect de vis situaţiei. Dacă Alice, Iepuraşul Alb şi Pălărierul Nebun ni s-ar fi alăturat la masă, n-aş fi fost surprins.

După cît se părea, Lilly ceruse ceai, dar acum, cînd ceaşca se afla în faţa ei, nu-l băga în seamă. Emoţiile, pînă atunci ţinute în frîu, creşteau atît de vizibil în intensitate, că nu putea să se mai stăpînească prea mult timp, cu toate că, pentru moment, continua să vorbească, la fel de inexpresiv:

– Telefonu-i mort. Bine. Ce-ar fi să mă duc cu maşina pînă la soacra mea? Să-i spun despre Jimmy. Voi fi oprită? Oprită pe drum? Sfătuită să tac? Pentru binele lui Jimmy? Şi dacă n-o să mă opresc? Dacă n-o să tac?

– Cît de mult ţi-a spus Sasha? am întrerupt-o eu.

Lilly se uită la mine, apoi privi din nou în altă parte.

– Că se întîmplă ceva la Wyvern. Ceva ciudat. Rău. Care, într-un fel, ne afectează. Pe toţi cei din Moonlight Bay. Ei încearcă să ascundă. Asta ar putea explica dispariţia lui Jimmy. Într-un fel.

M-am întors spre Sasha, care se retrăsese în celălalt capăt al bucătăriei.

– Atît i-ai spus?

– N-ar fi în mare pericol dacă ar şti mai mult? întrebă Sasha.

– Evident, răspunse Bobby, care stătea de pază la uşa din spate.

Văzînd cît de deprimată era Lilly, m-am gîndit că n-ar fi fost înţelept să-i spunem în amănunţime ceea ce ştiam. Dacă ar fi înţeles ameninţarea apocaliptică care plana asupra noastră, asupra întregii omeniri, ar fi putut să-şi piardă şi ultima speranţă că avea să-şi mai vadă fiul din nou în viaţă. Nu voiam să fiu cel care să-i răpească bruma de încredere care-i mai rămăsese.

Pe de altă parte, detectasem o urmă de cenuşiu în noaptea din spatele ferestrelor bucătăriei, un precursor al zorilor atît de subtil încît nu l-ar fi remarcat nimeni care nu avea simţul meu de a aprecia nuanţele beznei. Nu mai aveam timp. Trebuia să mă ascund curînd de soare şi preferam să fac asta în sanctuarul meu bine pregătit de acasă.

– Merit să ştiu, zise Lilly. Să ştiu tot.

– Da, am aprobat-o eu.

– Tot.

– Nu avem timp acum. Noi...

– Sînt speriată, şopti ea.

Am dat într-o parte ceaşca de ceai şi mi-am întins peste masă ambele mîini, spunînd:

– Nu eşti singură.

Se uită la mîinile mele, dar nu le luă, poate pentru că-i era frica să nu-şi scape emoţiile de sub control, dacă le atingea.

Ţinîndu-mi mîinile pe masă, cu palmele în sus, am spus:

– Acum n-o să-ţi folosească la nimic dacă o să afli mai multe. Mai tîrziu o să-ţi povestesc totul. Totul. Dar acum... Dacă acela care l-a luat pe Jimmy n-are nici o legătură cu... necazurile de la Wyvern, Manuel o să facă tot ce-i stă în putinţă să-ţi aducă băiatul înapoi. Dar dacă are legătură, nu poţi avea încredere în nimeni din poliţie, nici măcar în Manuel. Totul va depinde numai de noi. Şi trebuie să acceptăm acest lucru.

– E aşa de rău...

– Da.

– E o nebunie...

– Da.

– Atît de rău... repetă ea, iar vocea ei inexpresivă se umplu treptat de frică.

Efortul de a se stăpîni o făcu să-şi încordeze faţa, ca pe un pumn strîns.

Nu puteam s-o văd atît de copleşită de durere, dar n-am întors capul. Voiam ca, atunci cînd va fi în stare să se uite la mine, să vadă încrederea din ochii mei; poate va găsi un pic de sprijin.

– Să stai aici, i-am zis, ca să ştim unde dăm de tine... cînd îl vom găsi pe Jimmy.

– Ce şanse ai? întrebă ea, cu aceeaşi voce inexpresivă – dar prin care trecuse un tremur. Tu împotriva... cui? A poliţiei? A armatei? A guvernului? Singur împotriva tuturor?

– Nu-s lipsit de şanse. Nimic nu-i lipsit de şansă – dacă nu vrei să fie. Dar, Lilly... trebuie să stai aici. Pentru că, dacă răpirea nu are legătură cu Wyvern, poliţia va avea nevoie de ajutorul tău. Sau poate vei primi veşti bune. Chiar şi de la poliţie.

– Dar nu trebuie să stai singură, adăugă Sasha.

– Cînd o să plecăm, o s-o aduc aici pe Jenna. Jenna era soacra lui Lilly. E bine?

Lilly dădu din cap.

Nu-mi luase mîinile în ale ei, aşa că le-am strîns, lăsîndu-le pe masă, ca ale ei.

– Ai întrebat ce-ar putea să-ţi facă dacă vei decide să nu taci şi să nu faci ce ţi-au cerut. Orice. Aşa procedează ei, am zis eu eziind, apoi am continuat: Nu ştiu unde se ducea mama mea în ziua în care a murit. Pleca din oraş. Poate ca să dezvăluie conspiraţia. Pentru că ea ştia, Lilly. Ştia ce se întîmpla în Wyvern. N-a ajuns acolo unde se ducea. Nu vei ajunge nici tu.

– Accidentul de maşină! exclamă ea, cu ochii holbaţi.

– N-a fost nici un accident.

Pentru prima oară de cînd mă aşezasem în faţa ei la masă, Lilly se uită în ochii mei pe o durată mai mare de două-trei cuvinte.

– Mama ta. Genetică. Munca ei. De aceea ştii atît de multe despre astea!

N-am profitat de ocazie ca să-i explic mai mult lui Lilly, de teamă să nu tragă concluzia că mama mea nu fusese doar o cercetătoare corectă, că se afla printre cei responsabili de relele întîmplate la Wyvern. Iar dacă ceea ce i se întîmplase lui Jimmy avea legătură cu baza militară, Lilly putea să facă următorul pas logic şi să tragă concluzia că fiul ei se găsea în pericol ca rezultat direct al muncii mamei mele. Deoarece acest lucru era, probabil, adevărat, putea să pătrundă în tărîmul absurdului şi să creadă că faceam parte dintre conspiratori, că eram un duşman, şi să nu mai aibă încredere în mine. Dar, indiferent de ceea ce făcuse mama, eram prietenul lui Lilly şi singura ei speranţă de a-i găsi copilul.

– Singura ta şansă, singura şansă a lui Jimmy este să ai încredere în noi. În mine, în Bobby, în Sasha. Ai încredere în noi, Lilly!

– Nu pot să fac nimic. Nimic! zise ea cu amărăciune.

Expresia de pe chipul ei încordat se schimbă, dar nu păru uşurată că putea să-şi împartă povara cu prietenii. În schimb durerea care-i schimonosea faţa se transformă în furie, de parcă recunoaşterea neajutorării sale era mai mult decît putea suporta.

Cînd soţul ei, Ben, murise cu trei ani în urmă, Lilly îşi părăsise slujba de suplinitoare, pentru că nu-l putea întreţine pe Jimmy din venitul acela, şi riscase banii de asigurare, deschizînd un magazin de suvenire în zona portului, unde veneau mulţi turişti. Muncise din greu şi afacerea devenise rentabilă. Ca să depăşească singurătatea şi tristeţea, îşi dedicase orele libere lui Jimmy şi propriei pregătiri. Învăţase să zidească şi făcuse aleile din jurul bungalowului; ridicase un gard frumos din scînduri, vopsise şi finisase dulapurile din bucătărie, devenise grădinar de primă clasă, cu cea mai frumoasă grădină din zonă. Se obişnuise să-şi poarte singură de grijă, să se descurce. Chiar şi în condiţii potrivnice, rămăsese optimistă. O luptătoare, un om al faptei, incapabilă să se vadă pe post de victimă.

Probabil că Lilly se simţea complet neajutorată pentru prima oară în viaţă, avînd de-a face cu forţe pe care nu le înţelegea pe deplin şi împotriva cărora nu putea lupta cu succes. Nu putea crede că timpul va rezolva problemele; mai rău, nu putea acţiona în nici un fel. Şi pentru că, prin firea ei, nu se putea victimiza, nu avea cum să găsească uşurare în autocompătimire. Putea doar să aştepte. Să aştepte ca Jimmy să fie găsit în viaţă. Să aştepte să fie găsit mort. Sau, şi mai rău, să aştepte toată viaţa fără să afle ce i se întîmplase. Din cauza acestei neajutorări de nesuportat, era sfîşiată de furie, groază şi grijă.

În cele din urmă, îşi descleştă mîinile.

Ochii i se umplură de lacrimi pe care se străduia să le ascundă.

Pentru că am crezut că se va întinde spre mine, m-am aplecat spre ea.

Dar îşi acoperi faţa cu mîinile şi spuse, plîngînd:

– Chris, mi-e atît de ruşine!

Nu ştiu dacă se ruşina de neajutorarea ei sau pentru că-şi pierduse stăpînirea de sine şi plîngea.

Am ocolit masa şi am încercat s-o iau în braţe.

A rezistat un moment, apoi s-a ridicat de pe scaun şi m-a îmbrăţişat. Şi-a îngropat faţa în umărul meu şi, cu glasul plin de suferinţă, zise:

– Am fost... Doamne, am fost atît de crudă cu tine!

Zăpăcit complet, am bîiguit:

– Nu, nu, Lilly, Bursucule, tu n-ai fost niciodată...

– N-am avut curajul.

Tremura, cuprinsă parcă de febră, storcînd cuvintele din ea. Dinţii îi clănţăneau. Se ţinea de mine cu disperarea unui copil speriat, rătăcit.

Am strîns-o puternic, incapabil să vorbesc, pentru că durerea mă sfîşia şi pe mine. Rămăsesem uluit de declaraţia ei, de ruşinea ei. Dar, încet, am crezut că înţeleg ce vrea să spună.

– Numai vorbe mari, spuse ea, cu vocea din ce în ce mai puţin clară, distorsionată de remuşcări puternice. Doar vorbe. Dar n-am fost... n-am putut... cînd a contat... n-am putut... bîigui ea, gîfîind şi strîngîndu-mă şi mai tare. Ţi-am spus că nu contează că este altfel, dar pînă la urmă a contat.

– Opreşte-te, am şoptit eu. Totul e în regulă.

– Faptul că eşti altfel decît noi, zise ea, iar acum ştiam ce voia să spună. Altfel. Pînă la urmă a contat. Şi m-am îndepărtat de tine. Dar tu eşti aici. Aici, cînd am nevoie de tine.

Bobby ieşi din bucătărie şi se opri în porticul din spatele casei. Nu investiga vreun zgomot ciudat, ieşise ca să ne lase singuri. Indiferenţa lui făţişă era o cochilie în interiorul căreia se ascundea un Bobby Halloway foarte sentimental, despre care credea că nu ştie nimeni, nici măcar eu.

Sasha se luă după Bobby. Cînd se uită la mine, am clătinat din cap, făcîndu-i semn să rămînă.

Vizibil tulburată, îşi găsi de lucru pregătind alt ceai, în locul celui care se răcise, neatins, în ceaşca de pe masă.

– Nu m-ai părăsit niciodată, niciodată, i-am spus lui Lilly, ţinînd-o în braţe, mîngîindu-i părul cu o mînă şi dorindu-mi ca viaţa să nu ne fi adus niciodată într-un moment în care Lilly să fi simţit nevoia să vorbească despre lucrurile acelea.

Timp de patru ani, de pe cînd aveam şaisprezece ani, sperasem să ne construim o viaţă împreună. Dar am crescut. Ne-am dat seama că riscul de a avea copii cu XP era foarte mare. Mă împăcasem cu problemele mele, dar nu găseam vreo justificare în a împovăra cu ele un copil. Iar dacă acel copil avea să se nască fără

XP, urma să rămînă orfan de mic, pentru că nu aveam şanse să trăiesc prea mult după adolescenţă. Deşi aş fi trăit mulţumit fără copii alături de Lilly, ea tînjea să aibă o familie, lucru natural şi normal. Şi ea trebuia să suporte ideea că va deveni o văduvă tînără – cu perspectiva groaznică de a mă îngriji cu toate deficienţele fizice şi neurologice în continuă creştere, care urmau să mă chinuiască în ultimii ani ai vieţii: vorbire neclară, pierderea auzului, tremurat incontrolabil al capului şi al mîinilor, poate chiar pierderea capacităţii intelectuale.

– Ştiam amîndoi că trebuia să se termine, i-am spus lui Lilly, lucru adevărat, pentru că recunoscusem ulterior la ce obligaţii teribile urma s-o supun, totul în numele dragostei.

Ca să fiu sincer, aş fi putut fi destul de egoist ca s-o conving să ne căsătorim şi s-o las să sufere alături de mine în timpul decăderii mele ulterioare în infirmitate şi incapacitate, pentru că sprijinul şi tovărăşia pe care mi le-ar fi oferit ar fi făcut declinul meu mai puţin îngrozitor şi mai suportabil. Aş fi putut să mă prefac că nu pricep că-i distrugeam viaţa, ca s-o îmbunătăţesc pe a mea. Nu-am stofă de sfînt şi nu sînt nici altruist cu totul. Ea îşi exprimase primele îndoieli, vagi şi pline de scuze. După ce am ascultat-o, am ajuns la concluzia, după cîteva săptămîni, că, deşi s-ar fi sacrificat pentru mine – şi deşi îmi doream să se sacrifice pentru mine –, dragostea pe care mi-ar fi purtat-o după moartea mea ar fi fost corodată de resentimente şi de o amărăciune justificată. Pentru că nu pot să trăiesc mult, am o profundă şi egoistă nevoie de a dori ca aceia care m-au cunoscut să mă păstreze viu în amintirea lor. Şi sînt destul de vanitos ca să doresc ca acele amintiri să fie dragi, pline de afecţiune şi veselie. În cele din urmă am înţeles că, atît pentru binele meu, cît şi al lui Lilly, trebuia să uităm de visul nostru de a trăi împreună – sau să riscăm ca visul să se transforme în coşmar.

Acum, ţinînd-o pe Lilly în braţe, mi-am dat seama că, întrucît fusese prima care îşi exprimase dubiile în legătură cu relaţia noastră, îşi asumase întreaga responsabilitate pentru acel colaps. După ce am încetat să fim iubiţi şi am decis să fim doar prieteni, dorul meu pentru ea şi tristeţea provocată de sfîrşitul visului nostru fuseseră destul de evidente, pentru că nu-s nici suficient de bun, nici suficient de bărbat ca s-o scutesc de ele. Fără să vreau, ascuţisem ghimpele vinovăţiei din sufletul ei şi acum, după opt ani, simţeam nevoia de a vindeca rana pe care i-o provocasem.

Cînd am început să-i povestesc toate acestea, Lilly a încercat să protesteze. Se obişnuise să se blameze şi, cu timpul, căpătase o consolare masochistă în vinovăţia ei imaginară, la care nu voia să renunţe. Mai înainte crezusem că nu mă privea în ochi din cauză că nu reuşisem să-l găsesc pe Jimmy. La fel ca ea, mă grăbeam să mă torturez, învinovăţindu-mă. În această parte a Edenului, fie că ne dăm seama sau nu, simţim prihana de pe sufletele noastre şi, cu orice ocazie, încercăm s-o îndepărtăm, frecînd-o cu peria de sîrmă a vinovăţiei.

O strîngeam în braţe pe femeia aceea dragă, încercînd s-o conving să-şi accepte nevinovăţia, căutînd s-o fac să mă vadă aşa cum sînt, un nebun egoist, dorind să înţeleagă cît de aproape fusesem, cu opt ani în urmă, s-o manipulez ca să-şi sacrifice viitorul pentru mine. Cu grijă, am distrus imaginea idealizată pe care şi-o făcuse despre mine. A fost unul dintre cele mai grele lucruri pe care a trebuit să le fac vreodată... pentru că, în timp ce-o ţineam în braţe şi-i potoleam lacrimile, mi-am dat seama cît de mult ţineam la ea, cît de mult o preţuiam şi cît de mult doream să gîndească numai bine despre mine, deşi nu vom mai fi nicicînd iubiţi.

– Am făcut ce era bine. Amîndoi. Dacă n-am fi luat decizia pe care am luat-o acum opt ani, nu l-ai fi găsit pe Ben, şi eu n-aş fi găsit-o pe Sasha. Acestea sînt momente preţioase din vieţile noastre: întîlnirea ta cu Ben, întîlnirea mea cu Sasha. Momente sacre.

– Te iubesc, Chris.

– Şi eu te iubesc.

– Nu cum te-am iubit cîndva.

– Ştiu.

– Mai mult decît atunci.

– Ştiu.

– Mai curat decît atunci.

– Nu-i nevoie să-mi spui.

– Nu pentru că mă simt rebelă şi nobilă pentru că te iubesc, cu toate necazurile tale. Nu pentru că eşti altfel. Te iubesc pentru că eşti ceea ce eşti.

– Bursucule?

– Da?

– Taci din gură! i-am zis eu, zîmbind.

Scoase un sunet care părea mai mult hohot de rîs decît de plîns, deşi le conţinea pe amîndouă. Mă sărută pe obraz şi se aşeză pe scaun, slăbită de uşurare, dar şi de grija pentru soarta fiului ei dispărut.

Sasha aduse ceai proaspăt, iar Lilly luă o ceaşcă, strîngînd-o tare, şi întrebă:

– Ai citit *Vîntul prin sălcii?*

– Nu pînă l-am întîlnit pe Chris, răspunse Sasha şi, chiar la lumina slabă şi pîlpîitoare a lumînărilor, am zărit urme de lacrimi pe faţa ei.

– Îmi spunea Bursuc pentru că luptam pentru el. Dar acum el este Bursucul meu, Bursucul tău. Şi tu al lui, nu-i aşa?

– Se pricepe de minune să rotească ciomagul, am laudat-o eu.

– O să-l găsim pe Jimmy, promise Sasha, scutindu-mă pe mine de povara repetării acelei promisiuni imposibile. Şi o să-l aducem acasă.

– Ce-i cu cioara? o întrebă Lilly pe Sasha.

Sasha scoase din buzunar o bucată de hîrtie împăturită, pe care o desfăcu.

– După ce-au plecat poliţiştii, am scotocit prin dormitorul lui Jimmy. Ei nu căutaseră prea atent. Am crezut că am putea găsi ceva ce ei ignoraseră. Asta era sub pernă.

Cînd am ridicat hîrtia la lumina lumînării, am văzut schiţa în cerneală a unei păsări în zbor, văzute dintr-o parte, cu aripile pe spate. Sub pasăre, un mesaj scris clar, de mînă: „Louis Wing va fi servitorul meu în iad".

– Ce are de-a face socrul tău cu asta? am întrebat-o pe Lilly.

– Nu ştiu, răspunse ea, cu figura întunecată din nou de suferinţă.

– Trebuie s-o ştergem, fîrtate, zise Bobby, intrînd în cameră.

Acum, zorii deveniseră vizibili pentru noi toţi. Soarele nu se ivise încă deasupra culmilor din est, dar noaptea se subţiase, de la funinginea cea mai neagră la un praf cenuşiu. Dincolo de ferestre, curtea din spatele casei nu mai părea un peisaj în nuanţe de negru, ci o schiţă în tuş.

I-am arătat şi lui Bobby desenul ciorii.

– Poate că nu-i vorba de Wyvern, ci de cineva care are o răfuială cu Louis.

Bobby examină hîrtia, dar nu părea convins că răpirea copilului fusese făcută din răzbunare.

– Totul se leagă de Wyvern, într-un fel sau altul.

– Cînd a plecat Louis din poliţie? am întrebat-o eu pe Lilly.

– S-a pensionat acum patru ani, cu un an înainte să moară Ben.

– Şi înainte ca lucrurile s-o ia razna în Wyvern, remarcă Sasha. Poate că n-are nici o legătură.

– Are legătură, insistă Bobby, bătînd cu degetul în desen. E prea bizar ca să nu aibă legătură.

– Ar trebui să discutăm cu socrul tău, i-am spus lui Lilly.

– Nu putem. E în Shorehaven.

– Spitalul?

– A avut trei atacuri în ultimele patru luni. Al treilea l-a lăsat în comă. Nu poate vorbi. Doctorii nu se aşteaptă s-o mai ducă mult.

Cînd m-am uitat din nou la schiţa în cerneală, am înţeles că vorbele lui Bobby, „prea bizar", se referiseră nu numai la cuvintele scrise de mînă, ci şi la cioară. Schiţa avea o aură răuvoitoare. Penele aripilor erau zburlite; ciocul deschis, ca şi cum ar fi slobozit un ţipăt; ghearele întinse şi încîrligate; iar ochii, deşi arătau ca un simplu cerc alb, păreau a radia răutate, furie.

– Pot s-o păstrez eu? am întrebat-o pe Lilly, arătîndu-i schiţa.

Ea a dat din cap, spunînd:

– Mi se pare murdară. Nu vreau s-o ating.

Am lăsat-o pe Lilly cu o ceaşcă de ceai şi cu speranţă – dacă speranţa ei putea fi măsurată, n-ar fi egalat cantitatea de suc ce se putea stoarce din felia de lămîie de pe farfuria ei.

În timp ce coboram treptele porticului, Sasha zise:

– Bobby, adu-o aici pe Jenna Wing. Cît mai repede!

I-am dat schița cu cioara și l-am sfătuit:

– Arată-i asta. Întreab-o dacă-și amintește vreun caz la care a lucrat Louis... orice care ar putea să explica chestia asta.

În timp ce traversam curtea, Sasha mă luă de mînă.

– Cine pune muzica la învîrtit, cînd stai pe aici? o întrebă Bobby.

– Doogie Sassman, răspunse ea.

– Domnul Harley-Davidson, omul-munte-mașină-de-făcut-amor? rîse Bobby, în timp ce ne conducea de-a lungul peretelui de cărămidă al garajului. Ce fel de program ar alcătui el? Heavy metal să te doară capul?

– Valsuri, răspunse Sasha. Foxtroturi, rumbe, tangouri, cha-cha... L-am avertizat să se mulțumească doar cu melodiile pe care i le-am dat. Altfel, ar fi difuzat numai muzică de dans. Îi place să danseze la baluri.

Bobby deschise poarta, se opri, se întoarse și se uită neîncrezător la Sasha. Apoi mă întrebă:

– Tu știai asta?

– Nu.

– Dansat la baluri?

– A cîștigat cîteva premii, zise Sasha.

– Doogie? E mare cît o Volkswagen Beetle!

– Tipul vechi sau cel nou de Volkswagen Beetle?

– Cel nou, îmi răspunse Bobby.

– E mare, dar e foarte grațios, îl asigură Sasha.

– Credeam că Doogie își face veacul prin baruri, nu în săli de bal!

– Ca să se distreze, face pe gorila într-un bar, de două ori pe săptămînă, povesti Sasha, dar nu cred că ar călca pe acolo în timpul liber.

– Ca să se disteze? se miră Bobby.

– Îi place să spargă capete, explică Sasha.

– Cui nu-i place? am oftat eu.

În timp ce-l urmam pe Bobby pe alee, acesta ne zise:

– Tipul ăsta e un inginer de sunet bine pregătit, conduce un Harley de parcă s-ar fi născut călare pe el, se întîlnește cu femei

minunate, pe lîngă care orice Miss Univers pare ieșită dintr-o scoică de stridie, se bate cu motocicliști psihopați ca să se distreze, cîștigă premii la concursuri de dans din sălile de baluri – nu credeți că-i un fîrtat de care vom avea nevoie cînd o să ne întoarcem în Wyvern?

– Mda... Tocmai mă întrebam cum o să ne descurcăm dacă acolo o să aibă loc o concurs de tango...

– Exact, îmi răspunse el, apoi o întrebă pe Sasha: Crezi că-i dispus să vină?

– Cred că Doogie e gata pentru orice, răspunse ea.

Mă așteptam să găsim o mașină de poliție sau un Sedan fără număr în spatele garajului și un polițist lipsit de umor. Aleea era pustie.

O fișie de un cenușiu-deschis contura colinele dinspre est. Briza provoca un cor de șoapte la eucalipții aflați de-a lungul marginii canionului, ca și cum m-ar fi avertizat să mă grăbesc acasă înainte să mă apuce dimineața.

– Doogie mai are și o mulțime de tatuaje, am zis eu.

– Mda, recunoscu Bobby, are mai multe tatuaje decît un marinar beat, cu patru mame și zece neveste.

– Dacă ajungi într-o situație ostilă, care implică un tip uriaș, acoperit de tatuaje, vrei să fie de partea ta, i-am spus Sashei.

– Asta-i o regulă fundamentală a supraviețuirii, mă aprobă Bobby.

– O găsești în orice carte de biologie, am adăugat eu.

– Și în Biblie, mă completă Bobby.

– În Levitic.

– Și în Exod, zise Bobby. Și în Deuteron.

Alarmat de o mișcare, surprinsă cu coada ochiului, Bobby ridică pușca în poziție de tragere. Am scos Glock-ul din tocul de la umăr, Sasha și scoase și ea revolverul și ne-am întors cu toții spre amenințarea pe care o percepuserăm, alcătuind un tablou nebunesc al paranoiei și al individualismului neînduplecat, care ar fi fost perfect dacă am fi avut unul dintre steagurile acelea de dinaintea Războiului de Independență, pe care se vedea un șarpe încolăcit și cuvintele „Nu mă amenința".

La şapte metri de noi, de-a lungul părţii de est a aleii, fără să scoată vreun sunet care să lupte cu oftatul vîntului, printre trunchiurile eucaliptilor se iviră coioţi. Veneau de dincolo de marginea canionului, prin bălării şi in sălbatic, printre mănuchiuri dese de barba-caprei.

Acei lupi de prerie, mai mici decît lupii adevăraţi, cu boturi mai înguste şi cu blană uşor bălţată, au, dintre toate caninele, cel mai mult din frumuseţea şi şarmul lupilor. Chiar în momentele lor bune, după ce au vînat şi s-au hrănit pe săturate, cînd se joacă sau stau la soare pe pajişti, arată periculoşi şi gata de atac, şi de aceea n-au inspirat niciodată fabricarea unor jucării din pluş, iar dacă unul dintre ei va fi ales ca animalul fotogenic ideal de către următorul rezident din Pennsylvania Avenue, numărul 1600, putem fi rezonabil de siguri că Anticristul a pus deja degetul pe butonul care declanşează atacul nuclear.

Strecurîndu-se afară din canion, furişîndu-se printre copaci, în aleea luminată de primele străluciri ale acelei dimineţi înnorate, coioţii păreau postapocaliptici, ca nişte vînători infernali într-o lume care a îndurat de mult ziua Judecăţii de Apoi. Cu capetele întinse înainte, cu ochii galbeni lucind în obscuritate, cu urechile ciulite, cu fălcile încleştate într-un rînjet lipsit de umor, soseau, se strîngeau şi se întorceau cu faţa spre noi într-o tăcere de vis, ca şi cum ar fi evadat dintr-o viziune mistică, produsă de *peyote*, a indienilor navajo.

De obicei, coioţii călătoresc în şir indian, dar aceştia veneau grămadă şi, ajunşi în alee, stăteau mai aproape unul de altul decît în orice haită canină, înghesuindu-se ca un grup de şoareci. Răsuflarea lor, mai fierbinte decît a noastră, scotea aburi în aerul răcoros. Nu m-am apucat să-i număr, dar erau mai mult de treizeci, toţi adulţi, fără pui.

Am fi putut să ne urcăm în Explorer-ul Sashei şi să închidem uşile, dar am simţit toţi trei că orice mişcare bruscă a noastră sau orice dovadă de teamă ar fi reprezentat o invitaţie la atac. Am îndrăznit doar să facem un pas sau doi înapoi, pînă cînd spatele ne-a fost apărat, oarecum, de cele două vehicule parcate.

Cazurile în care coioţii au atacat oameni adulţi sînt rare, dar nu imposibile. În perechi sau în haită vor ataca şi vor vîna un bărbat sau o femeie numai cînd sînt disperaţi de foame, atunci cînd vreo secetă a redus populaţia de şoareci, iepuri sau alte sălbăticiuni mărunte. Copiii mici, lăsaţi nesupravegheaţi în parcuri naturale sau în curţi de lîngă cîmpuri, sînt atacaţi mai des şi muşcaţi, chiar ucişi, dar aceste incidente sînt rare, dacă ţinem seama de teritoriul întins pe care oamenii şi coioţii locuiesc împreună, în vestul Statelor Unite.

Eram îngrijorat nu de ceea ce fac de obicei coioţii, ci de senzaţia că nu aveam de-a face cu animale *obişnuite*. Nu mă puteam aştepta să acţioneze ca animalele din specia lor. Pericolul consta în diferenţa faţă de acestea.

Cu toate că aveau capetele întoarse spre noi, nu credeam că atenţia lor era îndreptată asupra noastră. Păreau a privi prin noi, către ceva aflat la distanţă, deşi strada, lungă de opt sau zece cvartale, era liniştită şi pustie.

Brusc, haita se puse în mişcare.

Deşi trăiesc în familii, coioţii sînt individualişti feroce, conduşi de nevoi, inspiraţii şi dispoziţii personale. Independenţa lor iese la iveală chiar şi cînd vînează împreună. Dar haita aceea se mişcase cu o coordonare neobişnuită, cu sincronizarea instinctivă a unei şcoli de navigaţie pentru piranha, ca şi cum ar fi avut o singură minte, un singur scop.

Cu urechile lăsate pe spate şi lipite de cap, cu fălcile căscate, gata să muşte, cu capetele coborîte, cu umerii încordaţi, cu cozile întinse şi ţinute jos, coioţii alergau în direcţia noastră, dar nu direct spre noi. Mergeau pe jumătatea de est a străzii, majoritatea pe caldarîm, iar unii pe marginea plină de praf, privind dincolo de noi, drept în faţă, de parcă s-ar fi concentrat intens asupra unei prăzi invizibile ochiului omenesc.

Nici eu, nici Bobby n-am încercat să deschidem focul asupra haitei, pentru că ne-am amintit de comportarea stolului de şoimi-de-noapte în Wyvern.

La început, păsările păruseră a se fi strîns cu intenţii răuvoitoare, apoi pentru a celebra ceva, ca în final să se fi dovedit că

singurul impuls violent care le mînase fusese cel de autodistrugere. La coioţii aceştia nu simţeam acea aură sumbră de tristeţe şi disperare, pe care o radiau şoimii-de-noapte. Nu simţeam că-şi căutau propria soluţie finală pentru febra care-i cuprinsese. Dar păreau a reprezenta un pericol pentru altcineva, nu pentru noi.

Sasha apucase revolverul cu ambele mîini, atunci cînd haita se repezise în direcţia noastră. Dar, pe măsură ce coioţii treceau, fără să întoarcă ochii galbeni în direcţia noastră, fără să ne latre şi fără să ne mîrîie, coborî încet arma, pînă cînd ţeava acesteia fu îndreptată către pavajul de lîngă picioarele noastre.

Animalele acelea de pradă, care scoteau aburi pe gură, păreau ectoplasmice acum, în cumpăna zorilor. Dacă nu s-ar fi auzit tropotul labelor pe asfalt şi nu s-ar fi simţit un miros de mosc, ar fi putut fi fantome de coioţi, angajate într-o ultimă vînătoare, în ultimele minute ale acelei nopţi prietenoase cu spiritele, înainte să se întoarcă în cîmpurile şi văile în care le aşteptau oasele lor ce îngrăşau pămîntul...

Cînd ultimele rînduri ale haitei trecură de noi, ne-am întors să ne uităm după procesiunea aceea rapidă. A dispărut în depărtare, urmărită de lumina cenuşie dinspre răsărit, de parcă ar fi hăituit noaptea către orizontul de la apus.

Citîndu-l pe Paul McCartney – la urma urmei, era şi autoare de cîntece, nu numai DJ – Sasha zise:

– *Baby*, sînt uluită!

– Am multe să-ţi povestesc. Am văzut mult mai multe chestii ciudate în noaptea asta.

– Un catalog al bizareriilor lumii, o asigură Bobby.

Coioţii părură să se fi evaporat în întuneric, dar bănuiam că părăsiseră aleea, trecuseră creasta canionului şi se întorseseră în tărîmul din adîncul acestuia, de unde urcaseră.

– Şi nu i-am văzut pentru ultima dată, prezise Sasha, iar vocea ei păru umbrită de o premoniţie îngrijorătoare.

– Probabil, i-am răspuns eu.

– Cu siguranţă, insistă ea, cu o convingere calmă. Iar rîndul viitor cînd vor veni, nu vor fi prea binedispuşi.

Frîngînd puşca şi trăgînd cartuşul afară, Bobby spuse:

– Apare soarele.[1]

Nu trebuia să-i accepţi spusele ad litteram, ziua fiind înnorată. Dimineaţa neîndurătoare se strecura lent de sub gluga nopţii şi-şi întorcea spre noi faţa moartă, cenuşie.

Un strat gros de nori nu-mi oferă o protecţie substanţială împotriva forţei distructive a soarelui. Razele ultraviolete pătrund chiar şi norii negri de furtună, iar arsurile, care nu se compară cu cele dintr-o zi însorită, produc totuşi vătămări ireparabile pielii şi ochilor mei, vătămări care se acumulează. Loţiunile cu factor mare de protecţie mă protejează contra formelor mai uşoare ale cancerului de piele, dar nu pot preveni melanomul. Ca urmare, trebuie să mă adăpostesc chiar şi într-o zi cu cer negru-cenuşiu, precum cărbunii şi cenuşa din pipa lui Satan, după ce a fumat o mînă de suflete.

I-am spus lui Bobby:

– Nu-o să fim buni de nimic dacă nu dormim puţin. Aruncă-te pe saltea, apoi vino la mine acasă, să discuţi cu mine şi cu Sasha. Între amiază şi ora unu. Să facem un plan şi să alcătuim o echipă de căutare.

– Tu nu poţi să te duci în Wyvern pînă la apusul soarelui, zise el, dar unii dintre noi ar putea să se pună în mişcare mai devreme.

– Sînt de acord. Dar n-are rost să scotocim fiecare petic de pămînt din bază. Ar dura prea mult. Nu dispunem de suficient timp şi s-ar putea să ajungem prea tîrziu. Nu ne întoarcem acolo pînă nu găsim căutătorul de urme de care avem nevoie.

– Căutător de urme? întrebă Sasha, punîndu-şi revolverul în tocul de sub jacheta ei din doc.

– Mungojerrie, i-am explicat eu, punîndu-mi în toc Glock-ul.

– Pisica? exclamă Bobby.

– E mai mult decît o pisică, i-am reamintit lui Bobby.

– Mda, dar...

– E singura noastră speranţă.

– Pisicile pot căuta o urmă?

– Sînt convins că asta poate.

Bobby clătină din cap şi mormăi:

---

[1] În original, *Here Comes the Sun*, titlul unei melodii a formaţiei Beatles (n.tr.)

– N-o să mă simt acasă în această lume nouă, cu animale deştepte, fîrtate! Ar fi ca şi cum aş trăi într-un desen animat cu răţoiul Donald, dar în care, între hohote de rîs, indivizii se trezesc cu burta spintecată.

– Lumea după Edgar Allan Disney. Oricum, Mungojerrie se învîrte prin port. Fă-i o vizită lui Roosevelt Frost. Ştie el cum să-l găsească pe căutătorul nostru de urme.

Din umbrele canionului de la est de noi se ridică urletul lugubru al coioţilor, un sunet ce nu semăna cu nimic de pe pămînt, ci părea vocea tulburată şi flămîndă a unei *banshee*[1], dacă ar exista *banshee*.

Sasha îşi vîrî mîna dreaptă sub jachetă, de parcă ar fi vrut să scoată iar revolverul.

Un cor asemănător coioţilor se aude deseori noaptea, însemnînd, de obicei, că vînătoarea şi-a atins ţelul sîngeros, că haita a doborît o pradă mare, o căprioară bunăoară, sau că luna plină îşi exercită atracţia ei aparte, dar rareori se aude un cor atît de înfiorător la răsăritul soarelui. Mai mult decît tot ce trăisem în ultimul timp, serenada aceea sinistră – care creştea în volum şi pasiune – m-a umplut de presimţiri sumbre.

– Şocant! exclamă Bobby.

– Cu vîrf alb, i-am răspuns eu, folosind expresia din jargonul surfiştilor ce desemnează rechinul mare, alb, cel mai periculos dintre toţi rechinii.

Am urcat pe scaunul pasagerului din Explorer şi, în timp ce Sasha pornea motorul, Bobby a trecut pe lîngă noi în jeep, îndreptîndu-se spre locuinţa Jennei Wing, din cealaltă parte a oraşului.

Nu mă aşteptam să-l văd decît peste vreo şapte ore, dar atunci, în zorii zilei de 12 aprilie, nu ne dădeam seama că intram într-o zi cu ştiri epopeic de rele. Surprizele nasoale veneau peste noi ca un şir lung de valuri triple, provocate de un taifun în Pacificul îndepărtat.

[1] Zînă care prevesteşte moartea, prin tînguiri lugubre. (n.tr.)

17

Sasha parcă Explorer-ul pe alee, pentru că în garaj se găseau maşina tatălui meu şi cutiile cu hainele şi lucrurile sale. O să vină o zi – cînd moartea lui va aparţine de mult trecutului – cînd nu voi simţi că, înstrăinîndu-i obiectele, va însemna mai puţin în amintirea mea. Dar ziua aceea nu sosise încă.

Ştiu că în privinţa asta nu mă comport logic. Amintirile despre tata, care-mi dau putere zi de zi, nu-s legate de hainele pe care le-a purtat într-o anumită ocazie, de puloverul lui favorit sau de ochelarii cu ramă de argint. Nu lucrurile lui îl menţin viu în amintirea mea. Rămîne alături de mine din cauza bunătăţii, inteligenţei, curajului, dragostei şi bucuriei pe care o găsea în viaţă. Dar în cele trei săptămîni de cînd i-am împachetat lucrurile, am desfăcut de două ori una dintre cutii, doar ca să mă uit la ochelarii lui pentru citit, la pulover... În asemenea momente nu pot să nu recunosc că nu-s atît de tare cum aş vrea. Cascada amărăciunii este mai mare decît Niagara şi cred că n-am ajuns încă la fundul rîului acceptării.

Cînd am ieşit din Explorer, nu m-am repezit în casă, deşi dimineaţa ameninţătoare ne ajunsese aproape de tot. Ziua făcea prea puţin pentru a reface culoarea pe care noaptea o furase lumii. Lumina fumurie părea că păstrează reziduuri cenuşii pe orice, amortizînd tonurile, domolind strălucirea suprafeţelor. Vătămările cumulative ale ultravioletelor, pe care le-aş căpăta dacă aş sta sub soarele lipsit de strălucire, reprezentau un risc ce merita asumat ca să petrec un minut admirînd cei doi stejari din curtea din faţa casei.

Acei stejari de California, cu coroană minunată şi cu numeroase crengi puternice, negre, se ridicau deasupra casei, umbrind-o în fiecare anotimp, pentru că, spre deosebire de stejarii din est, aceştia nu-şi pierd frunzele iarna. Întotdeauna iubisem copacii ăştia, mă cățărasem de multe ori în ei, să fiu mai aproape de stele, dar acum însemnau şi mai mult pentru mine, deoarece îmi aminteau de părinții mei, care avuseseră puterea să-şi sacrifice viețile pentru a mă creşte, în ciuda bolii mele, şi care îmi creaseră condițiile ca să supraviețuiesc.

Greutatea acelor zori care se iveau storsese tot vîntul din zi. Stejarii arătau monolitici ca o sculptură, fiecare frunză părînd o petală din bronz turnat.

După un minut, calmat de liniştea profundă a copacilor, am traversat peluza către casă.

Construcția din perioada Craftsman combina piatra şi cedrul argintat de vreme, sub un acoperiş de ardezie, cu streşini lungi şi un portic larg în față, numai linii moderne, dar naturale şi apropiate de pămînt. E singura casă pe care am avut-o vreodată şi, ținînd seama de durata medie de viață a celor bolnavi de XP, precum şi de talentul meu de a nimeri în tot felul de belele, nu mă îndoiesc că voi trăi aici pînă voi muri.

Între timp, Sasha descuiase uşa din față. Am urmat-o în hol.

Pe durata zilei, toate ferestrele sînt acoperite cu jaluzele. Becurile au reostate, iar cînd le aprindem, dau o lumină difuză. Cea mai mare parte a timpului locuiesc aici, la lumina luminărilor, filtrată prin sticlă chihlimbarie sau trandafirie, într-o ambianță de umbră blîndă, care ar căpăta aprobarea oricărui medium care susține că-i capabil să atragă spiritele celor morți.

Sasha se instalase aici de o lună, după moartea tatei, mutîndu-se dintr-o casă care-i fusese atribuită în calitate de director general al KBAY. În timpul orelor zilei, se mută din cameră în cameră, ghidată de razele slabe de soare ce apasă pe jaluzelele lăsate la ferestre.

Ea crede că lumea mea cea acoperită de voaluri calmează sufletul, că viața în lumina slabă din Țara-lui-Snow este liniştitoare, chiar romantică. Sînt de acord cu ea în anumite limite, pentru că

uneori mă copleşeşte o claustrofobie sălbatică, iar umbrele prezente mi se par o previziune înfiorătoare a mormîntului.

Fără să ne atingem de întrerupătoare, am urcat treptele pînă la baie şi am făcut duş împreună, la lumina jucăuşă a unei lămpi cu petrol, cu abajur din sticlă colorată. Acest eveniment în doi n-a fost la fel de amuzant ca de obicei, nici măcar cît practicatul surfului în tandem, pentru că eram obosiți fizic, epuizați emoțional şi îngrijorați din cauza lui Orson şi a lui Jimmy. Ne-am spălat doar, în timp ce-i prezentam Sashei o versiune extrem de scurtă a urmăririi răpitorului, a lui Cap-Mare, a descoperirii lui Delacroix şi a întîmplărilor din camera-ou.

I-am telefonat lui Roosevelt Frost, care locuieşte la bordul lui *Nostromo*, un crucişător de coastă tip Bluewater, lung de şaptesprezece metri, ancorat în portul din Moonlight Bay. Mi-a răspuns robotul şi am lăsat un mesaj, cerîndu-i să vină să mă vadă cît mai curînd după ora douăsprezece, dacă putea, şi să-l aducă şi pe Mungojerrie.

L-am sunat şi pe Manuel Ramirez. Telefonista poliției mi-a spus că nu se afla la birou. La cererea mea, m-a comutat pe serviciul lui de mesagerie vocală.

După ce am recitat numărul Suburban-ului, pe care-l memorasem, am adăugat:

– E maşina pe care o conducea tipul care l-a răpit pe Jimmy Wing. Dacă-ți pasă, sună-mă de îndată după-amiază.

Tocmai luam cuverturile de pe patul din camera mea, cînd s-a auzit soneria de la intrare. Sasha şi-a pus un halat şi s-a dus să vadă cine ne căuta.

Am tras şi eu un halat pe mine şi m-am dus, desculț, pînă la capătul scărilor, să ascult.

Luasem şi Glock-ul de nouă milimetri. Moonlight Bay nu-i plin de monştri, ca Jurassic Park, dar n-aş fi fost deloc surprins dacă pe butonul soneriei ar fi apăsat un velociraptor.

Era doar Bobby, care apăruse cu şase ore mai devreme. Cînd i-am auzit glasul, am coborît.

Lumina din hol părea slabă, dar reproducerea tabloului lui Maxfield Parrish, *Ivirea zilei*, aflată deasupra mesei stil Stickley,

strălucea de parcă ar fi fost o fereastră către o lume magică şi mai bună.

Bobby părea supărat.

– Nu vă reţin mult. Dar trebuie să aflaţi. După ce am dus-o pe Jenna Wing la Lilly, m-am repezit până acasă la Charlie Dai.

Charlie Dai – al cărui nume, în ordinea vietnameză corectă, fusese Dai Tran Gi, până-l americanizase – este redactor şi principalul reporter de la *Moonlight Bay Gazette*, ziarul care aparţine părinţilor lui Bobby. Familia Halloway s-a îndepărtat de Bobby, dar Charlie i-a rămas prieten.

– Charlie nu poate să scrie nimic despre băiatul lui Lilly, cel puţin nu până când obţine permisiunea, dar m-am gîndit că ar trebui să ştie. De fapt, m-am gîndit că ştie deja.

Charlie face parte dintre puţinii din oraş – cîteva sute din douăzeci de mii de oameni – care au aflat că la Wyvern a avut loc o catastrofă biologică. Soţia lui, doctoriţa Nora Dai, fostă Dai Minh Thu-Ha, este colonel la pensie. Pe cînd făcuse parte din corpul medical al armatei, condusese timp de şase ani toate serviciile medicale din Fort Wyvern, o poziţie de mare responsabilitate într-o bază cu o populaţie de peste cincizeci de mii de oameni. Echipa ei tratase răniţii şi muribunzii din noaptea în care nişte cercetători din laboratoarele genetice făcuseră o criză din cauza procesului secret de transformare şi-şi atacaseră cu sălbăticie colegii. Nora Dai ştia prea multe şi, la cîteva ore după evenimentele acelea bizare, fusese acuzată, împreună cu Charlie, că documentele ei de imigrare – completate cu douăzeci şi şase de ani în urmă – erau false. O minciună, dar, dacă nu ajutau la ascunderea adevărului despre dezastrul din Wyvern, puteau fi deportaţi în Vietnam fără avertisment şi fără proceduri legale. Iar din Vietnam nu s-ar fi întors niciodată. Şi au fost ameninţaţi că le vor fi ucişi copiii şi nepoţii, pentru că aceia care orchestraseră totul nu credeau în jumătăţi de măsură.

Nici eu, nici Bobby nu ştiam de ce părinţii acestuia permiseseră ca *Gazette* să fie coruptă şi să publice o versiune bine periată a ştirilor locale. Poate credeau în necesitatea păstrării secretului. Poate nu înţelegeau adevărata grozăvie a celor întîmplate. Sau poate erau speriaţi.

– I-au pus botniţă lui Charlie, zise Bobby, dar omul mai are cerneala în vene şi continuă să afle tot felul de lucruri, să strîngă ştiri, indiferent dacă i se permite sau nu să le publice.

– E un împătimit al hîrtiei, cum eşti şi tu al planşei de surf.

– E nebun după ştiri, mă aprobă Bobby.

Stătea lîngă una dintre ferestrele care încadrau uşa din faţă, ferestre dreptunghiulare, făcute din bucăţi de sticlă roşie, chihlimbarie, verde şi transparentă. Nu aveau jaluzele, pentru că streaşina porticului şi stejarii gigantici împiedicau soarele să bată direct în ele. Bobby se uita printr-o bucată transparentă a mozaicului, de parcă s-ar fi aşteptat să vadă un musafir nepoftit în faţa uşii.

– Îmi închipuisem că, dacă auzise ceva despre Jimmy, aflase ceva ce noi nu ştim, poate auzise ceva de la Manuel sau de la altcineva. Dar nu m-am aşteptat la ce mi-a spus tipul. Jimmy a fost unul dintre cei trei din noaptea trecută.

Am simţit cum mi se strînge stomacul de groază.

– Trei copii răpiţi? întrebă Sasha.

Bobby dădu din cap şi adăugă:

– Gemenii lui Del şi Judy Stuart.

Del Stuart are un birou la Ashdon College şi figurează ca angajat al Departamentului Educaţiei, dar se zvoneşte că lucrează pentru o ramură obscură a Departamentului Apărării, sau pentru Agenţia pentru Protecţia Mediului, sau pentru Biroul Federal pentru Managementul Gogoşilor. Probabil că zvonurile au fost răspîndite chiar de el însuşi, pentru a face ca speculaţiile să nu se apropie de adevăr. Se prezintă „drept facilitator de donaţii", un termen ce pare la fel de corect ca „specialist în dispunerea de resturi organice" pentru un om accidentat. Oficial, slujba lui constă în alcătuirea hîrtiilor şi a solicitărilor de fonduri pentru profesorii care lucrează la proiecte de cercetare finanţate de stat. Există motive să credem că multe cercetări de la Ashdon studiază dezvoltarea unor arme neconvenţionale, că acest colegiu a devenit o casă de vacanţă a lui Marte, zeul războiului, şi că Del face legătura între sursele discrete de finanţare din fonduri ilegale a proiectelor militare şi universitarii care trăiesc din pomana aia. Ca mama mea.

Nu mă îndoiam că Del şi Judy Stuart fuseseră distruşi de dispariţia gemenilor lor, dar, spre deosebire de sărmana Lilly Wing, o nevinovată care nu cunoştea nimic despre latura întunecată a oraşului, familia Stuart alesese de bunăvoie să fie în buzunarul lui Satan şi înţelegea că tîrgul pe care-l încheiase îi cerea să sufere chinurile în tăcere. Ca urmare, am fost surprins că se aflase despre răpire.

– Charlie şi Nora Dai locuiesc alături de familie, Stuart, îmi explică Bobby, deşi nu cred că fac fripturi împreună. Gemenii au şase ani. Pe la ora nouă, aseară, Judy ieşise în grădină. A auzit un zgomot şi, cînd s-a întors, a văzut un străin în spatele ei.

– Solid, cu părul negru tuns scurt, ochi galbeni, buze subţiri, dinţi ca nişte boabe mărunte de porumb, l-am descris eu pe individul pe care-l întîlnisem în subteranele de sub depozit.

– Înalt, atletic, blond, cu ochi verzi, cicatrice pe obrazul stîng.

– Alt tip, zise Sasha.

– Complet altul. Ţinea o cîrpă muiată în cloroform într-o mînă şi, înainte ca Judy să-şi dea seama ce se întîmplă, individul era peste ea, ca grăsimea peste brînză.

– Ca grăsimea peste brînză?

– Asta-i expresia pe care a folosit-o Charlie.

Charlie Dai, fie iubit de Dumnezeu, scrie articole excelente, dar, cu toate că foloseşte numai engleza de douăzeci şi cinci de ani, nu a ajuns să stăpînească limba vorbită aşa cum o stăpîneşte pe cea literară. Expresiile şi metaforele lui capătă forme ciudate. Mi-a spus odată că o seară de august era „fierbinte ca trei broaşte rîioase într-o bucătărie", chestie după care rămăsesem cu ochii holbaţi vreo două zile.

Bobby se uită încă o dată prin vitraliu, examină lumea zilei mai mult timp decît prima dată, apoi îşi îndreptă atenţia spre noi.

– Cînd Judy şi-a revenit, după ce efectul cloroformului a încetat, Aaron şi Anson, adică gemenii, dispăruseră.

– Doi ţicniţi care au început aşa, subit, să fure copii, în aceeaşi noapte? am întrebat eu, sceptic.

– Nu există coincidenţe în Moonlight Bay, afirmă Sasha.

– Rău pentru noi, şi mai rău pentru Jimmy... Dacă nu avem de-a face cu perverşi tipici, înseamnă că indivizii acţionează împinşi de nevoi ciudate, care n-au nici o legătură cu psihologia anormalilor din cărţi, pentru că aştia au depăşit anormalitatea. Se transformă, iar chestia în care se transformă îi mînă să comită aceleaşi atrocităţi.

– Sau cei doi indivizi vor regresa pînă vor ajunge monştrii din mlaştină, zise Bobby. Ţăcănitul a lăsat un desen pe patul gemenilor.

– O cioară? ghici Sasha.

– Charlie zice că-i un corb. E oarecum deosebit. Un corb stînd pe o piatră, cu aripile întinse, ca şi cum s-ar pregăti să zboare. Dar mesajul seamănă destul de mult: „Del Stuart va fi servitorul meu în iad".

– Del ştia ce înseamnă?

– Charlie Dai zice că nu. Dar crede că Del l-a recunoscut pe răpitor, după descrierea făcută de Judy. Poate de aceea individul a lăsat-o să-l vadă. Voia ca Del să ştie.

– Dar dacă Del ştie, o să le spună poliţiştilor, care o să-i vină de hac ţicnitului.

– Charlie zice că Del nu le-a spus nimic.

Sasha se miră, cu o voce plină, în egală măsură, de neîncredere şi de dezgust:

– Copiii îi sînt răpiţi şi el nu dă informaţii poliţiei?

– Del e băgat pînă-n gît în rahatul din Wyvern, am răspuns eu. Poate că trebuie să-şi ţină gura pînă cînd şefii lui îi vor permite să le spună ceva poliţiştilor despre identitatea ţicnitului.

– Dacă ar fi copiii mei, eu aş încălca toate regulile, zise Sasha.

L-am întrebat pe Bobby dacă Jenna Wing îi dăduse vreo explicaţie despre cioară şi despre mesajul lăsat pe perna lui Jimmy. Nu ştia nimic.

– Dar am auzit altceva, povesti Bobby, ceea ce face ca toată treaba să fie mai mult decît o chestie cu ţăcăniţi.

– Adică?

– Charlie spune că, în urmă cu două săptămîni, asistentele medicale din şcoli şi oficialităţile sanitare ale districtului au efectuat o verificare anuală a fiecărui copil din şcolile şi grădiniţele din oraş.

Examinarea obişnuită a ochilor, testele pentru auz, radiografii pulmonare pentru a descoperi cazurile de tuberculoză... Dar de data asta au luat şi probe de sînge.

– Au luat sînge de la toţi copiii? se încruntă Sasha.

– Vreo două asistente au considerat că trebuie să obţină acordul părinţilor înainte să ia probele de sînge, dar funcţionarul districtului care coordona programul le-a certat şi le-a spus că în zonă s-a răspîndit hepatita, că s-ar putea să fie vorba de o epidemie şi că se face o verificare preventivă.

La fel ca mine, Sasha îşi dădu seama ce însemnau ştirile aduse de Bobby.

– Nu examinau copiii ca să vadă dacă au hepatită. Îi examinau ca să vadă dacă au retrovirus.

– Să vadă cît de mult s-a răspîndit în comunitate, am adăugat eu.

Bobby ajunsese la o concluzie şi mai îngrijorătoare.

– Ştim că şefii îşi omoară celulele cenuşii douăzeci şi patru de ore pe zi, căutînd un remediu, nu-i aşa?

– De le iese fum pe urechi, l-am aprobat eu.

– Şi dacă au descoperit că un procent redus dintre cei infectaţi prezintă o apărare naturală împotriva retrovirusului?

– Poate că la unele persoane, virusul nu-i în stare să-şi descarce materialul genetic pe care-l poartă, zise Sasha.

– Indiferent cum, dădu Bobby din umeri. N-ar dori să-i studieze pe cei care-s imuni?

Mă îmbolnăvea ce auzeam.

– Jimmy Wing, gemenii Stuart... poate că probele de sînge au dovedit că au vreun anticorp, o enzimă, vreun mecanism de apărare, oricare ar fi el...

Sasha nu voia să accepte una ca asta.

– N-au nevoie de copii pentru cercetări. Ajung cîteva probe de ţesut şi de sînge, la cîteva săptămîni.

Amintindu-mi că era vorba de oameni care lucraseră cîndva cu mama mea, i-am replicat:

– Dacă eşti un individ lipsit de morală, dacă ai mai folosit subiecţi umani, aşa cum au fost folosiţi puşcăriaşii, ţi se pare mai comod să răpeşti copii.

– Nu trebuie să explici nimic, interveni şi Bobby. Nu rişti ca părinţii să nu coopereze.

Sasha scuipă un cuvînt pe care n-o mai auzisem niciodată folosindu-l.

– Fîrtate, continuă Bobby, ştii că în proiectarea de automobile şi de avioane există un termen ingineresc: testare la distrugere.

– Ştiu unde vrei să ajungi. Mda, sînt convins că în unele cercetări biologice există ceva similar. Testezi organismele ca să vezi cît suportă dintr-o chestie sau alta, înainte să se autodistrugă.

Sasha scuipă acelaşi cuvînt pe care-l folosise şi mai înainte, apoi ne întoarse spatele, ca şi cum a ne auzi *şi* a ne vedea în acelaşi timp ar fi fost prea greu de suportat.

– Poate că, presupuse Bobby, calea cea mai iute de a înţelege de ce un anumit subiect – de ce unul dintre copii – este imun la virus constă în a-l infecta continuu, cu megadoze de virus, şi a-i studia răspunsul imunologic.

– Pînă cînd îl omoară? întrebă furioasă Sasha, întorcîndu-se din nou spre noi, cu minunata-i faţă albă ca varul, de parcă s-ar fi fardat pentru un spectacol de mimă.

– Pînă cînd îl omoară, am confirmat eu.

– Nu ştim dacă asta fac, zise Bobby, încercînd s-o consoleze. Nu ştim nimic. E doar o teorie pe jumătate tîmpită.

– Pe jumătate tîmpită, pe jumătate deşteaptă, am bombănit eu. Dar ce legătură are cioara aia afurisită cu toate astea?

Ne-am privit, uimiţi.

N-a răspuns nici unul.

Bobby se uită din nou, bănuitor, prin fereastra cu vitraliu.

– Ce-i, fîrtate? l-am întrebat eu. Ai comandat o pizza?

– Nu, dar oraşul geme de anşoa.

– Anşoa?

– Tipi dubioşi, ca ăia pe care i-am văzut astă-noapte, cînd ne întorceam din Wyvern. Gagii cu ochi morţi din sedan. Am văzut mulţi ca ei. Am impresia că se va întîmpla ceva supernasol.

– Ceva mai teribil decît sfîrşitul lumii?

S-a uitat ciudat la mine, apoi a rînjit.

– Ai dreptate. Nu putem coborî mai mult. Asta înseamnă că nu ne rămîne decît să urcăm.

– Putem să mergem într-o parte, zise Sasha, cu glas sumbru. Dintr-un fel de iad în altul.

– Acum îmi dau seama de ce o iubeşti, îmi zise Bobby.

– E raza mea particulară de soare, i-am răspuns eu.

– Zahăr cu pantofi.

– Şaizeci de kilograme de miere umblătoare.

– Cincizeci şi şase, mă corectă ea. Vă rog să uitaţi că am spus că sînteţi Curly şi Larry. Ar însemna să-l insult pe Larry.

– Sîntem Curly şi Curly? se minună Bobby.

– Ea se crede Moe, i-am explicat eu.

– Mă duc să mă culc, zise Sasha. Sau poate că ai şi alte ştiri rele, Bobby, care să mă facă să-mi sară somnul...

– Doar de atît am fost în stare, mormăi el şi ieşi.

După ce am încuiat uşa, l-am privit prin fereastra cu vitraliu pînă a urcat în jeep şi a plecat.

Plecarea unui prieten mă face nervos.

Poate că-s amărît, nevrotic şi paranoic. Dar, ţinînd seama de circumstanţe, dacă n-aş fi amărît, nevrotic şi paranoic, sigur aş fi psihopat.

Dacă am fi tot timpul conştienţi că oamenii la care ţinem sînt inevitabil muritori, că viaţa lor atîrnă nu de un fir de aţă, ci de un firicel, poate că am fi mai buni cu ei şi mai recunoscători pentru dragostea şi prietenia pe care ni le dăruiesc.

Am urcat în dormitor, împreună cu Sasha. Stînd unul lîngă altul în întuneric, ţinîndu-ne de mînă, am rămas tăcuţi un timp.

Eram speriaţi. Speriaţi pentru Orson, pentru Jimmy, pentru gemenii Stuart, pentru noi înşine. Ne simţeam mărunţi. Ne simţeam neajutoraţi. Bineînţeles, pentru cîteva minute am uitat de sosurile italiene favorite. De obicei cîştiga Pesto cu nuci, dar am fost de acord cu Marsala, înainte să ne cufundăm într-o tăcere satisfăcută.

Chiar cînd credeam că adormise, Sasha zise:

– Mă cunoşti prea puţin, Omule-de-Zăpadă.

– Îţi cunosc inima, ştiu ce-i în ea. Îmi ajunge.

– Nu ţi-am vorbit niciodată despre familia mea, despre trecutul meu, pe unde am fost şi ce-am făcut înainte să vin la KBAY.

– Şi vrei să-mi vorbeşti acum?

– Nu.

– Foarte bine. Sînt mort de oboseală.

– Eşti un Neanderthal!

– Voi, Cro-Magnonii, vă credeţi superiori.

După o perioadă de tăcere, îmi spuse:

– Poate că n-o să vorbesc niciodată despre trecut.

– Adică despre ziua de ieri?

– Nu simţi deloc nevoia să ştii?

– Iubesc persoana care eşti. Sînt convins că iubesc şi persoana care ai fost. Dar eu am ceea ce eşti.

– Nu ai deloc prejudecăţi.

– Sînt un sfînt.

– Vorbesc serios.

– Şi eu. Sînt un sfînt.

– Tîmpitule!

– Nu-i bine să vorbeşti aşa cu un sfînt.

– Eşti singura persoană pe care o cunosc care judecă *întotdeauna* oamenii doar după faptele lor. Şi-i iartă cînd dau de necazuri.

– Mda, eu şi Isus.

– Neanderthalianule!

– Fii atentă! Nu risca pedeapsa divină. Fulgere. Arsuri. Lăcuste. Ploi cu broaşte. Hemoroizi.

– Te plictisesc?

– Da, Moe.

– Vreau să spun că prin asta te deosebeşti, Chris. Prin asta eşti deosebit. Nu din cauza XP-ului.

Am rămas tăcut.

– Cauţi cu disperare o remarcă deşteaptă, care să mă facă să-ţi zic iar că eşti un tîmpit.

– Sau un om de Neanderthal.

– Prin asta te deosebeşti. Somn uşor.

Mi-a dat drumul la mînă şi s-a răsucit pe o parte.

– Te iubesc, Goodall.

– Te iubesc, Omule-de-Zăpadă.

În ciuda jaluzelelor negre și a draperiilor trase peste ele, urme slabe de lumină defineau marginea ferestrelor. Zorile acestei dimineți cu cer noros fuseseră minunate. Tînjeam să pot ieși afară sub cerul zilei, să caut fețe, forme și animale în nori. Tînjeam să fiu liber.

– Goodall, am zis după un timp.

– Îmmmm?

– Despre trecutul tău...

– Mda...

– N-ai fost tîrfă?

– Tîmpitule!

Am oftat mulțumit și am închis ochii.

Nu mă așteptam să adorm, din cauza îngrijorării pentru Orson și pentru cei trei copii dispăruți. Dar am adormit și am dormit somnul fără vise al unui neanderthalian fără griji.

Cînd m-am trezit, după cinci ore, Sasha nu mai era în pat. M-am îmbrăcat și m-am dus s-o caut.

Am găsit în bucătărie un bilet, fixat cu un magnet pe ușa frigiderului: „Plecat cu treabă. Întorc iute. Pentru Dumnezeu, nu mînca *echilada* cu brînză la micul dejun. Au tărîțe. Moe".

În timp ce *enchilada* cu brînză se încălzea în cuptor, m-am dus în sufragerie, care devenise camera pentru muzică a Sashei, deoarece noi mîncăm întotdeauna la masa din bucătărie. Mutasem masa, scaunele și restul mobilei în garaj, făcînd loc claviaturii electronice, sintetizatorului, unui suport care conține un saxofon, un flaut, un clarinet, două chitare (una electrică, una acustică), apoi un violoncel cu tot ce-i trebuie, rafturi cu muzică, o masă pentru compus.

Transformasem într-un mod asemănător încăperea de la capătul scării în sală de fitness. De-a lungul pereților se găseau o bicicletă pentru exerciții, un dispozitiv pentru alergat și tot felul de haltere, iar în centru – o saltea. Sasha este o pasionată a medicinei homeopatice, deci rafturile sînt pline cu cutii puse în ordine și care conțin vitamine, minerale, ierburi – și, din cîte știu, praf de aripi de

liliac, unsoare din ochi de broască rîioasă și marmeladă din ficat de iguana.

Colecția ei de cărți umpluse sufrageria din fosta ei locuință. Aici, cărțile ei sînt risipite, în teancuri, prin toată casa.

Are multe pasiuni: bucătărie, muzică, exerciții fizice, cărți și eu. Despre astea știu eu. Nu-i voi cere niciodată să le ordoneze după importanță. Nu pentru că mi-ar fi teamă că aș ocupa locul cinci din cinci. Aș fi fericit să fiu al cincilea, să am un loc.

M-am învîrtit prin sufragerie, am atins chitarele și violoncelul, apoi am luat saxofonul și am cîntat cîteva note din *Quarter Till Three*, vechiul succes al lui Gary U.S. Bonds. Sasha mă învățase să cînt. Nu pretind că am talent, dar nu suna rău.

De fapt, nu luasem saxofonul ca să exersez. Poate că o să vi se pară romantic sau dezgustător, depinde de punctul vostru de vedere, dar luasem saxofonul pentru că voiam să-mi pun gura acolo unde fusese gura ei. Sînt sau Romeo, sau Hannibal Lecter. La alegerea voastră.

La micul dejun am mîncat trei *enchilada* dolofane cu brînză, stropite cu salsa proaspăt, și am băut pepsi rece ca gheața. Dacă voi trăi suficient pentru ca metabolismul să mi se întoarcă împotrivă, s-ar putea să regret că m-am învățat să mănînc doar de plăcere. Dar acum sînt la vîrsta binecuvîntată cînd nici un exces nu-mi poate altera silueta.

M-am dus în dormitorul pentru oaspeți de la etaj, care-mi slujește drept cameră de lucru, m-am așezat la birou și am petrecut cîteva minute privind, la lumina luminărilor, fotografiile înrămate ale părinților mei. Chipul mamei era plin de blîndețe și de inteligență. Cel al tatei de blîndețe și de înțelepciune.

Îmi văzusem rareori fața în lumină puternică. De cîteva ori, cînd am privit o oglindă în spații bine luminate, n-am văzut nimic pe figura mea care să fie lesne de priceput. Chestia asta m-a îngrijorat. Cum de imaginea părinților mei strălucește de virtuți, iar a mea este enigmatică?

Oglinzile îi arătau și pe ei misterioși?

Nu cred.

Oricum, mă consola faptul că Sasha mă plăcea – poate la fel de mult ca gătitul, poate chiar la fel de mult ca exerciţiile de gimnastică aerobică. Nu voi risca sugerînd că m-ar preţui la fel de mult ca muzica sau cărţile. Dar sper...

În birou, printre sute de volume de poezie şi cărţi de referinţă – colecţia mea, combinată cu cea a tatălui meu – există un dicţionar latin, unul gros. Am căutat în el cuvîntul „bere".

Bobby spusese *Carpe cerevisi*. Prinde berea. *Cerevisi* se dovedi a fi fost folosit corect.

Sîntem prieteni de suficient timp ca să ştiu că Bobby n-a urmat vreun curs de latină. De aceea m-am simţit mişcat. Efortul pe care-l făcuse ca să mă poată ironiza dovedea prietenie adevărată.

Am închis dicţionarul şi l-am pus alături de un exemplar al cărţii pe care am scris-o despre viaţa mea de copil al întunericului. Fusese un bestseller naţional în urmă cu patru ani. Atunci crezusem că ştiam care era sensul vieţii mele. Fusese înainte să descopăr că mama mea, din dragoste maternă şi dorinţă de a mă elibera de boală, mă transformase în copilul care anunţa Judecata de Apoi.

Nu deschisesem cartea aceea de doi ani. Ar fi trebuit să fie pe un raft din spatele biroului. Presupun că Sasha se uitase prin ea şi uitase s-o pună de unde o luase.

Tot pe birou se află o cutie decorativă din tablă, pictată cu capete de cîini. În mijlocul capacului sînt scrise aceste versuri de Elizabeth Barrett Browning:

> Acestui cîine vreau
> Cu blîndeţe şi fără supărare
> Să-i aduc cinstire:
> Ţin mîna pe-al lui creştet
> Şi-l binecuvîntez
> Acum şi pentru veşnicie.

Cutia era un cadou din partea mamei, dăruit în ziua în care-l adusese pe Orson. Ţineam în ea biscuiţi speciali, care-i plăceau lui Orson. Din cînd în cînd îi dădeam cîte doi, nu ca să-l

răsplătesc pentru că învăţase un truc nou, pentru că nu-l învăţam trucuri şi nu-l sileam să se antreneze în vreun fel, pentru că nu avea nevoie de nici un antrenament, ci pentru că gustul lor îl făcea fericit.

Cînd mama îl adusese pe Orson, nu-mi spusese că acesta era deosebit. Păstrase secretul pînă la moarte şi-l aflasem abia după moartea tatălui meu. Cînd îmi dăduse cutia, mama îmi spusese:

– Ştiu că o să-l iubeşti, Chris. Dar, dacă va avea nevoie – şi va avea –, fii milos cu el. Viaţa lui e la fel de dificilă ca a ta.

Atunci am crezut că voia să spună că animalele, la fel ca noi, se tem şi se chinuiesc în această lume. Acum ştiu că existau înţelesuri mai profunde şi mai complexe în vorbele ei.

M-am întins după cutie, dorind să văd cît de grea este, ca să fiu sigur că-i plină şi că am cu ce să-l servesc pe Orson la întoarcerea lui triumfătoare. Dar mîna îmi tremura atît de tare, încît nu m-am mai atins de cutie.

Mi-am pus palmele întinse, una peste alta, pe birou. Uitîndu-mă la vîrfurile tari, albe, ale încheieturii degetelor, mi-am dat seama că stăteam în poziţia în care o văzusem pe Lilly Wing, atunci cînd mă întorsesem cu Bobby din Wyvern.

Orson, Jimmy, Aaron, Anson. Numele acelea îmi zgîriau mintea, ca nişte vîrfuri ascuţite dintr-un gard de sîrmă ghimpată. Copii răpiţi.

Simţeam că am o obligaţie faţă de toţi, o datorie, care nu putea fi explicabilă, poate doar prin faptul că, în ciuda norocului avut cu părinţii mei şi în ciuda bogăţiei de prieteni de care mă bucur, eu însumi eram copilul pierdut iremediabil şi astfel voi fi, într-un fel, pînă cînd voi trece din întunericul din această lume în lumina care mă aşteaptă dincolo.

Nerăbdarea îmi tocea nervii. În căutările convenţionale ale unor excursionişti dispăruţi, ale unor avioane prăbuşite în terenuri muntoase sau ale unor bărci pe mare, echipele de căutare se odihnesc de la asfinţit pînă-n zori. Dar noi eram limitaţi la orele de întuneric, nu numai din cauza XP-ului meu, ci şi din nevoia de a ne strînge forţele şi de a acţiona în secret. Mă întrebam dacă membrii unor echipe convenţionale de salvare îşi verifică din două în două

minute ceasurile, dacă-şi muşcă buzele şi se enervează, frustraţi, aşteptînd primele raze ale soarelui. Cristalul ceasului meu se pătase de atîtea urme de privit, buzele îmi ajunseseră carne vie şi aproape că înnebunisem pe la 12.45...

Cu puţin înainte de ora unu, în timp ce-mi dispăreau şi ultimile urme de sănătate mintală, soneria sună, în sfîrşit.

Cu Glock-ul în mînă, am coborît scările. Printr-un vitraliu, l-am zărit pe Bobby în faţa porticului. Stătea pe jumătate întors către uşă, privind spre stradă, de parcă s-ar fi uitat la echipajul poliţiei care ne supraveghea dintr-o maşină parcată sau la un grup de anşoa dintr-un vehicul în trecere.

În timp ce intra şi închideam uşa în urma lui, am zis:

– Mă dă pe spate cămaşa!

Purta una cu o scenă cu o plajă şi un vulcan, în roşu şi cenuşiu, cu ferigi albastre, care arăta nemaipomenit peste puloverul lui negru, cu mîneci lungi.

– Făcută de Iolani, cu nasturi din coajă de nucă de cocos, 1955, am declarat eu.

În loc să răspundă erudiţiei mele, măcar dîndu-şi ochii peste cap, s-a dus către bucătărie, spunînd:

– L-am văzut din nou pe Charlie Dai.

Bucătăria era luminată doar de figura cenuşie a zilei, apăsată pe jaluzele, de ceasul digital al cuptorului şi de două lumînări de pe masă.

– A mai dispărut un copil.

Am simţit din nou că-mi tremură mîinile şi am pus Glock-ul pe masă, întrebînd:

– Cine, cînd?

Luîndu-şi un Mountain Dew din frigider – al cărui bec standard fusese înlocuit cu altul, de mai mică putere, cu globul colorat în roz –, Bobby îmi răspunse:

– Wendy Dulcinea.

– Oh! am exclamat eu, dorind să spun mai mult, dar nefiind în stare.

Mama lui Wendy, Mary, are şase ani mai mult decît mine. Pe cînd aveam treisprezece ani, părinţii mei o plătiseră ca să-mi dea

lecţii de pian şi eu mă îndrăgostisem nebuneşte de ea. Pe atunci trăiam cu iluzia că puteam să cînt într-o zi rock-and-roll la pian, la fel de bine ca Jerry Lee Lewis, că voi deveni un nebun al clapelor şi voi scoate fum din fildeşuri. Mai tîrziu, părinţii mei, împreună cu Mary, au ajuns la concluzia – şi m-au convins şi pe mine – că aveam şanse mai mici să devin un bun pianist decît să învăţ să levitez şi să zbor ca păsările.

– Wendy are şapte ani. Mary o ducea la şcoală. A tras maşina în stradă şi şi-a amintit că uitase ceva în casă. S-a dus înapoi şi cînd s-a întors, după două minute, maşina dispăruse. Împreună cu Wendy.

– Nimeni n-a văzut nimic?

Bobby goli sticla de Mountain Dew: suficient zahăr ca să-i provoace o comă diabetică, suficientă cafeină ca să ţină treaz un alergător de cursă lungă pe un traseu de o mie de kilometri. Se droga legal pentru chinurile care ne aşteptau.

– Nimeni n-a văzut nimic, îmi confirmă el. Vecinii sînt orbi şi surzi. Cred că există pe aici o molimă mai contagioasă decît microbul mamei tale. Avem o epidemie de gripă nu-văd-aud-miros-vorbesc-nimic-de-rău. Oricum, poliţiştii au găsit maşina lui Mary abandonată în parcarea de serviciu din complexul Nine Palms.

Nine Palms fusese un centru comercial care-şi pierduse toţi vînzătorii după ce Fort Wyvern se închisese şi după dispariţia miliardului de dolari pe care baza îi pompase anual în economia districtului. În aceste zile, ferestrele magazinelor de la Nine Palms sînt acoperite de obloane, bălăriile cresc în crăpăturile asfaltului din parcare, iar şase dintre palmierii care au dat numele pieţei s-au uscat, sînt cafenii şi atît de morţi, că au fost părăsiţi de şoarecii de copac.

Camera de Comerţ numeşte Moonlight Bay „bijuteria coastei centrale". Oraşul rămîne atrăgător, cu arhitectură de calitate şi cu străzi frumoase, mărginite de copaci, dar cicatricele economice produse de închiderea Wyvern-ului sînt vizibile pretutindeni. Bijuteria nu mai străluceşte ca altădată.

– Au scotocit prin toate prăvăliile goale de la Nine Palms, îngroziți că vor descoperi cadavrul lui Wendy, dar fetița nu era acolo.

– Trăiește, am zis eu.

Bobby mă privi cu milă.

– Trăiesc cu toții, am insistat eu. Trebuie să trăiască.

Nu vorbeam bazîndu-mă pe rațiune, ci pentru că eu credeam în miracole.

– Altă cioară, continuă Bobby. Mary zice că-i o mierlă. A fost lăsată pe scaunul mașinii. În schița asta, pasărea se repede asupra prăzii.

– Mesajul?

– „George Dulcinea va fi servitorul meu în iad".

Soțul lui Mary se numea Frank Dulcinea.

– Cine naiba e George?

– Bunicul lui Frank. A murit. A fost judecător la un tribunal din comitat.

– Cînd a murit?

– Acum cincisprezece ani.

Eram zăpăcit și frustrat.

– Dacă țicnitul ăsta răpește ca să se răzbune, de ce a răpit-o pe Wendy din cauza unui om mort de cincisprezece ani? Străbunicul fetei a murit cu mult înainte de nașterea ei. N-a cunoscut-o. Și ce satisfacție capeți răzbunîndu-te pe un mort?

– Poate că ți s-ar părea logic, dacă ai fi țicnit, cu creierul făcut praf, îmi sugeră Bobby.

– Poate că da.

– Sau poate că toată chestia cu cioara nu-i decît o acoperire, menită să-i facă pe toți să creadă că puștii au fost înhățați de un pervers obișnuit, iar ei au fost de fapt duși într-un laborator, undeva...

– Poate, poate, ești plin de poate!

– Nu căuta la mine înțelepciune. Sînt doar un călăreț pe valuri. Criminalul de care ai pomenit. Tipul de la știri. Lasă ciori?

– Nu, din cîte am citit.

– Criminalii în serie lasă chestii de felul ăsta?

– Mda... La numesc *semnături*. Ca un scriitor. Ca să le fie recunoscută opera.

M-am uitat la ceas. Apusul va sosi peste cinci ore. Atunci trebuia să fim gata să ne întoarcem în Wyvern. Și, chiar dacă nu vom fi pregătiți, tot trebuia să ne ducem.

PARTEA A DOUA

ȚARA NIMĂNUI

18

Bobby stătea pe scaunul violoncelistului, cu o a doua sticlă de Mountain Dew în mînă. Nu se atinsese de arcuş.

Pe lîngă instrumente şi masa de compoziţie, în fosta sufragerie mai era o combină muzicală, cu CD-player şi cu radiocasetofon vechi. De fapt, era un dublu radiocasetofon, care-i permiteau Sashei să-şi duplice înregistrările. Am pornit echipamentul, care a adăugat o iluminare slabă celei din încăpere, comparabilă cu lumina îngrozitoare a zilei, care se strecura pe la marginea jaluzelelor.

Uneori, după ce compune o melodie, Sasha este sigură că a plagiat involuntar un alt compozitor. Ca să se asigure de originalitatea lucrării sale, pierde ore în şir ascultînd fragmentele din care bănuieşte că s-ar fi inspirat, pînă cînd se convinge că acea creaţie a ei e doar rodul talentului său.

Muzica ei este singurul lucru care o face pe Sasha să se îndoiască de sine într-o măsură mai mare decît ar fi normal. Cînd găteşte, cînd îşi exprimă opiniile literare, cînd face dragoste, e încrezătoare şi nu prea dă semne că ar fi nemulţumită de ea. Dar în relaţia cu muzica se poartă ca un copil rătăcit. Cînd îşi manifestă vulnerabilitatea, doresc mai mult ca oricînd s-o iau în braţe şi s-o încurajez, deşi refuză orice consolare şi mă pocneşte peste degete cu flautul, cu rigla sau cu altă armă aflată la îndemînă în încăperea dedicată muzicii.

Presupun că orice relaţie poate fi îmbogăţită printr-o cantitate infimă de comportament nevrotic. Cred că eu am contribuit cu o jumătate de ceaşcă din chestia asta la reţeta noastră.

Am pus caseta în aparat. Caseta pe care o găsisem în plicul de lîngă cadavrul în putrefacţie al lui Leland Lacroix, în bucătăria bungalow-ului din Oraşul Mort.

Am tras un scaun de lîngă masa de compoziţie şi, aşezîndu-mă, am folosit telecomanda pentru a porni casetofonul.

Timp de o jumătate de minut am auzit doar fişiitul benzii neînregistrate trecînd prin faţa capului de citire. Un clinchet uşor şi o schimbare a calităţii fişiitului marcă începutul înregistrării, auzindu-se, la început, respiraţia profundă, ritmică, a cuiva – presupun că Delacroix – care părea că practică o formă de meditaţie sau de aromoterapie.

– Speram să aud revelaţii, nu respiraţii, bombăni Bobby.

Nu era nimic extraordinar, nici o manifestare de teamă, ameninţare sau altă emoţie. Dar mi se zburli părul de pe ceafă, de parcă respiraţia provenea de la cineva aflat aproape, în spatele meu.

– Încearcă să se stăpînească, am zis eu. Respiră adînc, ca să se calmeze.

După un moment, interpretarea mea se dovedi corectă, pentru că respiraţia deveni furioasă, apoi disperată. Delacroix îşi pierdu cumpătul şi începu să plîngă, încercă să se liniştească, dar, copleşit de durere, izbucni în hohote întrerupte de strigăte disperate.

Deşi nu-l cunoscusem, mă impresionă chinul sufletesc care-l măcina. Din fericire, n-a durat mult, pentru că închisese casetofonul.

După un alt clinchet, înregistrarea reîncepu şi, cu toate că Delacroix nu se liniştise de tot, reuşi să vorbească. Vocea, răguşită de emoţie, devenea uneori greu de înţeles, iar cînd omul simţea că e pe puncul de a-şi pierde complet controlul, se oprea, respira adînc şi bea ceva, probabil whisky.

Acesta este un avertisment. Un testament. Testamentul meu. Un avertisment către lumea întreagă. Nu ştiu cum să încep. Să încep cu ce-i mai rău. Au murit, eu i-am ucis. Era singurul fel în care-i puteam salva. Singurul fel de a-i salva. Trebuie să

înţelegeţi... i-am ucis pentru că-i iubeam. Dumnezeu să mă ajute. Nu puteam să-i las să se chinuiască, să se obişnuiască. Să se obişnuiască. Doamne, nu puteam să-i las să se obişnuiască aşa! Nu puteam să fac altceva...

Mi-am amintit fotografiile aranjate în jurul cadavrului lui Delacroix. Fetiţa subţirică, ştirbă. Băiatul în costum albastru şi cravată roşie. Blonda frumoasă, cu zîmbet atrăgător. Bănuiam că aceştia fuseseră ucişi ca să fie salvaţi.

Toţi am avut simptomele acelea, chiar în această după-amiază de duminică, urmează să mergem mîine la doctor, dar n-o să ajungem acolo. Febră. Frisoane. Şi fiecare, acel... tremur... un tremur ciudat în piept... uneori în abdomen, dar apoi în gît, de-a lungul coloanei... acel tremur, ca un nerv care zvîcneşte, sau palpitaţii ale inimii, sau... nu, nimic de felul ăsta. Doamne, nimic de felul ăsta, nimic ce ar putea fi explicat... nu ceva puternic... subtil... tremur subtil, dar atît de... deranjant... greaţă... nu poţi mînca mult...

Delacroix tăcu din nou. Îşi stăpîni respiraţia. Mai luă o duşcă din ceea ce bea.

Adevărul. Trebuie să spun adevărul. Nu ne vom duce la doctor mîine. Ar trebui să sun la Controlul Proiectului. Să afle că nu s-a terminat. Nici după doi ani nu s-a terminat. Ştiam. Ştiam că nu se terminase. Toţi ne simţim la fel şi nu seamănă cu nimic din ce-am simţit înainte. Isuse, ştiam! Eram prea speriat ca să recunosc, dar ştiam. Nu-mi dau seama cum, dar ştiam ceva, ştiam că Wyvern îmi va veni de hac într-un fel, cumva, Isuse, Wyvern mi-a venit de hac după atîta timp. Maureen a dus-o pe Lizzie în pat, a cărat-o în pat... şi deodată Lizzie a început... era... a început să ţipe...

Delacroix a sorbit iar din băutură. A trîntit paharul jos, ca şi cum ar fi fost gol.

Eram în bucătărie şi am auzit-o pe Lizzie... pe mica mea Lizzie atît de speriată, atît de... ţipînd. Am alergat... am alergat acolo... am alergat în dormitor. Şi ea era... ea... convulsii... dădea din mîini şi din picioare... bătea cu pumnii ei mici... Maureen nu putea s-o stăpînească. Am crezut... convulsii... temut să nu-şi muşte limba. Am ţinut-o... am ţinut-o locului. Maureen a împăturit un prosop... să-l folosească... un căluş ca să nu-şi muşte Lizzie limba. Dar era ceva... ceva în gura ei... nu limba... ceva în gîtul ei... ceva care urca din gîtul ei... ceva *viu* în gîtul ei. Şi... şi atunci... ţinuse ochii închişi... şi atunci... atunci i-a deschis... şi ochiul ei stîng era de-un roşu-strălucitor... sîngeriu... şi ceva era viu şi în ochiul ei, o chestie scîrboasă care se zbătea în ochiul ei...

Plîngînd, Delacroix opri casetofonul. Dumnezeu ştie de cît timp avu nevoie sărmanul ca să se stăpînească. Sigur, nu exista o porţiune neînregistrată a benzii, ci doar un clinchet uşor, produs atunci cînd Delacroix apăsase pe butonul de înregistrare şi continuase.

Am alergat în dormitorul nostru, ca să iau... să iau revolverul... şi, cînd m-am întors, trecînd prin camera lui Freddie, l-am văzut... stătea lîngă pat. Freddie... cu ochii holbaţi... speriat... Aşa că i-am spus... i-am spus: „Bagă-te în pat şi aşteaptă-mă". În camera lui Lizzie... Maureen stătea cu spatele lipit de perete, cu mîinile la tîmple... Lizzie... ea tot se zbătea... faţa ei... faţa deformată... răsucită... toată structura osoasă... nu mai era deloc Lizzie... Nu mai există nici o speranţă. Locul ăla blestemat, cealaltă parte, venea prin ea, de parcă Lizzie era o uşă. Venea prin ea. Oh, Doamne, mă urăsc! Mă urăsc! Am participat la asta, am deschis uşa, am deschis uşa între lumea asta şi locul acela. Am ajutat să fie posibil. Am deschis uşa. Iar acum, Lizzie... a trebuit... deci a... am împuşcat-o... am împuşcat-o... am împuşcat-o de două ori. Şi acum e moartă, atît de liniştită pe pat, mică şi liniştită... dar nu ştiu dacă nu-i ceva viu, viu în ea, cu toate că ea nu mai este vie... Şi Maureen... se ţinea cu amîndouă mîinile de cap... şi a zis: „Tremuratul" şi am ştiut că acum era în capul ei, pentru că şi eu

simţeam un tremurat de-a lungul şirei spinării... tremurat în armonie cu... cu ceea ce era în Lizzie, cu ceea ce este în Lizzie. Şi Maureen a spus... cel mai uluitor... a spus cea mai uluitoare chestie... a spus: „Te iubesc", pentru că ştia ce se întîmplă, îi spusesem despre cealaltă parte, despre misiune, şi ştia cum am fost infectat, cu ceva care dormise în mine mai mult de doi ani, dar sînt infectat şi acum sînt şi ei, ne-am distrus pe toţi, i-am blestemat pe toţi, iar ea ştia. Ştia ce... ce le-am făcut... şi ce am de făcut... de aceea a spus: „Te iubesc", adică îmi dădea voie. I-am spus că şi eu o iubesc, mult, că o iubesc mult, că-mi pare rău, şi ea plîngea, apoi am împuşcat-o o dată... o dată, repede, pe draga mea Maureen, să n-o las să sufere. Apoi... oh, m-am dus... m-am dus iar în hol... apoi în camera lui Freddie. Stătea culcat pe spate, în pat, transpirat, cu părul scăldat în sudoare, şi se ţinea cu mîinile de burtă. Ştiu că simţea tremurul... tremurul din pîntece... pentru că eu îl simţeam în piept şi în bicepsul stîng, şi în vene, în testicule, apoi de-a lungul şirei spinării. I-am spus că-l iubesc, i-am spus să închidă ochii... să închidă... să închidă ochii... ca să se simtă mai bine... şi n-am crezut că pot s-o fac, dar am făcut ce trebuia. Fiul meu. Băiatul meu. Curajos băiat. L-am făcut să se simtă mai bine şi, cînd am tras, tremurul din mine a încetat. S-a oprit complet. Dar ştiu că nu s-a terminat. Nu-s singur... nu-s singur în trupul meu. Simt... pasageri... ceva... o prezenţă. Liniştită. E liniştită, dar nu pentru mult timp. Nu pentru mult timp. Am reîncărcat revolverul.

Delacroix apăsase pe buton şi oprise casetofonul, ca să-şi potolească emoţia.

Am oprit şi eu casetofonul meu, cu telecomanda. Nu numai răposatul Leland Delacroix avea nevoie să-şi revină.

Fără nici un comentariu, Bobby se sculă de pe scaunul violoncelistului şi se duse în bucătărie.

După un moment, l-am urmat.

Golise sticla neterminată de Mountain Dew în chiuvetă, şi acum o spăla cu apă rece.

– Să n-o închizi, i-am zis eu.

Cînd Bobby a aruncat sticla goală în coşul de gunoi, m-am dus la chiuvetă, mi-am făcut palmele căuş sub robinet şi, timp de un minut, mi-am stropit faţa cu apă rece.

După ce m-am şters cu nişte şervetele de hîrtie, Bobby mi-a întins o sticlă de bere. Îşi luase una şi pentru el.

Voiam să am mintea limpede cînd o să mă întorc în Wyvern. Dar, după ce auzisem caseta şi ţinînd seama de ce mai aveam de auzit, probabil că puteam să beau şase sticle fără nici un fel de efect.

– Locul ăla blestemat, *cealaltă parte*, zise Bobby, citîndu-l pe Leland Delacroix.

– De aceea Hodgson umbla în costum spaţial.

– De acolo s-a întors cînd l-am văzut.

– Oare Delacroix a luat-o razna, a avut halucinaţii şi şi-a omorît familia fără nici un motiv?

– Nu.

– Crezi că ceea ce a văzut în gîtul fetei, în ochiul ei era real?

– În totalitate.

– Şi eu. Chestiile pe care le-am văzut în costumul lui Hodgson... alea produceau tremuratul?

– Poate. Poate ceva mai rău.

– Mai rău! am exclamat, încercînd să nu-mi imaginez aşa ceva.

– Am sentimentul că, indiferent unde se află cealaltă parte, acolo-i o adevărată grădină zoologică.

Ne-am întors în sufragerie. Bobby pe scaun, eu pe taburetul de lîngă masa de compoziţie. După un moment de ezitare, am pornit caseta.

Cînd Delacroix reîncepu să înregistreze, îşi schimbă atitudinea. Nu mai era atît de emoţionat ca înainte. Vocea i se întrerupea cînd şi cînd şi trebuia să se oprească, pentru a se stăpîni, dar se străduia să-şi continue confesiunea cu demnitate de soldat.

În garaj ţineam uneltele de grădinărit, inclusiv un insecticid. Am luat cutia şi am golit-o peste cadavre. Nu ştiu dacă avea vreun rost. Nu se... mişca nimic în ei. În cadavre. Şi chestiile alea nu-s insecte. Nu-s ca insectele pe care le cunoaştem. Nici măcar nu ştim

ce sînt. Nimeni nu ştie. Există o grămadă de teorii. Poate sînt ceva... metafizic. Credeţi? Am tras nişte benzină din maşină. Am un bidon plin. O să folosesc benzina înainte... înainte să termin cu mine. N-o să permit ca noi patru să fim studiaţi de tîmpiţii de la Controlul Proiectului. Ei vor face o tîmpenie. O să ne pună în saci şi o să ne facă autopsia. Şi vor răspîndi chestia aia afurisită. O să sun la Control după ce-o să mă duc în locul ăla şi o să-ţi trimit caseta prin poştă, înainte să aprind focul şi... să mă sinucid. Sînt liniştit acum. Foarte liniştit. Acum. Cît timp? Vreau să cred că...

Delacroix se oprise în mijlocul propoziţiei, îşi ţinuse răsuflarea, ca şi cum ar fi ascultat ceva, apoi oprise casetofonul.

Am oprit şi eu casetofonul şi am zis:

– N-a trimis caseta nimănui.

– S-a răzgîndit. Ce-a vrut să spună prin „ceva metafizic"?

– Tocmai asta voiam să te întreb.

Cînd Delacroix se întorsese la casetofon, vocea lui era mai greoaie, mai lentă, de parcă ajunsese dincolo de teamă, lăsase durerea şi vorbea dintr-un abis al disperării.

Am crezut că am auzit ceva într-un dormitor. Imaginaţie. Cadavrele sînt... aşa cum le-am lăsat. Foarte liniştite. Foarte liniştite. A fost doar imaginaţia mea. Abia acum îmi dau seama că nici măcar nu ştiu despre ce-i vorba. Am început prost. Sînt atît de multe de povestit, dar am prea puţin timp. Bine. Ceea ce trebuie să ştii, miezul chestiunii, este că a existat un proiect secret la Wyvern. Numele codificat a fost „Trenul Misterului". Pentru că-şi imaginau că vor face o călătorie magică, misterioasă. Tîmpiţi. Megalomani. Şi eu printre ei. Numele potrivit ar fi fost „Trenul Coşmarului". „Trenul Iadului" – aşa ar fi fost şi mai bine. Iar eu am fost fericit să urc la bordul lui împreună cu ceilalţi. Nu merit nici o laudă, frate. Eu nu. Deci... iată personajele-cheie. Nu toate. Doar cele pe care le cunosc sau cele pe care mi le amintesc acum. Mulţi au murit. Mulţi sînt vii. Poate unii dintre cei care trăiesc vor vorbi, unii dintre şefii ăia ticăloşi care cunosc mai multe decît mine. Sînt

speriați cu toții, iar unii se simt vinovați. Te pricepi să găsești indivizii care ciripesc.

Delacroix înșirase peste treizeci de nume, spunînd dacă-i bărbat sau femeie, cercetător civil sau militar: doctor Randolph Josephson, doctor Sarabjit Sanathra, doctor Miles Bennell, general Deke Kettleman...

Mama mea nu se afla printre ei.

Am recunoscut doar două nume. Primul a fost al lui William Hodgson, fără îndoială individul pe care-l întîlniserăm în timpul acelui episod bizar din camera-ou. Al doilea a fost al doctorului Roger Stanwyk, care locuia, împreună cu soția sa, Maria, pe strada mea, la șapte case spre est de mine. Stanwyk, un biochimist, fusese unul dintre mulții colegi ai mamei mele, care participase la experimentele genetice din Wyvern. Dacă Trenul Misterului nu fusese un proiect rezultat din lucrările mamei mele, atunci Stanwyk fusese plătit din mai multe surse și făcuse mai mult decît ar fi fost datoria sa pentru a distruge lumea.

Vocea lui Delacroix deveni mai blîndă, iar vorbirea mai lentă, în timp ce recita ultimile șase sau opt nume, iar la ultimul păru că vrea să-și muște limba, ca să nu-l rostească. N-am fost sigur că-și terminase lista sau se oprise fără s-o termine.

Rămase tăcut o jumătate de minut. Apoi, cu o voce pe neașteptate plină de energie, spuse cîteva propoziții în ceea ce părea a fi o limbă străină, după care închise casetofonul.

L-am închis și eu pe al meu și m-am uitat la Bobby.

– Ce-a fost asta?

– Nu semăna cu latina.

Am dat banda înapoi și am ascultat încă o dată.

Nu semăna cu nici una dintre limbile pe care aș fi putut să le identific și, cu toate că știam că Delacroix putuse s-o ia razna complet și să vorbească aiurea, eram convins că vorbele acelea aveau un înțeles. Aveau cadența vorbirii și, deși nu recunoscusem nici un cuvînt, mi se păruseră ciudat de familiare.

După ce Delacroix recitase numele oamenilor implicați în proiectul Trenul Misterului, cu voce groasă, lentă, deprimată, rostise

propozițile acelea cu emoție evidentă, poate chiar cu patimă, ceea ce idica faptul că vorbise cu scop și cu înțeles. Pe de altă parte, cei care sînt cuprinși de extaz religios, cei care vorbesc în limbi necunoscute manifestă și ei o emoție puternică, deși nu există nici un înțeles în limbile pe care le vorbesc.

Cînd Leland Delacroix începuse să înregistreze din nou, glasul lui trăda o deprimare amețitoare și periculoasă: un glas inexpresiv, de parcă ar fi fost lipsit de modulație, atît de slab că era cu puțin mai mult de-o șoaptă. Esența deznădejdii.

Nu are rost să înregistrez caseta asta. Nu poți să schimbi nimic din ce s-a întîmplat. Nu se poate da înapoi. Totul a scăpat de sub control. Voalurile au fost sfîșiate. Realitățile se intersectează.

Delacroix tăcu, se auzea doar fișîitul zgomotului de fond.
„Voalurile au fost sfîșiate. Realitățile se intersectează."
M-am uitat la Bobby. Părea la fel de nedumerit ca mine.

Restabilizator temporal. Așa îl numeau.

M-am uitat la Bobby, care mi-a zis, cu satisfacție mohorîtă:
– Mașina timpului!

Am trimis module înăuntru, cu încărcătură de instrumente. Unele s-au întors. Altele nu. Date misterioase, dar bizare. Date atît de stranii, încît se părea că ajunseseră într-un viitor îndepărtat, mai îndepărtat decît s-ar fi așteptat cineva. Nimeni nu-și dădea seama, nici nu ghicea cît de departe. Printre aparate fuseseră camere video, dar cînd s-au întors, contorul benzii era tot pe zero. Poate că înregistraseră... apoi, întorcîndu-se în timp, se rebobinaseră, se șterseseră. Dar, în cele din urmă, am obținut imagini. Setul de instrumente era mobil, ca vehiculul trimis pe Marte. Acesta trebuia să înregistreze ceva. Nu se mișcase, dar camera video se balansase înainte și înapoi, arătînd aceeași fîșie îngustă de cer, mărginită de copacii din vecinătate. Erau opt ore de bandă, înainte și înapoi, și nici un nor. Cerul era roșu. Nu roșu ca un cer la apus. O nuanță stranie de roșu, așa cum cerul pe care-l cunoaștem e o nuanță de

albastru, dar fără nici o creştere sau diminuare a luminii, nici un pic în opt ore.

Vocea joasă, greoaie a lui Delacroix tăcuse, dar de data asta casetofonul nu fusese închis.

După o pauză lungă se auzise sunetul unui picior de scaun frecîndu-se de o podea de gresie, probabil podeaua bucătăriei, urmat de zgomotul paşilor care se îndepărtau, arătînd că Delacroix părăsise încăperea. Îşi tîra picioarele, devenite fizic grele din cauza deprimării extraordinare.

– Cer roşu, mormăi Bobby, gînditor.

„Un roşu liniştit şi groaznic", am gîndit eu, stînjenit, amintindu-mi versul din *Balada bătrînului marinar*, de Coleridge, un poem care-mi plăcea pe cînd aveam nouă sau zece ani şi iubeam teroarea şi ideea sorţii neînduplecate. Pe atunci nu avea nici un înţeles aparte, doar îmi plăcuse foarte mult.

Am ascultat un timp tăcerea de pe bandă, apoi am auzit vocea lui Delacroix la distanţă, venind, evident, din altă cameră.

Am mărit volumul, dar n-am reuşit să înţeleg ce spunea bietul om.

– Cu cine vorbeşte? se minună Bobby.

– Probabil de unul singur.

– Sau cu familia lui.

Familia lui moartă.

Probabil că Delacroix se plimba, pentru că intensitatea vocii creştea şi cobora, independent de intervenţia mea asupra volumului aparatului.

La un moment dat, a trecut pe lîngă bucătărie sau prin ea, pentru că l-am auzit suficient de limpede ca să ne dăm seama că vorbea din nou în limba aceea străină. Pălăvrăgea cu emoţie considerabilă, nu cu glasul acela mort, inexpresiv pe care-l avusese atunci cînd stătuse lîngă casetofon.

Mai tîrziu, a tăcut şi, după un timp, s-a întors lîngă aparat. L-a închis şi presupun că a derulat banda, să vadă unde se întrerupsese. Cînd a început iar să înregistreze, avea vocea joasă, tărăgănată, inexpresivă din cauza deprimării.

Analiza pe calculator a dovedit că roşul cerului era culoarea reală, nu o eroare a sistemului video. Iar copacii care mărgineau imaginea cerului... erau cenuşii şi negri. Nu umbră. Culoarea lor adevărată. A scoarţei. A frunzelor. Negru pătat de cenuşiu. Le-am spus copaci nu pentru că semănau cu copacii pe care-i cunoşteam, ci pentru că erau mai analogi copacilor decît altor chestii. Erau lucioşi... suculenţi... mai puţin ca o vegetaţie, mai mult ca o carne. Poate o formă de ciupercă. Nu ştiu. Nimeni nu ştie. Opt ore de cer roşu neschimbat şi copaci negri – apoi ceva pe cer. Zburînd. Chestia aia. Zbura jos. Iute. La cîteva cadre după ca, imaginea deveni neclară, din cauza vitezei. Am clarificat-o, desigur. Cu calculatorul. Nu complet. Dar suficient de clară. O grămadă de opinii. O grămadă de interpretări. Certuri. Dezbateri. Eu ştiam ce era. Cred că majoritatea dintre noi ştiau, la un anumit nivel al subconştientului, cînd au văzut poza mărită. Nu puteam accepta adevărul. O blocare psihică. Am tot discutat, învîrtindu-ne în jurul adevărului, pînă cînd adevărul a ajuns în spatele nostru şi nu l-am mai văzut. M-am amăgit singur, ca toţi ceilalţi, dar acum nu mă mai amăgesc.

Tăcu din nou. Un gîlgîit şi un pleoscăit ne arătă că turnase ceva dintr-o sticlă într-un pahar. Apoi bău.

Eu şi Bobby ne sorbeam berile în tăcere.

Mă întrebam dacă există bere pe lumea aceea cu cer roşu şi copaci negri, cărnoşi. Deşi-mi place cîte o bere din cînd în cînd, nu mi-ar fi greu să mă lipsesc de ea. Dar acum, Corona din mîna mea era avatarul tuturor acelor plăceri umile, nenumărate ale vieţii cotidiene, a tot ce puteam pierde din cauza aroganţei omeneşti, şi o ţineam bine, de parcă ar fi fost mai preţioasă decît diamantele – şi, într-un fel, era.

Delacroix începu din nou să vorbească în limba aceea necunoscută, iar de data asta murmură aceleaşi cuvinte de mai multe ori, de parcă le-ar fi cîntat în şoaptă. La fel ca pînă atunci, n-am înţeles o vorbă, dar silabele şi cadenţa îmi sunau familiar şi-mi produceau un fior de-a lungul şirei spinării.

– Bea sau găteşte ceva, zise Bobby. Sau amîndouă.

Tocmai cînd mă întrebam dacă Delacroix îşi va continua dezvăluirile, o dădu din nou pe engleză.

N-ar fi trebuit să trimitem o expediţie alcătuită din oameni. Nu fusese în plan. Nici după mai mulţi ani. Niciodată. Dar exista un alt program în Wyvern, unul dintre multele de acolo, în care ceva mersese prost. Nu ştiu ce. Ceva mare. Majoritatea proiectelor... sînt doar nişte maşini de tocat bani. Dar ceva mersese prea bine în proiectul ăla. Şefii se căcau pe ei. Şi ne presau întruna să mărim viteza. Voiau să vadă bine viitorul. Dacă exista viitor. Nu ne-au spus chiar aşa, dar toţi cei implicaţi în Trenul Misterului credeau că ăsta era motivul. Să vedem dacă rahaturile celuilalt proiect produseseră consecinţe majore. Aşa că, împotriva părerii tuturor sau împotriva părerii celor mai mulţi, am organizat prima expediţie.

Din nou tăcere.

Din nou cîntatul ritmic, în şoaptă.

– Vorbea de mămica ta, fîrtate, zise Bobby. Celălalt proiect, cel care-i speriase pe şefi în privinţa viitorului.

– Deci ea nu participase la Trenul Misterului.

– Trenul era doar... o misiune de recunoaştere. Sau asta ar fi trebuit să fie. Dar ceva a mers prost şi aici. De fapt, probabil că ceea ce a mers prost în chestia cu trenul a fost cea mai nasoală din cele două rele.

– Ce crezi că a fost pe videocasetă? Făptura aia zburătoare...

– Sper să ne spună.

Şoaptele continuară un minut sau ceva mai mult, apoi, în mijlocul lor, Delacroix apăsă pe butonul de oprire.

Cînd reluase înregistrarea, se afla în alt loc. Calitatea sunetului nu mai era la fel de bună şi se auzea un zgomot continuu de fond.

– Motor de maşină, îmi explică Bobby.

Zgomot de motor, un şuierat slab de vînt şi fîşîit de anvelope pe pavaj. Delacroix se pusese în mişcare.

Permisul lui de şofer indica o adresă din Monterey, la vreo două ore de coastă. Probabil că lăsase acolo cadavrele celor din familia sa.

Se auzi o şoaptă. Delacroix vorbea de unul singur cu o voce atît de joasă încît abia ne-am dat seama că folosea limba aceea necunoscută. Treptat, murmurul se stinse.

După un timp, începu să vorbească mai tare, în engleză, dar vocea nu-i era limpede pe cît ne-am fi dorit. Microfonul nu se găsea atît de aproape de gură pe cît ar fi trebuit. Casetofonul se afla pe scaunul de lîngă el sau se mişca pe bordul maşinii.

Deprimarea lui fusese înlocuită iarăşi de teamă. Vorbea mai repede, iar vocea devenea deseori stridentă, din cauza groazei.

Sînt pe Autostrada 1 şi mă îndrept spre sud. Parcă-mi amintesc că am urcat în maşină, dar nu... că am pornit atît de departe. Am turnat benzină peste ei. Le-am dat foc. Abia îmi amintesc că am făcut toate astea. Nu ştiu de ce... nu m-am sinucis. Am luat verigheta de pe degetul ei. Am luat nişte fotografii din album. Nu voiam. Oricum... le-am luat. Şi casetofonul. Nu voiam. Presupun că ştiu unde mă duc. Cred că ştiu.

Delacroix plîngea.

– Şi-a pierdut stăpînirea de sine, zise Bobby.

– Dar nu în felul la care te gîndeşti.

– Adică?

– Nu şi-a pierdut minţile. A pierdut controlul... în favoarea altcuiva.

În timp ce-l auzeam pe Delacroix plîngînd, Bobby întrebă:

– În favoarea...?

– Îhî.

– Fiinţei care provoacă tremuratul.

– Îhî.

Toţi au murit. Toţi cei din prima expediţie. Trei bărbaţi, o femeie. Blake, Jackson, Chang şi Hodgson. Doar unul s-a întors. Doar Hodgson. Numai că în costum nu era Bill Hodgson.

Delacroix țipă, îndurerat, de parcă ar fi fost bătut.

Țipătul chinuit fu urmat de un potop de înjurături violente, de toate obscenitățile citite și auzite vreodată, plus altele care nu făceau parte din educația mea sau care fuseseră inventate de Delacroix, un torent scîrbos de vulgarități și blasfemii. Acest șuvoi de murdării fusese aruncat, răcnit și țipat cu o furie atît de arzătoare, că m-am simțit veștejit auzind chiar și numai înregistrarea lor.

Se părea că izbucnirea vocală a lui Delacroix fusese acompaniată de un șofat neatent, pentru că înjurăturile lui erau însoțite de claxoanele autoturismelor și ale camioanelor care treceau pe lîngă el.

Înjurăturile se opriră. Claxoanele încetară. Pentru un timp, nu se auzi decît răsuflarea greoaie a lui Delacroix pe casetă. Apoi:

Kevin, poate îți amintești că mi-ai spus odată că știința singură nu ne poate dărui o viață cu înțeles. Ai spus că știința ne va face viața de netrăit dacă ne va explica totul și va lipsi universul de mister. Ziceai că avem o nevoie disperată de mister. În mister se află speranța. Așa credeai. Ei bine, ce am văzut în cealaltă parte... Kevin, am văzut mistere mai mari decît ar putea știința să explice într-un milion de ani. Universul e mai straniu decît ne putem imagina... și totuși, în același timp, înfricoșător, ca în cele mai primitive concepte despre el.

Conduse un moment în tăcere, apoi începu din nou să murmure în limbajul acela criptic.

– Cine-i Kevin? întrebă Bobby.

– Fratele lui? Mai înainte s-a referit la el ca frate. Cred că acest Kevin e reporter undeva.

În timp ce vorbea păsărească aceea, Delacroix închise casetofonul. M-am temut că fusese ultima bucată din testamentul său incomplet, dar reveni.

Am pompat cianură sub formă de gaz în capsula de translație. Nu l-a ucis pe Hodgson sau ce se întorsese în locul lui Hodgson.

– Capsula de translație! repetă Bobby.

– Camera-ou, am presupus eu.

Am extras toată atmosfera. Capsula devenise un tub imens cu vid. Hodgson a rămas în viață. Doar că aia nu-i viață... nu așa cum gîndim noi despre viață. E antiviață. Am păstrat capsula operațională, am pornit-o pentru un nou ciclu și Hodgson, sau ce-o fi fost, s-a întors de unde venise.

Opri iar casetofonul. Urmară încă patru intervenții, fiecare spusă cu o voce tot mai confuză, mai temătoare. Am avut impresia că acestea fuseseră puținele momente de coerență ale lui Delacroix.

Opt dintre noi în a doua expediție. Patru s-au întors în viață. Eu printre ei. Neinfectat. Doctorii au declarat că nu sîntem infectați. Dar acum...

... Infectat sau posedat? Virus? Parazit? Sau ceva mai profund? Sînt doar un purtător... sau o poartă? Există ceva în mine... sau trece prin mine? Sînt... descuiat... deschis... deschis ca o ușă?

... Niciodată nu merge înainte... merge pe căi laterale. Nu ne-am dat seama că există căi laterale. Pentru că de mult timp... am încetat să ne gîndim... am încetat să credem în căi laterale...

... Trebuie să părăsesc mașina... să merg pe jos... dar nu acolo unde vrea să merg. Nu la capsula de translație. Nu, dacă reușesc să mă împotrivesc. Casa. Să mă duc la casă. Ți-am spus că au murit toți? Cei din prima expediție? Cînd voi apăsa pe trăgaci... voi închide ușa... sau le-o voi deschide? Ți-am spus ce am văzut? Ți-am spus pe cine am văzut? Ți-am spus despre chinul lor? Știi ce zboară și ce se tîrăște? Sub cerul cel roșu? Cum am ajuns... aici? Aici?

Ultimele cuvinte de pe casetă nu erau în engleză.

Am ridicat sticla de Corona la gură și am descoperit că o golisem deja.

– Așadar locul acela cu cer roșu și copaci negri este viitorul produs de mămica ta, fîrtate? întrebă Bobby.

– Cai lăturalnice, a zis Delacroix.

– Şi ce înseamnă asta?

– Nu ştiu.

– Ei ştiau?

– Nu cred că ştiau, am răspuns eu, apăsînd pe butonul pentru derulare al telecomenzii.

– Mi-au venit nişte idei ciudate.

– Coconii, am ghicit eu.

– Indiferent cine a depus coconii – a venit din Delacroix?

– Sau prin el, după cum zicea. Că era o poartă.

– Indiferent cum. Mai contează, oare? Din el sau prin el, pentru noi e acelaşi lucru.

– Cred că, dacă trupul lui n-ar fi fost acolo, nici coconii n-ar fi fost.

– Să adunăm cîţiva săteni furioşi şi să mergem cu torţe către castel, zise Bobby, cu un ton mult mai serios decît vorbele pe care le alesese ca să se exprime.

După ce caseta se derulă şi se opri cu un clinchet, am zis:

– Ar trebui să ne asumăm responsabilitatea pentru chestiile alea? Nu ştim suficient. Poate ar trebui să discutăm cu cineva despre coconi.

– Cu tipii care reprezintă autorităţile?

– Ceva de genul ăsta.

– Ştii ce vor face?

– Vor face pe ei. Dar nu ne vor freca pe noi.

– Nu vor da foc, vor lua mostre pentru cercetări.

– Sînt convins că-şi vor lua toate precauţiile.

Bobby izbucni în rîs.

Am rîs şi eu, dar cu mai multă amărăciune decît amuzament.

– Bine, înscrie-mă pentru marşul spre castel. Dar Orson şi copiii sînt pe primul loc. Pentru că, după ce am aprins focul, n-o să mai putem să ne plimbăm în libertate prin Wyvern.

Am introdus o casetă goală în aparat.

– Faci o copie? mă întrebă Bobby.

– Nu strică.

După ce am pornit butoanele pentru înregistrare, m-am întors spre prietenul meu.

– Ai spus ceva...

– Şi te aştepţi să-mi amintesc toate prostiile pe care le-am spus?

– În bucătăria bungalow-ului, cu trupul lui Delacroix.

– Puţea groaznic.

– Ai auzit ceva. Te-ai uitat în sus, spre coconi.

– Ţi-am spus. Poate că fusese doar în mintea mea.

– Bine. Dar cînd te-am întrebat ce-ai auzit, ai răspuns: „Pe mine". Ce-ai vrut să spui?

Lui Bobby îi mai rămăsese ceva bere, pe care o sorbi înainte să-mi răspundă:

– Puseseşi caseta în buzunar, eram gata de plecare, cînd am auzit pe cineva spunîndu-mi „stai".

– Pe cineva?

– Pe mai mulţi cineva. Voci. Toate vorbind deodată, toate spunînd: „Stai, stai, stai".

– Maurice Williams and The Zodiacs.

– Te pregăteşti să fii DJ la KBAY. Chestia e că... mi-am dat seama că vocile alea erau toate vocea mea.

– Toate vocea ta?

– Greu de explicat, fîrtate.

– Evident.

– Timp de opt-nouă secunde le-am auzit. Dar mai tîrziu... am simţit că au continuat să vorbească, dar mai în şoaptă.

– Ceva subliminal?

– Poate. Însă într-un fel ce-ţi dădea fiori.

– Voci în mintea ta.

– Da, dar nu-mi spuneau să sacrific o fecioară lui Satana sau să-l asasinez pe papă.

– Doar „stai, stai, stai". Ca un gînd intrat în buclă.

– Nu, acelea erau voci reale, ca la radio. La început am crezut că veneau... de undeva din bungalow.

– Ai îndreptat raza lanternei spre tavan, i-am reamintit eu. Coconii.

Lucirea slabă a echipamentului audio se reflecta în ochii lui. Nu-şi luă privirea de la mine, dar nu spuse nimic.

Am răsuflat adînc şi i-am explicat:

– Mă tot întrebam. După ce te-am sunat din Oraşul Mort, am început să mă simt vulnerabil în spaţiul liber. Aşa că, înainte să-i telefonez Sashei, am decis să intru în bungalow, unde să nu fiu atît de expus.

– Dintre toate casele, de ce ai ales-o tocmai pe aceea? Cea cu trupul lui Delacroix în bucătărie. Cea cu coconii.

– Exact asta mă întrebam.

– Şi tu ai auzit voci? Spunînd: „Chris, intră, intră, stai jos, intră, stai pe aici, scoatem pui în curînd, intră, să ne distrăm împreună..."

– Nici o voce, i-am răspuns eu. Sau nu mi-am dat seama. Dar poate că n-am ales casa din întîmplare. Poate că am fost atras în locul acela.

– O vrajă psihică?

– Precum cîntecul sirenelor care atrăgea marinarii la moarte.

– Alea nu erau sirene, ci gîngănii în coconi.

– Nu ştim dacă erau gîngănii.

– Sînt convins că nu erau căței.

– Poate că ar trebui să mai mergem o dată în bungalow-ul ăla.

După un moment de tăcere, a bombănit:

– O chestie ca asta îţi strică toată plăcerea sfîrşitului lumii!

– Mda, încep să mă simt ca un individ dintr-o şcoală de capete pătrate.

Caseta fusese copiată. Am dus copia pe masa de compoziţie şi am luat un stilou.

– Dă-mi un titlu potrivit pentru un cîntec neo-Buffett.

– Neo-Buffett?

– Asta compune Sasha zilele astea. Jimmy Buffett. Ritm tropical, peisaje cu papagali, distracţie la soare – dar cu o tentă mai întunecată, ca o concesie făcută realităţii.

– Rinichi şi tequila, sugeră Bobby.

– Suficient de bun.

Am scris titlul pe etichetă şi am introdus caseta într-o cutie goală de pe raftul pe care-şi păstra Sasha compoziţiile. Acolo se găseau o grămadă de casete care arătau exact la fel.

– Firtate, zise Bobby, dacă o să ajungem la asta, o să-mi zbori creierii, da?

– Cu plăcere.

– Dar să aştepţi să te rog eu.

– Sigur. O să-mi faci acelaşi serviciu?

– Cere-mi şi eşti deja mort.

– Singurul tremur pe care-l simt e în stomac.

– O chestie absolut normală.

Am auzit un zăngănit, urmat de o serie de clinchete, după care alt zăngănit şi, în cele din urmă, scîrţiitul inimitabil al uşii din spate care se deschide.

– Sasha? mă întrebă Bobby.

M-am dus în bucătăria luminată de lumînări, l-am văzut pe Manuel Ramirez în uniforma lui şi mi-am dat seama că sunetele pe care le auzisem proveneau de la un dispozitiv de descuiat uşile, al poliţiei. Manuel stătea la masă, uitîndu-se la Glock-ul meu de 9 milimetri, la care se dusese direct, în ciuda luminii slabe. Pusesem pistolul pe masă, cînd Bobby mă anunţase că Wendy Dulcinea fusese răpită.

– Uşa era încuiată, i-am spus lui Manuel, în timp ce Bobby intra în bucătărie, în urma mea.

– Mda, mîrîi Manuel, apoi arătă spre Glock. L-ai cumpărat legal?

– L-a cumpărat tata.

– Tatăl tău era profesor de poezie.

– E o profesie periculoasă.

– De unde l-a cumpărat?

– Magazinul de arme al lui Thor.

– Ai chitanţă?

– Am.

– Las-o baltă.

Uşa dintre bucătărie şi hol fu împinsă înăuntru. Frank Feeney, unul dintre ajutoarele lui Manuel, rămase ezitînd în prag. Am avut

împresia, pentru o clipă, că văd în ochii lui un voal de lumină galbenă, ca niște perdele la o pereche de ferestre, dar dispăruse înainte să fiu convins că fusese acolo cu adevărat.

– Am găsit o pușcă și un 38 în jeepul lui Halloway, zise Feeney.

– Faceți parte dintr-o miliție? întrebă Manuel.

– Organizăm o clasă de poezie, răspunse Bobby. Aveți mandat?

– Rupe o bucată de hîrtie igienică din sul, zise șeful poliției. O să scriu unul pentru tine.

În urma lui Feeney, la capătul holului, luminat din spate de ferestrele cu vitralii, se afla un al doilea ajutor al șerifului. Nu-l vedeam suficient de bine ca să-l recunosc.

– De ce ați venit?

Manuel se uită la mine îndeajuns de mult timp ca să-mi reamintesc că nu-mi mai era prieten.

– Ce urmează? l-am întrebat eu.

– O masivă violare a drepturilor voastre civile, răspunse Manuel, iar zîmbetul lui avea căldura unei răni de stilet în burta unui cadavru.

19

Frank Feeney avea o figură de șarpe, unul fără colți, dar care nu avea nevoie de colți, pentru că transpira otravă prin fiecare por. Ochii săi aveau privirea fixă, rece a ochilor de șarpe, iar gura părea o tăietură îngustă, prin care putea să se strecoare afară o limbă despicată, fără să surprindă nici măcar un străin care l-ar fi întîlnit pentru prima oară. Înainte de necazurile de la Wyvern, Feeney fusese mărul putred al poliției, suficent de otrăvitor ca să vîre în comă o mie de Albe-ca-Zăpada doar dacă-l priveau.

– Vrei să scotocim pe aici după alte arme, șefule? îl întrebă el pe Manuel.

– Mda... Dar nu faceți multă mizerie. Domnul Snow și-a pierdut tatăl acum o lună. E orfan. Să dăm dovadă de milă.

Zîmbind, de parcă văzuse un șoarece fraged sau un ou de pasăre, care-i va satisface foamea de reptilă, Feeney se întoarse și se împletici prin hol, către celălalt ajutor de șerif.

– Confiscăm toate armele de foc, îmi spuse Manuel.

– Sînt arme obținute legal. N-au fost folosite pentru crime. Nu ai dreptul să le confiști, am protestat eu. Îmi cunosc drepturile, conform celui de-al Doilea Amendament.

– Și tu crezi că-mi depășesc atribuțiile? îl întrebă Manuel pe Bobby.

– Poți să faci ce vrei, răspunse Bobby.

– Amicul tău surfist e mai deștept decît pare, îmi zise Manuel.

impresia, pentru o clipă, că văd în ochii lui un voal de lumină galbenă, ca niște perdele la o pereche de ferestre, dar dispăruse înainte să fiu convins că fusese acolo cu adevărat.

– Am găsit o pușcă și un 38 în jeepul lui Halloway, zise Feeney.

– Faceți parte dintr-o miliție? întrebă Manuel.

– Organizăm o clasă de poezie, răspunse Bobby. Aveți mandat?

– Rupe o bucată de hîrtie igienică din sul, zise șeful poliției. O să scriu unul pentru tine.

În urma lui Feeney, la capătul holului, luminat din spate de ferestrele cu vitralii, se afla un al doilea ajutor al șerifului. Nu-l vedeam suficient de bine ca să-l recunosc.

– De ce ați venit?

Manuel se uită la mine îndeajuns de mult timp ca să-mi reamintesc că nu-mi mai era prieten.

– Ce urmează? l-am întrebat eu.

– O masivă violare a drepturilor voastre civile, răspunse Manuel, iar zîmbetul lui avea căldura unei răni de stilet în burta unui cadavru.

19

Frank Feeney avea o figură de șarpe, unul fără colți, dar care nu avea nevoie de colți, pentru că transpira otravă prin fiecare por. Ochii săi aveau privirea fixă, rece a ochilor de șarpe, iar gura părea o tăietură îngustă, prin care putea să se strecoare afară o limbă despicată, fără să surprindă nici măcar un străin care l-ar fi întîlnit pentru prima oară. Înainte de necazurile de la Wyvern, Feeney fusese mărul putred al poliției, suficent de otrăvitor ca să vîre în comă o mie de Albe-ca-Zăpada doar dacă-l priveau.

– Vrei să scotocim pe aici după alte arme, șefule? îl întrebă el pe Manuel.

– Mda... Dar nu faceți multă mizerie. Domnul Snow și-a pierdut tatăl acum o lună. E orfan. Să dăm dovadă de milă.

Zîmbind, de parcă văzuse un șoarece fraged sau un ou de pasăre, care-i va satisface foamea de reptilă, Feeney se întoarse și se împletici prin hol, către celălalt ajutor de șerif.

– Confiscăm toate armele de foc, îmi spuse Manuel.

– Sînt arme obținute legal. N-au fost folosite pentru crime. Nu ai dreptul să le confiști, am protestat eu. Îmi cunosc drepturile, conform celui de-al Doilea Amendament.

– Și tu crezi că-mi depășesc atribuțiile? îl întrebă Manuel pe Bobby.

– Poți să faci ce vrei, răspunse Bobby.

– Amicul tău surfist e mai deștept decît pare, îmi zise Manuel.

Dornic să testeze stăpînirea de sine a lui Manuel şi să afle dacă exista vreo limită a fărădelegilor în care s-ar fi angajat poliţia, Bobby zise:

– Orice tîmpit urît şi psihopat, cu o insignă de poliţist, poate să facă *oricum* tot ce vrea.

– Exact, îi răspunse Manuel.

Manuel Ramirez – care nu-i nici urît, nici psihopat – e cu zece centimetri mai scund, cu cincisprezece kilograme mai slab, cu doisprezece ani mai în vîrstă şi mult mai hispanic decît mine. Îi place muzica country, în timp ce eu sînt născut pentru rock-and-roll; vorbeşte curent engleza, spaniola şi italiana, în timp ce eu mă limitez la engleză şi la cîteva citate din latină. Are o mulţime de convingeri politice, iar mie politica mi se pare plictisitoare. E un bucătar nemaipomenit, în timp ce singurul lucru pe care mă pricep să-l fac cu alimentele e să le mănînc. În ciuda tuturor acestor diferenţe şi ale multor altora, am împărtăşit cîndva o dragoste de oameni şi de viaţă care ne făcuse prieteni.

Lucrase mulţi ani în schimbul de noapte, fiind poliţistul cu funcţia cea mai mare pe timp de noapte, dar, după ce Lewis Stevenson, şeful poliţiei, murise în urmă cu o lună, Manuel îi luase locul. În lumea nopţii, în care-l întîlnisem şi în care îi devenisem prieten, fusese o prezenţă luminoasă, un poliţist şi un om bun. Dar lucrurile s-au schimbat, mai ales aici, în noul Moonlight Bay, şi, cu toate că acum lucra la lumina zilei, Manuel îşi dăruise sufletul întunericului şi nu mai era persoana pe care o cunoscusem.

– Mai e cineva aici? întrebă Manuel.

– Nu.

I-am auzit pe Feeney şi pe celălalt vorbind în hol – apoi zgomot de paşi pe trepte.

– Am primit mesajul tău, îmi spuse Manuel. Numărul de maşină.

Am dat din cap.

– Sasha Goodall a fost astă-noapte acasă la Lilly Wing.

– Poate a fost vreo petrecere cu gagici acolo...

Scoţînd încărcătorul din Glock, Manuel îmi spuse:

– Voi doi aţi apărut acolo chiar înainte de ivirea zorilor. Aţi parcat lîngă garaj şi aţi intrat prin spate.

– Aveam nevoie de gagici, interveni Bobby.

– Unde aţi fost toată noaptea?

– Am studiat cataloage cu gagici, am răspuns eu.

– Mă dezamăgeşti, Chris.

– Credeai că-s amator de femei gonflabile?

– Nu ştiam că faci pe şmecherul.

– Sînt un om cu mai multe feţe.

Un răspuns cuminte la întrebările lui ar fi fost interpretat ca o dovadă de teamă, iar teama ar fi provocat un tratament mai aspru. Ştiam amîndoi că legea marţială perversă, care se aplica în cazul acela de urgenţă, nu fusese declarată oficial şi, cu toate că părea puţin probabil ca autorităţile să-l acuze pe Manuel şi pe oamenii lui de crime sau de depăşirea competenţelor, nu putea fi sigur că actele lui ilegale nu vor avea urmări. Pe de altă parte, fusese un om al legii şi, în ciuda justificărilor, mai avea conştiinţă. Remarcile cretine reprezentau modul în care eu şi Bobby îi aminteam că ştiam la fel de bine ca el că autoritatea sa era nelegală şi că, dacă împingea lucrurile prea departe, ne vom opune.

– Eu nu te-am dezamăgit? întrebă Bobby.

– Am ştiut întotdeauna ce-ţi poate pielea, îi răspunse Manuel, punînd încărcătorul în buzunar.

– Şi eu. Ar trebui să-ţi schimbi machiajul. Nu crezi, Chris?

– Da, cu ceva care să-l acopere mai bine.

– Mda, îi spuse Bobby lui Manuel. Încă mai văd cei trei de şase pe fruntea ta.

Fără să-i răspundă, Manuel îşi puse Glock-ul meu sub centură.

– Ai verificat numărul? l-am întrebat eu.

– Fără nici un folos. Suburbanul fusese furat în timpul serii. L-am găsit în după-amiaza asta, abandonat lîngă port.

– Nici o urmă?

– Nu te priveşte. Am două lucruri să-ţi spun, Chris. Două motive pentru care am venit aici. Nu te băga în chestia asta.

– E numărul unu?

– Ce?

– E numărul unu din cele două? Sau e un sfat suplimentar?

– Putem ţine minte două lucruri, zise Bobby. Dar dacă urmează o grămadă de sfaturi suplimentare, ar trebui să luăm notiţe.

– Nu te băga în chestia asta, repetă Manuel, vorbind cu mine şi ignorîndu-l pe Bobby; ochii lui nu luceau nenatural, dar tonul vocii lui făcea să te treacă toţi fiorii. Ai folosit toate bonurile-care-te-ţin-departe-de-puşcărie pe care aveai dreptul să le aştepţi din partea mea. Aşa stau lucrurile, Chris.

De jos se auzi un trosnet. O mobilă grea fusese răsturnată.

Am pornit către uşa holului.

Manuel mă opri, scoţînd bastonul şi lovind cu el puternic în masă. Pocnetul răsună ca o împuşcătură.

– M-ai auzit cînd i-am spus lui Frank să nu facă prea mult deranj. Relaxează-te!

– Nu mai există alte arme, i-am zis eu, furios.

– Iubitorii de poezie ca tine pot să aibă un arsenal întreg. Pentru siguranţa publică, trebuie să ne asigurăm.

Bobby se rezemase de masa de lîngă plită, cu braţele încrucişate la piept. Părea că se împăcase cu gîndul că eram neputincioşi, dornic să se termine totul şi atît de potolit, atît de rece, că ar fi putut să aibă bucăţi de cărbune în loc de ochi şi un morcov în loc de nas. Poza aia îl înşelase pe Manuel, dar îl cunoşteam pe Bobby suficient de bine ca să-mi dau seama că era gata să explodeze. Raftul din dreapta lui conţinea un set de cuţite şi ştiam că-şi alesese poziţia gîndindu-se la ele.

Dar nu puteam învinge acum şi trebuia să rămînem liberi ca să-i găsim pe Orson şi pe copiii dispăruţi.

Cînd am auzit zăngănit de sticlă spartă, l-am ignorat, mi-am stăpînit furia şi i-am spus calm lui Manuel:

– Lilly şi-a pierdut soţul. Iar acum, probabil, şi copilul. Asta nu te impresionează? Pe tine, dintre toţi?

– Îmi pare rău pentru ea.

– Şi asta-i tot?

– Dacă aş putea să-i aduc băiatul înapoi, i l-aş aduce.

Modul în care-şi alesese cuvintele mă înfioră.

– Vorbeşti de parcă ar fi mort sau undeva de unde nu poţi să-l iei.

– Ţi-am spus să nu te vîri în chestia asta, îmi zise el, fără pic din compasiunea de care ar fi dat dovadă Manuel altă dată.

Cu şaisprezece ani în urmă, Carmelita, soţia lui Manuel, murise dînd naştere celui de-al doilea copil al lor. Avusese numai douăzeci şi patru de ani. Manuel nu se recăsătorise şi-şi crescuse fiica şi fiul cu multă dragoste şi înţelepciune. Băiatul, Toby, suferea de sindromul Down. Manuel cunoscuse suferinţa mai mult decît alţii. Înţelegea ce înseamnă să trăieşti cu responsabilităţi mari şi cu limite. Totuşi, privindu-l în ochi, n-am zărit compasiunea care-l făcuse un părinte şi un poliţist atît de bun.

– Ce-i cu gemenii Stuart? l-am întrebat eu.

Faţa lui rotundă, mai potrivită pentru zîmbet decît pentru furie, în mod obişnuit o figură solară, devenise rece şi dură ca gheaţa.

– Dar cu Wendy Dulcinea?

Cantitatea cunoştinţelor mele îl înfurie.

Vocea îi rămase blîndă, dar lovea cu bastonul în palma dreaptă cînd îmi zise:

– Ascultă-mă, Chris. Aceia dintre noi care ştiu ce s-a întîmplat nu pot decît să înghită sau să se înece. Aşa că relaxează-te şi înghite! Pentru că, dacă o să te îneci, nimeni n-o să fie de faţă ca să-ţi aplice manevra Heimlich. Ai înţeles?

– Sigur. Sînt un tip deştept. Înţeleg. Asta a fost o ameninţare cu moartea.

– Livrată cu amabilitate, remarcă Bobby. Creativă, indirectă, fără cabotinism, deşi ceva din chestia aia cu bastonul e un clişeu. Torţionarul psihopat pe care-l găseşti într-o sută de filme vechi. Ai fi un fascist mai credibil fără treaba asta.

– Du-te dracului!

– Ştiu că ţi-ar face plăcere! rînji Bobby.

Manuel părea gata să-l pocnească pe Bobby cu bastonul.

Păşind în faţa lui Bobby, ca să nu mai fie faţă în faţă cu el şi sperînd că, printr-o minune, voi trezi remuşcări în conştiinţa lui Manuel, am zis:

– Dacă o să fac faptele publice, dacă o să mă amestec unde nu-mi fierbe oala, cine o să-mi tragă un glonț în ceafă, Manuel? Tu?

Pe figura lui trecu o urmă de durere sinceră, dar expresia nu i se îmblînzi decît prea puțin.

– Nu pot să fac așa ceva.

– Ce chestie frățească! O să fiu mai puțin mort dacă n-o să tragi tu și o să apese pe trăgaci unul dintre ajutoarele tale!

– Nu-i ușor pentru nici unul dintre noi.

– Și-i mai ușor pentru mine.

– Ai fost protejat pentru că mama ta a fost cine a fost și a făcut ce a făcut. Și pentru că ai fost cîndva... prietenul meu. Dar nu-ți forța norocul, Chris!

– Patru copii răpiți în douăsprezece ore, Manuel. Asta-i rata de schimb curentă? Alți patru copii pentru un singur Toby?

Recunosc că era o cruzime din partea mea să-l acuz că sacrifica viețile altor copii pentru fiul său, dar exista ceva adevăr în cruzimea aceea.

Se făcu la față precum cărbunele, iar în ochi i se aprinse focul viu al urii.

– Mda. Am un fiu de care trebuie să am grijă. Și o fiică. Și o mamă. O familie de care trebuie să am grijă. Nu-i la fel de ușor pentru mine cum e pentru un deștept singuratic, ca tine.

Mă scîrbea faptul că noi, cîndva prieteni, ajunseserăm la așa ceva.

Toată poliția din Moonlight Bay fusese atrasă de partea acelor autorități înalte care răspundeau de ascunderea terorii răspîndite la Wyvern. Motivele cooperării polițiștilor erau numeroase: în mare măsură teamă, patriotism greșit înțeles, bancnote de o sută de dolari, în cantități pe care doar proiecte finanțate la negru le puteau asigura. Mai mult. Fuseseră implicați în căutarea hoardei de rhesus și de oameni care fugiseră din laboratoare, cu peste doi ani în urmă, iar în noaptea aceea de violență, mulți fuseseră mușcați, zgîriați sau infectați în alt fel. Îi pîndea pericolul transformării, deci acceptau să participe la conspirație, sperînd să fie primii care vor fi tratați, dacă se descoperea un remediu pentru retrovirus.

Manuel nu putea fi cumpărat cu bani. Patriotismul lui nu făcea parte din varianta celui prost înțeles. Frica putea să schimbe firea oricui, dar nu frica îl corupsese pe Manuel.

Cercetările din Wyvern duseseră la o catastrofă, dar și la descoperiri pozitive. Unele experiențe avuseseră ca rezultat tratamente genetice promițătoare.

Manuel își vînduse sufletul sperînd că unul dintre experimentele acelea îl va transforma pe Toby. Bănuiesc că visa că fiul lui va suferi transformări intelectuale *și* fizice.

Creșterea intelectuală putea fi posibilă. Știam că unele lucrări de la Wyvern includeau cercetări pentru dezvoltarea inteligenței. Se obținuseră succese uimitoare, dovada fiind Orson.

– Ce mai face Toby? m-am interesat eu.

În timp ce vorbeam, am auzit un sunet în spatele meu. Un sertar deschis. Sertarul cu cuțite.

Cînd mă așezasem între Bobby și Manuel, dorisem să potolesc tensiunea crescîndă dintre ei, nu să-l acopăr pe Bobby. Am vrut să-i spun să se potolească, dar nu știam cum s-o fac fără să-l alarmez pe Manuel.

Pe de altă parte, există ocazii în care instinctul lui Bobby e mai bun decît al meu. Dacă el credea că situația ducea inevitabil la violență, probabil că avea dreptate.

Se părea că întrebarea mea despre Toby acoperise zgomotul sertarului, pentru că Manuel nu părea să-l fi auzit.

O mîndrie puternică, emoționantă, dar și înspăimîntătoare nu-i izgoni furia, iar cele două emoții erau complementare.

– Citește. Mai bine. Mai repede. Cu mai multe înțelegere. Se descurcă mai bine la matematică. Ce-i rău în asta? E o crimă?

Am clătinat din cap.

Deși unii rîd de Toby, acesta e imaginea blîndeții. Cu gît gros, umeri rotunzi, brațe scurte și picioare butucănoase, amintea de gnomii cei buni din basmele care mă încîntaseră în copilărie. Fruntea îngustă, cu arcadele sprîncenelor proeminente, urechi joase și trăsături blînde, ochi cu pliuri, toate acestea îi dau un aspect visător, care se potrivește cu personalitatea lui blîndă, cumsecade.

În ciuda poverii sale, Toby fusese întotdeauna fericit şi mulţumit. Mă întreb dacă gaşca din Wyvern va reuşi să-i crească inteligenţa suficient de mult ca să nu mai fie mulţumit de viaţă, dar nu suficient de mult ca să-i dea un IQ mediu. Dacă-i fură inocenţa şi-l blestemă cu o autocunoaştere care să-l chinuiască, prinzîndu-l în capcană între identităţi, atunci îl vor distruge.

Ştiu totul despre doruri neîmplinite, despre setea de a fi ceea ce nu poţi fi.

Şi mi-e greu să cred că Toby poate fi modificat genetic ca să aibă o înfăţişare complet nouă. Mi-e teamă că, dacă s-a făcut o asemenea încercare, va deveni ceva ce n-ar suporta să vadă în oglindă. Cei care nu simt frumuseţea pe chipul unei persoane afectate de sindromul Down sînt orbi la orice fel de frumuseţe sau se tem atît de mult de ceea ce-i deosebit, încît se feresc de vreo întîlnire cu aşa ceva. În fiecare chip – chiar şi în cele mai banale sau mai nefericite trăsături – există un aspect preţios al imaginii divine a cărei oglindire sîntem, iar dacă îl priveşti cu sufletul deschis, poţi vedea o frumuseţe uimitoare, o sclipire a ceva atît de strălucitor, că-ţi produce bucurie. Dar va rămîne acea strălucire în Toby, dacă va fi reproiectat de savanţii din Wyvern, dacă se încearcă o transformare fizică radicală?

– Acum are un viitor, zise Manuel.

– Nu-ţi arunca băiatul, l-am implorat eu.

– Îl ridic.

– Nu va mai fi băiatul tău.

– Va fi ceea ce fusese menit să fie.

– A fost mereu ceea ce fusese menit să fie.

– Tu nu ştii ce-i durerea, zise Manuel cu amărăciune.

Vorbea despre durerea lui, nu a lui Toby. Toby era împăcat cu lumea. Sau fusese.

– L-ai iubit pentru ceea ce era.

– În ciuda a ceea ce era, îmi replică el, cu voce tăioasă, tremurătoare.

– Nu eşti corect cu tine însuţi. Ştiu ce ai simţit pentru el în anii ăştia. Îl preţuiai.

– Nu ştii nimic despre ce simţeam eu, nimic! răspunse el, spintecînd aerul din faţa mea cu bastonul, de parcă ar fi vrut să pună capăt discuţiei.

Tristeţea mă apăsa ca o stîncă. Am spus:

– Dacă aşa stau lucrurile, dacă n-am înţeles ce simţeai pentru Toby, atunci înseamnă că nu te cunosc deloc.

– Poate că nu mă cunoşti. Sau poate nu suporţi gîndul că Toby va duce o viaţă mai normală decît a ta. Tuturor ne place să avem pe cineva pe care să-l putem privi de sus, nu-i aşa, Chris?

Inima mi-a tresărit, de parcă fusese înţepată. Ferocitatea furiei sale dovedea o asemenea teroare şi durere că n-am fost în stare să răspund la o asemenea acuzaţie rău intenţionată. Fuseserăm prieteni prea mult timp ca să-l urăsc şi simţeam doar milă.

Înnebunise din cauza speranţei. Dacă-i într-o cantitate rezonabilă, speranţa ne sprijină. În exces, deformează proporţiile, întunecă mintea, corupe sufletul mai rău decît heroina.

Nu credeam că nu-l înţelesesem pe Manuel în anii aceia. Din cauza speranţei uitase ce iubise şi acum iubea idealul mai mult decît realitatea, asta fiind cauza chinului pe care şi-l creează oamenii.

Pe scări se auziră paşi care coborau. M-am uitat spre hol şi i-am văzut pe Feeney şi pe celălalt ajutor de şerif apărînd în foaier. Feeney se duse în camera de zi, celelalt în camera de lucru, unde aprinseră luminile şi acţionară reostatele.

– Care-i al doilea lucru pe care voiai să mi-l spui? l-am întrebat pe Manuel.

– Vor ajunge s-o controleze.

– Ce?

– Molima.

– Cu ce? întrebă Bobby. Cu o sticlă de dezinfectant?

– Unii oameni sînt imuni.

– Nu toţi, zise Bobby, în timp ce din camera de zi se auzi zgomot de geam spart.

– Factorul care produce imunitatea a fost izolat, replică Manuel. În curînd se va obţine un vaccin şi un tratament pentru cei deja infectaţi.

M-am gîndit la copiii dispăruți, dar n-am pomenit de ei. Însă am zis:

– Unii oameni continuă să se transforme.

– Am aflat că-s doar atîtea schimbări cît pot tolera.

M-am străduit să lupt împotriva potopului de speranță care mă năpădea.

– Doar atîtea? Cît de multe?

– Există un prag... Devin conștienți de schimbările care au loc în ei. Sînt copleșiți de teamă. O teamă intolerabilă de sine. Se urăsc. Acea ură de sine crește pînă cînd... implodează psihic.

– Implodează psihic? Ce naiba înseamnă asta? am exclamat eu, apoi am înțeles. Sinucidere!

– Mai mult decît sinucidere. Autodistrugere frenetică... violentă. Am văzut... un număr de cazuri. Înțelegi ce înseamnă asta?

– Cînd se autodistrug, i-am răspuns eu, nu mai sînt purtători ai retrovirusului. Molima se autolimitează.

Judecînd după zgomot, Frank Feeney zdrobea o măsuță sau un scaun, lovindu-l de peretele camerei de zi. Am presupus că ajutorul de șerif care-l însoțea trîntise de pe rafturi sticlele cu vitamine și cu ierburi ale Sashei. Ne învățau cu sîrguință o lecție. Să respectăm legea.

– Majoritatea dintre noi vor trece prin asta fără probleme, spuse Manuel.

„Dar cei dintre noi care nu vor trece?" m-am întrebat eu.

– Și animalele, am zis eu. Și ele se autodistrug.

M-a privit bănuitor și m-a întrebat:

– Strîngem informații. Ce-ai văzut?

M-am gîndit la păsări. La șoarecii *veve*, care muriseră de mult. Haita de coioți se apropia, fără îndoială, de pragul schimbării tolerabile.

– De ce mi-ai povestit toate astea? m-am interesat eu.

– Ca să nu ne stai în drum. Lasă oamenii care se pricep să rezolve situația. Oameni care știu ce fac. Oameni de încredere.

– Ăia cu creier mare, interveni Bobby.

Manuel agită bastonul în direcția noastră și adăugă:

– Vă închipuiți că sînteți eroi, dar să nu ne stați în drum!

– Nu-s erou, l-am asigurat eu.

– Iar eu sînt un surfist țicnit, ars de soare și plin cu bere, zise Bobby.

– Avem prea multe de făcut ca să permitem oricui să facă tot ce-i trece prin cap, mai zise Manuel.

– Ce-i cu ceata de maimuțe? Nu s-au autodistrus.

– Sînt altfel. Au fost făcute în laborator, sînt ceea ce sînt. Sînt ceea ce au fost făcute să fie, ceea ce s-au născut să fie. Pot să se transforme, dacă pot fi afectate de virusul mutant, dar poate că nu sînt vulnerabile... După ce se vor termina toate astea, după ce oamenii vor fi vaccinați și molima se va autolimita, o să hăituim maimuțele și o să le lichidăm.

– Pînă acum nu prea ai avut noroc, i-am reamintit eu.

– Am fost preocupați de probleme mai importante.

– Mda, mormăi Bobby. Să distrugi lumea e o treabă obositoare.

Manuel îl ignoră și continuă:

– După ce le rezolvăm, ceata nu mai are multe zile de trăit.

În sufrageria alăturată se aprinseră luminile. Feeney venise acolo din camera de zi. M-am îndepărtat de luminozitatea care pătrundea prin ușa dintre bucătărie și sufragerie.

Al doilea ajutor de șerif apăru în ușa holului. Nu-l mai văzusem niciodată. Credeam că-i cunosc pe toți polițiștii din oraș, dar poate că aceia care-i finanțau pe vrăjitorii din Wyvern oferiseră bani pentru mărirea efectivelor poliției.

– Am găsit cîteva cutii cu muniții, zise individul cel nou. Nici o armă.

Manuel îl strigă pe Frank. Acesta se ivi în prag și întrebă:

– M-ai chemat, șefu'?

– Am terminat treaba aici, îi zise Manuel.

Feeney păru dezamăgit, dar tipul cel nou plecă din bucătărie și se îndreptă, prin hol, către ușa casei.

Cu o viteză uimitoare, Manuel se întinse spre Bobby, vrînd să-i dea cu bastonul în cap. La fel de iute, Bobby se feri. Ciomagul lovi aerul, în locul în care se găsise Bobby, și izbi cu putere frigiderul.

Bobby se ridică pe sub baston, chiar în fața lui Manuel, și am crezut că vrea să-l îmbrățișeze, o chestie destul de ciudată, dar apoi

am văzut lucirea cuţitului de măcelar, cu vîrful proptit în gîtul lui Manuel.

Noul ajutor se întorsese în goană în bucătărie. El şi Feeney îşi scoseseră revolverele, ţinîndu-le cu ambele mîini.

– Înapoi! le zise Manuel.

Se dădu şi el înapoi, îndepărtîndu-se de vîrful cuţitului.

Pentru o clipă, am crezut că Bobby o să înfigă lama uriaşă în el, deşi îl cunoşteam prea bine pe Bobby.

Ajutoarele de şerif se traseră înapoi doi paşi şi lăsară armele în jos, dar nu le puseră în toc.

Şuvoiul de lumină ce pătrundea prin uşa sufrageriei lăsa să se vadă mai mult din faţa lui Manuel decît aş fi vrut să văd. Era deformată de furie, cu muşchii încordaţi, cu trăsăturile ciudate, cu ochii holbaţi, dar cel stîng mai mult decît dreptul, cu nările lărgite, cu gura ca o despicătură în stînga, dar strîmbată într-un rînjet în dreapta, ca un portret de Picasso, alcătuit din cuburi şi figuri geometrice care nu se potriveau perfect între ele. Iar pielea lui nu mai era de un cafeniu-cald, ci de culoarea unei şunci lăsate prea mult timp în afumătoare, de un roşu-murdar din cauza sîngelui închegat şi a fumului în exces, întunecată şi marmorată.

Manuel privea cu o ură atît de intensă, care nu putea fi provocată doar de remarcile obraznice ale lui Bobby. Ura aceea era îndreptată şi spre mine, dar Manuel nu fusese în stare să mă lovească, după atîţia ani de prietenie, aşa că voise să-l lovească pe Bobby, pentru că lucrul ăla m-ar fi durut. Poate o parte din ură se îndrepta către sine, pentru că-şi încălcase principiile, sau poate vedeam şaisprezece ani de furie împotriva lui Dumnezeu pentru moartea Carmelitei şi pentru naşterea lui Toby cu sindromul Down, iar eu *credeam-simţeam-ştiam* că o parte din furia aceea nu putea – nu voia, nu îndrăznea – s-o recunoască drept furie împotriva lui Toby, dragul de Toby, pe care-l iubea cu disperare, dar care-i restricţionase drastic viaţa. La urma urmei, există un motiv pentru care se spune că dragostea este o sabie cu două tăişuri, pentru că dragostea-i ascuţită, străpunge, dragostea-i un ac cu care se cos găurile din inimă, care cîrpeşte sufletul, dar care poate să taie, să taie adînc, să rănească, să ucidă.

Manuel se străduia să se stăpînească, conştient că-l priveam cu toţii, că se dădea în spectacol. Dar pierdu bătălia. Zgîriase frigiderul, acolo unde-l lovise cu bastonul, dar atacul şi paguba, chiar una importantă, nu-i oferise satisfacţia de care avea nevoie, nu eliberase presiunea din el. Cu cîteva minute mai devreme crezusem că Bobby e o bombă pe cale să explodeze, dar explodase Manuel, nu repezindu-se la Bobby sau la mine, ci la panourile din sticlă ale uşilor bufetului, spărgînd fiecare geam cu bastonul, apoi rupînd o uşă şi aruncînd afară porţelanurile Royal Worcester, setul Evesham, la care ţinuse atît de mult mama. Farfurii, ceşti, platouri pentru pîine, pentru salată, o sosieră, o untieră, un set pentru zahăr şi smîntînă, toate căzură pe masă şi de acolo pe podea, şrapnelele din porţelan lovind spălătorul de vase, zăngănind în picioarele scaunelor şi în dulapuri... Cuptorul cu microunde se găsea lîngă bufet. Manuel îl lovi cu bastonul o dată, de două ori, de trei ori, de patru ori, dar capacul fusese făcut din plexiglas sau ceva de felul ăla, pentru că nu se spărgea. Ciomagul alunecă pe cuptor şi atinse ceasul, declanşîndu-l, iar dacă am fi prevăzut cum vor evolua lucrurile şi am fi pus în cuptor o pungă cu boabe de porumb, am fi avut floricele cît timp îşi manifesta Manuel furia. Apucă un ceainic de oţel de pe plită şi-l aruncă de-a lungul camerei, înhăţă prăjitorul de pîine şi-l aruncă pe podea, în timp ce ceainicul ţopăia încă pe duşumea cu energia maniacă a unei imagini dintr-un joc video. Trase un şut în prăjitor, iar acesta alunecă pe podea, chelălăind ca un căţel speriat, întinzînd cordonul electric ca o coadă. Şi cu asta, Manuel se potoli.

Rămase în centrul încăperii, cu umerii căzuţi, cu capul înainte, cu pleoapele grele, de parcă abia se trezise dintr-un somn adînc, cu gura strînsă, respirînd greu. Se uită în jur, zăpăcit, ca un taur care se întreabă unde naiba dispăruse capa roşie care-l înfuriase.

În timpul nebuniei distrugătoare a lui Manuel, mă aşteptasem să văd lumina galbenă, demonică lucind în ochii săi, dar n-am zărit aşa ceva. Exista acum furie mocnind în ochii lui, şi confuzie, şi o tristeţe îndurerată, dar dacă se transformase în ceva care era mai puţin decît om, nu ajunsese atît de departe încît să-i scîlpească ochii.

Ajutorul al cărui nume nu-l cunoşteam privea atent, cu ochi negri ca ferestrele dintr-o casă părăsită, dar ochii lui Fred Feeney luceau precum cei ai dovlecilor de Halloween, plini de ameninţare. Deşi sclipirea stranie nu era constantă, apărînd, dispărînd şi apărînd din nou, sălbăticia indicată de ea ardea continuu, ca un far. Feeney stătea în lumina care venea de la candelabrul din sufragerie, cu faţa în umbră, iar ochii îi luceau, din cînd în cînd, ca şi cum lumina din camera alăturată trecea prin craniul său şi ieşea prin orbitele ochilor.

Îmi fusese teamă că violenţa lui Manuel va declanşa izbucnirea violenţei ajutoarelor lui – pentru că toţi cei trei oameni se transformau –, că-i va cuprinde o demenţă ce va creşte cu repeziciune, iar eu şi Bobby vom fi înconjuraţi de echivalentul biotehnologic al unei haite de vîrcolaci însetaţi de sînge. Pentru că neglijasem prostește să cumpărăm lănţişoare din omag sau gloanţe din argint, am fi fost obligaţi să ne apărăm cu serviciul pentru ceai, din argint curat, dar care-şi pierduse strălucirea, al mamei mele. Însă acesta trebuia scos din cutia din cămară şi, eventual, lustruit cu cremă argintie Wright şi cu o cîrpă moale, ca să fie suficient de ucigător.

Acum se părea că Feeney era singura ameninţare, iar un vîrcolac cu un revolver încărcat e un licantrop de alt calibru. Unul ca el poate fi la fel de ucigător cît o haită întreagă. Tremura, lucea de transpiraţie, inspira lacom şi expira cu un scîncet subţire. În excitarea lui, îşi muşcase buzele. Gura şi bărbia i se înroşiseră de propriul sînge. Ţinea pistolul cu ambele mîini, ţintind spre podea, dar ochii de nebun păreau a căuta o ţintă, atenţia fiindu-i îndreptată cînd spre Manuel, cînd spre mine, cînd spre al doilea ajutor de şerif, cînd spre Bobby, cînd spre mine, apoi din nou spre Manuel, şi dacă Feeney ar fi decis că toţi sîntem ţinte, ar fi fost în stare să ne omoare pe toţi patru chiar dacă focul camarazilor lui l-ar fi făcut bucăţi.

Mi-am dat seama că Manuel vorbea cu Feeney şi cu celălalt ajutor. Bătăile inimii mă asurziseră temporar.

–... Am terminat, am terminat cu ticăloşii ăştia, hai, Frank, Harry, să mergem, gata, tîmpiţii ăştia nu merită să-i băgăm în seamă, să mergem, ne ducem la treburile noastre, să ieşim de aici, hai să mergem.

Vocea lui Manuel păru să-l potolească pe Feeney, ca recitarea ritmică a unei rugăciuni, ca o litanie în care răspunsurile se dădeau în tăcere, nu cu vorbe. Focul continua să-i apară acestuia în ochi, dar din ce în ce mai puţin şi mai slab. Nu mai ţinu revolverul cu ambele mîini, mulţumindu-se să-l păstreze în mîna dreaptă, apoi îl puse în toc. Clipind surprins, simţi gust de sînge, îşi şterse buzele cu mîna şi privi fără să priceapă pata roşie de pe degete.

Harry, celălalt ajutor de şerif, pe care Manuel îl numise, în sfîrşit, ajunsese deja în foaier cînd Frank Feeney ieşi din bucătărie şi păşi în hol. Manuel îl urmă pe Feeney, iar eu m-am pomenit urmîndu-l pe Manuel, dar de la distanţă.

Îşi pierduseră aura lor de oameni ai Gestapoului. Arătau slabi şi obosiţi, ca trei băieţi care se jucaseră de-a poliţiştii cu mult entuziasm, dar care se istoviseră şi-şi tîrau fundurile acasă, să bea nişte ciocolată caldă şi să doarmă un pic, pentru ca după aceea să-şi pună un costum nou şi să se joace de-a piraţii. Păreau pierduţi, precum copiii cei răpiţi.

În foaier, în timp ce Frank Feeney îl urma pe Harry X în porticul din faţa casei, l-am întrebat pe Manuel:

– Ai văzut?

Se opri în uşă şi se întoarse spre mine, dar nu-mi răspunse. Furia nu-i dispăruse, dar părea şocat.

Lumina intra în foaier de afară, din camera de lucru, din camera de zi. Mă simţeam mai vulnerabil decît sub ameninţarea pistolului şi a stării nebuneşti a lui Feeney, din bucătărie, dar trebuia să-i spun ceva lui Manuel.

– Feeney, i-am zis eu, deşi nu Feeney reprezenta problema neterminată dintre noi. Ai văzut că se transformă? Nu poţi să negi asta!

– Există un tratament. Îl vom avea curînd.

– E la limită. Dacă nu veţi primi tratamentul la timp?

– O să am grijă de el, mormăi Manuel, care-şi dădu seama abia atunci că ţinea bastonul în mînă şi-l vîrî într-un laţ de la centură. Frank e unul dintre ai noştri. O să-i dăm pacea, în felul nostru.

– Putea să mă ucidă. Pe mine, pe Bobby, pe tine, pe noi toţi.

– Nu te băga în chestia asta, Snow! N-o să-ţi mai spun încă o dată!

Snow. Nu mai eram Chris. Devastarea casei unui om înseamnă să pui punctul pe i-ul final şi să tragi liniuţa la t-ul final din *sfîrşit*.

– Poate că individul care a răpit copiii e tipul de care se vorbea la ştiri.

– Ce tip?

– Care fură copii. Trei, patru, cinci copilaşi. Şi-i arde pe toţi deodată.

– Aşa ceva nu se va întîmpla aici.

– De ce eşti atît de sigur?

– Sîntem în Moonlight Bay.

– Nu toţi tipii răi sînt răi din cauză că se transformă.

Se uită la mine, de parcă l-aş fi insultat.

Am trecut la afacerea neterminată.

– Toby e un băiat grozav. Îl iubesc. Mă preocupă ce i se va întîmpla. Riscul e imens. Dar sper ca pînă la urmă lucrurile să iasă, în privinţa lui, aşa cum crezi tu că vor ieşi. Sper din tot sufletul. Mai mult decît orice.

Ezită, apoi îmi zise:

– Nu te băga în chestia asta. Vorbesc serios, Snow!

Un timp, l-am privit cum trece din casa mea vandalizată într-o lume mult mai distrusă decît porţelanurile mamei mele. Lîngă trotuar aşteptau două maşini de patrulare ale poliţiei. Se urcă într-una din ele.

– Poţi să te întorci oricînd, am zis, de parcă ar fi putut să mă audă. Mai există pahare pe care poţi să le spargi şi destule farfurii. O să bem nişte bere, poţi să faci praf televizorul sau să toci mobila cu securea sau, dacă vrei, să te pişi pe covor. O să fac o pălărie din brînză, o să fie amuzant, o să fie festiv.

Oricît de întunecoasă era după-amiaza, mă dureau ochii. Am închis uşa.

Cînd moare cineva la care ţin sau, ca în cazul de faţă, îl pierd din alt motiv – invariabil fac glume despre durere. Chiar în noaptea în care iubitul meu tată se stinsese din pricina cancerului, mi-am

spus în minte bancuri despre moarte, coşciuge şi ravagiile bolilor. Dacă sorb prea mult din mîhnire, ajung şi eu în cupa deznădejdii. Din deznădejde mă cufund în autocompătimire atît de adînc, încît mă înec. Autocompătimirea mă va încuraja să mă gîndesc prea mult la ceea ce am pierdut, la cine am pierdut, la limitele între care am trăit întotdeauna, la restricţiile existenţei mele nocturne ciudate... iar în cele din urmă risc să ajung schilod, aşa cum îmi spuneau tîmpiţii din copilăria mea. Mi se pare o blasfemie să nu îmbrăţişez viaţa, dar pentru a o îmbrăţişa în vremuri întunecate trebuie să găsesc frumuseţea ascunsă în tragic, frumuseţe care există întotdeauna acolo şi pe care eu o descopăr prin umor. Puteţi să mă credeţi nesimţit sau fără inimă pentru că găsesc ceva de rîs în pierderea cuiva, ceva amuzant în funeralii, dar îi putem onora pe cei morţi cu rîsete şi dragoste, aşa cum i-am onorat pe cînd trăiau. Dumnezeu ne-a menit să rîdem cînd ne doare, pentru că a amestecat o cantitate enormă de absurd în univers, atunci cînd a frămîntat noroiul din care a creat totul. Recunosc că-s neajutorat în multe privinţe, dar cît timp pot să rîd mai am speranţă.

Am privit iute prin camera de lucru, să văd ce pagube fuseseră făcute, am stins lumina şi am examinat apoi camera de zi. Făcuseră mai puţin prăpăd decît ar fi făcut Belzebut, dacă ar fi avut o vacanţă de două zile din iad, dar mai mult decît face un strigoi.

Bobby stinsese deja lumina în sufragerie. La lumina lumînărilor, curăţa mizeria din bucătăie, adunînd porţelanul sfărîmat pe un făraş, pe care-l golea într-un sac mare pentru gunoi.

– Eşti foarte gospodar, i-am zis eu, ajutîndu-l.

– Cred că într-o viaţă anterioară am fost menajera cuiva de neam regesc.

– A cui?

– A ţarului Nicolae al Rusiei.

– A sfîrşit tragic.

– Apoi m-am reîncarnat ca Betty Grable.

– Vedeta de cinematograf?

– Chiar ea, gagiule.

– Mi-ai plăcut în *Mother Wore Tights*.

– *Gracias*. Dar e mult mai bine să fiu iarăşi bărbat.

Încercînd să închid primul sac de gunoi, în timp ce Bobby deschidea altul, am zis:

– Ar trebui să fiu foarte enervat.

– De ce? Pentru că am avut atîtea vieţi nemaipomenite, în timp ce tu ai fost doar tu?

– A venit aici să-mi dea un şut în fund fiindcă, de fapt, voia să-şi dea lui un şut în fund.

– Ar fi trebuit să fie contorsionist.

– Nu-mi place să recunosc, dar e un contorsionist moral.

– Gagiule, cînd eşti furios, vorbeşti murdar.

– Ştie că-şi asumă riscuri incredibile în privinţa lui Toby, chestia asta îl roade, chiar dacă nu recunoaşte.

Bobby oftă.

– Îl compătimesc pe Manuel. Cu adevărat. Dar gagiul mă sperie mai mult decît Feeney.

– Feeney se transformă.

– Zău? Dar Manuel mă sperie pentru că a devenit ce-a devenit *fără* să se transforme. Înţelegi?

– Înţeleg.

– Crezi că are dreptate în privinţa vaccinului? întrebă Bobby, punînd prăjitorul de pîine pe masă.

– Mda... Dar va avea efectul pe care-l cred ei?

– Nimic n-a avut efectul pe care l-au crezut ei.

– Dar ştim că partea cealaltă a fost adevărată. Cea despre implozia psihologică.

– Păsările.

– Poate şi coioţii.

– M-aş simţi foarte înduioşat din cauza acestor lucruri, zise Bobby, punînd cuţitul de măcelar în sertar, dacă n-aş şti că gîngania mămicii tale e doar o parte a problemei.

– Trenul Misterului, am replicat eu, amintindu-mi de chestia sau chestiile din interiorul costumului lui Hodgson, de trupul lui Delacroix, de testamentul de pe casetă şi de coconi.

Se auzi soneria, iar Bobby îmi spuse:

– Zi-le că, dacă au venit să spargă lucruri, avem reguli noi. O sută de dolari tacîmul şi fiecare trebuie să poarte cravată.

M-am dus în foaier şi am privit afară printr-o porţiune mai transparentă a vitraliului.

Silueta din faţa uşii era atît de mare, că-ţi venea să crezi că unul dintre stejari îşi scosese rădăcinile din pămînt, urcase treptele şi apăsase pe sonerie ca să ceară cincizeci de kilograme de îngrăşăminte.

Am deschis uşa şi m-am dat înapoi din faţa luminii, ca să-l las pe vizitator să intre.

Roosevelt Frost e suficient de înalt, musculos, negru şi maiestuos ca să facă figurile sculptate în muntele Rushmore să pară nişte busturi de vedete de seriale comice. După ce a intrat ţinîndu-l în braţe pe Mungojerrie, un cotoi cu blana de un cenuşiu-deschis, a trîntit uşa în urma lui.

Cu o voce remarcabilă prin tonul ei profund, prin muzicalitate şi prin blîndeţe, zise:

– Bună ziua, fiule.

– Mulţumesc că aţi venit, domnule.

– Iar te-ai vîrît în vreun necaz.

– Puteţi să pariaţi că-i aşa.

– O grămadă de morţi, zise el, solemn.

– Ce-aţi spus, domnule?

– Aşa zice pisica.

M-am uitat la Mungojerrie. Întins confortabil pe braţul uriaş al lui Roosevelt, arăta de parcă n-ar fi avut oase. Motanul părea moale, arăta ca o eşarfă sau un şal, dacă Roosevelt ar fi fost om să poarte o eşarfă sau un şal, doar ochii lui verzi de felină, pătaţi cu auriu erau alerţi, plini cu o inteligenţă neîndoielnică şi liniştitoare.

– O grămadă de morţi, repetă Roosevelt.

– Ai cui?

– Ai noştri.

Mungojerrie mă privi în ochi.

– Pisicile ştiu multe lucruri, zise Roosevelt.

– Nu orice.

– Pisicile ştiu, insistă Roosevelt.

Ochii cotoiului păreau plini de tristeţe.

20

Roosevelt așează motanul pe unul dintre scaunele din bucătărie, ca să nu se taie la labe în cioburile de porțelan, care acopereau încă podeaua. Deși Mungojerrie este un evadat din Wyvern, conceput în laboratoarele genetice, poate la fel de deștept ca Orson, cu siguranță la fel de deștept ca un concurent la *Roata norocului*, mai deștept decît majoritatea consilierilor politici de la Casa Albă din secolul ce abia a trecut, este totuși suficient de pisică pentru a fi în stare să se încolăcească și să adoarmă imediat, chiar dacă, după propria prezicere, ne aflam în ajunul Judecății de Apoi, cu șanse mari să nu supraviețuim pînă-n zori. Pisicile știu multe, după cum zice Roosevelt, dar nu suferă de imaginație hiperactivă și de nervi întinși la maximum, ca mine.

În ceea ce privește cunoașterea, și Roosevelt știe o grămadă de lucruri. Știe fotbal, pentru că a fost, prin anii șaizeci, șaptezeci, o vedetă importantă a gazonului, lăudată de toți ziariștii sportivi. Acum, la șaizeci și trei de ani, se ocupă cu succes de afaceri. Deține un magazin de îmbrăcăminte pentru bărbați, un magazin general și jumătate din acțiunile Moonlight Bay Inn and Country Club. Mai știe o grămadă de lucruri despre mare și bărci, pentru că locuiește la bordul lui *Nostromo*, o ambarcațiune de nouăsprezece metri, aflată pe ultima dană din portul pentru iahturi din Moonlight Bay. Și, bineînțeles, poate să vorbească animalelor mai bine decît dr. Dolittle, un talent folositor aici, în Edgar Allan Disneyland.

Roosevelt insistă să ne ajute la curățenie. Deși părea ciudat să te ocupi de menaj alături de un monument național, care mai era și moștenitor al sfîntului Francis, i-am dat aspiratorul.

Mungojerrie se trezi cînd începu să urle aspiratorul, își ridică un pic capul, cît să-și exprime disconfortul arătîndu-și pentru o clipă colții, apoi păru să adoarmă la loc.

Am o bucătărie mare, dar care păru mică din momentul în care intrase în ea Roosevelt Frost, fie că folosea sau nu aspiratorul. Are înălțimea de un metru și nouăzeci și nouă de centimetri, iar dimensiunile formidabile ale gîtului, umerilor, pieptului, spatelui și brațelor te împiedică să crezi că a putut fi conceput în ceva atît de fragil ca un pîntec. Pare a fi fost cioplit dintr-un bloc de granit sau turnat din oțel. Sau, poate, construit într-o fabrică de camioane. Pare mult mai tînăr decît este, avînd doar cîteva fire de păr cărunt la tîmple. A avut succes în fotbal nu numai din cauza dimensiunilor sale, ci și din cauza minții. Iar la șaizeci și trei de ani e la fel de puternic ca în tinerețe și – cred eu – mai deștept, pentru că învață fără încetare.

Și dă cu aspiratorul ca un maestru. În trei, am terminat repede curățenia din bucătărie.

Dar n-o să mai fie ca înainte, doar cu o singură etajeră de Royal Worchester, model Evesham, în bufet. Rafturile goale lăsau o impresie tristă. Mama ținuse la vasele acelea fine, la culorile blînde ale merelor și prunelor pictate de mînă pe cestile de cafea, la coacăzele și perele de pe farfuriile pentru salată... Lucrurile favorite ale mamei nu erau mama mea – ci doar lucrurile ei –, dar, deși ne place să credem că amintirile sînt permanente, ca și cum ar fi fost gravate în oțel, chiar și amintirile dragostei și bunătății sînt, de fapt, înspăimîntător de efemere în detaliile lor și ne reamintim mai ușor ceea ce-i legat de locuri și lucruri. Amintirile îmbălsămate în forma, greutatea și textura obiectelor reale pot fi reînviate iute, printr-o simplă atingere.

Exista un al doilea set de veselă, cel de toată ziua, și în timp ce Roosevelt așează farfurii și cești pe masa din bucătărie, am făcut cafea.

Bobby descoperi în frigider o cutie mare, plină cu chifle cu scorţişoară şi pecan, favoritele mele dintotdeauna.

– *Carpe crustulorum!* strigă el.

– Ce înseamnă asta? se interesă Roosevelt.

– Nu întreba, i-am răspuns eu.

– Înhaţă prăjiturile, traduse Bobby.

Am adus două perne din camera de zi şi le-am pus pe un scaun, ceea ce i-a permis lui Mungojerrie – care se trezise – să stea suficient de sus ca să participe la discuţie.

În timp ce Roosevelt rupea bucăţi din chifla cu scorţişoară şi le înmuia în farfuria cu lapte – pe care-l turnase special pentru pisică –, se întoarse acasă Sasha, de pe unde fusese. Roosevelt îi spune „fiică", aşa cum uneori îmi spune mie sau lui Bobby „fiu", ceea ce-i doar felul lui de a se purta, deşi bănuiesc că are o părere atît de bună despre Sasha, încît ar fi încîntat s-o adopte. Mă aflam în spatele lui cînd a luat-o în braţe şi a strîns-o, de parcă ar fi fost o fetiţă. Dispăruse complet în îmbrăţişarea lui de urs, cu excepţia unui pantof încălţat în tenis, care atîrna la cîţiva centimetri deasupra duşumelei.

Sasha îşi aduse scaunul de la masa de compoziţie şi-l aşeză între scaunul meu şi cel al lui Bobby. Pipăi mîneca lui Bobby şi zise:

– Mişto cămaşă!

– Merci.

– L-am văzut pe Doogie, povesti Sasha. Strînge echipament, armament. Acum e abia ora trei. O să fim gata de îndată ce se întunecă.

– Armament? întrebă Bobby.

– Doogie a obţinut un sprijin tehnic cu adevărat de calitate.

– Sprijin tehnic?

– Trebuie să ne pregătim pentru orice eventualitate.

– Orice eventualitate? mormăi Bobby şi se întoarse spre mine. Firtate, te-ai culcat cu G.I. Jane[1]?

[1] Personaj din filmul cu acelaşi nume, interpretat de Demi Moore, este o femeie ofiţer care încearcă să demonstreze că femeile pot fi soldaţi la fel de buni ca bărbaţii. (n.tr.)

– Cu Emma Peel[1], l-am corectat eu şi m-am adresat apoi Sashei-Emma: Avem nevoie de ceva armament. Manuel şi două ajutoare de şerif au fost aici şi ne-au confiscat armele.

– Şi au spart porţelanurile, zise Bobby.

– Au zdrobit nişte mobilă, am adăugat eu,

– Şi au tras un şut prăjitorului de pîine, mă completă Bobby.

– Putem să ne bazăm pe Doogie, ne linişti Sasha. Ce-au avut cu prăjitorul?

Bobby dădu din umeri şi explică:

– E mic, neajutorat şi vulnerabil.

Stăteam la lumina lumînărilor – patru oameni şi un cotoi cenuşiu – ca să mîncăm, să bem şi să stabilim o strategie.

– *Carpe crustulorum*, zise Bobby.

– *Carpe furcam*, replică Sasha, agitînd furculiţa.

– *Carpe coffeum*, spuse Bobby, ridicînd ceaşca, de parcă ar fi ţinut un toast.

– Asta-i o conspiraţie, am mormăit eu.

Mungojerrie ne privea cu un interes făţiş.

Roosevelt privi pisica, în timp ce pisica ne privea pe noi, şi zise:

– Crede că sînteţi bizari, dar amuzanţi.

– Ha, ha, bizari! exlamă Bobby. Nu cred că oamenii obişnuiesc să vîneze şoareci şi să-i mănînce.

Roosevelt Frost vorbea cu animalele cu mult înainte ca laboratoarele din Wyvern să ne dăruiască nişte cetăţeni cu patru picioare, care păreau să fie ceva mai deştepţi decît cei care-i creaseră. Din cîte am văzut, *singura* lui excentricitate consta în faptul că susţinea că oamenii pot să converseze cu animale obişnuite, nu numai cu cele produse prin inginerie genetică. Nu pretinde că a fost răpit de extratereştri şi că a susţinut un examen proctologic, nu cutreieră pădurile în căutarea lui Big Foot sau a lui Babe, taurul albastru, nu scrie un roman care i-a fost transmis de spiritul lui Truman Capote, nici nu poartă o pălărie din folie de aluminiu ca să împiedice

[1] Personaj din serialul *Răzbunătorii*, interpretat de Diana Rigg (n.tr.)

controlul prin microunde al gîndurilor sale de către Sindicatul American al Băcanilor.

A învăţat comunicarea cu animalele de la o femeie pe nume Gloria Chan, în Los Angeles, cu mulţi ani în urmă, după ce aceasta îi facilitase un dialog între el şi potaia lui iubită, Sloopy, acum decedată. Gloria îi spusese lui Roosevelt o grămadă de lucruri despre viaţa lui zilnică şi despre obiceiurile lui, pe care nu avea de unde să le ştie, dar pe care Sloopy le cunoştea. Se părea că îi povestise cîinele toate chestiile alea.

Roosevelt spune că nu-i nevoie de vreun talent special ca să comunici cu animalele, că nu-i vorba de o abilitate parapsihică. Pretinde că-i vorba de o sensibilitate faţă de alte specii pe care o posedăm toţi, dar pe care ne-am reprimat-o. Cele mai mari obstacole în calea învăţării tehnicilor necesare sînt îndoiala, cinismul şi noţiunile preconcepute despre ce-i posibil şi ce nu.

După mai multe luni de trudă sub îndrumarea Gloriei Chan, Roosevelt devenise capabil să înţeleagă gîndurile şi preocupările lui Sloopy şi ale altor animale de casă şi de pe cîmpii. Voia să mă înveţe şi pe mine şi intenţionam să-l ascult. Nimic nu mi-ar fi plăcut mai mult decît să-l înţeleg mai bine pe Orson. Fratele meu cu patru picioare auzise multe de la mine în ultimii ani, dar eu nu auzisem un cuvînt de la el. Lecţiile cu Roosevelt ar fi deschis o uşă a minunilor sau m-ar fi făcut să mă simt prost şi caraghios. Ca om, sînt obişnuit cu prostia şi caraghioslîcul, aşa că nu aveam nimic de pierdut.

Bobby obişnuia să-şi bată joc de discuţiile între patru ochi ale lui Roosevelt cu animalele, dar niciodată de faţă cu el, şi atribuia pasiunea acestuia rănilor la cap suferite pe terenul de fotbal. Ulterior îşi moderase scepticismul. Evenimentele din Wyvern ne învăţaseră multe lucruri, iar unul dintre ele era că, dacă ştiinţa poate să îmbunătăţească omenirea, nu ne poate da totuşi toate răspunsurile de care avem nevoie. Viaţa are dimensiuni care nu pot fi trecute pe hîrtie de biologi, fizicieni şi matematicieni.

Orson mă condusese la Roosevelt cu mai mult de un an în urmă, atras de convingerea canină că avea de-a face cu un om deosebit. Unele pisici şi Dumnezeu ştie ce alte specii de evadaţi din

laboratoarele din Wyvern îl căutaseră şi-i şuşotiseră la ureche, ca să zicem aşa. Orson reprezintă excepţia. Îl vizitează pe Roosevelt, dar nu a comunicat cu el. Bătrînul Cîine Sfinx, aşa-i zice Roosevelt, potaia mută, labradorul laconic.

Cred că mami mi l-a adus pe Orson – indiferent de motiv – după ce a falsificat scriptele laboratorului şi l-a declarat mort. Poate că Orson se teme să nu fie dus înapoi în laborator, dacă-şi dă cineva seama că el este unul dintre succesele de acolo. Indiferent de motiv, cînd e de faţă altcineva decît Bobby, Sasha sau eu, se joacă de-a nu-s-decît-un-cîine-bun-şi-tîmpit. Sigur, nu-l insultă pe Roosevelt cu o asemenea înşelătorie, dar rămîne faţă de acesta taciturn ca un nap, chiar dacă-i un nap care dă din coadă.

Acum, stînd pe un scaun, tolănit pe o pernă, mîncînd elegant bucăţi de chiflă cu scorţişoară muiate în lapte, Mungojerrie nu pretindea că-i o pisică obişnuită. În timp ce repovesteam evenimentele din ultimele douăsprezece ore, ochii lui verzi ne urmăreau cu interes. Cînd auzea ceva ce-l surprindea, ochii i se măreau, iar cînd era şocat, tresărea sau îşi trăgea capul înapoi şi-l ridica, de parcă ar fi spus: „Omule, te-ai îndopat cu cocktailuri de menta-mîţei sau eşti o maşină congenitală de tîmpenii?“ Uneori rînjea, de obicei cînd eu sau Bobby povesteam despre vreo prostie pe care o spuseserăm sau o făcuserăm. Aveam impresia că rînjea cam des. Descrierea făcută de Bobby a ceea ce am văzut prin vizorul costumului ermetic al lui Hodgson păru să-i taie cheful de mîncare felinei pentru cîteva minute, dar rămăsese, în primul şi în primul rînd, pisică, cu apetit şi curiozităţi de pisică, aşa că, înainte de sfîrşitul povestirii, îi ceruse lui Roosevelt – şi primise – încă o farfurie de *crustulorum* muiate în lapte.

– Sîntem convinşi că Orson şi copiii răpiţi se află undeva, în Wyvern, i-am spus lui Roosevelt Frost, pentru că mă simţeam ciudat să mă adresez unei pisici, lucru nefiresc, din moment ce vorbesc mereu cu Orson. Dar locul ăla-i prea întins. Avem nevoie de cineva care să le găsească urma.

– Din moment ce nu dispunem de un satelit de recunoaştere, nu cunoaştem vreun cercetaş indian şi nu păstrăm în dulap vreun dulău, pentru orice eventualitate...

Şi ne uitarăm toţi trei spre Mungojerrie, plini de speranţă.

Motanul mă privi în ochi, apoi pe Bobby, după aceea pe Sasha. Îşi închise ochii un timp, de parcă ar fi cîntărit solicitarea noastră implicită, apoi îşi îndreptă atenţia spre Roosevelt.

Gigantul cel blînd împinse deoparte farfuria şi ceaşca de cafea, se aplecă în faţă, proptindu-şi cotul drept pe masă şi rezemîndu-şi bărbia în pumn, apoi schimbă priviri cu oaspetele nostru cel mustăcios.

După un minut, timp în care încercasem fără succes să-mi amintesc tema muzicală din *Pisica aceea afurisită*, Roosevelt spuse:

– Mungojerrie se întreabă dacă aţi auzit ce-am spus cînd am sosit aici.

– O grămadă de morţi, l-am citat eu.

– Ai cui? întrebă Sasha.

– Ai noştri.

– Cine spune asta?

Am arătat spre pisică.

Mungojerrie reuşi să arate enigmatic.

– Ştim că-i periculos, zise Bobby.

– El nu spune că-i periculos, explică Roosevelt. E un fel de... prezicere.

Am rămas tăcuţi, privindu-l pe motan, care ne-a oferit o expresie indescifrabilă, ca a pisicilor din sculpturile găsite în mormintele egiptene. După un timp, Sasha întrebă:

– Vrei să spui că Mungojerrie e clarvăzător?

– Nu, răspunse Roosevelt.

– Atunci ce vrei să spui?

Uitîndu-se la motan, care privea solemn o lumînare, de parcă ar fi citit viitorul în dansul sinuos al flăcării pe fitil, Roosevelt zise:

– Pisicile ştiu multe lucruri.

Eu, Bobby şi Sasha ne-am privit unul pe celălalt, dar nici unul n-a fost în stare să se lămurească despre ce-i vorba.

– Ce ştiu, de fapt, pisicile? întrebă Sasha.

– Lucruri, răspunse Roosevelt.

– Cum?

– Ştiind.

– Care-i sunetul scos de o mînă care aplaudă singură? întrebă Bobby, retoric.

Pisica îşi ciuli urechile şi se uită la noi de parcă ar fi spus: „Acum aţi înţeles".

– Cotoiul ăsta citeşte prea mult Deepak Chopra, zise Bobby.

– Roosevelt, spuse Sasha, cu o voce care-i exprima frustrarea.

Cînd acesta ridică din umerii masivi, aproape că am simţit metrul cub de aer deplasat năvălind peste masă.

– Fiica mea, treaba asta, comunicarea cu animalele, nu-i ca vorbitul la telefon. Uneori e la fel de limpede. Dar uneori există... ambiguităţi.

– Bine, interveni Bobby, capcana asta pentru şoareci crede că avem vreo şansă să-i găsim pe Orson şi pe copii şi să-i aducem înapoi în viaţă? O şansă cît de mică?

Roosevelt scărpină pisica după ureche, cu mîna stîngă, şi o mîngîie pe cap.

– Spune că întotdeauna există o şansă. Nimic nu-i fără speranţă.

– Şansă de cincizeci la sută? m-am interesat eu.

– Domnul Mungojerrie spune că nu-i agent de pariuri, rise Roosevelt.

– Prin urmare, zise Bobby, cel mai rău lucru care ni se poate întîmpla este să ne întoarcem în Wyvern şi să murim cu toţii, să fim tocaţi, prelucraţi şi împachetaţi drept carne pentru prînz. Mi se pare că ăsta a fost întotdeauna cel mai rău lucru care ni se putea întîmpla, deci nu s-a schimbat nimic. Sînt de părere să mergem.

– Şi eu, spuse Sasha.

Vorbind evident în numele pisicii, care torcea şi se împingea în mîna care o mîngîia, Roosevelt întrebă:

– Şi dacă Orson şi copiii sînt undeva unde nu putem ajunge? Dacă sînt în Groapă?

– Regulă pentru puşti: orice loc numit Groapă nu poate fi un loc bun, mormăi Bobby.

– Aşa îi spuneau ei laboratorului pentru cercetări genetice.

– Ei? am întrebat eu.

– Oamenii care lucrau acolo... îi spuneau Groapa pentru că... spuse Roosevelt, aplecînd capul, de parcă ar fi ascultat o voce liniştită. Presupun că din cauză că se afla mult sub pămînt.

M-am trezit adresîndu-mă pisicii:

– Laboratorul funcţionează încă undeva în Wyvern, după cum bănuim noi, cu oameni şi cu tot ce-i trebuie ca să fie operaţional?

– Da, răspunse Roosevelt, scărpinînd pisica sub bărbie. De sine stătător... aprovizionat în secret la fiecare şase luni.

– Ştii unde este? l-am întrebat pe Mungojerrie.

– Da. Ştie. De acolo vine, la urma urmei, zise Roosevelt, aşezîndu-se iarăşi pe scaun. De acolo a fugit... în noaptea aceea. Dar dacă Orson şi copiii se află în Groapă, nu puteţi să ajungeţi la ei, nici să-i scoateţi de acolo.

Am rămas pe gînduri, tăcuţi.

Mungojerrie ridică o labă din faţă şi începu să şi-o lingă, netezindu-şi blana. Era deştept, ştia tot felul de lucruri, putea să găsească urme, era singura noastră speranţă, dar, totodată, era o pisică. Depindeam complet de un tovarăş care, în orice clipă, putea să scuipe un ghem de păr. Singurul motiv pentru care nu rîdeam sau nu plîngeam era că nu puteam să le fac pe amîndouă deodată, deşi asta simţeam că trebuie să fac.

În cele din urmă, Sasha lămuri lucrurile:

– Dacă nu avem nici o şansă să-i scoatem din Groapă, atunci să sperăm că sînt în altă parte a Wyvernului.

– Întrebarea principală rămîne aceeaşi, i-am spus eu lui Roosevelt. Mungojerrie vrea să ne ajute?

Pisica îl întîlnise pe Orson o singură dată, la bordul lui *Nostromo*, în noaptea în care murise tatăl meu. Avusesem impresia că se plăcuseră. Îşi aveau originea în laboratorul de creştere a inteligenţei din Wyvern şi, dacă mama mea fusese, într-un fel, mama lui Orson, pentru că acesta fusese produsul sufletului şi al minţii ei, atunci pisica aceea putea să simtă că-i era şi ei mama cea pierdută, creatorul ei, căreia îi datora viaţa.

Am rămas cu mîinile strînse în jurul ceştii goale de cafea, dorind să cred că Mungojerrie nu ne va lăsa baltă, căutînd în minte motive pentru care pisica ar trebui să fie de acord să se alăture

eforturilor noastre, pregătindu-se să facă declaraţia incredibilă şi nerușinată că era fratele meu spiritual, Mungojerrie *Snow*, exact aşa cum Orson îmi era frate, că avusese loc o criză de *familie*, deci avea obligaţii speciale; şi nu mă puteam împiedica să nu-mi amintesc că Bobby spusese despre lumea aceasta nouă a animalelor deştepte că-i precum un desen animat cu răţoiul Donald care, în ciuda ţicnelii sale, a fost înzestrat totuşi cu teribile caracteristici fizice, morale şi spirituale.

Cînd Roosevelt spuse: „Da", mă ocupam atît de febril de organizarea argumentelor împotriva unui refuz aşteptat al solicitării noastre, că nu mi-am dat imediat seama ce răspuns primisem de la prietenul nostru, cel care ne comunica spusele animalelor.

– Da, vă vom ajuta, ne explică Roosevelt, ca răspuns la clipirea mea prostească.

Am trecut zîmbete de la unul la altul, în jurul mesei, ca o farfurie de *crustulorum*.

Apoi Sasha îl privi pe Roosevelt dintr-o parte şi-l întrebă:

– Noi?

– Aveţi nevoie de mine ca interpret.

– Individul mungo ne conduce, noi ne ţinem după el, zise Bobby.

– Nu va fi atît de simplu, replică Roosevelt.

– Nu-ţi putem cere asta, spuse Sasha, clătinînd din cap.

Roosevelt îi luă mîna, zîmbind:

– Fiica mea, nu mi-ai cerut nimic. Eu insist. Orson mi-e prieten şi mie. Iar copiii aceia sînt copiii vecinilor mei.

– O grămadă de morţi, l-am citat eu din nou.

El îmi aminti declaraţia anterioară a felinei:

– Nimic nu-i fără speranţă.

– Pisicile ştiu o mulţime de lucruri.

De data asta m-a citat pe mine:

– Nu totul.

Mungojerrie se uita la noi de parcă ar fi zis: „Pisicile ştiu".

Am simţit că nici pisica, nici Roosevelt n-ar trebui să participe la această acţiune periculoasă fără să asculte mai întîi testamentul lui Leland Delacroix, aşa dezlînat, incomplet, uneori incoerent, dar

impresionant cum era. Indiferent dacă-i vom găsi pe Orson și pe copii, ne vom întoarce la sfîrșitul nopții în bungalow-ul acela infestat cu coconi ca să-l curățăm cu foc. Eram convins că în timpul căutării noastre vom da și peste alte consecințe ale proiectului Trenul Misterului, unele posibil mortale. Dacă, după ce vor auzi povestea bizară a lui Delacroix cu vocea lui chinuită, Roosevelt și Mungojerrie își vor reconsidera dorința de a ne însoți, voi încerca să-i fac să ne ajute, fiind însă convins că am fost corect față de ei.

Ne-am dus în camera de zi, unde am pus caseta originală.

După ce fură rostite ultimele cuvinte de pe bandă, în limba aceea necunoscută, Bobby zise:

– Sunetul e bun, dar pun pariu că nu vă arde de dansat.

– Cînd plecăm? întrebă Roosevelt, stînd încruntat în fața casetofonului.

– Îndată ce se întunecă.

– Adică destul de curînd, zise Sasha, privind jaluzelele de la ferestre, pe care apăsarea luminii zilei nu mai insista ca atunci cînd eu și Bobby îl ascultaserăm prima oară pe Delacroix.

– Dacă acei copii sînt în Wyvern, spuse Roosevelt, atunci se află la porțile iadului. Indiferent de risc, nu-i putem lăsa acolo.

Purta un pulover negru, pe gît, pantaloni negri și pantofi negri, cu talpă de cauciuc, de parcă ar fi anticipat acțiunea care ne aștepta. În ciuda mărimii sale formidabile și a trăsăturilor dure, arăta ca un preot, ca un exorcist pregătit să izgonească diavolii.

M-am întors spre Mungojerrie, care stătea pe masa de compoziție a Sashei și l-am întrebat:

– Tu ce părere ai?

Roosevelt se ghemui lîngă masă, ochi în ochi cu pisica.

Mie Mungojerrie îmi păru complet dezinteresat, ca orice cotoi care încearcă să trăiască în conformitate cu reputația speciei sale de indiferență rece, mister și înțelepciune nepămînteană.

Se părea că Roosevelt îl vedea pe vînătorul cenușiu de șoareci printr-o lentilă pe care eu n-o aveam sau îl asculta pe o frecvență dincolo de capacitatea auzului meu, pentru că raportă:

– Mungojerrie îmi spune două lucruri. În primul rînd, îi va găsi pe Orson și pe copii dacă se află în Wyvern, indiferent de riscuri, indiferent cît durează.

Ușurat, recunoscător pisicii pentru curajul ei, am întrebat:

– Și al doilea lucru?

– Trebuie să iasă afară, să se pișe.

21

La asfinţit, cînd m-am dus în baie, mi-a venit să vomit văzînd prăpădul de acolo, dar m-am mulţimit să-mi spăl faţa de două ori, o dată cu apă fierbinte şi o dată cu apă rece. Apoi m-am aşezat pe marginea căzii, cu mîinile încleştate pe genunchi, şi am suportat un atac de frisoane extrem de puternic, ca acela care însoţeşte o criză de malarie sau un control al fiscului.

Nu mă temeam că misiunea noastră în Fort Wyvern se va termina cu mulţimea de morţi prezisă de pisica noastră clarvăzătoare, nici că voi pieri în noaptea ce începea. Mi-era frică să nu supravieţuiesc şi să mă întorc fără copii şi fără Orson, să nu dau greş şi să-i pierd pe Sasha şi pe Bobby, pe Roosevelt şi pe Mungojerrie.

Cu prieteni, lumea-i rea. Fără prieteni, ar fi insuportabilă.

M-am spălat pe faţă a treia oară, ca să-mi arăt solidaritatea cu Mungojerrie, mi-am spălat mîinile (pentru că mami mă învăţase ce-i igiena) şi m-am întors în bucătărie, unde mă aşteptau ceilalţi. Bănuiesc că, în afară de pisică, toţi ceilalţi trecuseră printr-un ritual similar, în celelalte băi.

Din cauză că Sasha – la fel ca Bobby – remarcase nişte tipi ciudaţi prin oraş şi credea că urma să se întîmple ceva important, anticipase că locuinţa mea va fi supravegheată de autorităţi, dacă nu din alt motiv, atunci din cauza legăturii noastre cu Lilly Wing. De aceea arajase să ne întîlnim cu Doogie Sassman într-un loc ferit de ochi curioşi.

Explorer-ul Sashei, jeepul lui Bobby şi Mercedes-ul lui Roosevelt fuseseră parcate în faţa casei. Am fi fost urmăriţi dacă am fi plecat cu una dintre maşini. Trebuia să plecăm pe jos şi pe furiş.

În spatele casei, dincolo de curte, se află o cărare din pămînt bătătorit, care desparte proprietatea noastră şi cele alăturate de un cring de eucalipţi cu răşină roşie. Dincolo de copaci se găseşte terenul de golf al Moonlight Bay Inn and Country Club, din care Roosevelt deţine jumătate. Probabil că supravegherea se întindea pînă la cărare şi n-aveam vreo şansă să scăpăm de cei desemnaţi să ne urmărească oferindu-le o invitaţie la prînz, duminică, la club.

Plănuisem să mergem din curte în curte cîteva cvartale, riscînd să atragem atenţia vecinilor şi a cîinilor acestora, pînă ne îndepărtam suficient de echipele de supraveghere.

Din cauza confiscărilor efectuate de Manuel, doar Sasha poseda o armă, un revolver Chiefs Special de calibrul 38. O ţinea în poşetă, împreună cu două dispozitive pentru încărcare rapidă. Nu voia să încredinţeze arma lui Roosevelt, lui Bobby sau mie – nici măcar lui Mungojerrie. Ne anunţă, pe un ton care nu lăsa loc de comentarii, că va ocupa poziţia riscantă din frunte.

– Unde ne vom întîlni cu Doogie? am întrebat eu, în timp ce Bobby punea în frigider singura chiflă cu scorţişoară rămasă, iar eu strîngeam ceştile şi farfuriile în chiuvetă.

– De-a lungul Haddenbeck Road, chiar dincolo de Movila Ciorii, răspunse Sasha.

– Movila Ciorii, mormăi Bobby. Nu-mi place cum sună.

La început Sasha nu pricepu. Apoi îi căzu fisa şi zise:

– E doar un loc. N-are nici o legătură cu schiţele alea!

Pe mine mă preocupa mai mult distanţa.

– Se află la paisprezece-cincisprezece *kilometri!*

– Aproape şaptesprezece, răspunse Sasha. Cu toată activitatea din oraş, nu aveam cum să ne întîlnim cu Doogie în localitate fără să atragem atenţia.

– Va dura prea mult ca să parcurgem distanţa asta pe jos, am protestat eu.

– Oh, exclamă ea, o să mergem pe jos doar cîteva cvartale, numai pînă o să putem fura o mașină.

Bobby zîmbi și-mi făcu cu ochiul:

– Fîrtate, ți-ai ales o hoață!

– Ce mașină? am întrebat-o eu.

– Oricare, nu-mi pasă de aspect, ci să se miște.

– Și dacă nu găsim o mașină cu cheile în contact?

– O să-i fac contactul cu firele din bord.

– Te pricepi la așa ceva?

– Am fost cercetașă.

– Fiica noastră a primit o insignă de merit pentru furt de mașini, îi spuse Roosevelt lui Mungojerrie.

Am încuiat ușa din spate cînd am plecat, lăsînd jaluzelele trase.

Nu purtam șapca cu Trenul Misterului. Nu mă mai făcea să mă simt aproape de mama și nu mi se mai părea un talisman aducător de noroc.

Noaptea era blîndă, fără vînt, cu o aromă slabă de aer sărat și alge putrede.

Nori negri ca o tigaie din fier ascundeau luna. Ici-colo, reflectarea luminilor orașului, ca o grăsime galbenă, rîncedă, se risipise peste nori, dar noaptea se potrivea scopurilor noastre.

Gardul din cedru argintat, ce înconjoară proprietatea, are înălțimea mea, fără nici o deschizătură între scîndurile verticale, și-i solid ca un zid. O poartă dă spre cărare.

Am ocolit poarta și am mers spre partea de est a curții, unde proprietatea mea se învecinează cu cea a familiei Samardian.

Gardul este foarte rezistent, pentru că scîndurile verticale sînt fixate în trei șipci orizontale. Șipcile pot servi și ca trepte.

Mungojerrie sări pe gard, de parcă ar fi fost mai ușor decît aerul. Stînd cu labele din spate pe șipca de sus și cu labele din față pe vîrful gardului, supraveghea ușa cea mai apropiată din curte.

Cînd pisica se uită spre noi, Roosevelt șopti:

– Se pare că nu-i nimeni acasă.

Cîte unul, într-o tăcere relativă, am urmat pisica peste gard. Din curtea Samardianilor am trecut peste alt gard din cedru, în curtea familiei Landsberg. În casa lor se vedea lumină, dar am trecut

neobservați și am pășit peste un gard scund în curtea familiei Perez, de unde am mers direct spre est, pe lîngă mai multe case, fără nici o problemă, cu excepția lui Bobo, cățelul familiei Wladskis, care nu latră, dar se străduiește să te lovească, în semn de supunere, cu coada, și să te lingă pînă mori.

Ne-am cățărat pe un gard înalt, din lemn de sequoia roșu, și am trecut în curtea următoare, a familiei Stanwyk, lăsîndu-l mulțumit pe Bobo, cel care nu latră, spintecînd aerul cu coada și dansînd pe labele din spate.

Îl considerasem întotdeauna pe Roger Stanwyk un om decent, care-și închiriase talentul cercetării din Wyvern din cele mai nobile motive, în numele progresului științei și al dezvoltării medicinii, cum făcuse și mama mea. Singurul lui păcat fusese cel pe care-l avusese și mama: orgoliul. Mîndru de inteligența sa de netăgăduit și încrezător în puterea științei de a rezolva toate problemele și de a explica toate lucrurile, devenise, fără să vrea, unul dintre arhitecții Judecății de Apoi.

Așa crezusem. Acum nu mai eram atît de sigur de bunele lui intenții. După cum reieșise din caseta lui Leland Delacroix, Stanwyk fusese implicat atît în lucrările mamei mele, cît și în Trenul Misterului. Părea o figură mai întunecată decît avusesem impresia la început.

Ne-am furișat printre tufișuri și copaci, de-a lungul grădinii îngrijite a familiei Stanwyk, sperînd să nu se uite nimeni pe fereastră. Am ajuns la următorul gard înainte să ne dăm seama că Mungojerrie nu-i cu noi.

Cuprinși de panică, ne-am întors, căutînd prin tufișuri și garduri vii, șoptindu-i numele, care nu-i ușor de șoptit, și l-am găsit lîngă intrarea în casă. O formă de-un cenușiu fantomatic pe pajiștea neagră.

Ne-am strîns în jurul mititelului conducător al echipei noastre, iar Roosevelt își comută creierul pe canalul Ciudățeniilor, ca să afle ce gîndea pisica.

– Vrea să intre, șopti Roosevelt.

– De ce? am întrebat eu.

– Se întîmplă ceva rău aici, murmură Roosevelt.

– Ce? se interesă Sasha.

– Moartea locuieşte aici, transmise Roosevelt.

– Păstrează curtea curată, remarcă Bobby.

– Ne aşteaptă Doogie, îi reaminti Sasha pisicii.

– Mungojerrie spune că oamenii din casă au nevoie de ajutor, insistă Roosevelt.

– De unde ştie? am întrebat eu, înţelegînd imediat răspunsul şi trezindu-mă repetîndu-l împreună cu Sasha şi Bobby, într-un cor şoptit: Pisicile ştiu multe lucruri.

Mă tenta să înhaţ pisica, s-o ţin sub braţ şi să fug cu ea, ca şi cum ar fi fost o minge de fotbal. Avea gheare şi colţi şi putea obiecta. Dar aveam nevoie de cooperarea sa *benevolă*, în căutarea ce urma. Putea să refuze să coopereze, dacă-l tratam ca pe o bucată de echipament sportiv, chiar dacă nu aveam intenţia să-i trag un şut care să-l arunce pînă-n Wyvern.

Obligat să mă uit mai atent la casa victoriană, mi-am dat seama că avea ceva din *Zona Crepusculară*. La etajul superior, ferestrele dezvăluiau camere luminate doar de lumina pilpîitoare a ecranelor televizoarelor, o lumină pulsînd, de neconfundat. Jos, cele două camere din spatele casei – probabil bucătăria şi sufrageria – erau luminate de flăcările portocalii, legănate de curent, ale unor lumînări sau lămpi cu petrol.

Tonto al nostru cu coadă sări în picioare şi sprintă către casă. Urcă treptele şi dispăru în umbra porticului.

Poate că domnul Mungojerrie, felina fenomenală, avea un simţ dezvoltat al răspunderii civice. Poate că busola sa morală este astfel magnetizată încît nu poate să-i ignore pe cei aflaţi la nevoie. Bănuiesc totuşi că motivul principal îl reprezenta bine-cunoscuta curiozitate a speciei sale, care duce atît de des la deces.

Noi patru am rămas ghemuiţi, în semicerc, pînă cînd Bobby zise:

– Greşesc dacă presupun că am îmbulinat-o?

Un sondaj de opinie arătă o unanimitate în favoarea punctului de vedere referitor la îmbulinare.

Fără chef, greoi, l-am urmat pe Mungojerrie către porticul din spatele casei, unde acesta zgîria cu încăpăţînare uşa.

Prin cele patru geamuri din uşă vedeam limpede o bucătărie atît de victoriană în detalii, că nu m-ar fi surprins să-i văd pe Charles Dickens, William Gladstone şi pe Jack Spintecătorul bînd ceai. Camera era luminată de o lampă cu petrol, aşezată pe o masă ovală, de parcă cineva dinăuntru ar fi fost fratele meu întru XP.

Sasha luă iniţiativa şi ciocăni la uşă.

Nu răspunse nimeni.

Mungojerrie continuă se zgîrie uşa.

– Am priceput, îi spuse Bobby.

Sasha încercă mînerul uşii. Acesta se roti.

Deoarece speraserăm să fie blocată, am fost dezamăgiţi descoperind că uşa era descuiată. Se deschise cîţiva centimetri.

Mungojerrie ţîşni prin crăpătură şi dispăru înăuntru, înainte ca Sasha să apuce să reacţioneze.

– Moarte, multă moarte, murmură Roosevelt, care, evident, comunica în continuare cu vînătorul de şoareci.

N-aş fi fost surprins dacă doctorul Stanwyk ar fi apărut în uşă, îmbrăcat într-un costum biosecurizat, ca Hodgson, cu figura colcăind de paraziţi hidoşi şi cu o cioară cu ochi albi cocoţată pe umărul lui. Bărbatul care mi se păruse cîndva înţelept şi amabil – dar cam excentric – îmi bîntuia în voie imaginaţia, ca oaspetele neinvitat la petrecere din *Masca morţii roşii* de Edgar Allan Poe.

Roger şi Marie Stanwyk, cei pe care-i cunoşteam de mulţi ani, alcătuiau un cuplu bizar, dar fericit şi compatibil. Aveau puţin peste cincizeci de ani. El avea favoriţi şi o mustaţă zburlită şi rareori putea fi văzut fără costum şi cravată. Simţeai că şi-ar fi dorit să poarte guler alb şi ceas de buzunar, dar că-şi dăduse seama că ar fi fost excentricităţi excesive faţă de cele aşteptate din partea unui savant renumit. Însă îşi permitea deseori să poarte veste neobişnuite şi pierdea o cantitate incredibilă de timp curăţîndu-şi pipa sherlockiană. Marie, o matroană cu obraji dolofani, rumeni, colecţiona cutii vechi pentru ceai, ornamentale şi picturi din secolul al XIX-lea cu iarmaroace. Garderoba ei dovedea o acceptare silită a secolului XXI, dar, indiferent de ce ar fi purtat, se vedea că tînjea după ghete cu nasturi, corsete şi umbreluţe. Roger şi Marie păreau nepotriviţi în California şi nepotriviţi în secol, cu toate că aveau un

Jaguar roşu; fuseseră văzuţi intrînd la filme de acţiune extrem de stupide, dar cu buget mare, şi acţionau destul de bine în calitate de cetăţeni ai noului mileniu.

Sasha strigă după Stanwyk, prin uşa deschisă a bucătăriei.

Mungojerrie traversase bucătăria, fără să ezite, şi dispăruse în adîncul casei.

După ce nu primi nici un răspuns la al treilea „Hei, Roger, Marie", Sasha îşi scoase pistolul din tocul de la umăr şi intră în casă.

Am urmat-o cu toţii. Dacă Sasha ar fi purtat fuste, ne-am fi ascuns fericiţi după ele, dar ne simţeam mai bine la adăpostul unui Smith & Wesson.

Din uşă, casa păruse tăcută, dar, cînd am traversat bucătăria, am auzit voci în camera din faţă. Nu ni se adresau nouă.

Ne-am oprit şi am ascultat, dar n-am înţeles mare lucru. Dar, cînd am auzit muzică, ne-am dat seama că nu auziserăm voci ale unor persoane prezente, ci unele de la radio sau de la televizor.

Intrarea Sashei în sufragerie fu instructivă şi şocantă. Pistolul ţinut cu ambele mîini. Braţele întinse. Arma chiar sub raza vizuală. Eliberă iute uşa, alunecînd spre stînga, cu spatele la perete. După ce se mută din faţa mea, am văzut în continuare destul din braţele ei ca să-mi dau seama că îndreptase arma spre stînga, apoi spre dreapta, şi iar spre stînga, scrutînd toată încăperea. Execuţia fusese profesionistă, instinctivă şi continuă, la fel ca vocea ei în emisie.

Poate că văzuse prea multe filme cu detectivi la televizor. Mda...

– Nu-i nimeni, şopti ea.

Dulapuri înalte, ornamentate păreau că se apleacă peste noi, ca şi cum s-ar fi îndepărtat de pereţi, comori de porţelan şi argint sclipind întunecat din spatele uşilor cu geamuri. Candelabrul din cristal nu era aprins, dar reflectarea flăcărilor lumînărilor din apropiere sclipea de-a lungul şirurilor de mărgele şi în muchiile cristalelor atîrnate.

În centrul mesei, înconjurat de opt sau zece lumînări, se afla un castron mare, plin pe jumătate cu ceea ce părea a fi suc de fructe.

Într-o parte se aflau cîteva pahare curate şi, răspîndite pe masă, mai multe cutii farmaceutice goale, din plastic.

Lumina nu-mi permitea să citesc ce scria pe etichetele cutiilor şi nici unul dintre noi nu voia să atingă ceva. „Moartea locuieşte aici" spusese pisica, iar aceste cuvinte ne dăduseră ideea, din clipa în care intraserăm în casă, că ne aflam pe scena unei crime. După ce-am văzut tabloul din sufragerie, ne-am uitat unul la altul şi ne-a fost clar că bănuiam cu toţii natura crimei, deşi n-am numit-o.

Puteam folosi lanterna, dar ar fi atras o nedorită atenţie. Ţinînd seama de circumstanţe, orice atenţie ar fi fost nedorită. Iar numele medicamentelor n-avea importanţă.

Sasha ne-a condus într-o cameră de zi spaţioasă, în care lumina provenea de la un televizor plasat într-un dulap franţuzesc, ornamentat, cu uşi lăcuite. Chiar şi în lumina aceea slabă se vedea că încăperea era supraîncărcată, ca un cimitir de maşini, nu cu vehicule stricate, ci cu exagerare victoriană: mobilă neorococo, sculptată şi cu picturi complicate; tapiserie din brocart, cu model bogat; tapet cu motive decorative în stil gotic; draperii grele din catifea, cu cascade de ciucuri împletiţi; o canapea egipteană cu spătar din mărgele de lemn şi perne din damasc; lămpi maure reprezentînd heruvimi negri cu turbane ciudate, ţinînd abajururi din mărgele; bibelouri înghesuite pe fiecare etajeră sau masă.

Printre straturile suprapuse de decor, cadavrele păreau obiecte decorative adiţionale.

Chiar la lumina pîlpîitoare a televizorului, puteam vedea un bărbat ghemuit pe canapeaua egipteană. Îmbrăcat în pantaloni negri şi cămaşă albă. Înainte să se întindă pe canapea, îşi scosese pantofii şi-i aşezase pe podea, cu şireturile frumos aranjate. De parcă s-ar fi temut să nu murdărească tapiţeria canapelei. Lîngă pantofi se găsea un pahar, identic celor din sufragerie – cristal Waterford, judecînd după aparenţe – în care rămăsese puţin suc de fructe. Braţul stîng îi atîrna, cu dosul palmei rezemat de covorul persan şi cu palma în sus. Celălalt braţ îl avea pe piept. Capul îi era proptit de două perniţe din brocart, iar faţa – ascunsă sub un pătrat din mătase neagră.

Sasha ne asigura paza în spate, mai puțin interesată de cadavru și mai dornică să ne apere de un atac neașteptat.

Voalul negru de pe figură nu se mișca, nu fîlfîia. Omul de sub el nu respira.

Știam că-i mort, știam ce-l ucisese – nu o boală contagioasă, ci un cocktail cu fenobarbital sau echivalentul lui ucigător –, dar nu aveam chef să dau la o parte masca de mătase. Din același motiv pentru care un copil, după ce a analizat posibilitatea existenței baubaului, ezită să tragă cearșaful, să se ridice de pe saltea, să se aplece și să se uite sub pat.

Fără chef, am apucat un colț al batistei de mătase între degetul mare și arătător și l-am tras de pe fața bărbatului.

Trăia. Asta a fost prima mea impresie. Avea ochii deschiși și mi s-a părut că văd viață în ei.

După o clipă în care n-am fost în stare să respir, mi-am dat seama că privirea lui era fixă. Ochii păreau că se mișcă doar pentru că în ei se reflectau imaginile de pe ecranul televizorului.

Lumina slabă îmi permitea totuși să-l identific pe decedat. Se numea Tom Sparkman, un asociat al lui Roger Stanwyk, profesor la Ashdon, biochimist și, fără îndoială, implicat în afacerea din Wyvern.

Trupul nu arăta vreun semn de decompunere. Nu putea fi acolo de mult timp.

Fără chef, am atins cu dosul palmei fruntea lui Sparkman.

– E cald încă, am șoptit eu.

L-am urmat pe Roosevelt către o sofa cu spetează din lemn curbat, pe care se afla un al doilea bărbat, cu mîinile încrucișate pe abdomen. Acesta își păstrase pantofii, iar paharul gol era pe covor, alături, unde îl scăpase din mînă.

Roosevelt trase pătratul de mătase neagră care ascundea chipul omului. Lumina nu era destul de bună aici, cadavrul nu se afla destul de aproape de televizor ca al lui Sparkman, și n-am putut să-l identific.

La două secunde după ce aprinsesem lanterna, am stins-o. Cadavrul numărul doi îi aparținea lui Lennart Toregard, un matematician suedez cu contract pe patru ani ca să predea un semestru

unei clase din Ashdon, probabil o acoperire pentru munca adevărată din Wyvern. Ochii îi erau închiși și avea figura relaxată. Un zîmbet slab sugera că avea un vis frumos – sau fusese în mijlocul unuia cînd îl cuprinsese moartea.

Bobby puse două degete pe încheietura mîinii lui Toregard, căutîndu-i pulsul. Apoi dădu din cap: nimic.

O umbră ca de liliac alunecă de-a lungul unui perete și peste tavan.

Sasha se întoarse către mișcare.

Am vîrît mîna sub jachetă, dar acolo nu se afla nici un toc, nici o armă.

Umbra fusese doar o umbră, trimisă prin cameră de o accelerare subită a acțiunii de la televizor.

Al treilea cadavru stătea întins într-un fotoliu uriaș, cu picioarele proptite de un scăunel, cu mîinile pe brațele fotoliului. Bobby îi trase batista de mătase, eu am aprins lanterna, iar Roosevelt șopti:

– Colonelul Ellway.

Colonelul Eaton Ellway fusese locțiitorul comandantului de la Fort Wyvern și se stabilise în Moonlight Bay, ca pensionar, după ce baza fusese închisă. Ca pensionar. Sau angajat în activități clandestine, în haine civile.

După ce n-am mai avut morți de cercetat, am observat, în cele din urmă, ce se vedea la televizor. Era un program ce dădea un film de desene animate, *Regele Leu*, de Disney.

Am rămas cu toții liniștiți, ascultînd ce se auzea în casă.

Altă muzică și alte voci veneau din celelalte camere.

Dar nici muzica, nici vocile nu erau ale unor oameni.

„Moartea locuiește aici."

Din camera de zi am trecut, traversînd cu precauție holul, în camera de lucru. Sasha și Roosevelt se opriră în prag.

În peretele acoperit cu rafturi de bibliotecă, ușa deschisă a unui dulap lăsa să se vadă o combină audio-video. La televizor rula *Regele Leu*, cu sonorul redus. Nathan Lane și ceilalți cîntau *Hakuna Matata*.

În camera am găsit încă doi membri ai clubului de sinucigaşi, cu pătrate de mătase neagră pe cap. Un bărbat stătea la birou, iar o femeie pe un scaun Morris. Lîngă fiecare se aflau pahare goale.

N-am mai fost în stare să ridic voalurile. Probabil că mătasea neagră era un accesoriu al cultului, cu un înţeles simbolic, inteligibil doar pentru cei care parcurseseră împreună acel ritual autodistructiv. Cred totuşi că, măcar în parte, exprima vina de a fi implicaţi în activităţi ce aduseseră omenirea în criza aceea. Dacă aveau remuşcări, atunci moartea lor conţinea o anumită demnitate, iar a-i deranja însemna lipsă de respect.

Înainte să părăsim camera de zi, acoperiserăm din nou figurile lui Sparkman, Toregard şi Ellway.

Bobby păru că-mi înţelege ezitarea şi ridică el pînza de pe figura bărbatului de la birou, iar eu am aprins lanterna, ca să-l identificăm. Nu-l cunoşteam. Un bărbat frumos, cu o mustăcioară bine tunsă, cenuşie. Bobby puse mătasea la loc.

Şi femeia din scaunul Morris era o străină, dar, după ce am îndreptat raza lanternei către figura ei, n-am stins-o imediat.

Bobby scoase un şuierat uşor, printre dinţi, iar eu am exclamat:

– Doamne!

Dîndu-şi seama că-i vorba de veşti proaste, Sasha şi Roosevelt veniră din hol şi, cu toate că nici unul dintre ei nu scoase o vorbă, feţele lor exprimau şocul şi repulsia pe care le simţeau.

Ochii femeii moarte rămaseseră deschişi. Cel stîng era un ochi căprui, normal. Cel drept era verde şi nu complet normal. Aproape că nu mai avea alb. Pupila neagră nu mai avea formă rotundă, ci eliptică – precum pupila unui ochi de şarpe.

Orbita din jurul acelui ochi terifiant fusese deformată. Existau diformităţi subtile, dar îngrozitoare, în întreaga structură osoasă din partea dreaptă a figurii ei, cîndva drăguţe: sprîncene, tîmplă, obraz, falcă.

Gura atîrna deschisă într-un strigăt tăcut. Buzele, trase înapoi într-un rînjet, îi dezveleau dinţii care, în cea mai mare parte, arătau normal. Cîţiva, din partea dreaptă, erau ascuţiţi, iar un canin părea că fusese pe cale să se remodeleze în colţ.

Am mutat raza lanternei în jos pe trupul ei, către mîini, pe care şi le ţinea în poală. M-am aşteptat să zăresc mutaţii, dar erau normale şi strîngeau un şirag de mătănii: mărgele negre, lanţ de argint, un crucifix mic, scump, din argint.

În poziţia mîinilor ei palide se citea o asemenea disperare, un asemenea patos că am stins lumina, copleşit de milă. Mi s-a părut indecent să mă uit la o asemenea dovadă tristă a durerii ei din clipa finală.

După ce găsisem primul cadavru din camera de zi, ştiusem, în ciuda voalurilor de mătase neagră, că oamenii aceia nu se sinuciseseră doar din cauza vinovăţiei pe care o simţeau pentru că se implicaseră în cercetările din Wyvern. Poate că unii se simţeau vinovaţi, poate că se simţeau toţi vinovaţi, dar participaseră la acel harachiri chimic în primul rînd pentru că se transformau şi pentru că se temeau de *ce* urmau să devină.

Pentru moment, retrovirusul care transferase ADN-ul altor specii în celulele omeneşti avusese efecte limitate. Se manifestase mai mult psihologic, cu excepţia caninului de animal de la persoana cea mai afectată.

Unii dintre şefi fuseseră convinşi că schimbările fizice erau imposibile. Crezuseră că, pe măsură ce celulele din organism mor şi sînt înlocuite, conform rutinei, cu celule noi, acestea din urmă nu vor conţine secvenţele de ADN animal care contaminaseră generaţia anterioară – cu excepţia cazului cînd au fost infectate celulele măduvei, care controlează creşterea trupului omenesc.

Femeia desfigurată din scaunul Morris dovedea că greşiseră grav. Schimbări fizice hidoase pot însoţi deteriorarea mintală.

Fiecare individ infectat primeşte o cantitate de ADN străin diferit de cel transmis tuturor, adică efectul este unic în fiecare caz. Unii dintre cei infectaţi nu manifestă nici o schimbare perceptibilă, mentală sau fizică, pentru că primesc fragmente de ADN din atît de multe surse, încît nu există un efect cumulativ focalizat în afara destabilizării generale a sistemului, care are ca rezultat cancer cu metastază rapidă sau dezordini autoimunitare mortale. Alţii pot înnebuni, pot decădea psihologic într-o stare subomenească, pot fi cuprinşi de furii ucigaşe sau de nevoi de nedescris. Cei care, în

plus, suferă şi metamorfoze fizice, vor fi radical diferiţi între ei: o grădină zoologică de coşmar.

Am avut impresia că gura mi-e plină de praf. Aveam gîtul uscat, astupat. Chiar şi muşchiul cardiac părea a fi slăbit, pentru că în urechi bătăile inimii îmi sunau sec, fără viaţă, ciudat.

Cîntecele şi glumele personajelor din *Regele Leu* nu mă umpleau cu bucuria regatului magic.

Speram că Manuel ştia despre ce vorbea atunci cînd pomenise despre descoperirea iminentă a unui vaccin, a unui tratament.

Bobby aşează cu blîndeţe pătratul de mătase peste figura femeii, ascunzîndu-i trăsăturile torturate.

În timp ce mîna lui Bobby se apropia de ea, m-am încordat şi m-am trezit strîngînd puternic lanterna stinsă, gata s-o folosesc ca armă. Mă aşteptam, într-un fel, să văd ochii femeii deschizîndu-se, s-o aud mîrîind, să văd dinţii ascuţiţi muşcînd şi împroşcînd sînge, ba chiar să-i înfăşoare mătăniile de gît şi să-l tragă pe Bobby spre ea, cuprinzîndu-l apoi într-o îmbrăţişare ucigătoare.

Nu sînt singurul cu imaginaţie prea bogată. Bobby se mişca prudent. Mîinile îi tremurau nervos, în timp ce punea mătasea la locul ei.

După ce am părăsit camera de lucru, Sasha ezită şi se întoarse în uşa deschisă, să mai verifice o dată camera. Nu mai ţinea arma cu ambele mîini, dar o avea pregătită, de parcă n-ar fi fost surprinsă dacă ar fi descoperit că un pahar de punch Jonestown, versiunea lor a cocktailului Poarta Raiului, nu fusese suficient de otrăvitor ca să-i vină de hac creaturii de pe scaunul Morris.

La parter se mai găseau o spălătorie şi o încăpere pentru croitorie, dar ambele erau pustii.

În hol, Roosevelt şopti numele lui Mungojerrie, pentru că nu zăriserăm pisica după ce intraserăm în casă.

Un mieunat slab, ca răspuns, urmat de încă două, care s-au auzit în ciuda coloanei sonore a filmului lui Disney, ne-a făcut să mergem înainte pe hol.

Mungojerrie stătea pe stîlpul balustradei, la capătul scării. În beznă, ochii lui verzi, luminoşi se aţintiră asupra lui Roosevelt,

apoi se îndreptară către Sasha, cînd aceasta îi sugeră calmă, dar grăbită, să coboare naibii de acolo.

Fără pisică nu aveam nici o şansă să cercetăm cu succes Wyvernul. Eram ostaticii curiozităţii sale – sau a ceea ce-l făcu să ne întoarcă spatele stînd pe stîlp, apoi să sprinteze agil pe balustradă, să sară pe trepte şi să dispără în bezna de la etaj.

– Ce face? l-am întrebat pe Roosevelt.

– Aş vrea şi eu să ştiu. E nevoie de doi ca să comunici, mormăi el.

22

La fel ca înainte, Sasha ocupă poziția din frunte. Am urcat cu toții scările, eu încheind plutonul. Treptele acoperite de covor scîrțîiau puțin sub picioare, mai mult sub ale lui Roosevelt, dar sunetul filmului care venea din camera de zi și din cea de lucru – și sunete similare ce se auzeau de la etaj – acoperirà zgomotul pe care-l făceam noi.

La capătul scării, m-am întors și m-am uitat în jos. Nici un mort stînd în foaier, cu capul ascuns sub mătase neagră. Nici măcar unul. Mă așteptasem la cinci.

În holul de sus se vedeau șase uși. Cinci erau deschise. Din trei camere venea lumină pulsînd. Coloane sonore în competiție arătau că *Regele Leu* nu fusese alegerea universală pentru distracția celor condamnați.

Nedorind să lase vreo cameră neexplorată și să lase astfel vreun agresor în urma noastră, Sasha se duse la prima ușă care era închisă. M-am așezat cu spatele la zid lîngă tocul ușii, iar Sasha și-a proptit spatele de zidul din cealaltă parte a ușorului. M-am întins, am apucat clanța și am apăsat-o. Cînd am împins ușa, Sasha intră iute, ghemuită, cu arma în mîna dreaptă, iar cu stînga căutînd întrerupătorul.

O baie. Nu se afla nimeni acolo.

Se întoarse în hol, stinse lumina, dar lăsă ușa deschisă.

Alături de baie se găsea dulapul pentru lenjeria de pat.

Mai rămîneau patru camere. Cele cu uși deschise. Din trei se auzeau voci și muzică și se vedea lumină.

Nu-mi plac pistoalele și am tras prima oară cu unul abia cu o lună în urmă. Încă mi-e frică să nu mă împușc singur în picior, dar mai degrabă m-aș împușca în picior decît să fiu obligat să ucid un om. Dar acum simțeam nevoia să am o armă, o nevoie cu puțin mai mică decît disperarea cu care un om flămînd caută mîncare, pentru că nu mai suportam s-o văd pe Sasha asumîndu-și toate riscurile.

În camera următoare, Sasha eliberă iute ușa. Pentru că nu deschisese imediat focul, eu și Bobby am urmat-o înăuntru, în timp ce Roosevelt păzea holul, stînd în prag.

O veioză lumina slab. Televizorul fusese comutat pe Nature Channel, unde se difuza un documentar, probabil interesant, chiar melancolic, și oferise un divertisment agreabil celor condamnați, atunci cînd băuseră punciul de fructe otrăvit. Dar în momentul în care am ajuns noi, pe ecran se vedea o vulpe care mesteca mărunțaiele unei prepelițe.

Camera aceea era dormitorul principal, cu o baie alături. O încăpere mare, în culori mai luminoase decît la parter, dar în care mă sufoca voioșia victoriană decisă și îmbelșugată. Pereții, draperiile, cuvertura de pat și baldachinul patului cu patru stîlpi erau toate din aceeași țesătură: un fond smîntîniu, încărcat din greu cu trandafiri și panglici, explozii de roz, verde și galben. Covorul avea un model cu crizanteme galbene, trandafiri roz și panglici albastre, o grămadă de panglici albastre, atît de multe panglici albastre că nu puteam să nu mă gîndesc la vene și la intestine. Mobila pictată și aurită era la fel de apăsătoare ca aceea neagră, de la parter. Încăperea conținea atît de multe prespapieruri din cristal, porțelanuri, statuete mici din bronz, fotografii în rame din argint și alte bibelouri care, de-ar fi fost considerate muniție și ai fi aruncat cu ele, ar fi fost de ajuns ca să omori o mulțime de răzvrătiți.

Pe pat, pe cuvertura în culori vesele, bine întinsă, zăceau un bărbat și o femeie, cu acoperămîntul de rigoare din mătase neagră, care acum nu mi se mai părea nici simbolic, nici ținînd de vreun cult, ci victorian și potrivit, întins peste chipurile groaznice ale morților pentru a menaja sensibilitatea celor care-i vor descoperi. Am fost sigur că cei doi, întinși pe spate, alături, ținîndu-se de

mînă, erau Roger şi Marie Stanwyk. Cînd Bobby şi Sasha le-au dat la o parte voalurile, s-a dovedit că avusesem dreptate.

Fără să-mi dau seama, m-am uitat la tavan, aşteptîndu-mă în parte să văd în colţuri coconi groşi, lungi de cincisprezece centimetri. Bineînţeles, nu atîrna nici unul. Începusem să retrăiesc coşmarurile avute în stare de trezie.

Străduindu-mă să rezist unei claustrofobii potenţiale, am părăsit camera înaintea celorlalţi şi m-am alăturat lui Roosevelt, în hol, unde am fost încîntat – şi oarecum surprins – să descopăr că *încă* nu apăruseră morţi umblători, cu glugi negre, din mătase, care să le acopere feţele reci, albe.

Următorul dormitor arăta la fel de strident victorian ca restul casei, dar cele două cadavre – pe un pat cu jumătate de baldachin, din mahon curbat, cu pologul din şifon alb şi broderii – se aflau într-o poziţie mai modernă decît Roger şi Marie, stînd pe o parte, faţă în faţă, îmbrăţişîndu-se în ultimele lor momente pe pămînt. Le-am privit profilele de alabastru, dar nu i-am recunoscut, iar eu şi Bobby am pus la loc mătasea.

Şi în camera aceea se afla un televizor. Familia Stanwyk, cu toată dragostea lor pentru vremuri îndepărtate şi mai manierate, erau americani tipici, nebuni după televiziune, fiind din această cauză mai proşti decît ar fi trebuit, pentru că s-a dovedit că pentru fiecare televizor din casă membrii familiei pierd cinci puncte din IQ. Cuplul îmbrăţişat de pe pat alesese să-şi dea duhul la cea de-a o mie reluare a unui episod vechi din *Star Trek*. În momentul acela, căpitanul Kirk îşi exprima solemn convingerea că toleranţa şi compasiunea erau la fel de importante pentru evoluţia şi supravieţuirea unei specii inteligente ca vederea şi degetul opozabil, aşa că am rezistat nevoii de a muta pe Nature Channel, acolo unde vulpea mînca măruntaiele prepeliţei.

Nu voiam să-i judec pe sărmanii aceia, pentru că nu cunoscusem teama şi suferinţa fizică care-i adusese la acel sfîrşit. Dar dacă m-aş transforma şi aş crede că sinuciderea reprezenta singura soluţie, n-aş dori să-mi dau duhul privind produsele imperiului Disney, nici documentare despre frumuseţea setei de sînge a naturii, nici aventurile navei cosmice *Enterprise*, aş asculta muzica

eternă a lui Beethoven, Johann Sebastian Bach, poate Brahms, Mozart. Sau rockul lui Chris Isaak, care s-ar fi potrivit, şi încă foarte bine.

După cum vă daţi seama din discursul meu baroc, în momentul în care m-am întors în holul de la etaj, numărătoarea morţilor ajunsese la nouă, claustrofobia mea era tot mai puternică, imaginaţia mea o luase razna, nevoia de un pistol devenise aproape sexuală, iar testiculele mi se retrăseseră în vintre.

Ştiam că n-o să ieşim toţi vii din casa aia.

Christofer Snow ştie multe lucruri.

Ştiam.

Ştiam.

În camera următoare era întuneric. O privire a fost suficientă pentru a ne lămuri că fusese folosită pentru a depozita mobilă victoriană şi obiecte de artă. În două-trei secunde de lumină am văzut picturi, scaune, urne, un birou stil Chippendale – de parcă ultima intenţie a familiei Stanwyk fusese să umple fiecare cameră a casei atît de mult, încît să nu mai încapă nici un om, pînă cînd densitatea şi greutatea mobilierului ar fi deformat structura spaţio-temporală, făcînd casa să ţîşnească din secolul nostru şi să ajungă într-o epocă mai liniştită, cea a lui Sir Arthur Conan Doyle şi a lordului Chesterfield.

Mungojerrie, după toate aparenţele neafectat de acest exces de moarte şi decor, stătea în hol, în lumina inconstantă ce pulsa prin uşa deschisă a ultimei camere, privind atent dincolo de prag. Apoi deveni *prea* atent. Avea spatele arcuit, părul zburlit, de parcă ar fi fost animalul unei vrăjitoare care-l văzuse pe diavol apărînd dintr-un ceaun care clocotea.

Deşi nu aveam armă, n-am lăsat-o pe Sasha să intre prima pe uşă, pentru că-mi imaginam că persoana care pătrundea prima în încăpere va exploda sau va fi ciopîrţită ca o ţelină la un curs de gastronomie. Dacă acceptam ideea că acele patru cadavre nu suferiseră transformări în zonele acoperite de haine însemna că nu întîlniserăm nici un refugiat din *Insula doctorului Moreau*, în afară de femeia ghemuită pe scaunul Morris de la parter. Îmi venea să-l înhaţ pe Mungojerrie şi să-l împing înaintea mea în cameră, să

atragă focul asupra lui, dar mi-am amintit că, în cazul în care vreunul dintre noi supraviețuia, avea nevoie de vînătorul de șoareci ca să-l conducă prin Wyvern și, chiar dacă ar fi căzut în picioare, nevătămat, conform obiceiului felinelor, exista posibilitatea ca mîța să refuze să mai coopereze, după un asemenea gest din partea mea.

Am pășit peste pisică și peste prag fără nici un fel de pregătire, spontan, aruncîndu-mă cu capul înainte într-un haos de mobilier victorian. Sasha se afla imediat în urma mea, șoptindu-mi numele cu o dezaprobare severă, de parcă i-aș fi răpit cu adevărat cea mai bună ocazie de a fi ucisă în această țară sentimentală a minunilor cu filigrane.

Într-o cacofonie vizuală de stambă, într-un uragan de raritați, un televizor prezenta creaturile de desen animat ale veldului dănțuind, strînse la un loc, în *Regele Leu*. Experții în marketing ai lui Disney ar fi putut să transforme filmul într-o mină de aur, să scoată o ediție specială pentru distracția de dinainte de moarte, pentru iubiți refuzați și adolescenți răvășiți, pentru agenții de bursă, să țină videocaseta pe raft, în eventualitatea că are loc o nouă zi de Lunea Neagră, la pachet pe videocasetă sau pe DVD, împreună cu un pătrat din mătase neagră, un bloc și un stilou pentru scrisoarea de dinaintea sinuciderii, și cu textul cîntecelor, pentru a permite autocondamnatului să cînte în timpul secvențelor muzicale, pînă-i vine de hac otrava.

Două cadavre, numerele zece și unsprezece, zăceau pe cuvertura matlasată, dar erau mai puțin interesante decît silueta în robă a Morții, care stătea lîngă pat. Secerătorul, fără coasa lui obișnuită, se aplecase peste decedați, le aranjase cu grijă pătratele de mătase neagră peste fețe, înlăturînd orice scamă, netezind cutele pînzei, surprinzător de aferat pentru un tiran al iadului sinistru, cum l-a numit Alexander Pope, deși cei care ajung la culmea profesiei lor știu că atenția pentru detalii este esențială.

Era mai scund decît îmi imaginasem că ar trebui să fie Moartea, doar de vreun metru și șaptezeci de centimetri. Și mult mai gras decît în imaginea populară, deși problema greutății aparente putea fi iluzorie, putea fi vina unui croitor de mîna a doua, care-i făcuse o robă largă, ce nu-i flata silueta.

Cînd și-a dat seama că apăruseră intruși, s-a întors încet, să ne înfrunte și s-a dovedit atunci că nu-i deloc Moartea, stăpîna viermilor. Era doar părintele Tom Eliot, parohul bisericii catolice St. Bernadette, ceea ce explica de ce nu purta glugă; roba era, de fapt, o sutană.

Pentru că mintea mi-e plină de poezie, mi-am amintit cum a descris Robert Browning Moartea: „palidul preot al oamenilor amuțiți", definiție care se potrivea în cazul de față. Chiar și aici, în lumina africană animată, fața părintelui Tom părea a fi palidă și rotundă, ca hostia pusă pe limbă, în timpul împărtășaniei.

– N-am putut să-i conving să-și lase soarta de muritori în mîinile Domnului, zise părintele Tom, cu voce tremurătoare, cu ochii plini de lacrimi; nu comentă în nici un fel apariția noastră subită, de parcă ar fi știut că îl va surprinde cineva în timpul activității aceleia interzise. Fuga de viață reprezintă un păcat teribil, o jignire adusă lui Dumnezeu. Decît să mai sufere în lumea asta, au ales damnarea. Mi-e teamă că asta au făcut. Mi-au respins sfaturile, oricît m-am străduit. Am încercat să-i mîngîi. Asta a fost tot ce-am putut să le ofer. Mîngîiere. Înțelegeți?

– Da, înțelegem, a răspuns Sasha, cu milă, dar și cu precauție.

În vremurile obișnuite, înainte să ne apropiem Sfîrșitul Zilelor, părintele Tom fusese un om înflăcărat, credincios fără să fie bigot, sincer în grija lui pentru ceilalți. Cu fața lui expresivă, mobilă, zîmbitoare și cu ochi veseli, era un comediant înnăscut. Însă în vremuri tragice devenea o puternică sursă de energie pentru ceilalți. Nu fac parte din biserica sa, dar știu că enoriașii îl adoră.

În ultimul timp, lucrurile nu merseseră prea bine pentru părintele Tom. Sora lui, Laura, fusese colega și prietena mamei mele. Tom îi este foarte devotat. Laura n-a mai fost văzută de mai mult de un an. Putem deci să credem că a înaintat mult pe drumul transformării, că s-a modificat foarte mult și că-i ținută în Groapă, la Wyvern, unde-i obiectul unor intense studii.

– Patru dintre ei erau catolici, zise preotul. Membrii ai turmei mele. Sufletele lor se aflau în mîinile mele. În mîinile mele. Ceilalți sînt lutherani, metodiști, unul e evreu... Doi fuseseră atei pînă...

recent. Toate aceste suflete trebuiau salvate de mine. Eu le-am pierdut.

Vorbea repede, agitat, ca şi cum ar fi stat pe o bombă cu ceas ce ticăia de zor, apropiindu-se de detonare, şi dorea să apuce să se confeseze înainte de a fi făcut bucăţi.

– Doi dintre ei, un cuplu tînăr, prost îndrumat, absorbiseră fragmente incoerente din credinţele spirituale ale mai multor triburi de indieni americani, întorcînd totul pe dos, încît indienii n-ar fi priceput nimic din ceea ce rezultase. Cei doi credeau într-o grămadă de lucruri, într-un talmeş-balmeş, venerau bizoni, spirite ale rîului, ale pămîntului, porumbul... Oare aparţin unei epoci în care oamenii venerează bizoni şi porumb? Mă simt rătăcit. Mă înţelegeţi?

– Da, răspunse Bobby, care ne urmase în cameră. Nu vă faceţi griji, părinte Eliot, vă înţelegem.

Preotul purta o mănuşă largă, din pînză, pentru grădinărit, pe mîna stîngă. În timp ce continua să vorbească, trăgea fără încetare de mănuşă cu mîna dreaptă, strîngînd-o la încheietură şi întinzîndu-i degetele, de parcă nu s-ar fi potrivit bine.

– Nu i-am miruit, nu le-am făcut ritualurile finale, zise el cu o voce care căpăta un ton tot mai isteric, pentru că *se sinuciseseră*, deşi poate că ar fi trebuit, mila e deasupra doctrinei, pentru că tot ce am făcut pentru ei... singurul lucru pe care l-am făcut pentru aceşti oameni chinuiţi a fost să-i sprinjin, să le ofer sprijinul prin cuvinte, prin vorbe goale, deci nu ştiu dacă sufletele lor au fost pierdute din cauza mea sau în ciuda a ceea ce am făcut.

Cu o lună în urmă, în noaptea în care murise tatăl meu, avusesem o întîlnire ciudată şi stînjenitoare cu părintele Tom Eliot, despre care am scris în primul volum al acestui jurnal. În noaptea aceea crudă îşi stăpînise emoţiile mai puţin decît acum, în mausoleul familiei Stanwyk, de aceea am bănuit că se transforma, dar spre sfîrşitul întîlnirii păruse a fi frămîntat nu din cauza vreunul motiv bizar, ci din cauza grijii pentru sora sa dispărută şi din cauza propriei disperări spirituale.

Şi acum, la fel ca atunci, am căutat lucirea nenaturală, galbenă, în ochii săi, dar n-am zărit nimic.

Culorile desenului animat de la televizor i se reflectau pe faţă şi aveam impresia că mă uit la el printr-un vitraliu ce-şi schimba continuu cromatica şi care reprezenta mai degrabă siluete deformate de animale, decît sfinţi. Lumina ciudată şi nepotrivită îi bătea în ochi, dar n-ar fi putut să ascundă nici cea mai slabă şi mai trecătoare lucire animalică.

Tot trăgînd de mănuşă, cu vocea încordată de stres ca nişte linii de înaltă tensiune în vreme de furtună, cu faţa lucind de sudoare, părintele Tom spuse:

– Au găsit o cale să scape, chiar dacă a fost o cale greşită, un păcat de moarte. Dar eu n-am putut să merg pe calea aceea, sînt prea speriat, pentru că trebuie să mă gîndesc la suflet, fiindcă există un suflet nemuritor şi eu cred în suflet mai mult decît în eliberarea de suferinţă, deci pentru mine nu există cale de scăpare. Am gînduri blestemate. Gînduri terible. Vise. Vise pline de sînge. În vise, mă hrănesc cu inimi care bat, muşc gîturi de femei şi violez... violez copii, iar cînd mă trezesc sînt scîrbit, dar şi aţîţat, iar eu n-am cale de scăpare...

Brusc, îşi scoase mănuşa din mîna stîngă. Iar ce ieşi din ea nu era o mînă omenească, ci o mînă pe cale să se transforme în altceva, dar care manifesta încă dovada umanităţii în culoarea şi textura pielii şi în plasarea degetelor, numai că degetele arătau ca nişte gheare de mărimea unor degete, dar încă nu ajunseseră gheare, pentru că fiecare părea despicat – sau începuse să se despice – în apendice care semănau cu cleştii unui pui de homar.

– Pot doar să cred în Isus, zise preotul.

Pe faţa lui şiroiau lacrimi la fel de amare ca oţetul din buretele ce fusese oferit izbăvitorului său în suferinţă.

– Cred. Cred în mila lui Hristos. Da, cred. Cred în mila lui Hristos.

În ochii lui ardea o lumină galbenă.

Ardea.

Părintele Tom veni mai întîi spre mine, poate pentru că mă aflam între el şi uşă, poate pentru că mama mea era Wisteria Jane Snow. La urma urmei, deşi făcuse miracole, precum Orson şi Mungojerrie, munca ei de-o viaţă făcuse posibilă şi chestia

anormală de la capătul brațului stîng al preotului. Latura lui omenească mai credea în sufletul nemuritor și în mila lui Isus, dar era limpede că partea întunecată din el credea doar în răzbunare sîngeroasă.

Indiferent ce altceva mai era, părintele Tom rămînea în primul rînd preot, iar părinții nu mă educaseră să bat preoți sau oameni bolnavi de disperare. Respectul, mila și douăzeci și opt de ani de educație părintească au fost mai puternice decît instinctul de supraviețuire – ceea ce mă făcea să-l dezamăgesc pe Darwin – și, în loc să răspund agresiv la atacul părintelui Tom, mi-am acoperit fața cu mîinile și am încercat să fug de el.

Nu avea experiență de luptător. Se aruncă orbește asupra mea, ca un copil de școală într-o încăierare pe terenul de joacă, folosindu-și tot trupul ca o armă, împingîndu-se în mine cu mai multă forță decît te-ai fi așteptat de la un preot obișnuit, ba chiar mai multă decît te-ai fi așteptat de la un iezuit.

Împingîndu-mă înapoi, m-am lovit tare de un dulap înalt. Un mîner de ușă mă înghionti în spate, chiar sub omoplatul stîng.

Părintele Tom mă izbi cu pumnul drept, dar pe mine mă îngrijora mai mult apendicele uluitor de la mîna stîngă. Nu știam cît de ascuțiți puteau fi cleștii ăia. Mai mult de atît, nu voiam *să fiu atins* de chestia aia, care părea necurată. Nu murdară, în sens igienic. Ci în sensul în care este necurată copita despicată sau coada roz, fără păr și spiralată a diavolului.

În timp ce mă lovea, părintele Tom repeta grăbit declarația sa de credință religioasă:

– Cred în mila lui Hristos, mila lui Hristos, mila, cred în mila lui Hristos!

Scuipatul său îmi stropea fața, iar răsuflarea lui, deranjant de plăcută, mirosea a mentă.

Psalmodierea neîntreruptă nu avea ca scop să mă convingă pe mine sau pe altcineva – nici măcar pe Dumnezeu – de credința nestrămutată a preotului. Mai degrabă încerca să se convingă singur de credința sa, să-și amintească sieși că avea nădejde, că dorea să folosească acea nădejde ca să devină din nou stăpîn pe sine. În ciuda lucirii sulfuroase, rele, din ochi, în ciuda nevoii de a

ucide care-i dădea o putere ciudată în trupul nedisciplinat, îl puteam întrezări pe omul lui Dumnezeu, cinstit și vulnerabil, care se străduia să oprească furia sălbatică din el și să găsească o cale înapoi, către grația divină.

Țipînd, înjurînd, Bobby și Roosevelt se agățară de preot, încercînd să-l tragă de pe mine. Ținîndu-se strîns de mine, părintele Tom îi lovea cu picioarele, le dădea coate în burtă și în coaste.

Nu fusese un luptător priceput cînd se aruncase asupra mea, dar părea să învețe repede. Sau poate pierdea în tentativa sa de a subjuga noul său eu transformat, sălbaticul din el, cel care știa totul despre luptă și ucidere.

Am simțit că mă apucă ceva de pulover și am fost sigur că-i gheara aceea scîrboasă. Vîrfurile cleștilor se înfipiseră în țesătura din bumbac.

Cuprins de greață, am apucat încheietura preotului, pentru a-l opri. Carnea de sub degetele mele era ciudat de fierbinte, unsuroasă și scîrboasă la atingere ca un cadavru în stare avansată de putrefacție. În unele locuri, simțeam carnea aceea dezgustător de moale, dar în altele pielea se întărise, ca un fel de carapace netedă.

Pînă atunci, lupta noastră bizară fusese disperată, dar, într-un fel, mă amuzase, fusese ceva de care nu rîdeai pe moment, dar despre care puteai să rîzi mai tîrziu, la o bere, pe plajă: încăierarea cu un cleric dolofan, într-un dormitor plin de țesături, o combinație de desene animate dintre Chuck Jones și H.P. Lovecraft. Dar, brusc, interveni ceva ce mă făcu să nu mai fiu sigur de mine și treaba nu mi se păru deloc amuzantă, în nici un fel.

Încheietura mîinii lui nu mai arăta deloc ca încheietura pe care o înveți dintr-un atlas anatomic, la un curs de biologie generală, ci semăna mai mult cu ceva ce vezi într-o criză de delirium tremens în stare avansată, după ce te-ai trotilat cu zece sticle de bourbon. Mîna lui se întorcea spre spate din încheietură, așa cum nu poate să se întoarcă nici o mînă omenească, de parcă ar fi fost pe o articulație sferică, iar cleștii mă ciupeau de degete, obligîndu-mă să-i dau drumul, înainte să apuce să mă taie.

Deși simțeam că mă luptasem cu preotul destul de mult timp ca să pot să-mi tatuez numele lui pe biceps, părintele Tom fusese

cuprins de frenezia agresivă doar de o jumătate de minut, cînd Roosevelt îl luă de pe mine. Blîndul nostru comunicator cu animalele a comunicat cu animalul din preot ridicîndu-l de pe podea şi aruncîndu-l, de parcă n-ar fi fost mai greu decît adevărata Moarte, care, la urma urmei, nu-i decît o colecţie de oase într-o robă.

Părintele Tom se lovi de piciorul patului, făcînd perechea de sinucigaşi să ţopăie, cuprinşi parcă de un extaz post-mortem, în timp ce arcurile patului cîntau sub ei. Preotul căzu cu faţa în jos pe podea, dar sări imediat în picioare, cu o agilitate neomenească.

Fără să mai pomenească nimic despre credinţa sa, ci grohăind ca un vier, scuipînd şi scoţînd sunete ciudate de furie, apucă un scaun din lemn de nuc, cu tapiţerie cu narcise, păru pentru o clipă că vrea să spargă totul în jur, apoi îl izbi pe Roosevelt.

Roosevelt se răsuci, tocmai la timp ca să fie lovit de scaun pe spatele-i lat şi nu în faţă.

Din televizor se auzea vocea dulce şi emoţionantă a lui Elton John, cu acompaniament orchestral şi coral, cîntînd *Can You Feel the Love Tonight?*

În timp ce scaunul se rupea pe spatele lui Roosevelt, părintele Tom aruncă un taburet spre Sasha.

Aceasta nu se feri suficient de iute. Scaunul o atinse în umăr şi o făcu să cadă peste o sofa.

După ce o lovi pe Sasha, preotul îndrăcit aruncă tot soiul de lucruri de pe noptieră în mine, în Roosevelt, în Bobby şi scoase sunete bestiale, mîrîieli şi cuvinte deformate, dar familiare, cu o bucurie răutăcioasă, cu care-şi puncta atacul: o perie din argint pentru păr, o oglindă ovală cu ramă şi mîner din sidef – „în numele Tatălui" – o perie grea din argint, pentru haine – „şi al Fiului" – cîteva cutii decorative din email – „şi al Sîntului Duh" – un vas din porţelan care-l lovi pe Roosevelt atît de puternic în faţă, încît acesta se prăbuşi de parcă ar fi fost izbit cu un ciocan, un pieptene din argint. O sticlă de parfum trecu pe lîngă capul meu şi se sparse de o mobilă îndepărtată, umplînd dormitorul cu miros de ulei de trandafir.

În timpul acestui bombardament, aplecîndu-ne şi ghemuindu-ne, apărîndu-ne feţele cu braţele ridicate, eu şi Bobby am încercat să ne apropiem de Tom Eliot. Nu ştiu de ce. Poate credeam că împreună am putea să-l doborîm şi să-l ţinem locului pînă cînd criza se va potoli, pînă îşi va veni în minţi. Dacă mai avea minte. Variantă care părea puţin probabilă.

Cînd preotul aruncă şi ultima muniţie din arsenalul de pe noptieră, Bobby se năpusti asupra lui, iar eu m-am repezit după el, o clipă mai tîrziu.

În loc să se retragă, părintele Tom se lansă înainte şi cînd se întîlniră, preotul îl ridică pe Bobby de pe podea. Nu mai era părintele Tom, era incredibil de puternic, cu forţa şi ferocitatea unui taur turbat. Merse prin dormitor, se împiedică de un scaun, apoi îl aruncă pe Bobby într-un colţ, atît de tare încît umerii lui Bobby trosniră. Bobby ţipă de durere, iar preotul se aplecă peste el, lovindu-l cu pumnii, zgîriindu-l, înfigîndu-se în el.

Atunci m-am vîrît şi eu în încăierare, aruncîndu-mă în spatele părintelui Tom, strecurîndu-mi braţul drept în jurul gîtului său, apucînd încheietura acestuia cu mîna stîngă. Sugrumîndu-l. Trăgîndu-i capul înapoi. Strivindu-i traheea, încercînd să-l trag de pe Bobby.

Se retrase de lîngă Bobby dar în loc să cadă în genunchi şi să capituleze, păru că nu are nevoie de aerul pe care îl împiedicam să-l respire sau de sîngele pe care îl opream să şi ajungă la creier. Se îndoi, încercînd să mă arunce peste capul lui, se aplecă din nou, şi mai furios.

Mi-am dat seama că Sasha striga, dar n-am ascultat ce spunea pînă cînd preotul se opinti a patra oară şi aproape că mă aruncă de pe el. Mîna cu care-l sugrumam îmi alunecă, iar el mîrîi, simţind triumful. Atunci am auzit-o pe Sasha spunînd:

– Dă-te la o parte, Chris! Chris, dă-te la o parte!

Pentru a face ceea ce-mi cerea era nevoie de încredere, dar întotdeauna e vorba de încredere, fie că-i vorba de o luptă pe viaţă şi pe moarte sau de un sărut, aşa că am slăbit strînsoarea, iar preotul mă aruncă la o parte, înainte să apuc să mă retrag.

Părintele Tom se ridică şi păru mai înalt ca înainte. Cred că fusese o impresie. Furia lui demonică atinsese o asemenea intensitate, o asemenea putere încît mă aşteptam să ţîşnească din el arcuri electrice către orice obiect metalic din jur. Furia îl făcea să pară mai mare ca înainte. Ochii lui galbeni, luminoşi păreau mai strălucitori decît orice alţi ochi, de parcă în craniul lui nu s-ar fi aflat doar o fiinţă nouă, care se transforma, ci focul nuclear elementar al unui întreg univers nou, pe cale de a se naşte.

M-am dat înapoi, gîfîind, căutînd prosteşte pistolul pe care mi-l luase Manuel.

Sasha ţinea o pernă, pe care, evident, o luase de sub capul unuia dintre sinucigaşi. Părea ceva la fel de nebunesc ca tot ce se întîmplase, de parcă intenţiona să-l sufoce sau să-l bată cu sacul cu fulgi de gîscă pînă capitula. Dar cînd îi ordonă să se dea înapoi şi să se aşeze, mi-am dat seama că perna ascundea Chiefs Special-ul ei de calibrul 38, că o folosea pentru a amortiza zgomotul împuşcăturii, dacă va fi obligată să folosească revolverul, pentru că dormitorul se afla în partea din faţă a casei, iar sunetul putea fi auzit din stradă.

Vă daţi seama că preotul n-o ascultă pe Sasha. Poate că în momentul acela nu putea să dea ascultare decît poruncilor sale, uraganului intern al transformării sale.

Deschise gura larg, iar buzele i se desprinseră de pe dinţi. Scoase un urlet nepămîntesc, apoi altul, mai îngrozitor decît primul, urmat de lătrături, strigăte şi mormăituri, care exprimau, alternativ, durere şi plăcere, disperare şi bucurie, furie oarbă şi remuşcări puternice, de parcă în trupul lui chinuit s-ar fi aflat o mulţime de fiinţe.

În loc să-i ordone părintelui Tom să se supună, Sasha se ruga de el. Probabil pentru că nu voia să folosească arma. Probabil pentru că îi era teamă că ţipetele lui nebuneşti vor fi auzite în stradă şi vor atrage atenţia. Se ruga de el cu voce tremurată, cu lacrimi în ochi, dar eram sigur că putea să facă ceea ce trebuia făcut.

Preotul care răcnea ridică braţele, ca şi cum ar fi chemat asupra noastră mînia cerului. Începu să tremure violent, ca un epileptic.

Bobby stătea în colţul în care-l lăsase părintele Tom, cu ambele mîini apăsate pe partea stîngă, ca şi cum ar fi oprit sîngele să curgă dintr-o rană.

Roosevelt bloca uşa dinspre hol, ţinîndu-şi o mînă pe faţă, acolo unde fusese lovit de vasul din porţelan.

După expresia lor mi-am dat seama că nu eram singurul care credeam că preotul se îndrepta către o explozie de violenţă mult mai groaznică decît tot ce văzuserăm pînă atunci. Nu mă aşteptam ca părintele Tom să se metamorfozeze în faţa noastră, transformîndu-se într-o clipă din cleric în monstru, ca un extraterestru dintr-un film de science-fiction, devenind pe jumătate vasilisc şi pe jumătate păianjen, croindu-şi drum prin noi patru, apoi înghiţindu-l pe Mungojerrie, de parcă neajutoratul motan ar fi fost un lichior digestiv. Sigur, carnea şi oasele nu se pot transforma la fel de iute ca boabele de porumb într-un cuptor cu microunde. Pe de altă parte, o schimbare fantastică, precum cea din preot în animal de pradă, nu m-ar fi surprins.

Preotul mă surprinse, ne surprinse pe toţi, cînd îşi îndreptă furia împotriva sa. Ar fi trebuit să-mi amintesc de păsări, de şoarecii *veve*, de cuvintele lui Manuel despre implozia psihică. Clericul scoase un vaiet ce păru că oscilează între furie şi mîhnire şi, cu toate că nu fusese la fel de puternic ca precedentele strigăte, era mult mai terifiant, pentru că nu exista strop de speranţă în el. După acea lamentaţie ce-ţi îngheţa măduva în oase, se izbi de mai multe ori în faţă cu pumnul drept şi cu simulacrul de pumn pe care-l putea face cu mîna deformată, dîndu-şi lovituri atît de puternice, încît nasul i se sparse, iar buzele i se tăiară în dinţi.

Sasha se ruga încă de el, deşi îşi dăduse seama că părintele Tom Eliot nu mai putea fi ajutat de nimeni din această lume.

Acesta începu să-şi sfîşie obrajii – de parcă ar fi vrut să-l smulgă pe diavol din el – înfigîndu-şi unghiile adînc, iar cu cleştii se prinse de ochiul drept, ca şi cum ar fi vrut să-l extragă din sine.

Deodată, prin aer zburară fulgi, învîrtindu-se în jurul preotului. Am rămas uluit pentru moment, pînă mi-am dat seama că Sasha trăsese cu arma ei. Probabil că perna nu amortizase

total împuşcătura, dar nu auzisem nimic, în afară de vaietul părintelui Tom.

Preotul se cutremură sub impactul glonţului, dar nu se prăbuşi. Nici nu încetă lamentaţia aceea zguduitoare şi continuă să se sfîşie.

Am auzit a doua împuşcătură, apoi pe a treia.

Tom Eliot se prăvăli pe podea, tresări, ca un cîine care visează că vînează iepuri, apoi rămase nemişcat, mort.

Sasha îl scăpase de chin, dar îl salvase şi de autodistrugerea care, după credinţa lui, i-ar fi condamnat sufletul nemuritor la damnare veşnică.

Atît de multe se întîmplaseră din clipa în care preotul aruncase scaunul în Roosevelt şi taburetul în Sasha, încît am fost surprins să-l aud pe Elton John încă cîntînd *Can You Feel the Love Tonight?*

Înainte să dea drumul pernei, Sasha se întoarse către televizor şi mai trase un foc, făcînd praf ecranul.

Deşi mulţumiţi că pusese capăt muzicii şi imaginilor nepotrivite *Regele Leu*, ne-a alarmat bezna totală care cuprinse încăperea, după explozia de scîntei din televizorul distrus. Presupuseserăm că preotul în transformare murise, pentru că oricare dintre noi ar fi ajuns mîncare pentru viermi, după ce ar fi încasat trei gloanţe în piept, dar, după cum remarcase Bobby în noaptea trecută, nu mai existau reguli în ajunul Apocalipsei.

Cînd am căutat lanterna, n-am găsit-o sub centură. Probabil căzuse în timpul încăierării.

În imaginaţia mea, preotul mort înviase şi se transformase în ceva ce nu putea fi ucis de o divizie întreagă de infanterie marină.

Bobby aprinse una dintre veioze.

Mortul fusese doar om şi rămăsese mort, un morman ce nu merita să fie examinat îndeaproape.

Sasha puse arma în toc, se întoarse cu spatele la cadavru şi rămase cu umerii lăsaţi, cu capul plecat, cu o mînă ascunzîndu-şi faţa, încercînd să-şi revină.

Veioza avea un comutator cu trei poziţii, iar Bobby alese nivelul cel mai scăzut al luminii. Abajurul din mătase roz lăsa încăperea în umbră, dar cu suficientă lumină ca să nu suferim un atac de congestie cerebrală.

Am descoperit lanterna pe podea, am ridicat-o şi mi-am pus-o sub centură.

Încercînd să-mi potolesc respiraţia, m-am dus la fereastra cea mai apropiată. Draperiile fuseseră făcute dintr-un material greu, gros ca pielea unui elefant, cu un contur negru. Amortizaseră zgomotul împuşcăturii la fel de eficient ca perna de pluş prin care trăsese Sasha.

Am tras draperia şi am privit strada luminată de becuri. Nimeni nu arăta sau alerga către locuinţa familiei Stanwyk. Nici o maşină nu oprise în faţa casei. De fapt, strada era pustie.

Din cîte îmi amintesc, nici unul dintre noi n-a spus nimic pînă n-am coborît pe scări şi am ajuns iarăşi în bucătărie, unde pisica solemnă ne aştepta, la lumina lămpii cu petrol. Poate că n-am spus nimic demn de ţinut minte; dar, dacă mă gîndesc mai bine, cred că am mers prin casă în tăcere.

Bobby îşi scoase cămaşa hawaiiană şi puloverul negru din bumbac, care erau mînjite de sînge. În partea stîngă avea patru tăieturi, răni făcute de mîna teratoidă a clericului.

Acesta-i un cuvînt util, din lumea mamei, a geneticii. Înseamnă ceva monstruos, un organism sau o parte dintr-un organism, deformat din cauza materialului genetic afectat. Pe cînd eram copil, fusesem interesat de cercetările şi teoriile mamei, pentru că ea – după cum îi plăcea să spună – îl căuta pe Dumnezeu în mecanismele ceasurilor, şi ăsta mi se pare cel mai important lucru pe care-l poate face cineva. Dar Dumnezeu preferă să vadă ce putem să facem singuri din noi înşine şi nu ne uşurează sarcina de a-L găsi în latura aceasta a morţii. În timpul drumului, cînd credem că am descoperit uşa în spatele căreia ne aşteaptă El, descoperim că acolo se află ceva care nu-i defel divin, ci teratoid.

În baia de lîngă bucătărie, Sasha găsi o trusă de prim ajutor şi o cutie cu aspirine.

Bobby se duse la chiuvetă şi-şi curăţă rănile, folosind o cîrpă curată şi săpun lichid şi şuierînd printre dinţii încleştaţi.

– Te doare? l-am întrebat eu.

– Nu.

– Ce naiba!

– Tu ce ai?

– Vînătăi.

Cele patru tăieturi de pe coaste nu erau adînci, dar sîngerau.

Roosevelt se așezase pe un scaun, la masă. Luase niște cuburi de gheață din congelator și le înfășură într-un ștergar pentru vase. Își puse compresa pe ochiul stîng, care se umflase. Din fericire, vasul de porțelan nu se spărsese cînd îl lovise, pentru că s-ar fi ales cu cioburi în ochi.

– E rău? l-am întrebat eu.

– Am avut chestii mai rele.

– La fotbal?

– Făcute de Alex Karras.

– Mare jucător!

– Imens.

– Te-a pus jos?

– De multe ori.

– Ca un camion, am sugerat eu.

– Unul greu. Iar acum m-a dat gata un simplu vas.

Sasha impregnă o cîrpă cu apă oxigenată și o apăsă, de mai multe ori, pe rănile lui Bobby. De fiecare dată cînd o ridica, tăieturile adînci se umpleau imediat cu spumă sîngerie.

Nu m-ar fi durut în mai multe locuri decît dacă aș fi petrecut vreo șase ore într-un storcător industrial de rufe.

Am înghițit două aspirine, cu o gură de suc de portocale, găsit în frigiderul familiei Stanwyk. Cutia îmi tremura atît de tare în mînă, încît am risipit mai mult suc pe bărbie și pe haine decît am reușit să beau ceea ce însemna că părinții mei greșiseră cînd renunțaseră să-mi mai pună bavețică după ce-am împlinit cinci ani.

După ce aplică de mai multe ori apă oxigenată, Sasha trecu la spirt medicinal și repetă tratamentul. Bobby nu se mai ostenea să șuiere, scrîșnea din dinți, mai să-i facă praf. În cele din urmă, cînd prietenul meu își distrusese suficientă suprafață dentară ca să fie limitat la o dietă ușoară pentru tot restul vieții, Sasha îi unse cu o alifie cu antibiotice rănile care încă mai sîngerau.

Îngrijirile fuseseră acordate fără nici un comentariu. Știam cu toții de ce fusese nevoie de atît de multe substanțe antibacteriologice pe răni, iar o discuție despre motive ne-ar fi îngrozit și mai mult.

În săptămînile și lunile care vor urma, Bobby își va petrece mai mult timp ca de obicei în fața oglinzii, verificîndu-se, nu pentru că ar fi fost vanitos. Și-și va controla mereu mîinile, căutînd să vadă de n-a apărut ceva... teratoid.

Ochiul lui Roosevelt se redusese la o simplă despicătură. Dar el continua să aibă încredere în gheață.

Cînd Sasha termină de pansat rănile lui Bobby, am descoperit lîngă ușa care lega bucătăria de garaj o tăblie pentru mesaje și un panou cu agățători. De cîrlige atîrnau seturi de chei de mașină. La urma urmei, Sasha nu mai trebuia să fure un automobil...

În garaj se găseau un Jaguar roșu și un Ford Expedition alb.

La lumina lanternei, am întins bancheta din spate a Expeditionului, pentru ca Roosevelt și Bobby să stea culcați, sub nivelul ferestrei. Am fi atras mai mult atenția ca grup, decît dacă am fi lăsat impresia că Sasha era singură.

Ea urma să conducă, pentru că doar ea știa unde trebuia să mergem.

Cînd Bobby intră în garaj, însoțit de Sasha și de Roosevelt, purta iarăși puloverul și cămașa hawaiiană, dar se mișca puțin cam bățos.

– O să vă simțiți bine aici? am întrebat eu, arătîndu-le bancheta.

– O să trag un pui de somn.

Cînd m-am ghemuit pe scaunul din față, astfel încît să nu fiu văzut de afară, în poziția clasică a urmăritului de poliție, am devenit conștient de fiecare contuzie pe care o aveam, de la gît la călcîie. Dar trăiam. Mai înainte fusesem convins că n-o să părăsim toți casa familiei Stanwyk cu inima bătînd și cu creierul în funcțiune, dar mă înșelasem. Cînd e vorba de presimțirea dezastrelor, poate că pisicile știu niște lucruri, dar nu poți avea încredere în prezicerile lui Christopher Snow – chestie care mă bucură.

Cînd Sasha porni motorul, Mungojerrie sări pe consola dintre scaunele din faţă. Stătea ţeapăn, cu urechile ciulite, privind drept înainte, ca un ornament pentru capotă prost plasat.

Sasha folosi telecomanda, pentru a închide uşa garajului. Am întrebat-o:

– Te simţi bine?

– Nu.

– Bine.

Ştiam că nu fusese afectată psihic şi că răspunsul ei se referea doar la starea ei emoţională. Omorîndu-l pe Tom Eliot, făcuse singurul lucru care se putea face, probabil salvînd vieţile noastre şi scutindu-l pe preot de frenezia hidoasă a autodistrugerii. Dar trăgerea acelor trei focuri o scîrbise şi acum purta greutatea responsabilităţii morale. Nu vină. Era destul de deşteaptă ca să-şi dea seama că nu exista vină pentru ceea ce făcuse. Dar mai ştia că şi actele morale au dimensiuni care lasă cicatrice în minte şi rănesc sufletul. Dacă mi-ar fi răspuns cu un zîmbet şi m-ar fi asigurat că-i bine, n-ar fi fost Sasha Goodall pe care o iubesc şi aş fi avut motive să bănuiesc că se transforma.

Am mers prin Moonlight Bay în tăcere, fiecare dintre noi gîndindu-se la ale lui.

La cîţiva kilometri de casa familiei Stanwyk, motanul îşi pierdu interesul pentru ceea ce se vedea prin parbriz. Mă surprinse, urcîndu-se pe pieptul meu şi privindu-mă în ochi. Privirea lui verde era intensă şi fixă, iar eu am suportat-o un timp ciudat de lung, întrebîndu-mă la ce se gîndeşte.

Gîndirea lui trebuia să fie radical diferită de a noastră, chiar dacă avea nivelul nostru de inteligenţă. Trăia lumea aceasta dintr-o perspectivă care se deosebea de a noastră, după cum perspectiva noastră ar fi deosebită de cea a unei fiinţe crescute pe o altă planetă. Făcea faţă fiecărei zile fără a purta greutatea istoriei omeneşti, a filosofiei, a triumfului, a tragediei, a intenţiilor nobile, a prostiilor, a invidiei, a lăcomiei şi a sorţii. Probabil că te simţi liber fără această povară. El este, în acelaşi timp, sălbatic şi civilizat. E mai apropiat de natură decît noi şi-şi face mai puţine iluzii despre ea, ştie că viaţa-i grea, că natura e minunată, dar nepăsătoare. Cu toate

că Roosevelt spune că şi alte pisici de felul lui Mungojerrie au evadat din Wyvern, numărul lor nu poate fi mare. Mungojerrie nu-i un specimen unic, precum se pare că e Orson, iar pisicile, prin natura lor, suportă solitudinea mult mai bine decît cîinii, dar creatura asta micuţă cunoaşte, uneori, un sentiment profund de singurătate.

Cînd am început să-l mîngîi, Mungojerrie întrerupse contactul privirilor şi se cuibări la pieptul meu. O greutate mică şi caldă. Îi simţeam bătăile inimii atît prin trup, cît şi sub mîna cu care-l mîngîiam.

Nu sînt un comunicator cu animalele, dar cred că ştiam de ce ne condusese în casa familiei Stanwyk. Nu fuseserăm acolo ca să vedem morţii, ci ca să facem ce trebuia făcut pentru părintele Tom Eliot.

Din vremuri imemoriale, oamenii au bănuit că anumite animale aveau măcar un simţ în plus faţă de noi. O cunoaştere a lucrurilor pe care noi n-o aveam. O premoniţie.

Combinaţi această percepere specială cu inteligenţa şi presupuneţi că odată cu o inteligenţă mai mare există şi o conştiinţă mai perfecţionată. Trecînd pe lîngă casa familiei Stanwyk, Mungojerrie simţise teama, tortura sufletească şi durerea emoţională a părintelui Tom Eliot – şi se simţise obligat să aducă eliberare omului în suferinţă.

Sau poate că am luat-o razna.

Există şi posibilitatea să o fi luat-o razna, dar să am dreptate în privinţa lui Mungojerrie.

„Pisicile ştiu o mulţime de lucruri."

23

Haddenbeck Road este o fîşie izolată de asfalt, cu două benzi de circulaţie, care se îndreaptă cîţiva kilometri spre est, în paralel cu latura dinspre sud a Fort Wyvern, apoi coteşte spre sud-est, servind o mulţime de ranch-uri din zona cea mai puţin populată a districtului. Căldura verii, ploile iernii şi cataclismele naturale violente din California – cutremurele – au făcut ca asfaltul să fie crăpat, denivelat şi ros pe margini. Iarbă neîngrijită şi, pentru o scurtă perioadă, la începutul primăverii, o broderie de flori de cîmp separă autostrada de cîmpurile cu rotunjimi senzuale care o îmbrăţişează.

După ce am călătorit un timp fără să întîlnim lumini de la farurile altor maşini, Sasha frînă şi zise:

– Ia uitaţi-vă!

Am privit şi la fel au făcut şi Roosevelt şi Bobby. Ne-am uitat la noaptea care ne înconjura, fără să pricepem. Sasha a băgat în marşarier şi a dat Expedition-ul înapoi vreo şapte metri.

– Aproape că am trecut peste ei, spuse ea.

Pe pavaj, în faţa noastră, se vedeau, la lumina farurilor, suficienţi şerpi ca să umpli toate cuştile cu reptile din toate grădinile zoologice din ţară.

Aplecîndu-se peste scaunul din faţă, Bobby fluieră încet şi mormăi:

– Poate că există o uşă deschisă către iad, prin vecinătate...

– Toţi sînt şerpi cu clopoţei? întrebă Roosevelt, luîndu-şi punga cu gheaţă de pe ochiul umflat, ca să vadă mai bine.

– Greu de spus, răspunse Sasha. Cred că da.

Mungojerrie stătea cu labele din spate pe genunchiul meu drept, cu labele din faţă pe bordul maşinii şi cu capul întins înainte. Scoase un sunet din acelea ale pisicilor, pe jumătate sîsîit, pe jumătate mîrîit şi care exprima, cu totul, scîrbă.

Chiar de la distanţa aceea mică, doar de vreo opt metri, nu puteai să stabileşti numărul exact al şerpilor din masa colcăitoare de pe şosea, dar nu aveam chef să mă amestec printre ei ca să le fac recensămîntul. Puteau fi cel puţin şaptezeci sau optzeci, cel mult o sută.

După cîte ştiu, şerpii cu clopoţei vînează singuri şi nu călătoresc în grup. Îi vezi în număr mare doar dacă ai ghinionul să nimereşti peste un cuib al lor – şi nu prea am auzit de cuiburi cu atît de mulţi indivizi.

Comportamentul şerpilor era şi mai ciudat decît faptul că se strînseseră acolo, sub cerul liber. Se încolăceau unii peste alţii, într-o masă ce se mişca lent, din care se ridicau în orice clipă optzece capete, agitîndu-se la peste un metru în aer, cu fălcile deschise, arătîndu-şi colţii, cu limbile mişcîndu-se, apoi vîrîndu-se înapoi în grămada de solzi, în timp ce alte capete, cu aspect la fel de răutăcios, se ridicau din mulţimea încolăcită, un grup de santinele înlocuindu-l pe celălalt.

De parcă Medusa, cea din mitologia grecească, zăcea pe Haddenbeck Road, dormind, iar coafura ei de şerpi se agita singură.

– Treci peste ei? am întrebat-o pe Sasha.

– Mai bine nu.

– Închide ferestrele, accelerează pînă la viteza luminii, zise Bobby, şi du-ne la plimbare pe drumul cu şerpi cu clopoţei!

– Mama mea spunea că merită să ai răbdare, interveni Roosevelt.

– Şerpii nu sînt aici pentru că sîntem şi noi, nu le pasă de noi, mi-am dat cu părerea. Nu ne blochează trecerea. S-a întîmplat să nimerim aici într-un moment nepotrivit. O să plece, mai devreme sau mai tîrziu.

– Mămica lui Roosevelt este mult mai succintă decît tine, gagiule, îmi zise Bobby, bătîndu-mă pe umăr.

Fiecare şarpe care se ridica în poziţie de paznic, din grămada colcăitoare, îşi îndrepta atenţia către noi. În funcţie de unghiul în care-i surprindea lumina farurilor, ochii lor luceau roşii sau argintii, mai rar verzi, ca nişte bijuterii micuţe.

Am presupus că lumina le atrăgea atenţia. Şerpii cu clopoţei din deşert, ca majoritatea şerpilor, sînt surzi. Dar văd bine, mai ales noaptea, cînd pupilele lor ca o fantă se dilată, ca să expună mai mult din retina lor sensibilă. N-au simţul mirosului la fel de puternic ca un cîine, din moment ce nu-s folosiţi să urmărească deţinuţi evadaţi sau să descopere droguri ascunse în bagaje. Numai că şerpii au, pe lîngă nas, un al doilea organ al mirosului, organul lui Jacob, constînd din două pungi pline cu ţesut senzorial, localizat în cerul gurii. De aceea şarpele îşi agită tot timpul limba: linge particule microscopice de miros din aer, cărînd acele mănunchiuri de molecule către pungile din gură, să le savureze şi să le analizeze. Iar şerpii ăia lingeau de zor mirosul nostru din aer, ca să determine dacă în spatele farurilor se găsea vreo pradă delicioasă.

Învăţasem multe despre şerpii cu clopoţei, cu care împart cea dintîi – şi cea mai caldă – parte a nopţii. În ciuda aparenţei lor răutăcioase, posedă o frumuseţe aparte.

Ciudăţenia deveni şi mai ciudată cînd una dintre santinelele întreţesute se întoarse brusc şi muşcă alt şarpe, care se ridicase în spatele ei. Cel muşcat ripostă. Cei doi se încolăciră unul în jurul celuilalt şi apoi se prăbuşiră pe asfalt. Mulţimea care se ondula se închise peste ei şi, pentru un minut, agitaţia cuprinse mulţimea, care nu se mai legăna languros, ca înainte, ci cu frenezie, cu supleţea şi iuţeala unor bice, răsucindu-se şi încolăcindu-se, de parcă nevoia de a-şi muşca semenii se împrăştiase de la perechea furioasă şi aprinsese războiul civil în întreaga colonie.

În timp ce hoarda tîrîtoare se liniştea din nou, Sasha mă întrebă:

– Şerpii se muşcă între ei?

– Probabil că nu.

– Nu cred că sînt vulnerabili la propriul venin, răspunse Roosevelt, punîndu-şi punga cu gheaţă înapoi pe ochi.

– Dacă vom fi condamnaţi să trecem din nou prin liceu, am putea să ne alegem un proiect ştiinţific cu tema asta, propuse Bobby.

Din nou, unul dintre şerpii ridicaţi, care lingea aerul pentru a identifica vreo pradă, muşcă o altă santinelă, iar un al treilea deveni suficient de agitat ca să-l muşte pe primul. Trioul se prăvăli în mulţime şi un alt atac de biciuiri spasmodice străbătu masa mişcătoare.

– Se întîmplă ca la păsări, am zis eu. Ca la coioţi.

– Ca la oamenii din casa familiei Stanwyk, mă completă Roosevelt.

– Implozie psihică, spuse Sasha.

– Nu cred că un şarpe are o minte logică, interveni Bobby, dar recunosc că pare a fi o parte dintr-un fenomen.

– Se mişcă, observă Roosevelt.

Într-adevăr, legiunea tîrîtoare porni – ca să zicem aşa – în marş. Se deplasă de-a latul pavajului cu două benzi, peste marginea îngustă, murdară, a şoselei şi dispăru în iarba înaltă şi printre florile de cîmp din dreapta şoselei.

Procesiunea întreagă cuprindea însă mai mult de optzeci sau de o sută de specimene, cele pe care le priviserăm. În timp ce o mulţime de şerpi dispăreau în iarba din dreapta, o altă mulţime de alţi şerpi apăreau din stînga drumului, de parcă ar fi curs dintr-o maşină de fabricat şerpi, o maşină ce funcţiona continuu.

Probabil că vreo trei-patru sute de şerpi cu clopoţei – din ce în ce mai agitaţi şi mai puşi pe harţă – trecuseră în zona sălbatică din sud înainte ca asfaltul să rămînă curat. După ce au plecat, după ce nici o formă ondulatorie n-a mai rămas pe autostradă, am tăcut cu toţii un moment, clipind, de parcă ne treziserăm dintr-un vis.

„Mamă, te iubesc şi te voi iubi întotdeauna. Dar la ce naiba ţi-o fi fost capul?"

Sasha băgă în viteză şi porni înainte.

Mungojerrie scoase din nou sunetul acela de scîrbă. Îşi schimbă poziţia în poala mea, încît labele din faţă se aflau pe uşă, şi privea pe fereastra laterală, spre cîmpul întunecat unde se furişase hoarda de şerpi, îndreptîndu-se spre moartea pe care o căutau.

După vreo doi kilometri, am ajuns la Movila Ciorii, dincolo de care trebuia să ne aştepte Doogie Sassman. Dacă şerpii nu-i tăiaseră calea înainte s-o taie pe a noastră.

Nu ştiu de ce Movila Ciorii se numeşte Movila Ciorii. Forma ei nu aminteşte de acea pasăre, iar stolurile de ciori nu se strîng aici mai mult decît în altă parte. Numele nu a fost dat în cinstea vreunei familii importante în zonă, nici a vreunui tîlhar celebru. Indienii Crow[1] locuiesc în Montana, nu în California. Iar pe deal nu creşte ceapa-ciorii.

În vîrful colinei se află o ieşitură enormă de piatră, care se ridică din contururile blînde ale terenului argilos din jur, o protuberanţă solitară, alb-cenuşie, ca un os expus parţial al unui monstru uriaş, îngropat. Pe o faţă a acestui monument este sculptată silueta unei ciori – care nu se află, după cum am crezut cîndva, la originea numelui. Rudimentară, dar şocantă, sculptura surprinde obrăznicia păsării, dar are, într-un fel, un aspect ciudat, de parcă ar fi totemul unui clan ucigaş, un avertisment pentru călători să caute o rută ocolitoare sau să rişte consecinţe teribile. Imaginea ciorii fusese cioplită într-o noapte de iulie, cu patruzeci şi patru de ani în urmă, de o persoană necunoscută – sau de mai multe. Pînă cînd curiozitatea m-a făcut să aflu originea sculpturii, presupusesem că data din alt secol, că fusese săpat în piatră chiar înainte ca vreun european să pună piciorul pe continent. Există ceva neliniştitor în imaginea ciorii, ceva care-i impresionează pe mistici, despre care se ştie că vin de la distanţe considerabile ca s-o vadă şi s-o atingă. Bătrînii spun că locul fusese numit Movila Ciorii cel puţin de pe vremea bunicilor lor, şi datele din actele publice îngălbenite de vreme le confirmă afirmaţiile. Sculptura pare să întrupeze o cunoaştere primitivă, uitată de mult de către omul civilizat, dar numele colinei o precedă, iar sculptorul anonim a vrut doar să ridice aici o piatră de hotar.

Imaginea aceea nu semăna cu pasărea de pe mesajul lăsat lui Lilly Wing, cu excepţia faptului că ambele păreau să emane răutate. După cum le descrisese Charlie Dai, nici celelalte ciori – sau corbi, sau mierle – lăsate la locul altor răpiri nu semănau cu

[1] „cioară" (n.red.)

sculptura. Charlie ar fi remarcat asemănarea, dacă ar fi existat vreuna.

Cu toate acestea, coincidenţa te înfiora.

În timp ce ne apropiam de culme, cioara din piatră părea că ne pîndeşte. Suprafeţele ieşite în afară ale corpului ciorii reflectau lumina farurilor, în timp ce umbra umplea liniile adînci săpate de uneltele sculptorului. Piatra, coloidală, cuprindea un material sclipitor – probabil depozite de mică – răspîndit prin ea. Sculptura fusese realizată artistic, astfel ca depozitele mai mari să reprezinte ochii păsării, care luceau cu o imitaţie de sclipire animalică, pe care misticii în vizită o consideră o cunoaştere a lucrurilor interzise, deşi n-am priceput cum poate avea cunoaştere o bucată neînsufleţită de piatră.

Am remarcat că toţi cei din Expedition, inclusiv pisica, priveau cioara din piatră cu o expresie de stînjeneală.

În timp ce treceam pe lîngă sculptură, umbrele din liniile scobite ar fi trebuit să se micşoreze în lumina care se diminua iute, în timp ce întreaga sculptură se cufunda în întuneric. Dar, dacă ochii nu mă înşelau, umbrele se lungiră pentru o clipă, violînd legile fizicii, de parcă ar fi încercat să urmeze lumina. Iar cînd cioara dispăru în noaptea din urma noastră, aş fi jurat că umbra se desprinse de piatră şi-şi luă zborul, de parcă ar fi fost o pasăre reală.

În timp ce ne îndreptam către panta de est a colinei, m-am abţinut să comentez zborul umbrei, care mă speriase, dar Bobby zise:

– Nu-mi place locul ăsta.

– Nici mie, fu de acord Roosevelt.

– De aceeaşi părere, le-am ţinut şi eu isonul.

– Omenirea n-ar fi trebuit să călătorească atît de departe de plajă, bombăni Bobby.

– Mda, zise Sasha, probabil că ne găsim periculos de aproape de marginea pămîntului.

– Exact, replică Bobby.

– Ai văzut vreo hartă de pe vremea cînd oamenii credeau că Pămîntul este plat? I-am întrebat eu.

– Oh! exclamă Bobby, eşti unul dintre fanaticii Pămîntului rotund!

– Autorii de hărţi desenau marginea pămîntului, cu marea care cădea, ca o cascadă, în abis, iar uneori scriau un avertisment peste vid: „Aici sînt monştri".

După o tăcere scurtă, dar profundă, Bobby zise:

– O alegere proastă de banalităţi istorice, fîrtate!

– Mda, mormăi Sasha, reducînd treptat viteza maşinii şi privind spre cîmpurile întunecate aflate la nord de Haddenbeck Road, căutîndu-l pe Doogie Sassman. Nu ştii vreo anecdotă amuzantă despre momentul cînd Maria Antoneta era dusă la ghilotină?

– Ăsta-i genul! o aprobă Bobby.

Roosevelt le strică buna dispoziţie comunicînd ceea ce nu mai era nevoie să fie comunicat:

– Domnul Mungojerrie spune că cioara a zburat de pe stîncă.

– Cu tot respectul, replică Bobby, domnul Mungojerrie e doar o amărîtă de pisică.

Roosevelt păru că ascultă o voce pe care noi n-o puteam auzi, apoi ne spuse:

– Mungojerrie zice că s-ar putea să fie o pisică amărîtă, dar asta înseamnă că-i cu două trepte mai sus pe scara socială decît un surfist.

– N-a spus el aşa ceva! rîse Bobby.

– Nu mai e altă pisică aici, îi replică Roosevelt.

– *Tu* ai spus! îl acuză Bobby.

– Nu eu. Nu folosesc un asemenea limbaj.

– Pisica? se miră, neîncrezător, Bobby.

– Pisica, insistă Roosevelt.

– Bobby crede de puţin timp în chestia asta cu animalele inteligente, i-am explicat eu lui Roosevelt.

– Hei, pisico, zise Bobby.

Mungojerrie se răsuci în poala mea, ca să se uite la Bobby.

– Eşti în regulă, gagiule, îi zise Bobby.

Pisica îşi ridică una din labele din faţă.

După un moment, Bobby se prinse. Cu faţa lucindu-i de minunare, îşi întinse mîna dreaptă peste spătarul scaunului pe care stăteam, iar el şi pisica se salutară, lovindu-şi palmele.

„Frumoasă treabă, mămico. Foarte drăguţă. Să sperăm că, după ce se va termina totul, o să ne alegem cu mai multe pisici deştepte decît cu reptile nebune."

– Am ajuns, anunţă Sasha.

Trecu maşina pe tracţiune integrală şi coti la nord de şosea, mergînd încet, pentru că stinsese farurile şi se orienta doar la lumina mult mai slabă a becurilor de avarie.

Am traversat o pajişte, am trecut pe lîngă un cîrîng de stejari şi ne-am apropiat de gardul ce mărginea Fort Wyvern. Se opri lîngă cea mai mare furgonetă sport pe care-o văzusem vreodată. Un Hummer negru, versiunea civilă a Humvee-ului militar, care suferise modificări la comandă după ce fusese luat din vitrina salonului auto. Avea anvelope supradimensionate şi scaun mai sus decît modelul standard, iar spaţiul interior fusese extins.

Sasha stinse luminile şi opri motorul. Am coborît toţi din Expedition.

Mungojerrie se agăţă de mine, de parcă ar fi crezut că vreau să-l pun pe pămînt. I-am înţeles îngrijorarea. Iarba ajungea pînă la genunchi. Chiar la lumina zilei ai fi văzut cu greu un şarpe, înainte să te muşte, mai ales dacă ţinem seama cît de iute se poate mişca un şarpe motivat. Cînd Roosevelt coborî din maşină, i-am întins pisica.

Se deschise şi uşa Hummer-ului, iar Doogie Sassman ieşi să ne salute, ca un Moş Crăciun îndopat cu steroizi care cobora dintr-o sanie proiectată la Pentagon. Închise uşa în urma lui, ca să stingă lumina din cabină.

Avînd doar un metru şi optzeci de centimetri, Doogie Sassman e mai scund decît Roosevelt Frost, dar acesta pare micuţ pe lîngă el. Individul Sass are cincizeci de kilograme în plus, dar n-am văzut cincizeci de kilograme folosite mai bine ca să impresioneze. Sass pare a fi nu cu patruzeci la sută mai lat decît Roosevelt, ci *dublu*, mai mult de dublu, şi mai înalt decît e în realitate, un

adevărat Leviatan pe uscat, un tip care poate discuta la prînz cu Godzilla despre tehnicile de distrugere a unui oraş.

Doogie îşi cară greutatea cu o graţie nepămînteană şi nu pare gras. Da, Doogie pare mare, e formidabil, dar nu-i moale. Ai impresia că-i făcut din beton însufleţit, neafectat de arterioscleroză, gloanţe şi timp. Există în Doogie ceva care-i la fel de mistic cum e şi cioara din piatră de pe Movila Ciorii.

Poate că barba şi părul contribuie la impresia că ar fi o încarnare a lui Thor, zeul tunetului şi al ploii, venerat cîndva în Scandinavia, unde lumea venerează acum vedete pop, ca tot restul lumii. Părul lui blond, zburlit, atît de des că jigneşte sensibilitatea adepţilor Hare Krishna, îi atîrnă pînă la mijlocul spatelui, iar barba-i luxuriantă, ondulată nu poate fi rasă decît cu o maşină de tuns iarba. Părul lung poate mări radical aura de putere a unui bărbat – după cum dovedesc cei care au fost aleşi preşedinţi ai Statelor Unite fără să aibă altă calitate – şi sînt convins că părul şi barba lui Doogie contribuie în bună măsură la impresia de supranatural pe care o lasă, deşi adevăratul lui mister nu poate fi explicat prin păr, mărime, tatuajele complicate, care-i acoperă trupul, sau ochii albaştri ca flacăra de gaz.

În noaptea aceea purta un costum negru de paraşutist, cu fermoare, şi cizme negre, care ar fi trebuit să-l facă să arate ca un copil de uriaş în pijamaua părinţilor. Şi arăta ca un tip care poate fi chemat în iad de Satana, ca să desfunde un cămin astupat de sufletele bombănitoare şi gîlcevitoare, pe jumătate arse, ale unor criminali în serie.

– Salut! zise Bobby.

– Salut, Bobster! replică Doogie.

– Mişto roţi! le-am admirat eu.

– Dă şuturi în cur, recunoscu el.

– Credeam că umbli numai pe Harley, interveni Roosevelt.

– Doogie, zise Sasha, e omul mai multor mijloace de transport.

– Sînt maniac al roţilor, recunoscu el. Ce-ai păţit la ochi, Rosie?

– M-am bătut cu un preot.

Ochiul arăta mai bine. Încă umflat, dar nu doar o crăpătură îngustă. Gheaţa folosise.

– Trebuie s-o luăm din loc, spuse Sasha. Se întîmplă lucruri ciudate în noaptea asta, Doogie.

Uriaşul fu de acord cu ea.

– Am auzit coioţii urlînd cum nu i-am auzit niciodată.

Eu, Bobby şi Sasha ne-am uitat unul la altul. Mi-am amintit de prezicerea ei că vom revedea haita care ieşise din canion lîngă casa lui Lilly Wing.

Cîmpurile şi colinele, tăcute ca o catedrală, stăteau sub cerul ca un linţoliu, iar briza dinspre vest era slabă, ca răsuflarea unei călugăriţe muribunde. În stejarii din urma noastră, frunzele şopteau doar puţin mai tare decît amintirile, iar iarba înaltă abia foşnea.

Doogie ne conduse în spatele Hummer-ului modificat şi deschise uşa din spate. Lumina din interior nu lucea la fel de puternic ca de obicei, pentru că jumătate din bec fusese acoperit cu bandă izolatoare neagră. Însă şi lumina aceea slabă părea un far în pajiştea fără de lună şi lipsită de stele.

Chiar lîngă uşă se găseau două puşti. Remington-uri cu pat de pistol, mai plăcute decît clasicul Mossberg pe care i-l confiscase Manuel Ramirez lui Bobby.

– Nu cred că voi, surfiştii, sînteţi în stare să faceţi o gaură într-un dolar de argint cu un pistol, aşa că astea vi se potrivesc mai bine. Ştiu că vă pricepeţi la puşti. Dar încărcătura va fi maximă, aşa că pregătiţi-vă pentru şuturi. Dragi amici, cu stropitorile astea nu aveţi grija ochitului şi nu vă stă nimeni în cale.

Îi întinse o puşcă lui Bobby şi cealaltă mie. Ne dădu şi cîte o cutie cu muniţii.

– Încărcaţi armele şi puneţi restul cartuşelor în buzunarele jachetelor, ne sfătui el. Nu lăsaţi nimic în cutii. Ultimul cartuş poate fi cel care-ţi salvează curul.

Se uită la Sasha, zîmbi şi zise:

– Ca în Columbia.

– Columbia? am întrebat eu.

– Am avut treabă acolo, cîndva, spuse Sasha.

Doogie locuia în Moonlight Bay de şase ani, iar Sasha de doi. Mă întrebam dacă acea călătorie de afaceri avusese loc recent sau

înainte de stabilirea lor în „bijuteria coastei centrale". Credeam că se cunoscuseră la KBAY.

– Columbia, țara? întrebă Bobby.

– Nu compania de înregistrări, îl asigură Doogie.

– Spune-mi că n-a fost vorba de droguri! ceru Bobby.

Doogie clătină din cap, apoi zise:

– O operațiune de salvare.

Sasha zîmbi enigmatic și mă întrebă:

– Totuși, te interesează trecutul, Omule-de-Zăpadă?

– Acum mă interesează viitorul.

Doogie se întoarse către Roosevelt și-i explică:

– N-am știut că vii, așa că n-am și pentru tine o armă.

– Am pisica.

– Un ucigaș.

Mungojerrie sîsîi.

Sîsîitul îmi aminti de șerpi. M-am uitat în jur nervos, întrebîndu-mă dacă reptilele locale pe care le văzusem mai devreme vor avea amabilitatea să ne avertizeze, scuturîndu-și clopoțeii.

– La dans! zise Doogie, închizînd ușa din spatele dubiței.

În afară de zona pentru bagaje, aflată chiar lîngă ușă – care conținea două bidoane cu benzină, două cutii din carton și un rucsac bine îndesat –, Hummer-ul modificat oferea locuri pe scaune pentru opt persoane. În spatele perechii de scaune din față – tip cupă – se găseau două banchete, pe fiecare fiind loc pentru trei oameni zdraveni, cu condiția să nu fie toți trei la fel de zdraveni ca Doogie.

Reîncarnarea lui Thor șofa, iar Roosevelt stătea lîngă el, cu căutătorul nostru de urme în poală. Imediat în spatele lor, pe prima banchetă, stăteam eu, Bobby și Sasha.

– De ce nu intrăm în Wyvern pe albia rîului? întrebă Bobby.

– Putem coborî în albia Santei Rosita doar pe o rampă din oraș, răspunse Doogie. Dar în noaptea asta orașul colcăie de elemente rele.

– Spioni, traduse Bobby.

– Am fi descoperiți și opriți, explică Sasha.

Cu drumul luminat doar de becurile de avarie, Hummer-ul trecu printr-o gaură uriașă din gard. Marginile tăiate ale plasei de sîrmă fuseseră strînse ca un morman de fire cu care se jucase un pisoi.

– Ai făcut singur deschizătura? m-am interesat eu.

– O încărcătură, răspunse Doogie.

– Explozibil?

– Un pic de plastic.

– N-a atras atenția?

– Modelezi încărcătura într-un fir subțire, acolo unde vrei să păcăne, folosești puțin, ca să zăngăne cît un gong din bronz.

– Chiar dacă ar auzi cineva, interveni Sasha, durează atît de puțin, că nu reușește să-și dea seama din ce direcție a venit zgomotul.

– Ingineria radio necesită mai multe cunoștințe mișto decît bănuiam, comentă Bobby.

Doogie ne întrebă unde voiam să mergem. I-am descris grupul de depozite din sud-vestul bazei, unde îl văzusem ultima oară pe Orson. Părea să cunoască Fort Wyvern, pentru că nu m-a întrebat în ce direcție s-o ia.

Am parcat lîngă ușa mare, glisantă. Ușa de dimensiunile unui om, de lîngă intrarea cea mare, rămăsese deschisă, așa cum o lăsasem în noaptea trecută.

Am ieșit din Hummer, ducîndu-mi pușca. Roosevelt și Mungojerrie mi se alăturară, în timp ce ceilalți așteptau în vehicul, ca să nu distragă pisica din strădania de a descoperi urma.

Acoperită de umbră, mirosind vag a ulei și a unsoare, găzduind buruieni răsărite din crăpăturile asfaltului, năpădită de bidoane goale de ulei și de tot felul de gunoaie, frunze și hîrtii depozitate acolo de vîntul de noaptea trecută, înconjurată de fațadele din oțel ruginit ale depozitelor uriașe, aleea nu fusese niciodată un loc festiv, nici potrivit pentru o nuntă regală, dar acum devenise sinistră.

Ieri noapte, țicnitul cu părul negru, tuns scurt, conștient că eu și Orson îl urmăream prin Santa Rosita, folosise probabil telefonul celular și ceruse ajutor – poate de la tipul blond, atletic, cu cicatrice pe obrazul stîng, care-i răpise pe gemenii Stuart cu cîteva ore mai

devreme. Îl dăduse pe Jimmy cuiva, apoi ne condusese, pe mine şi pe Orson, în depozit, cu intenţia de a mă ucide acolo.

Am scos din buzunarul interior al jachetei bluza de pijama din bumbac, bine împăturită, a lui Jimmy Wing, cu care ţicnitul ne făcuse să pierdem urma de miros. Ca să fiu corect cu Orson, care fusese înşelat pentru scurt timp, dar nu dăduse greş complet, eu fusesem cel atras prosteşte în depozit, cu zgomote ciudate şi voci amortizate.

Bluza părea foarte mică, era cît o haină de păpuşă.

– Nu ştiu dacă foloseşte la ceva, am zis eu. La urma urmei, pisicile nu-s copoi.

– O să vedem, răspunse Roosevelt.

Mungojerrie mirosi pijamaua delicat, dar cu interes. Apoi făcu un tur al zonei imediat înconjurătoare, adulmecînd pavajul, o cutie goală de ulei – care-l făcu să strănute – şi floricelele galbene de pe o buruiană, care-l făcură să strănute şi mai tare. Se întoarse să miroasă din nou veşmîntul, apoi descoperi încă o urmă pe asfalt, mişcîndu-se într-o spirală ce se tot lărgea, ridicînd din cînd în cînd capul, să se bucure de aer curat, toate astea parcă în bătaie de joc. Merse către depozit, unde ridică un picior şi se uşură pe temelia din ciment, adulmecă ceea ce făcuse, se întoarse să mai miroasă o dată bluza de pijama, pierdu o jumătate de minut cercetînd o cheie fixă, ruginită, ce zăcea pe pavaj, se întoarse la buruiana cu flori galbene, strănută şi tocmai ajunsese în fruntea listei mele cu animale-sau-oameni-pe-care-doresc-să-i-pocnesc-pînă-leşină, cînd încremeni brusc, îşi întoarse ochii verzi către comunicatorul nostru cu animalele şi sîsîi.

– A găsit-o, zise Roosevelt.

Mungojerrie o luă la goană pe alee, iar noi după el. Bobby fugi alături de noi, înarmat cu puşca, iar Doogie şi Sasha se urcară în Hummer.

Luînd-o pe alt drum decît acela pe care-l urmasem în noaptea anterioară, am mers pe o alee asfaltată, am traversat un teren de sport, un teren prăfuit pentru parade, printre şiruri de barăci afectate rău de vreme, apoi printr-un cartier de locuinţe din Oraşul Mort, pe care nu-l explorasem niciodată, dar în care căsuţele şi

bungalow-urile erau identice cu cele de pe alte străzi, din nou peste un teren viran, apoi am ajuns în altă zonă de clădiri tehnice. După mai mult de o jumătate de oră de mers iute, am ajuns în ultimul loc în care aş fi vrut să merg: hangarul uriaş, cu şapte niveluri, cu acoperiş din tablă ondulată, mare cît un teren de fotbal, care stătea ca un templu extraterestru deasupra camerei-ou.

Cînd mi-a fost clar încotro ne îndreptase pisica, am decis că n-ar fi înţelept să mergem cu maşina pînă la intrare, pentru că motorul Hummer-ului făcea ceva mai mult zgomot decît un ceas elveţian. L-am îndrumat pe Doogie către o alee dintre două dintre multele clădiri de servicii, mai mici, care înconjurau construcţia gigantică, o alee aflată la vreo sută de metri de destinaţia noastră finală.

Doogie opri motorul şi stinse toate luminile, iar Hummer-ul dispăru în beznă.

În timp ce stăteam strînşi în spatele vehiculului, privind hangarul enorm de la distanţă, noaptea complet liniştită începu să respire. Pacificul, aflat la cîţiva kilometri spre vest, expiră o briză rece, care făcu o foaie de metal, care fusese fixată prost, să vibreze în acoperişul alăturat.

Mi-am amintit cuvintele lui Roosevelt, transmise de Mungojerrie, în faţa casei familiei Stanwyk: „Moartea locuieşte aici". Simţeam vibraţii aproape identice cu acelea, dar mult mai stranii, venind din hangar. Dacă Moartea locuise în casa familiei Stanwyk, o făcuse doar pentru un timp. Aici era locuinţa ei principală.

– Nu poate fi adevărat, am spus eu, mai avînd încă speranţă.

– Sînt în locul acesta, insistă Roosevelt.

– Dar am fost aici, noaptea trecută, protestă Bobby. Nu erau în locul ăsta blestemat.

Roosevelt ridică pisica, îi mîngîie capul zburlit, o scărpină sub bărbie, îi murmură ceva, apoi zise:

– Au fost aici şi atunci, spune pisica, şi sînt aici şi acum.

– Chestia asta pute, mormăi Bobby.

– Ca un canal stradal din Calcutta, l-am aprobat eu.

– Nu, mă contrazise Doogie, un canal din Calcutta reprezintă o categorie fără contracandidaţi.

Am decis să nu mă încăpățînez și am zis:

– Dacă puștii au fost răpiți doar pentru a fi studiați și testați, dacă au fost răpiți doar pentru că probele de sînge arătau că sînt într-un fel imuni la retrovirus, atunci ar fi fost duși la laboratorul de genetică. Indiferent unde se află acesta, nu se găsește aici.

– După cum spune Mungojerrie, interveni Roosevelt, laboratorul de unde vine el se află departe, în est, undeva într-un cîmp deschis, care fusese cîndva poligon de trageri. Laboratorul este mult sub pămînt, bine ascuns. Dar Jimmy este aici. Și Orson.

După o ezitare, am întrebat:

– În viață?

– Mungojerrie nu știe, răspunse Roosevelt.

– Pisicile știu o mulțime de lucruri, îi reaminti Sasha.

– Nu și pe ăsta.

În timp ce ne uitam la hangar, fiecare dintre noi își amintea, probabil, mărturia vorbită a lui Delacroix despre Trenul Misterului. Cer roșu. Copaci negri. *Un tremur în interior...*

Doogie scoase rucsacul din mașină, își prinse curelele pe umeri, închise ușa și zise:

– Să mergem.

În scurtul moment în care lumina din interiorul dubiței fusese aprinsă, am văzut arma pe care o luase. Arăta ciudat.

– Un pistol automat Uzi, îmi explică el, văzînd interesul meu. Cu încărcător mărit.

– O chestie legală?

– Ar fi fost, dacă n-ar fi fost transformat pentru foc complet automat.

Doogie se îndreptă către hangar. Cu briza care-i agita coama blondă și barba creață, arăta ca un viking războinic care părăsea un sat cucerit, îndreptîndu-se către o corabie lungă, cu un sac cu bunuri jefuite în spate. Pentru ca imaginea să fie completă, i-ar fi trebuit un coif cu coarne.

În minte mi-a apărut Doogie în frac și cu un asemenea coif, dansînd tango cu un un supermodel, la un concurs de dans.

Există două fețe pe moneda imaginației mele bogate.

Ușa de mărimea unui om, tăiată în ușa înaltă de peste zece metri a hangarului, era închisă. Nu-mi aminteam dacă eu sau Bobby o închiseserăm la plecare, noaptea trecută. Probabil că nu. Nu fuseserăm într-o dispoziție de fă-curat-în-urma-ta-stinge-lumina-și-închide-ușa cînd fugiserăm de aici.

În prag, Doogie scoase două lanterne din buzunarele costumului de parașutist și le dădu Sashei și lui Roosevelt, astfel încît eu și Bobby să avem mîinile libere pentru arme.

Doogie încercă ușa. Se deschise înăuntru.

Tehnica Sashei de a trece peste prag fu mai lină decît a partenerului ei de eter de la KBAY. Trecu în stînga ușii înainte să aprindă lanterna și să arunce raza prin hangarul ca o peșteră, care era prea mare pentru a fi luminat de vreo lanternă. Dar Sasha nu trase în nimeni și nimeni nu trase în ea, deci se părea că nu se aflase încă de prezența noastră.

Bobby o urmă, cu pușca pregătită. După el intră Roosevelt, cu pisica în brațe. Am urmat eu, iar Doogie la coadă, închizînd în tăcere ușa după noi, așa cum o găsiserăm.

M-am uitat, cu speranță, la Roosevelt.

Acesta mîngîie pisica și zise:

– Trebuie să coborîm.

Pentru că știam drumul, am trecut în fruntea grupului. A doua stea la dreapta, drept înainte pînă dimineață. Atenție la pirați și la crocodilul în care ticăie un ceas.[1]

Am traversat încăperea imensă, pe sub șinele pe care circulase o macara mobilă, pe lîngă suporții masivi din oțel care susțineau șinele acelea, am ocolit cu grijă gropile adînci din podea, care găzduiseră cîndva mecanisme hidraulice.

În timp ce avansam, spade de umbră și săbii de lumină țîșneau din șinele de oțel ridicate și se încrucișau pe ziduri și pe tavanul curbat. Multe dintre ferestrele lucarnei înalte erau sparte, dar lumina reflectată lucea în cele rămase, ca niște scîntei albe care săreau din armele care se ciocneau.

---

[1] Referire la povestea lui Peter Pan (n.tr.)

Deodată, m-a oprit un sentiment că se întîmplă ceva rău, ceva ce nu pot descrie: o schimbare în aer, prea subtilă pentru a o defini; o mîncărime vagă pe față; un tremur al firelor din canalul auditiv, de parcă ar fi vibrat din cauza unui sunet aflat în afara puterii mele de a auzi.

Sasha și Roosevelt simțiseră și ei, pentru că se rotiră, luminînd cu lanternele în toate părțile.

Doogie apucă Uzi-ul cu ambele mîini.

Bobby se afla lîngă un stîlp cilindric de oțel, care sprijinea șinele macaralei. Se întinse, îl pipăi și șopti:

– Fîrtate!

Cînd m-am mutat lîngă el, am auzit un zăngănit atît de slab, încît abia puteam să-mi dau seama de sunet, care apărea și dispărea. Cînd am pus vîrful degetului pe stîlp, am simțit vibrații în oțel.

Brusc, temperatura aerului se schimbă. În hangar fusese neplăcut de rece. Într-o clipă, temperatura crescu subit cu zece-cinci-sprezece grade. Un lucru imposibil și în cazul în care clădirea ar fi avut instalație de încălzire, dar nu avea.

Sasha, Doogie și Roosevelt ni se alăturară, formînd instinctiv un cerc, ca să ne apărăm de atac din orice direcție.

Vibrațiile din stîlp deveniră și mai puternice.

M-am uitat spre capătul dinspre est al hangarului. Ușa pe care intraserăm se afla la vreo douăzeci de metri. Lumina lanternelor putea să ajungă pînă acolo, chiar dacă nu izgonea complet umbra. În direcția aceea puteam vedea capătul șinelor pentru macara, aflate deasupra noastră. Totul părea așa cum fusese cînd pătrunseserăm în clădire.

Lumina lanternei nu ajungea pînă la capătul dinspre vest al construcției, ci doar la optzeci, poate chiar la o sută de metri. Din cîte vedeam, nu era nimic ieșit din comun.

Ce mă îngrijora era întunericul din ultimii douăzeci-treizeci de metri. Nu părea o beznă neîntreruptă, ci alcătuită din nuanțe de negru și cenușiu-închis, un montaj de umbre.

Aveam impresia că în montajul acela se află un obiect mare, nedeslușit. Cu formă înaltă, complicată. Ceva negru și cenușiu, atît

de bine camuflat în beznă încît ochiul nu-i putea sesiza nici măcar conturul.

– Sasha, îndreaptă lumina acolo! șopti Bobby.

Sasha o îndreptă spre locul indicat, pe podea.

Raza luminã un colțar de oțel, gros de-un deget, ancorat în beton, în locul în care fusese montată cîndva mașinăria grea. Colțarele se ridicau din podea în mai multe locuri ale camerei.

N-am înțeles de ce ne atrăsese Bobby atenția asupra acelui obiect care nu se remarca prin nimic.

– E curat, zise el.

Atunci am înțeles. Noaptea trecută, cînd fuseserăm aici – de fapt de fiecare dată cînd trecusem prin hangar –, plăcile acelea îndoite și bolțurile care le fixau de podea fuseseră mînjite cu unsoare și acoperite de murdărie. Cea la care ne uitam era lustruită de parcă ar fi curățat-o cineva de curînd.

Ținînd pisica cu un braț, Roosevelt mută raza pe podea, pe stîlpul de oțel, pe șinele de deasupra noastră.

– *Totul* e mai curat, murmură Doogie, comparînd nu cu ce fusese noaptea trecută, ci cu ceea ce fusese cînd intraserăm în hangar.

Cu toate că luasem mîna de pe stîlp, știam că vibrațiile din oțel se amplificaseră, pentru că auzeam zăngănitul slab venind din dubla colonadă care ne flanca și din șinele pe care le susțineau coloanele.

M-am uitat către capătul îndepărtat, întunecat al clădirii. Aș fi jurat că prin beznă se mișcase ceva imens.

– Fîrtate! zise Bobby.

Am privit spre el.

Se uita la ceasul de la mînă.

M-am uitat la ceasul meu și am văzut că numerele digitale scădeau în mare viteză.

Groaza subită mă acoperi complet, ca o ploaie rece.

O lumină ciudată, mocîrloasă, roșie apăru în hangar, distribuită uniform, fără o sursă vizibilă, de parcă fiecare moleculă de aer devenise luminescentă. Poate era o lumină periculoasă pentru un XP ca mine, dar problema asta mă preocupa cel mai puțin în acel

moment. Aerul roşu strălucea şi, pe măsură ce întunericul se retră-gea din clădire, vizibilitatea se îmbunătăţea considerabil. Lumina aceea ciudată acoperea la fel de mult pe cît scotea la iveală şi mă simţeam de parcă aş fi fost sub apă, într-o lume scufundată.... în apă colorată de sînge.

Ici-colo, dincolo de coloane, începură să se agite siluete negre, acolo unde fusese doar podeaua goală. Un fel de maşini. Arătau reale şi nu chiar reale, ca nişte obiecte într-un miraj. Maşini fantomă pentru moment... dar care deveneau reale.

Vibraţiile deveniră şi mai puternice, iar zgomotul se schimbă, devenind mai profund, mai evident. Un zăngănit.

În partea de vest a încăperii, acolo unde fusese o beznă tulburătoare, se vedea acum o macara pe şine, iar de ea atîrna... *ceva*. Un motor, poate.

Deşi vedeam forma macaralei în lumina roşie puternică, precum şi obiectul pe care-l ridica, puteam, în acelaşi timp, să văd *prin* ele, de parcă ar fi fost făcute din sticlă.

În zăngănitul slab – în care se transformase sunetul ascuţit din oţel – am recunoscut sunetul roţilor de tren, al roţilor de oţel care se învîrt, scrîşnind de-a lungul şinelor de oţel.

Macaraua avusese roţi de oţel. Roţi de ghidaj sub şine şi roţi deasupra, care alunecau pe şine.

–... din drum! zise Bobby şi, cînd m-am uitat la el, se muta – ca şi cum ar fi fost filmat cu încetinitorul – de sub şine, alunecînd în jurul unui stîlp de sprijin, de care se rezema cu spatele.

Roosevelt, cu ochii holbaţi, la fel ca pisica, se pusese deja în mişcare.

Macaraua devenise mai solidă decît fusese cu un moment în urmă, mai puţin transparentă. Motorul cel mare – sau ce transporta macaraua – atîrna de capătul lanţului, sub şine. Încărcătura avea mărimea unei maşini şi urma să treacă prin spaţiul în care stăteam, în timp ce macaraua trecea pe deasupra capetelor noastre.

A venit iute, mai iute decît s-ar fi putut mişca un obiect atît de masiv, pentru că nu venea cu adevărat fizic către noi. Cred că timpul mergea înapoi, către momentul în care noi şi echipamentul ocupaserăm acelaşi spaţiu în acelaşi moment. Ce naiba, nu conta

dacă se mişca macaraua sau se mişca timpul, pentru că, oricum, efectul urma să fie acelaşi: două corpuri *nu pot* ocupa acelaşi spaţiu în acelaşi timp. Dacă încearcă să facă acest lucru, fie va avea loc o descărcare de energie nucleară, cît să se audă pînă-n Cleveland, fie unul din corpuri – eu sau obiectul de mărimea unei maşini ce atîrna de macara – va înceta să existe.

Deşi începusem să mă mişc, apucînd-o pe Sasha, s-o trag după mine, ştiam că nu aveam nici o speranţă să fug la timp din calea pericolului.

Timp.

Pe măsură ce ne îndreptam către un moment din trecut, în care hangarul fusese plin cu echipament funcţional, exact cînd macaraua care se apropia părea să se transpună în realitatea deplină... temperatura scăzu brusc. Lumina roşie mocirloasă pierdu din intensitate. Zgomotul roţilor mari de oţel deveni un zăngănit piţigăiat.

Mă aşteptam ca macaraua să se retragă, să se îndrepte către capătul din vest al clădirii, în timp ce avea tot mai puţină substanţă. Dar cînd m-am uitat în sus, trecuse peste noi, un miraj sclipitor de macara, iar povara pe care o căra, care devenise iarăşi transparentă ca sticla, o lovi pe Sasha, apoi mă lovi pe mine.

Mă lovi nu erau cuvintele potrivite. Nu ştiu ce mi-a făcut, de fapt. Macaraua fantomă trecu pe deasupra, iar încărcătura fantomă mă învălui, trecu prin mine şi dispăru în cealaltă parte a mea. Am simţit, o clipă, un vînt rece care mă scutură. Dar care nici măcar nu-mi zburli părul. Fusese intern, o răsuflare îngheţată şuierînd prin celulele mele, cîntînd în oasele mele, de parcă ar fi fost fluiere. O clipă am crezut că-mi va zdrobi legătura dintre moleculele din care sînt compus, împrăştiindu-mă, ca şi cum n-aş fi fost niciodată altceva decît praf.

Ultimul strop de lumină roşie dispăru, iar razele ţîşniră din nou din lanterne.

Trăiam, dar slăbit fizic şi psihic.

– Înotătoare! gîfîi Sasha.

– Rechin ucigaş! am aprobat-o eu.

Zguduită, se rezemă de una dintre coloanele care susţineau şinele.

Doogie se afla la doar doi metri în urma mea. Văzuse încărcătura fantomă trecînd prin noi şi dispărînd înainte să ajungă la el.

– E cazul să mergem acasă? întrebă el, glumind doar pe jumătate.

– Ai nevoie de un pahar cu lapte cald?

– Şi de şase calmante.

– Bine ai venit în laboratorul bîntuit! i-am urat eu.

Bobby veni lîngă noi şi spuse:

– Ceea ce s-a întîmplat în camera-ou noaptea trecută afectează acum întreaga clădire.

– Din cauza noastră? m-am mirat eu.

– N-am clădit noi locul ăsta, fîrtate.

– Dar oare nu noi am declanşat toată povestea, energizînd camera?

– Nu cred că sîntem cei mai ticăloşi de aici pentru că am folosit două lanterne.

– Trebuie să plecăm iute. Tot locul ăsta... se descompune, zise Roosevelt.

– Aşa crede Mungojerrie? întrebă Sasha.

În vremuri obişnuite, Roosevelt Frost ne-ar fi privit solemn, de l-ar fi invidiat orice cioclu. Dar, cu un ochi plin de uimire îngrozită, din cauza a ceea ce văzuse, şi cu celălalt umflat, pe jumătate închis şi roşu de sînge, mă făcea să cred că-i mai bine să-mi fac iute bagajele şi să fug să prind trenul cu destinaţia glorie.

– Domnul Mungojerrie nu crede asta, ne zise Roosevelt. El *ştie*. Tot ce-i aici se va... descompune. Curînd.

– Atunci să coborîm şi să-i găsim pe copii şi pe Orson.

– Să coborîm, zise Roosevelt, dînd din cap.

24

În colţul din sud-vestul hangarului, puţul gol al liftului arăta la fel ca în noaptea trecută. Dar uşorul din oţel inoxidabil şi pragul uşii de la capătul scării – uitate de echipele de recuperare – nu mai aveau pic de unsoare sau de praf, ceea ce nu se mai întîmplase niciodată de cînd explorasem prima oară clădirea, cu aproape un an în urmă. În raza lanternei Sashei am văzut că primele trepte nu mai erau acoperite de praf, iar gîndacii morţi dispăruseră.

Poate că un gnom amabil mergea înaintea noastră, făcînd lumea mai plăcută ochiului, sau fenomenul la care asistasem împreună cu Bobby în camera-ou, cu o noapte înainte, trecuse dincolo de pereţii misterioasei încăperi. N-aş fi pariat pe existenţa gnomului.

Mungojerrie rămase pe a doua treaptă, privind în jos la placa de beton, adulmecînd aerul, cu urechile ciulite. Apoi coborî.

Sasha se luă după pisică.

Treptele erau suficient de late ca doi oameni să meargă alături şi să rămînă loc între ei, aşa că am trecut alături de Sasha, mulţumit să împart riscul poziţiei de cercetaş cu ea. Roosevelt venea în urma noastră, apoi Doogie cu Uzi-ul său. Bobby încheia plutonul, stînd cu spatele lipit de perete şi coborînd scara într-o parte, să fie sigur că nu apare nimeni în urma noastră.

În afară de faptul că erau suspect de curate, primele trepte arătau aşa cum fuseseră în timpul vizitei precedente. Beton gol în toate părţile. Găuri în tavan, la intervale regulate, acolo unde fuseseră cîndva becuri electrice. O ţeavă de fier vopsită, prinsă de un

perete, drept balustradă. Aerul era rece, cu miros de var, care ieșea din beton.

Cînd am ajuns pe palier și ne-am îndreptat către al doilea șir de trepte, am pus mîna pe brațul Sashei, oprindu-i, pe ea și pe cercetașul nostru felin. Am șoptit:

– Stai, pisică!

Mungojerrie se opri pe treapta a patra și, cu o expresie întrebătoare, se uită la noi.

Tavanul de deasupra era plin de tuburi fluorescente. Dar, pentru că nu fusese aprinsă lumina, nu reprezentau un pericol pentru mine.

Dar nu se aflaseră acolo mai înainte. Fuseseră desprinse și luate, cînd se închisese Fort Wyvern. De fapt, clădirea aceea ar fi putut să fi fost curățată pînă la beton cu mult *înainte* de închiderea bazei, atunci cînd Trenul Misterului sărise de pe șine și-și speriase proiectanții, care-și dăduseră seama că făcuseră ceva nebunesc.

Timpul trecut și timpul prezent existau aici simultan, la fel ca viitorul nostru, chiar dacă nu-l vedeam. Tot timpul, spunea poetul T.S. Eliot, este un veșnic prezent, ce ne conduce spre un sfîrșit despre care credem că rezultă din acțiunile noastre, dar controlul nostru asupra lui e doar o simplă iluzie.

În clipa aceea, fragmentul din Eliot mi se părea banal. În timp ce mă uitam la tuburile fluorescente, încercînd să-mi imaginez ce ne aștepta în continuare, am recitat în minte cupletul inițial din prima poezie scrisă vreodată despre Winnie the Pooh: „Un urs, oricît se străduiește/ Se-ngrașă, dacă nu se obosește" – dar A.A. Milne n-a reușit să-l izgonească din mintea mea pe Eliot.

Nu mai puteam să ne ferim de pericolul de dedesubt, de amestecul lugubru de trecut și prezent, așa cum nu puteam să mă întorc în copilărie. Și cît de plăcut ar fi fost să mă ascund sub pătură, împreună cu Pooh și Tigrilă, pretinzînd că noi trei vom fi prieteni și cînd voi împlini o sută de ani, iar Pooh nouăzeci și nouă...

– OK, i-am spus lui Mungojerrie și ne-am continuat coborîrea.

Cînd am ajuns pe următorul palier, pe care se găsea intrarea în primul dintre cele trei niveluri subterane, Bobby șopti:

– Fîrtate!

M-am uitat în urmă. Tuburile fluorescente din urma noastră dispăruseră. În plafonul din beton se vedeau doar găurile din care fuseseră scoase firele și fasungurile.

Timpul prezent devenise mai prezent decît timpul trecut, cel puțin pentru moment.

Doogie se încruntă și mormăi:

– Prefer Columbia!

– Sau Calcutta, spuse Sasha.

Roosevelt ne anunță, în numele lui Mungojerrie:

– Trebuie să ne grăbim. O să se verse sînge, dacă nu ne grăbim.

Conduși de pisica fără frică, am coborît încă trei rînduri de scări, pînă la al treilea și ultimul nivel de sub hangar.

N-am mai zărit lucruri ciudate pînă n-am ajuns la capătul scărilor. Cînd Mungojerrie se pregătea să ne conducă în coridorul exterior, care înconjura tot nivelul de formă ovală al clădirii, lumina roșie, macabră, pe care o văzusem prima oară la parterul hangarului, pîlpîi o clipă dincolo de ușă, apoi fu înlocuită de întuneric.

Spaima cuprinse micul nostru grup, exprimată prin șușoteli și sîsîit de pisică.

Alte voci răspunseră de undeva, din subteran, dogite și deformate. Ca niște voci înregistrate pe o bandă rulată cu încetinitorul.

Sasha și Roosevelt stinseră lanternele, lăsîndu-ne în beznă.

În spatele ușii, lumina sîngerie pîlpîi din nou, apoi de mai multe ori, ca girofarul de pe o mașină a poliției. Fiecare pîlpîire dura mai mult decît precedenta, pînă cînd întunericul din hol se retrase în întregime, iar luminozitatea lugubră deveni continuă.

Vocile răsunară mai puternic. Încă deformate, dar aproape inteligibile.

Ciudat, dar nici o scînteie din lumina roșie bolnăvicioasă din coridor nu pătrunse în spațiul de la capătul scării, unde ne îngrămădiserăm noi. Ușa părea a fi un portic între două realități:

beznă completă într-o parte, lumea roşie în cealaltă parte. Linia de lumină sîngerie de pe podea, în prag, era subţire ca un tăiş de cuţit.

La fel ca în hangar, strălucirea aceea sclipea în spaţiul pe care-l umplea, dar lumina prea puţin ceea ce atingea. O lumină mocirloasă, vie, cu forme fantomatice şi mişcări ce puteau fi detectate doar cu colţul ochiului, creînd mai multe mistere decît rezolva.

Trei siluete înalte trecură prin faţa uşii, forme de un cafeniu mai închis decît lumina roşie, poate oameni, posibil ceva mai rău. Cînd ieşiră din raza noastră vizuală, vocile deveniră mai puternice şi mai puţin distorsionate, apoi scăzură în intensitate, în timp ce siluetele se îndepărtară de-a lungul holului.

Mungojerrie pătrunse pe uşă.

Mă aşteptam să dispară, ca atins de-o rază a morţii, lăsînd în urmă doar miros de blană pîrlită. În loc de asta, deveni o siluetă cafenie, alungită, deformată, greu de identificat ca pisică, deşi îţi dădeai seama că are patru picioare, coadă şi ţinută.

Lumina din hol începu să pulseze, fiind cînd mai întunecată decît sîngele, cînd roz, iar în fiecare ciclu, de la întunecat la luminos, prin toată clădirea se auzea un zumzet electronic, grav şi de rău augur. Cînd am atins zidul din beton, acesta vibra slab, aşa cum vibrase stîlpul de oţel din hangar.

Brusc, lumina din coridor trecu de la roşu la alb. Pîlpîirea încetă. Ne uitam prin uşă la un hol luminat de tuburi fluorescente.

Odată cu schimbarea luminii, urechile îmi pocniră, de parcă presiunea aerului ar fi scăzut subit, iar pe scări pătrunse un curent cald, aducînd cu el miros de ozon, ca într-o noapte ploioasă, înainte să fulgere.

Domnul Mungojerrie stătea pe coridor – nu mai era o pată cafenie – şi se uita la ceva, în dreapta. Nu stătea pe betonul gol, ci pe o podea curată din gresie albă, care nu fusese acolo mai înainte.

M-am uitat la treptele întunecate din urma noastră, care păreau puternic ancorate în timpul nostru, în prezent, nu în trecut. Clădirea nu trecea în întregime în sau afară din trecut. Fenomenul avea loc după un model aleatoriu, complet nebunesc.

Am fost tentat s-o iau la goană pe scări cît de iute puteam, să urc în hangar şi de acolo să mă ascund în noapte, dar depăşiserăm punctul din care ne era permis să ne întoarcem. Îl depăşiserăm cînd Jimmy Wing fusese răpit şi Orson dispăruse. Prietenia ne obligase să ne aventurăm în afara hărţii lumii cunoscute, în zone pe care cartografii din vechime nu şi le putuseră imagina cînd scriseseră cuvintele: „Aici există monştrii."

Mi-am scos ochelarii de soare din buzunarul interior al jachetei şi mi i-am pus pe nas. N-aveam de ales, trebuia să las lumina să-mi scalde faţa şi mîinile, dar lumina era prea puternică şi mi-ar fi făcut ochii să lăcrimeze.

Cînd am pătruns prudenţi pe coridor, ştiam fără urmă de îndoială că păşiserăm în trecut, într-un timp cînd laboratorul nu fusese închis, înainte de îndepărtarea tuturor dovezilor. Am văzut pe perete un inventar mînjit de grăsime şi de urme de stilou, un avizier, iar alături două cărucioare cu instrumente ciudate.

Zumzetul nu dispăruse odată cu lumina roşie. Bănuiesc că era zgomotul camerei-ou în plină funcţiune. Părea că-mi trece prin timpane, că-mi pătrunde în craniu şi vibrează direct pe suprafaţa creierului.

Uşi din metal apăruseră la camerele care înainte nu avuseseră uşi. Cea mai apropiată era larg deschisă. În încăperea micuţă se vedeau două scaune rotative, în faţa unui tablou de comandă complicat, care semăna cu panoul de mixaj folosit de inginerii de sunet de la un post de radio. Într-o parte a panoului se aflau o cutie de Pepsi şi o pungă cu cartofi prăjiţi, care dovedeau că arhitecţilor Judecăţii de Apoi le plăcea o gustare şi o băutură răcoritoare, din cînd în cînd.

În dreapta scărilor, la vreo douăzeci-douăzeci şi cinci de metri pe coridor, trei oameni se îndepărtau de noi, fără să-şi dea seama că ne aflam în spatele lor. Unul purta blugi şi o cămaşă albă, cu mînecile suflecate. Al doilea avea un costum de culoare închisă, iar al treilea – uniformă kaki şi halat alb. Mergeau grupat, cu capetele plecate, ca şi cum ar fi discutat, dar nu auzeam ce spun, din cauza zumzăitului electronic.

Erau, cu siguranţă, cele trei siluete cafenii care trecuseră pe lîngă casa scărilor prin lumina roşie mohorîtă, siluete atît de vagi şi de deformate că nu fusesem sigur că erau, de fapt, oameni.

M-am uitat la stînga, îngrijorat că putea să apară altcineva şi, văzîndu-ne, să dea alarma. Dar în partea aceea a coridorului nu era nimeni.

Mungojerrie privea trioul care se îndepărta, părînd că nu vrea să ne conducă mai departe pînă cînd cei trei nu aveau să dispară după curba coridorului sau nu vor intra într-o cameră. Culoarul avea cam o sută cincizeci de metri de la o cotitură la alta. Mai rămîneau vreo cincizeci de metri pînă cînd cei trei aveau să iasă din raza noastră vizuală.

Eram periculos de expuşi. Trebuia să ne retragem pînă pleca echipajul Trenului Misterului. Devenisem şi foarte nervos din cauza cantităţii de lumină care-mi lovea faţa.

I-am atras atenţia Sashei şi i-am făcut semn către scară.

A făcut ochii mari.

I-am urmărit privirea şi am văzut că o uşă bloca accesul către scară. Nu fusese nici o uşă. Ne uitaserăm de afară direct în hol, şi cînd văzuserăm lumina roşie, şi cînd apăruseră tuburile fluorescente. Trecuserăm pe acolo fără să ne împiedice ceva. Dar din partea asta exista o barieră.

M-am dus repede la uşă, am deschis-o şi aproape am trecut pragul. Din fericire, am ezitat, simţind *ceva rău* în bezna de dincolo de ea.

Mi-am tras ochelarii de soare pe vîrful nasului şi am privit peste ramă, aşteptîndu-mă să văd pereţii de beton învăluiţi în beznă şi trepte ducînd în sus. Dar în faţa mea se afla cerul limpede al nopţii, coliere de stele şi luna suspendată. Cerul era *singurul* lucru care se vedea acolo unde fuseseră treptele, ca şi cum uşa se deschidea acum mult deasupra atmosferei pămînteşti, undeva în spaţiul interplanetar, la mare distanţă de cea mai apropiată prăvălie cu gogoşi. Sau, poate, se deschidea într-un timp în care Pămîntul nu mai exista de mult. Dincolo de prag nu se mai afla podea, ci numai spaţiul

împodobit cu stele, o picătură rece şi infinită, pornind din coridorul luminat în care stăteam.

„Nasol."

Am închis uşa. Am apucat arma cu ambele mîini, nu pentru că m-aş fi aşteptat s-o folosesc, ci pentru că era *reală*, solidă şi stabilă, o ancoră în marea aceea a bizareriei.

Sasha se afla chiar în spatele meu.

Cînd m-am întors spre ea, am ştiut că văzuse aceeaşi panoramă celestă care mă şocase. Ochii ei cenuşii erau limpezi ca întotdeauna, dar mai întunecaţi decît înainte.

Doogie nu văzuse peisajul imposibil, pentru că, ţinînd Uzi-ul pregătit, îi urmărea pe cei trei care se îndepărtau.

Încruntat, cu pumnii strînşi alături de trup, Roosevelt se uita la pisică.

Din poziţia sa, Bobby nu putea să vadă ce era dincolo de prag, dar îşi dăduse seama că lucrurile mergeau prost. Chipul lui arăta la fel de solemn ca acela al unui iepure de casă care citea o reţetă de supă de iepure de cîmp.

Mungojerrie era singurul dintre noi care nu părea gata să explodeze sau să sară ca un cuc de ceas cu arcurile prea încordate.

Încercînd să nu mă gîndesc la ceea ce văzusem dincolo de uşă, m-am întrebat cum ar putea pisica să-i descopere pe Orson şi pe copii, dacă aceştia se găseau în timpul prezent, iar noi ajunseserăm în trecut. Dar apoi mi-am imaginat că, dacă noi puteam să trecem dintr-o perioadă în alta, prinşi în alunecările de timp care aveau loc în jurul nostru, atunci acelaşi lucru se întîmpla şi cu fratele meu cel cu patru picioare şi cu copiii.

De altfel, dacă ţineam seama de semne, nu călătoriserăm încă în timp. Trecutul şi prezentul – poate şi viitorul – se suprapuneau, presate la un loc într-un mod ciudat, de o forţă – sau de un cîmp – generată de motoarele din camera-ou. Şi poate că nu doar o singură noapte din trecut năvălise în timpul prezent, poate că trăiam momente din zile şi nopţi diferite, în care camera-ou funcţionase.

Cei trei bărbaţi continuau să se îndepărteze. Fără grabă.

Creşterea şi descreşterea ritmică a sunetului electronic începu să aibă un efect psihic bizar. Mă cuprinse o ameţeală puternică, iar coridorul – toată podeaua subterană – păru că se roteşte, ca un carusel.

Strîngeam puşca prea tare. Fără să vreau, apăsam periculos de mult pe trăgaci. Am mutat degetul pe garda trăgaciului.

Mă durea capul. Nu ca rezultat al loviturilor încasate de la părintele Tom în casa familiei Stanwyk. Aveam bătături pe creier din cauză că meditam la paradoxuri temporale şi încercam să înţeleg ce se petrecea. Asta cerea talent la matematică şi fizică teoretică. Dar, deşi ştiu să-mi calculez costul cumpărăturilor, n-am moştenit dragostea mamei mele pentru matematică şi ştiinţă. La modul general, pricep teoria pîrghiilor care explică funcţionarea unui dispozitiv de scos dopuri, de ce gravitaţia ne împiedică să construim clădiri prea înalte şi de ce o izbitură cu capul într-un perete din cărămizi are un efect redus asupra cărămizilor. De altfel, consider că universul îşi face eficient treaba fără să aibă nevoie de înţelegerea mea, şi aceeaşi părere o am şi despre aparatele electrice de ras, ceasurile de mînă, maşinile de copt pîine şi alte dispozitive mecanice.

Singurul lucru pe care-l puteam face era să tratăm aceste evenimente ca pe nişte întîmplări supranaturale, să le acceptăm aşa cum acceptăm fenomenul poltergeist – scaune care zboară, bibelouri care te lovesc, uşi trîntite de entităţi invizibile – sau apariţia fantomatică a unui cadavru descompus şi semitransparent, care se plimbă la miez de noapte prin cimitir. Înnebuneam dacă mă gîndeam prea mult la cîmpuri care modifică timpul, la paradoxuri temporale şi la modificări de realitate, încercînd să pricep logica lor, iar eu aveam o nevoie disperată de linişte. De calm. Aşadar clădirea era doar o casă bîntuită. Ca să ne găsim drumul prin multele ei încăperi şi să ieşim afară, în siguranţă, trebuia să ne reamintim că fantomele nu pot să-ţi facă nimic dacă nu le dai puterea de a-ţi face rău, dacă nu le hrăneşti cu teamă. Asta-i teoria clasică, bine cunoscută de cei care se cred medii şi de vînătorii de fantome din toată lumea. Cred că am citit-o într-o carte de benzi desenate.

Cele trei fantome ajunseseră la vreo cincisprezece metri de cotitura de unde nu ne-ar mai fi putut vedea.

Se opriră. Rămaseră cu capetele apropiate. Vorbiră prin zgomotul ce umplea clădirea.

Spectrul în blugi şi cămaşă albă se întoarse spre o uşă şi o deschise.

Celelalte două – cea în costum şi cea cu pantaloni kaki şi halat de laborator – continuară să meargă spre capătul coridorului.

Cînd deschise uşa, primul spectru ne zări cu coada ochiului. Se întoarse spre noi, tresărind de parcă *el* ar fi văzut fantome.

Făcu cîţiva paşi spre noi, apoi se opri. Poate pentru că ne observase armele.

Strigă. Cuvintele nu sunau clar, dar nu ne invita să facem un tur şi să luăm o gustare la cafenea.

De altfel, nu striga la noi, ci la perechea spectrală care se îndrepta spre cotitura coridorului. Acestea se întoarseră şi se zgîiră la noi, ca nişte marinari uluiţi la vasul fantomă *Marie Celeste* alunecînd în tăcere prin ceaţă.

Îi speriaserăm la fel de mult cît ne speriaseră şi ei pe noi.

Cel în costum nu era doar un cercetător bine îmbrăcat sau un birocrat, nici un martor al lui Iehova care împărţea revista *Turnul de Veghe* într-un teritoriu de încăpăţînaţi, pentru că scoase un pistol din tocul de sub jachetă.

Mi-am amintit că fantomele nu pot să-ţi facă rău dacă nu le dăm putere, hrănindu-le cu teama noastră – şi m-am întrebat dacă regula asta se aplica şi armelor de foc ale spectrelor. Mă străduiam să-mi amintesc în ce carte de benzi desenate citisem chestia aia înţeleaptă, pentru că, dacă o găsisem în *Povestiri din criptă*, putea să fie adevărată, dar dacă provenea din *Aventurile raţoiului Donald*, atunci o încurcasem.

În loc să deschidă focul, apariţia înarmată trecu pe lîngă cei doi camarazi fantomatici ai săi şi dispăru pe uşa pe care o deschisese individul cu blugi.

Probabil fugise să dea un telefon, să cheme paza. Vom fi călcaţi în picioare, măturaţi, puşi în sac şi aruncaţi la gunoi.

În jurul nostru, coridorul *se ondula*, iar lucrurile se schimbară.

Plăcile din gresie albă ale podelei dispărură iute de sub picioarele noastre, lăsîndu-ne pe betonul gol, deşi nu simţisem nici o mişcare sub picioare. Ici-colo, pe hol rămăseseră bucăţi de plăci, cu marginile nedefinite, înfipte în ciment, de parcă ar fi fost resturi răspîndite din timpul trecut care nu se evaporaseră pe podeaua timpului prezent.

Încăperile de pe peretele interior al coridorului nu mai aveau uşi.

Întunericul năvăli de îndată ce panourile fluorescente începură să dispară din tavan. Dar, conform unui model aleatoriu, cîteva lămpi rămaseră, luminînd porţiuni separate din coridor.

Mi-am scos ochelarii de soare şi i-am pus în buzunar, cînd inventarul pătat se dizolvă pe perete. Avizierul rămase neschimbat.

Unul dintre cărucioare dispăru în faţa ochilor mei. Celălalt rămase, deşi cîteva dintre instrumentele ciudate de pe el începură să devină transparente.

Fantoma în blugi şi fantoma în halat arătau acum cu adevărat a fantome, ca nişte entităţi ectoplasmice care se coagulaseră dintr-o ceaţă albă. Veniră ezitînd spre noi, apoi începură să alerge, poate pentru că şi noi dispăream din faţa lor. Străbătuseră jumătate din distanţă, înainte să se volatilizeze.

Cel în costum şi cu armă se întoarse pe hol, ieşind din birou, după ce anunţase paza despre prezenţa vikingului în costum de paraşutist şi a pisicii invadatoare, dar acum rămăsese cea mai slabă dintre stafii, o pată sclipitoare. Cînd ridică arma, părăsi timpul prezent fără urmă.

Zgomotul electronic vibrant părea a fi doar jumătate din cît fusese la intensitatea maximă, dar, la fel ca unele dintre plăcile podelei şi dintre lumini, nu dispăru complet.

Nici unul dintre noi nu se simţi uşurat de această revenire. Cînd trecutul se întoarse în trecutul căruia îi aparţinea, pe noi ne cuprinse graba.

Domnul Mungojerrie avusese dreptate: locul ăla se descompunea. Efectul rezidual al Trenului Misterului căpătase putere,

întreţinîndu-se singur, extinzîndu-se în afara camerei-ou, strecurîndu-se iute în clădire. Efectul final nu putea fi cunoscut, dar cu siguranţă că va fi o catastrofă.

Auzeam un ceas ticăind. Nu era ceasul din crocodilul omnivor al căpitanului Hook, ci al instinctului care-mi spunea că începuse scurta numărătoare inversă a distrugerii.

De îndată ce fantomele dispărură, pisica intră în acţiune, alergînd spre cel mai apropiat puţ de ascensor.

– În jos, traduse Roosevelt. Mungojerrie spune că trebuie să coborîm în continuare.

– Nu există nici un nivel sub podeaua asta, i-am explicat eu, în timp ce ne strîngeam lîngă lift. Sîntem la etajul cel mai de jos.

Pisica îşi aţinti ochii verzi, luminoşi asupra mea, iar Roosevelt spuse:

– Nu, mai există trei etaje sub acesta. Aveau un nivel de securitate mai mare decît celelalte etaje, de aceea au fost tăinuite.

În timpul explorărilor mele, nu mă gîndisem niciodată să mă uit în puţ, să verific dacă nu ascundea tărîmuri la care nu se putea ajunge pe scări.

– Se poate ajunge la acele etaje... din alte clădiri ale bazei, printr-un tunel. Sau cu acest lift. Scările nu ajung pînă acolo.

Continuarea expediţiei ridica o problemă: puţul liftului nu era gol. Nu puteam coborî pe scara de serviciu şi să mergem unde ne îndruma Mungojerrie. La fel ca în cazul plăcilor risipite pe podea, ca în cazul panourilor fluorescente sau al zumzetului electronic ce se auzea prin clădire, trecutul menţinea un control tenace al ascensorului. O uşă glisantă din oţel inoxidabil acoperea puţul şi probabil că în spatele ei aştepta liftul.

– O s-o încurcăm dacă mai zăbovim pe aici, prezise Bobby, întinzîndu-se să apese pe butonul liftului.

– Aşteaptă, l-am sfătuit eu, oprindu-i mîna înainte să facă ce dorea.

– Bobby are dreptate, zise Doogie. Uneori norocul îi favorizează pe nebuni.

Am clătinat din cap.

– Şi dacă urcăm în lift, se închid uşile, iar drăcia asta dispare de sub noi, cum au făcut plăcile din podea?

– Atunci o să cădem în fundul puţului, presupuse Sasha, iar această perspectivă nu păru s-o facă să dea înapoi.

– Unii dintre noi îşi vor rupe încheieturile, prezise Doogie. Nu obligatoriu toţi. Probabil că puţul are vreo zece-treisprezece metri, o căzătură neplăcută, dar în urma căreia poţi supravieţui.

Bobby, un fanatic al desenelor animate cu Road Runner, exclamă:

– Fîrtate, o să avem parte fiecare de un moment deplin tip Wile E. Coyote!

– Trebuie să mergem, ne sfătui Roosevelt, iar Mungojerrie zgîrie nerăbdător uşa din oţel inoxidabil, care se încăpăţîna să rămînă solidă.

Bobby apăsă pe butonul liftului.

Ascensorul şuieră, venind către noi. Din cauza zumzetului electronic oscilant, care continua să umple clădirea, nu-mi dădeam seama dacă liftul cobora sau urca.

Coridorul *se ondulă*.

Plăcile de gresie începură să apară sub picioarele mele.

Uşa liftului se deschise încet-încet.

Panourile fluorescente reapărură pe tavanul coridorului şi am strîns ochii, din cauza luminii puternice.

În lift era o lumină roşie mohorîtă, ceea ce însemna, probabil, că interiorul puţului ocupa un loc diferit în timp faţă de locul – sau locurile – pe care le ocupase. Înăuntru erau pasageri. O mulţime.

Ne-am tras înapoi din faţa uşii, aşteptîndu-ne la necazuri din partea celor din lift.

Pe coridor, zumzetul răsuna mai puternic.

Zăream mai multe siluete neclare, deformate, cafenii, în interiorul ascensorului, dar nu-mi dădeam seama cine sau ce erau.

Se auzi o împuşcătură, apoi alta.

Se trăgea nu din lift, ci de la căpătul coridorului, de acolo de unde, mai devreme, ticălosul în costum îndreptase spre noi un pistol.

Bobby încasă un glonţ. Ceva îmi şterse faţa. Bobby se prăbuşi pe spate, scăpînd puşca din mînă. Încă se prăbuşea, de parcă ar fi fost filmat cu încetinitorul, cînd mi-am dat seama că aveam faţa stropită de sînge fierbinte. Sîngele lui Bobby. Isuse, Doamne! În timp ce mă întorceam către sursa gloanţelor, mi-am descărcat puşca şi am introdus imediat alt cartuş pe ţeavă.

În locul individului în costum, acolo se aflau doi paznici pe care nu-i văzusem înainte. În uniforme, dar nu ale armatei. Nici un serviciu pe care să-l recunosc. Poliţişti ai proiectului. Securitatea Trenului Misterului. Prea departe ca să păţească ceva, în afară de-o sperietură.

Altă bucată de trecut se solidifică în jurul nostru, iar Doogie trase cu Uzi, în clipa în care Bobby atinse podeaua. Pistolul automat puse brusc şi definitiv capăt disputei.

Scîrbit, mi-am luat privirea de pe cei doi paznici morţi.

Uşa liftului se închisese înainte să iasă cineva.

Bobby zăcea pe spate. Sîngele-i curgea pe plăcile de gresie albă din jurul lui. Prea mult sînge.

Sasha se duse în stînga lui. Eu am îngenuncheat în dreapta.

– A fost atins o singură dată, zise Sasha.

– M-a pocnit, spuse Bobby, *pocnit* însemnînd să fii lovit puternic de un val.

– Taci! i-am ordonat eu.

– M-a făcut praf, gemu el.

– Nu definitiv, am insistat eu, mai îngrozit ca înainte, dar decis să nu las să se vadă.

Sasha descheie cămaşa hawaiiană, îşi înfipse degetele în ţesătura găurită de glonţ a puloverului negru al lui Bobby şi o sfîşie, ca să se vadă rana din umărul stîng. Gaura era prea joasă, prea spre dreapta, ceva ce se numea rană în piept, nu rană în umăr, dacă voiai să fii corect, ceea ce nu voiam să fiu.

– Rană în umăr, i-am spus.

Sunetul electronic scăzu în intensitate, plăcile de gresie dispărură de sub Bobby, luînd petele de sînge cu ele, iar panourile fluorescente de deasupra capului începură să se topească, dar nu toate.

Timpul trecut se preda din nou timpului prezent, începînd alt ciclu, ceea ce ne oferea un minut sau două înainte de apariţia mai multor ţicniţi în uniformă şi cu pistoale.

Sînge roşu, de un roşu atît de închis încît părea negru, se scurgea din rană. Nu puteam opri tipul acela de sîngerare. Nu aveam cum să folosim un garou, iar o compresă n-ar fi ajutat prea mult. Nici apa oxigenată, spirtul medicinal şi bandajele din tifon – dacă am fi avut aşa ceva.

– Nasol, mormăi Bobby.

Durerea îi înlăturase bronzul lui permanent, lăsîndu-l nu chiar alb, dar galben. Arăta rău.

Pe hol se vedeau mai puţine lumini, iar zumzetul devenise mai potolit decît în timpul ciclului precedent.

Mă temeam că trecutul va dispărea complet din prezent, lăsîndu-ne cu un puţ de lift gol. Nu credeam că vom reuşi să-l cărăm pe Bobby pe scări, şase etaje, fără să-i provocăm şi alte vătămări.

M-am ridicat în picioare şi m-am uitat la Doogie. Expresia lui solemnă m-a înfuriat. Bobby se va face bine, ce naiba!

Mungojerrie zgîrie din nou uşa liftului.

Roosevelt făcu ceea ce dorea pisica sau gîndise cum gîndisem eu, pentru că apăsă de mai multe ori pe butonul de apel al ascensorului.

Tabloul indicator de deasupra uşii arăta doar patru etaje – P, S-1, S-2 şi S-3, deşi noi ştiam că sînt şapte. Liftul trebuia să fie la primul nivel, P de la parter, ceea ce însemna hangarul de deasupra laboratorului subteran.

– Hai, hai! îl îndemna Roosevelt.

Bobby încercă să ridice capul, dar Sasha îl apăsă cu blîndeţe cu mîna pe frunte.

Putea să facă un şoc. Ar fi trebuit să-i ţinem capul mai jos decît restul corpului, dar nu aveam cum să-i ridicăm picioarele şi partea inferioară a corpului. Şocul ucide la fel de sigur ca gloanţele. Buzele lui deveniseră uşor albăstrui. Nu era un simptom al şocului?

Liftul era la S-1, primul nivel sub hangar. Noi ne găseam la S-3.

Mungojerrie se uita la mine de parcă mi-ar fi spus: „Te-am avertizat".

– Pisicile ştiu un rahat! i-am zis eu, furios.

Surprinzător, Bobby începu să rîdă. Un rîs fără vlagă, dar totuşi rîs. Eşti pe moarte sau gata să faci un şoc, dacă rîzi? Poate că totul se va termina cu bine...

Numiţi-mă Pollyanna Huckleberry Holly Golightly Snow...

Liftul ajunse la S-2, la un etaj deasupra noastră.

Zumzetul pulsatoriu al motoarelor din camera-ou – sau ce maşinării infernale făceau zgomotul acela – devenise deja mai puternic.

– Să ne grăbim, zise Doogie, pentru că, dacă un moment rău din trecut pătrundea din nou în prezent, ar fi putut aduce cu el oameni furioşi, înarmaţi.

Ascensorul şuieră şi se opri la S-3, etajul nostru.

În timp ce uşa începu să se deschidă, mă aşteptam să văd în lift lumina roşie mohorîtă, apoi m-am speriat la gîndul că s-ar putea să vedem peisajul imposibil al stelelor şi al spaţiului cosmic rece, negru, pe care-l văzusem dincolo de uşa scării.

Liftul era doar un lift. Gol.

– Hai! ne grăbi Doogie.

Roosevelt şi Sasha îl ridicaseră deja pe Bobby în picioare şi-l cărau între ei, încercînd să reducă la minimum efortul umărului său stîng.

Am ţinut uşa ascensorului. Bobby a fost transportat pe lîngă mine. Avea figura crispată de durere. Dacă-i venea să ţipe, se stăpînea:

– *Carpe cerevisi*, îmi zise el.

– Îţi dau bere mai tîrziu, i-am promis eu.

– Acum, petrecăreţule! se hlizi el.

Dîndu-şi jos rucsacul, Doogie ne urmă în liftul mare, în care ar fi încăput cincisprezece persoane. Ascensorul coborî un pic, apoi săltă, ca şi cum s-ar fi adaptat la greutatea noului pasager. Încercam cu toţii să nu călcăm pe Mungojerrie.

– Urcăm şi plecăm, am zis eu.

– Coborîm, mă contrazise Bobby.

Panoul de comandă nu avea butoane pentru cele trei presupuse etaje de sub noi. Un orificiu pentru cartelă magnetică, fără nici o etichetă, arăta că o persoană verificată din punctul de vedere al securității putea reprograma butoanele existente și ajunge la nivelurile de dedesubt. Nu aveam o asemenea cartelă.

– Nu avem cum să coborîm, i-am explicat eu.

– Întotdeauna există o cale, mîrîi Doogie, scotocind în rucsac.

Coridorul era puternic luminat. Zumzetul deveni și mai puternic.

Ușile ascensorului se închiseră, dar cabina nu se puse în mișcare. Am întins mîna către butonul P, dar Doogie mă lovi peste ea, de parcă aș fi fost un copil care voia să ia o prăjitură fără să ceară voie.

– Sînteți nebuni, am zis eu.

– Complet, fu de acord Bobby.

Se rezemase de peretele liftului, sprijinit de Sasha și de Roosevelt. Era cenușiu la față.

– Fîrtate, nu-i cazul s-o faci pe eroul! l-am certat eu.

– Trebuie.

– Nu trebuie!

– Kahuna.

– Ce vrei să zici?

– Dacă sînt Kahuna, nu pot fi un rahat fricos.

– Nu ești Kahuna.

– Regele surfului, zise el, tușit, iar pe buze îi spumegă sînge.

Disperat, i-am zis Sashei:

– Să-l ducem sus și să plecăm de aici, imediat!

În spatele meu se auzi un pocnet, urmat de un scrîșnet. Doogie rupsese broasca panoului de comandă și smulsese capacul, lăsînd firele la vedere.

– La ce etaj? întrebă el.

– Mungojerrie spune că jos de tot, îl sfătui Roosevelt.

– Nici nu știm dacă Orson și copiii mai trăiesc! am protestat eu.

– Trăiesc, mă contrazise Roosevelt.

– Nu știm dacă-i așa.

– Ba știm.

M-am întors spre Sasha, cerîndu-i ajutor:

– Și tu ești nebună, ca toți ceilalți?

Nu-mi răspunse, dar mila din ochii ei era atît de teribilă, că m-am uitat în altă parte. Știa cît de apropiați eram eu și Bobby, ca niște frați gemeni, chiar dacă nu aveam același sînge. Știa că o parte a mea va muri odată cu Bobby, lăsînd un loc gol, pe care ea nu-l va umple niciodată. Vedea că sufeream și ar fi făcut orice, orice, *orice*, ca să-l salveze pe Bobby, dar nu putea face nimic. În neajutorarea ei am văzut neajutorarea mea și n-am suportat s-o privesc.

M-am uitat la pisică. O clipă, am avut chef să-l zdrobesc pe Mungojerrie, să storc orice strop de viață din el, de parcă el ar fi fost vinovat de venirea noastră aici. O întrebasem pe Sasha dacă-i la fel de nebună ca toți ceilalți. De fapt, eu o luasem razna, zguduit de posibilitatea de a-l pierde pe Bobby.

Cu un scrîșnet, ascensorul începu să coboare.

Bobby gemu.

– Te rog, Bobby, am zis eu.

– Kahuna, îmi reaminti el.

– Tu nu ești Kahuna, ești caca!

– Pia crede că sînt, îmi răspunse el, cu glas subțire, tremurător.

– Pia a luat-o razna.

– Nu-mi vorbi de rău femeia, fîrtate!

Ne-am oprit la al șaptelea și ultimul nivel.

Ușile se deschiseră în întuneric. Dar nu cel al spațiului cosmic înstelat, ci doar al unei încăperi neluminate.

La lumina lanternei lui Roosevelt, i-am condus pe ceilalți afară din lift, într-un vestibul rece și umed.

Aici, jos, zumzetul electronic oscilant era amortizat, aproape că nu se mai auzea.

L-am culcat pe Bobby pe spate, în stînga ușii liftului. L-am așezat pe jacheta mea și pe cea a Sashei, ca să nu stea pe ciment.

Sasha umblă la fire şi scoase temporar ascensorul din funcţiune, ca să rămînă acolo pînă ne vom întoarce. Sigur, dacă timpul trecut va ieşi complet din timpul prezent, luînd liftul cu el, va trebui să ne cărăm.

Bobby nu putea să se cațăre. Şi nu-l puteam cără pe o scară de serviciu, nu în starea în care era.

„Nu te gîndi la asta. Fantomele nu-ţi pot face rău dacă nu te temi de ele şi nu ţi se va întîmpla nici un lucru rău dacă nu-l gîndeşti."

Mă agăţam de toate mijloacele de apărare din copilărie.

Doogie scotea tot felul de lucruri din rucsac. Cu ajutorul lui Roosevelt, împachetă sacul gol şi-l vîrî sub şalele lui Bobby, ridicîndu-i partea inferioară a trupului, chiar dacă nu cît ar fi trebuit.

Cînd am aşezat lanterna lîngă Bobby, acesta îmi zise:

– Probabil că o să fiu mai în siguranţă în întuneric, fîrtate. Lumina atrage atenţia.

– Stinge-o, dacă auzi ceva.

– Stinge-o tu, înainte să pleci. Eu nu pot.

Cînd i-am luat mîna, am fost şocat de slăbiciunea strînsorii lui. Chiar nu mai avea putere să stingă lanterna.

N-avea rost să-i lăsăm o puşcă, să se apere.

Nu ştiam ce să-i spun. Nu mi se întîmplase pînă atunci să nu fiu în stare să-i vorbesc. Parcă aveam gura plină de praf, de parcă aş fi zăcut deja în mormînt.

– Ţine, îmi zise Doogie, întinzîndu-mi nişte ochelari exagerat de mari şi o lanternă ciudată. Ochelari cu infraroşu. Din surplusurile armatei israeliene. Lanternă cu infraroşu.

– Pentru ce?

– Ca să nu ne vadă venind.

– Cine?

– Cei care i-au răpit pe copii şi pe Orson.

M-am uitat la el de parcă ar fi fost un viking de pe Marte.

Dinţii lui Bobby clănţăniră cînd zise:

– Tipul mai e şi dansator la baluri.

Se auzi un zgomot puternic, de parcă ar fi trecut deasupra un tren, un marfar, iar podeaua se zgîlţîi sub noi. Treptat, sunetul scăzu în intensitate, iar zguduiturile încetară.

– Să mergem, zise Sasha.

Ea, Doogie şi Roosevelt purtau ochelari, cu lentile care le acopereau faţa, nu numai ochii.

În schimb, Bobby închisese ochii.

– Salut, i-am spus, speriat.

– Salut, mi-a răspuns el, privindu-mă iarăşi.

– Ascultă, dacă ai de gînd să-mi mori, eşti un rahat!

– Nu fi îngrijorat, zîmbi el. Nu vreau să-ţi fur titlul.

– Ne întoarcem imediat.

– O să fiu aici, mă asigură el, abia şoptind. Mi-ai promis o bere.

Ochii îi erau nespus de blînzi.

Aveam multe de discutat. Dar nimic care se putea spune. Chiar dacă am fi avut o mulţime de timp la dispoziţie, nu i-aş fi putut mărturisi tot ce simţeam.

Am stins lanterna, dar am lăsat-o lîngă el.

Întunericul era de obicei prietenul meu, dar uram bezna aceea flămîndă, rece.

Ochelarii aceia ciudaţi aveau o bandă elastică de fixare. Mîinile îmi tremurau atît de tare, că a durat un moment să-i prind pe cap, după care am coborît lentilele în faţa ochilor.

Doogie, Roosevelt şi Sasha îşi aprinseseră lanternele cu infraroşu. Fără ochelari, n-aş fi văzut acea lungime de undă a luminii, dar acum vestibulul se umpluse cu diferite nuanţe şi intensităţi de verde.

Am apăsat pe butonul lanternei şi am plimbat raza peste Bobby Halloway.

Întins pe podea, cu braţele lîngă trup, lucind verde, arăta cu adevărat ca o fantomă.

– Cămaşa ta arată trăsnet în lumina asta ciudată.

– Da?

– Grozav!

Zgomotul marfarului răsună din nou, mai puternic decît înainte. Structura din oţel şi beton a clădirii se zgilţîi.

Pisica, fără să aibă nevoie de ochelari, ne conduse afară din vestibul. I-am urmat pe Roosevelt, pe Doogie şi pe Sasha, care păreau trei spirite verzi ce bîntuiau o catacombă.

Mi-a fost foarte greu – mai greu decît să asist la funeraliile mamei, mai greu decît să stau lîngă tata cînd era pe patul morţii – să-l las singur pe Bobby.

25

Un tunel în pantă, cu diametrul de vreo trei metri, cobora din vestibul, pe o distanţă de cincisprezece metri. După ce am ajuns la capătul lui, am mers în continuare pe unul orizontal, dar plin de serpentine. La fiecare cotitură, arhitectura şi echipamentul progresau de la ciudat la straniu, apoi la ceva marcat neomenesc.

Primul culoar avea pereţi din beton. Dar fiecare tunel care a urmat, din ciment turnat, părea a fi căptuşit cu metal. Chiar şi în lumina infraroşie, puţin potrivită, am descoperit suficiente diferenţe în aspectul acelor suprafeţe curbate pentru a fi convins că tipul de metal se schimba din cînd în cînd. Dacă mi-aş fi scos ochelarii şi aş fi aprins o lanternă obişnuită, aş fi văzut probabil oţel, cupru, bronz şi nişte aliaje pe care nu le-aş fi identificat decît dacă aş fi fost licenţiat în metalurgie.

Cel mai mare dintre tunelele acelea avea diametrul de aproape trei metri, dar am trecut prin altele mai mici în care a trebuit să ne tîrîm. În pereţii acelor coridoare cilindrice am văzut deschideri mici, unele de cinci-zece centimetri, altele de o jumătate de metru. Cînd le-am luminat cu lanternele cu infraroşu, n-am văzut decît ce am fi văzut dacă am fi privit într-o conductă sau într-o ţeavă de puşcă. Puteam să ne aflăm în interiorul unui set enorm, complicat şi incomprehensibil de ţevi de răcire. Sau exploram instalaţia de apă ce servea toate palatele zeilor din miturile antice.

Fără urmă de îndoială, prin labirintul ăla colosal cursese cîndva ceva, un lichid sau un gaz. Am întîlnit numeroşi afluenţi, în care se aflau ancorate turbine, ale căror lame fuseseră rotite de ceea ce

fusese pompat prin sistem. În multe intersecţii se găseau diferite tipuri de valve gigantice, comandate electric, care erau gata să întrerupă, să reducă sau să redirecţioneze potopul din canalale acelea. Toate valvele stăteau în poziţie deschisă sau semideschisă. Dar în timp ce treceam pe lîngă fiecare punct de blocare, mă întrebam dacă n-am rămîne blocaţi aici, în cazul în care valvele ar fi închise.

Tunelurile acestea nu fuseseră curăţate pînă la beton de către echipele de recuperare, cum se întîmplase cu primele trei etaje de sub hangar. Am dedus – pentru că nu se vedea nici o sursă de iluminat – că lucrătorii ce întreţineau sistemul aduceau lanterne cu ei.

Din cînd în cînd, prin coridoarele acelea ciudate se simţea curent, dar cea mai mare parte a timpului atmosfera rămînea calmă, ca sub un clopot de sticlă. De două ori am simţit duhoare de cărbune încins, dar în rest aerul avea un miros slab, astringent, asemănător celui de tinctură de iod, dar nu chiar de tinctură de iod. Acesta îmi lăsa un gust amar în gură şi-mi producea o senzaţie de arsură în membranele nasului.

Zgomotul ca de tren apărea şi dispărea, durînd tot mai mult la fiecare apariţie, iar liniştea dintre aceste atacuri sonore se scurta. La fiecare izbucnire, mă aşteptam ca tavanul să se prăbuşească şi să ne îngroape, ca pe nişte mineri înmormîntaţi în vinele de antracit. Un alt sunet ce-ţi producea fiori se strecura de-a lungul pereţilor tunelului, un bocet ascuţit, ce putea proveni de la vreo maşinărie care se rotea atît de puternic încît se afla în pragul distrugerii. Sau prin ţevăria aia se tîra o creatură de care nu auzisem niciodată şi pe care nu doream s-o întîlnesc.

Am respins atacul de claustrofobie, apoi i-am permis să se apropie din nou, întrebîndu-mă dacă mă găseam în al şaselea cerc al infernului sau în al şaptelea. Dar parcă al şaptelea era lacul de sînge clocotit... Sau ăsta venea *după* deşertul de flăcări? Însă nici lacul de sînge, nici nisipurile întinse, arzînde, nu puteau fi verzi, iar aici totul era de-un verde monoton. Oricum, partea de jos a infernului nu putea fi departe, chiar dincolo de bodega unde se servesc doar păianjeni şi scorpioni, peste colţ de magazinul ce oferă cămăşi

cu rugi de mure şi pantofi cu căptuşeală din lame de ras. Sau poate nu ne aflam în iad, ci în pîntecul unei balene.

Cred că mă ţicnisem un pic – apoi îmi revenisem – înainte să ajungem la destinaţie.

Oricum, pierdusem noţiunea timpului şi credeam că ne conduceam după ceasul purgatoriului, în care limbile se rotesc, fără ca timpul să înainteze. După cîteva zile, Sasha va pretinde că am petrecut mai puţin de cincisprezece minute în tunelele acelea. Ea nu minte niciodată. Dar cînd ne vom pregăti să ne întoarcem, dacă va încerca să mă convingă că retragerea noastră va dura doar un sfert de oră, voi fi convins că ne aflăm în cercul infernului rezervat mincinoşilor patologici.

Cînd am intrat în tunelul final – care urma să ne conducă la răpitori şi la ostatici –, un tunel mare, am descoperit că ţicniţii pe care-i căutam – sau cel puţin unul dintre ei – organizaseră acolo o galerie frumos aranjată de opere perverse. Articole din ziare şi alte obiecte fuseseră lipite pe peretele curb din metal. Textul nu se putea citi la lumina lanternelor cu infraroşu, dar titlurile, subtitlurile şi cîteva fotografii erau destul de clare.

Am plimbat lumina peste diferite obiecte, parcurgînd în grabă expoziţia, încercînd să înţelegem de ce se afla acolo.

Primul fragment, din *Moonlight Bay Gazette*, avea data 18 iulie, cu patruzeci şi patru de ani în urmă. Directorul ziarului fusese pe atunci bunicul lui Bobby, înainte să transmită funcţia părinţilor prietenului meu. Titlul urla: „BĂIATUL RECUNOAŞTE CĂ ŞI-A UCIS PĂRINŢII", iar subtitlul: „AVÎND 12 ANI, NU POATE FI JUDECAT PENTRU CRIMĂ".

Titlurile altor tăieturi din *Gazette*, datînd din aceeaşi vară şi din toamna următoare descriau consecinţele acelei crime, care fusese, se pare, făptuită de un băiat cu probleme psihice, pe nume John Joseph Randolph. În cele din urmă, acesta fusese încredinţat unui centru de detenţie pentru tineri, din partea de nord a statului, pînă la împlinirea vîrstei de optsprezece ani, cînd urma să fie supus unei expertize psihologice. Dacă avea să fie declarat nebun, urma să fie internat pentru tratament de lungă durată.

Cele trei poze ale tînărului John arătau un băiat zburlit, înalt pentru vîrsta lui, cu ochi de culoare deschisă, zvelt, dar atletic. În toate imaginile, care păreau poze de familie, făcute înainte de crimă, avea un zîmbet cuceritor.

În noaptea aceea de iulie își împușcase tatăl în cap. De cinci ori. Apoi își măcelărise mama cu un topor.

Numele John Joseph Randolph mi se părea enervant de cunoscut, dar nu-mi dădeam seama de ce.

Pe una dintre tăieturile din ziar am descoperit un subtitlu care se referea la polițistul care-l arestase: ajutorul de șerif Louis Wing. Socrul lui Lilly. Bunicul lui Jimmy. Care acum zăcea în comă într-un azil, după ce făcuse trei infarcturi.

„Louis Wing va fi servitorul meu în iad."

Deci Jimmy nu fusese răpit din cauză că proba de sînge luată la grădiniță scosese la iveală un element de imunitate care-l proteja de retrovirus. Motivul fusese răzbunarea de modă veche.

– Priviți aici! ne zise Sasha, arătînd altă tăietură din ziare, în care un subtitlu dezvăluia numele judecătorului: George Dulcinea. Străbunicul lui Wendy. Mort de cincisprezece ani.

„George Dulcinea va fi servitorul meu în iad."

Fără îndoială că Del Stuart sau cineva din familia lui îl întîlnise undeva, cîndva, pe John Joseph Randolph. Dacă am fi știut legătura, am fi descoperit un motiv pentru răzbunare.

John Joseph Randolph. Numele acela ciudat de familiar continua să mă preocupe. În timp ce-o urmam pe Sasha și pe ceilalți prin expoziție, mi-am scotocit memoria, dar n-am găsit nimic.

Următoarea tăietură din ziar era veche de treizeci și șapte de ani și povestea despre uciderea și măcelărirea unei fete de șaisprezece ani. Conform subtitlului, poliția nu avea nici un fel de indicii.

Ziarul publicase fotografia fetei de liceu. Pe figura ei, cineva scrisese: „E A MEA."

M-am gîndit că, dacă nu fusese diagnosticat nebun criminal înainte de a împlini optsprezece ani, John Joseph Randolph fusese

eliberat din închisoare în anul acela cu o strîngere de mînă, cu un cazier curat, cu bani de buzunar și o rugăciune.

Cronica următorilor treizeci și cinci de ani era ilustrată de treizeci și cinci de tăieturi din ziare, referitoare la treizeci și cinci de crime violente, se pare nerezolvate. Două treimi avuseseră loc în California, din San Diego și La Jolla pînă la Sacramento și Yucaipa. Restul prin Arizona, Nevada și Colorado.

Victimele – pe fiecare fotografie fața fusese acoperită de cuvintele „E A MEA" – nu prezentau un model ușor de descoperit. Bărbați și femei. Tineri și bătrîni. Negri, albi, asiatici, hispanici. Hetero și homo. Dacă toate crimele aparțineau aceluiași om, John Joseph Randolph, atunci Johnny al nostru era un ucigaș care profita de orice ocazie.

Din examinarea grăbită a acelor tăieturi din ziare am reușit să găsesc doar două detalii care legau numeroasele crime. Primul: teribilul grad de violență cu care fuseseră comise, indiferent dacă se folosise un instrument tăios sau contondent. Titlurile conțineau cuvinte precum: „BRUTAL, PLIN DE RĂUTATE, CU SĂLBĂTICIE" și „ȘOCANT". Al doilea amănunt: Nici una dintre victime nu fusese molestată sexual. Singura pasiunea a lui Johnny era să zdrobească și să sfîșie.

Un singur eveniment într-un an calendaristic. Dar cînd Johnny își executa crima anuală, se dezlănțuia cu adevărat, își consuma tot surplusul de energie, își scuipa toată fierea acumulată. Totuși, un criminal în serie pe durata întregii vieți, cu o carieră uimitoare, care se stăpînea trei sute șaizeci și patru de zile pentru fiecare zi de măcel nebunesc era ceva fără precedent în analele asasinilor sociopați. Ce făcea oare în zilele acelea în care se stăpînea? În ce direcție își îndrepta energia plină de violență?

În mai puțin de două minute, timp în care examinasem rapid muntele de însemnări din jurnalul lui Johnny, o groază luă locul claustrofobiei de pînă atunci. Zumzetul electronic slab, dar constant, zăngănitul ca de tren și vaietul rar, dar groaznic reușiseră să acopere orice sunet pe care-l făcuserăm cînd ne apropiaserăm de bîrlogul ucigașului, dar aceeași cacofonie ar fi mascat și sunetele pe care le-ar fi scos Johnny, dacă s-ar fi tîrît spre noi.

Eram ultimul din şir şi de fiecare dată cînd mă uitam în urmă, în direcţia din care veneam – lucru care se întîmpla la fiecare zece secunde – bănuiam că Johnny Randolph va fi acolo, gata să mă lovească, alunecînd pe burtă, precum şerpii, sau tîrîndu-se ca un păianjen pe tavan.

Fusese un criminal brutal toată viaţa. Acum *se transforma?* Din cauza asta-i răpise pe copii şi-i adusese în locul ăsta bizar – pe lîngă dorinţa de a se răzbuna pe cei care dovediseră că-şi ucisese părinţii şi-l vîriseră la închisoare? Dacă un om bun ca părintele Tom putea coborî atît de jos în nebunie şi sălbăticie, cît de mult coborîse în inima întunericului John Randolph? Ce fiară inimaginabilă devenise, dacă ne gîndim de unde pornise?

Îmi dădeam seama *că-mi încurajam* imaginaţia să-mi scape de sub control mai mult ca de obicei, pentru că, atît timp cît mă temeam de bizarul Johnny, nu mă chinuia imaginea lui Bobby Halloway, singur şi neajutorat, sîngerînd de moarte lîngă lift.

În timp ce-i urmam pe Sasha, Doogie şi Roosevelt, am trecut raza lanternei cu infraroşu peste ultimul grupaj de tăieturi din ziare.

Cu doi ani în urmă, frecvenţa crimelor crescuse. Judecînd după prezentarea de pe perete, se întîmplau la fiecare trei luni. Titlurile urlau acum despre crime în masă, nu despre victime solitare: de la trei la şase suflete deodată.

Poate că asta se întîmplase cînd Johnny decisese să-şi ia un partener: tipul fermecător care fusese atît de amabil ca să-mi facă masaj la cap, în holul de sub depozit. Unde se întîlniseră cei doi ucigaşi? Probabil că nu la biserică. Cum îşi împărţiseră munca? Făceau curăţenie cu rîndul, după ce-şi terminau treaba?

Avînd un partener de distracţie, Johnny îşi extinsese teritoriul, iar tăieturile din ziare arătau că se aventurase pînă-n Connecticut şi în însorita Georgie. În Florida. Un raid în Louisiana. Un drum lung pînă în cele două Dakota. Un om care călătorea.

Şi armele lui Johnny se schimbaseră: nu mai folosea ciocane, bucăţi de ţeavă din fier, cuţite, satîre, dălţi pentru gheaţă, securi, nici măcar drujbe sau bormaşini. De data asta, tipul utiliza focul.

Iar victimele aveau un profil clar, consistent. În ultimii doi ani fuseseră toate copii.

Fuseseră toţi copiii sau nepoţii oamenilor care-l înfruntaseră vreodată? Sau poate pînă la ultimele răpiri motivul fusese numai emoţional?

Eram mai îngrijorat ca niciodată pentru soarta celor patru copii din mîinile lui John Joseph Randolph. Mă liniştea un pic faptul că, după tăieturile din ziare aflate în expoziţia aceea demonică, atunci cînd comitea atocităţile împotriva grupurilor de victime, le distrugea pe toate deodată, într-un singur foc, de parcă ar fi adus o jertfă. Deci, dacă unul dintre copii rămăsese în viaţă, atunci erau în viaţă cu toţii.

Noi crezuserăm că dispariţia lui Jimmy Wing şi a celorlalţi trei copii avusese legătură cu retrovirusul care modifica gene şi cu evenimentele din Wyvern. Dar nu tot răul din lume provine din munca mamei mele. John Joseph Randolph se pregătise de zor pentru iad de cînd avea doisprezece ani şi se pare că-i sugerasem lui Bobby adevărul, în noaptea trecută: Randolph închisese copii aici doar pentru că descoperise întîmplător locul şi-i plăcuse atmosfera, arhitectura satanică.

Expoziţia se sfîrşi cu două obiecte şocante.

Pe perete fusese fixată o bucată de hîrtie pe care fusese desenat ceva ce semăna a cioară. Cioara. Cioara de pe stînca din vîrful Movilei Ciorii. Desenul fusese făcut apăsînd hîrtia pe piatra cioplită şi frecînd-o cu grafit, pînă apăruse imaginea.

Alături de cioară se găsea emblema Trenului Misterului, aşa cum o văzusem pe pieptul costumului spaţial al lui William Hodgson.

Prin urmare Wyvernul se afla în spatele poveştii. *Exista* o legătură între Randolph şi cercetările secrete care avuseseră loc în bază, iar legătura nu putea fi mama mea sau retrovirusul.

O stîncă de adevăr se zărea în marea aceea de confuzie şi mă străduiam să mă prind de ea, dar mintea mea era obosită, slabă, iar stînca alunecoasă...

John Joseph Randolph nu numai că se transforma. Poate că nici nu se transforma. Legătura lui cu Wyvernul era mai complexă.

Mi-am amintit vag o poveste despre un copil ţicnit care-şi omorîse părinţii, într-o casă de la marginea oraşului, undeva pe

Haddenbeck Road. Se întîmplase cu mulți ani în urmă și, dacă-i știusem vreodată numele, îl uitasem de mult timp. Moonlight Bay e o comunitate conservatoare, care se ferchezuia cu grijă ca să atragă turiștii. Cetățenii preferă să discute despre peisajul frumos și despre modul de viață plăcut, atrăgător, ascunzînd aspectele negative. Jonny Randolph, cel care se lăsase singur orfan, n-ar fi figurat niciodată în literatura Camerei de Comerț, nici n-ar fi fost înscris în *Mobil Guide*, printre figurile istorice locale.

Dacă se întorsese în Moonlight Bay ca adult, cu mult înainte de recentele răpiri de copii, ca să lucreze și să locuiască aici, iar acest lucru ar fi fost cunoscut, trecutul lui ar fi fost dezgropat și aș fi aflat toată povestea.

Sigur, putea să se întoarcă sub un alt nume, schimbîndu-și legal pe cel de John Joseph Randolph cu acordul medicului psihiatru din instituția în care fusese închis, ca să lase trecutul tulburător în urmă, să înceapă o viață nouă, cu suflet curat, cu respect de sine și bla-bla-bla... Crescuse și nu mai semăna cu puștiul infam de doisprezece ani care-și împușcase tăticul și-și măcelărise mămica, putea să meargă pe străzile orașului natal fără să-l recunoască cineva. Ar fi putut să lucreze la Fort Wyvern în vreun laborator legat de Trenul Misterului.

John Joseph Randolph.

Numele îmi amintea de ceva...

În timp ce Mungojerrie ne conducea spre capătul tunelului, care părea a fi o fundătură, m-am uitat pentru ultima oară la expoziție și mi s-a părut că înțeleg scopul ei.

La început crezusem că e ceva cu care să se mîndrească, echivalentul unei vitrine cu trofee a unui sportiv, o chestie cu care Johhny să se dea mare. Sociopații asasini sînt mîndri de faptele lor, dar nu riscă să-și arate jurnalul și colecția de suvenire sumbre familiei și vecinilor, așa că sînt obligați să le păstreze ascunse.

Crezusem că expoziția fusese doar pornografie, menită să măgulească o minte rătăcită. Pentru țicnitul acela, titlurile din ziare reprezentau echivalentul unui dialog obscen. Victima și fotografiile de la scena crimei îl excitau mai mult decît un film pentru adulți.

Dar acum îmi dădeam seama că expoziția era un prinos. Toată viața lui fusese un prinos. Uciderea părinților, crima unică la fiecare douăsprezece luni, cele trei sute șaizeci și patru de zile de stăpînire de sine în fiecare an și recenta avalanșă de ucideri de copii. *O jertfă prin ardere*. În timp ce priveam expoziția scîrboasă, nu-mi dădeam seama cui fuseseră făcute darurile acelea teribile și cu ce scop, deși aș fi putut să mă hazardez să-mi exprim opinia.

Tunelul se sfîrșea într-o valvă cu diametrul de trei metri, care fusese cîndva acționată de un motor electric.

Doogie puse pistolul automat deoparte și-și vîrî degetele într-o adîncitură de pe fața valvei. Reuși să tragă bariera într-o parte, fără ajutorul vreunui motor, cu ușurința cu care ar fi tras o ușă glisantă. Deși nu fusese utilizată de mai mult de doi ani, valva alunecă pe șine cu un zgomot ușor, care se pierdu în zgomotul care creștea sesizabil prin măruntaiele „restabilizatorului temporal".

Destul de ciudat, mi-am amintit de marinarii uluiți, de pe un vas scufundat, care fuseseră salvați de căpitanul Nemo în *20 000 de leghe sub mări* și care făcuseră turul labirintului viscerelor mecanice ale lui *Nautilus*. Ulterior ajunseseră să se simtă suficient de acasă la bordul submarinului gigantic ca să cînte și să danseze. Dar cel mai gregar și adaptabil individ aflat în intestinele metalice nesfîrșite de sub camera-ou ar fi simțit întotdeauna că se găsește într-un teritoriu străin și ostil.

Deși Doogie deschisese valva doar un metru, din spatele ei pătrunse lumină de becuri, izbind cu o putere orbitoare în lentilele mele pentru infraroșu.

Am ridicat ochelarii pe frunte, am stins lanterna cu infraroșu și am prins-o la centură. Lumina becurilor nu era atît de puternică pe cît crezusem. Lentilele o exageraseră, pentru că nu fuseseră făcute să funcționeze în spectrul ultraviolet. Și ceilalți își scoaseră ochelarii.

Dincolo de valvă se întindea un tunel de vreo cinci metri, îmbrăcat în plăci din oțel inoxidabil, și care se termina cu o a doua valvă, identică primei. Cea de-a doua era deschisă cam cît o deschisese Doogie pe prima. Lumina care ne orbise prin ochelarii speciali venea din camera din spatele acestei valve.

Sasha şi Roosevelt rămaseră la prima valvă. Înarmată cu pistolul ei calibrul 38, Sasha se asigură că nu venea nimeni din urmă, să ne blocheze singura ieşire. Roosevelt, care-şi putea din nou deschide ochiul stîng, rămăsese cu ea pentru că nu avea armă şi pentru că era singura noastră legătură cu pisica.

Vînătorul de şoareci rămase cu Sasha şi Roosevelt, departe de orice acţiune ulterioară. Nu lăsasem o dîră de fărîmituri de pîine în urma noastră, deci nu puteam să găsim drumul înapoi spre Bobby şi spre ascensor fără ghidul nostru felin.

L-am urmat pe Doogie către cealaltă valvă.

După ce ne-am uitat în spaţiul din urma ei, Doogie a ridicat două degete, adică acolo se aflau doar doi oameni de care trebuia să avem grijă. A mai arătat că va merge primul, mişcîndu-se spre dreapta de îndată ce va intra, şi că eu trebuia să-l urmez, ducîndu-mă spre stînga.

De îndată ce-a dispărut din uşă, m-am strecurat în încăpere, cu puşca întinsă în faţă.

Zgomotul acela de amurg al zeilor, care zguduia întreaga clădire, din acoperiş în temelie, era amortizat acolo, iar singura lumină provenea de la o lanternă de furtună, cu opt baterii, ce stătea pe o măsuţă.

Camera avea o formă asemănătoare camerei-ou, aflate cu trei etaje mai sus, dar mult mai mică, lungă de zece metri şi cu diametrul de cinci metri în locul cel mai lat. Suprafaţa curbată nu era acoperită cu o substanţă sticloasă, cu pete aurii, ci cu aramă obişnuită.

Inima mi s-a oprit cînd i-am zărit pe cei patru copii dispăruţi stînd rezemaţi de perete, în umbra de la capătul încăperii. Erau obosiţi şi speriaţi. Aveau încheieturile mîinilor şi gleznele legate, iar gurile le fuseseră acoperite cu bucăţi de cîrpă. Nu păreau răniţi. Ochii li se lărgiră, plini de uimire, cînd ne văzură pe Doogie şi pe mine.

Apoi l-am descoperit pe Orson, zăcînd pe o parte, lîngă copii, legat şi cu botniţă. Avea ochii deschişi şi respira. *Trăia*. Înainte să mi se împăienjenească privirea, m-am uitat în altă parte.

În centrul încăperii, înlemniţi sub ameninţarea armei lui Doogie, doi bărbaţi stăteau pe scaune rabatabile, faţă în faţă, la măsuţa pe care se afla lanterna. Tabloul acela îmi amintea de personajele unei piese despre plictiseală, izolare, nemulţumire emoţională, perisabilitatea relaţiilor moderne şi implicaţiile filosofice ale cheesburgerului.

Tipul din dreapta era ţicnitul care încercase să-mi spargă capul cu un ciomag, sub depozit. Purta aceleaşi haine ca atunci. Avea aceiaşi dinţi mici, albi, dar zîmbetul îi era mult mai reţinut, de parcă ar fi descoperit un vierme de porumb printre boabele albe din gură.

Aş fi vrut să trag un glonţ în el, pentru că simţeam nu numai infatuare, ci şi vanitate în individ. După ce ar fi încasat de aproape o încărcătură de alice mari, singurul cuvînt care i-ar fi descris corect faţa ar fi fost strecurătoare.

Bărbatul din stînga era înalt, blond, cu ochi verzi şi cu o cicatrice, în vîrstă de cincizeci şi ceva de ani. Tipul care-i răpise pe gemenii Stuart – iar zîmbetul îi rămăsese la fel de cuceritor ca atunci cînd avea doisprezece ani şi se mînjise cu sîngele părinţilor săi pe mîini.

John Joseph Randolph era enervant de calm, de parcă sosirea noastră nu l-ar fi uimit şi nu l-ar fi privit.

– Ce mai faci, Chris?

Am fost surprins că-mi cunoştea numele. Nu-l văzusem niciodată pînă atunci.

Ecouri şoptite ale vocii sale alunecau ca un curent de-a lungul pereţilor de cupru, cuvintele suprapunîndu-se unul peste altul:

– Mama ta, Wisteria, a fost o femeie deosebită.

Nu ştiam de unde o cunoştea pe mama. Instinctul îmi spunea că nu voiam să aflu. O împuşcătură l-ar fi făcut să tacă, i-ar fi şters zîmbetul de pe faţă – zîmbetul cu care-i vrăjea pe nevinovaţi şi pe nepăsători – transformîndu-l într-un rînjet al morţii.

– A fost mai ucigătoare decît Mama Natură, continuă el.

Oamenii Renaşterii gîndesc, meditează şi analizează consecinţele morale complexe ale acţiunilor lor, preferînd convingerea şi negocierea violenţei. Dar uitasem să-mi reînnoiesc participarea la

Clubul Oamenilor Renașterii, iar ei își recuperaseră principiile, pentru că acum voiam să-l fac praf pe ticălos.

Sau poate începusem să mă transform.

Asta-i moda zilei.

Cu inima cuprinsă de amărăciune, aș fi apăsat pe trăgaci, dacă la acest carnagiu n-ar fi asistat copii. Și nici nu știam dacă pereții din aramă n-ar fi răspîndit alice mortale în toate direcțiile. Sufletul mi-a fost salvat nu de puritatea moralei mele, ci de circumstanțe, mărturisesc cu umilință.

Doogie făcu un semn cu țeava Uzi-ului către cărțile de joc din mîinile celor doi.

– Ce jucați?

Vocea lui produse ecouri stridente de-a lungul pereților curbați din cupru.

Nu-mi plăcea calmul celor doi indivizi. Aș fi preferat să văd teamă în ochii lor.

Randolph așeză cărțile cu fața în sus pe masă și-i răspunse amuzat lui Doogie:

– Pocher.

Înainte ca Doogie să decidă cum să-i lege pe jucătorii de cărți, trebuia să afle dacă aveau arme. Purtau jachete sub care se puteau ascunde tocuri de pistoale. Indivizii nu aveau nimic de pierdut și puteau face orice – bunăoară să tragă în copii, nu în noi, înainte să-i doborîm, sperînd să ucidă încă o victimă nevinovată, doar pentru a avea parte de o emoție finală.

Cu patru copii în încăpere, nu puteam face vreo greșeală.

– Dacă n-ar fi fost Wisteria, zise Randolph, Del Stuart mi-ar fi tăiat finanțarea cu mult înainte de momentul în care a făcut-o.

– Finanțarea?

– Dar după moartea ei, au avut nevoie de mine. Sau au crezut că au. Să vadă ce ascunde viitorul.

Simțind că voi afla un adevăr urît, i-am zis:

– Taci!

Dar n-am scos decît o șoaptă, pentru că trebuia să aflu ce voia să-mi spună, chiar dacă nu doream să aud.

– Întreabă-mă care-i miza, îi spuse Randolph lui Doogie.

Cuvîntul „miză" se roti în jurul camerei ovoidale, șoptind încă spre noi, cînd Doogie întrebă, amabil:

– Care-i miza?

– Joc cu Conrad ca să vedem cine îi va stropi pe puștii ăștia cu benzină.

Conrad nu avusese un pistol noaptea trecută, în depozit. Dacă ar fi avut, m-ar fi omorît în clipa în care-i atinsesem fața, prin beznă.

Mișcîndu-și mîinile, de parcă ar fi împărțit cărți imaginare, Randolph continuă:

– Apoi vom juca să vedem cine va aprinde chibritul.

Arătînd ca și cum ar fi fost gata să tragă, apoi să se gîndească la ricoșeuri, Doogie zise:

– De ce nu i-ați omorît încă?

– Numerologia noastră ne spune că în această jertfă trebuie să fie cinci. Pînă de curînd n-am avut decît patru. Dar acum credem... Credem că acest ciine e special, îmi zîmbi el. Credem că putem considera cîinele al cincilea. Cînd ne-ați întrerupt, jucam cărți ca să vedem cine-l va aprinde pe băiatul-cîine.

Nu cred că Randolph avea vreo armă. Din cîte-mi aminteam din ceea ce văzusem în grabă, în expoziția cu realizările lui diavolești, tatăl său fusese singurul ucis cu o armă de foc. Asta se întîmplase cu patruzeci și patru de ani în urmă și fusese, probabil, prima crimă pe care o comisese. De atunci preferase să se implice personal cît mai mult. Ciocanele și cuțitele fuseseră armele lui preferate – pînă începuse să aducă jertfe prin ardere.

– Mama ta, îmi zise el, a fost o femeie a zarului. A dat cu zarul pentru întreaga rasă umană și a pierdut. Eu prefer cărțile.

Prefăcîndu-se că împarte din nou cărți, Randolph întinse o mînă către lanternă.

– Stai! strigă Doogie.

Dar Randolph nu se opri. Apucă lanterna și, brusc, orbirăm cu toții.

Îndată ce stinse lanterna, Randolph se puse în mișcare, la fel și Conrad. Săriră în picioare atît de iute, că răsturnară scaunele, iar

sunetele acelea se repetară prin cameră ca zgomotul produs de un băiat care aleargă trăgînd un băţ de-a lungul unui gard din pari.

M-am pus şi eu imediat în mişcare, urmînd curba încăperii spre copii, încercînd să nu stau în calea lui Conrad, pentru că acesta era cel mai aproape de mine şi probabil că se repezise către locul în care mă aflasem cînd se stinsese lumina. Nici el, nici Randolph nu erau genul care să fugă spre ieşire.

În timp ce mă îndreptam către copii, mi-am tras ochelarii cu infraroşu de pe frunte pe ochi. Am luat lanterna specială de la cingătoare şi am măturat zona camerei în care putea fi Conrad.

Era mai aproape decît mă aşteptam, pentru că intuise încercarea mea de a proteja copiii. Ţinea un cuţit într-o mînă şi spinteca orbeşte aerul, sperînd să aibă noroc şi să mă taie.

E ciudat să vezi în regatul orbilor! Privindu-l pe Conrad care căuta fără să găsească, cuprins de o furie nebunească, văzîndu-l atît de zăpăcit, de frustrat şi de disperat, am trăit un procent din ceea ce simte Dumnezeu cînd ne priveşte în jocul nostru furibund de-a viaţa.

L-am ocolit repede pe Conrad, care încerca cu ambiţie, dar fără eficienţă să-mi scoată maţele. Folosind o tehnică demnă să provoace indignarea justificată a Asociaţiei Dentiştilor Americani, am strîns capătul lanternei între dinţi, ca să am ambele mîini libere, apoi l-am pocnit cu patul puştii în ceafă.

Individul s-a prăbuşit şi a rămas la pămînt.

Se părea că nici Conrad-Cel-cu-un-Singur-Nume, nici inimitabilul John Joseph Randolph nu-şi dăduseră seama că ochelarii noştri făceau parte dintr-un set cu infraroşu, pentru că Doogie dansa în jurul criminalului în serie cu cel mai mare succes din vremurile noastre – excluzîndu-i aici pe politicieni, care de obicei folosesc angajaţi pentru treburi murdare – şi-l pocnea cu un entuziasam înnăscut şi cu o îndemînare cîştigată ca paznic în baruri pentru motociclişti.

Poate pentru că avea mai multă grijă pentru sănătatea dinţilor şi igiena bucală decît mine sau pentru că nu-i plăcea gustul mînerului lanternei, Doogie pusese lanterna specială pe măsuţă şi-l adusese

pe Randolph în raza ei cu o serie neîncetată de pumni judicios distribuiţi, precum şi cu lovituri cu ţeava Uzi-ului.

Randolph se prăbuşi de două ori şi se ridică de fiecare dată, de parcă ar fi crezut cu adevărat că are vreo şansă. În cele din urmă se prăvăli ca un rahat de dinozaur: pregătit să zacă pînă se fosilizează. Doogie îi dădu un şut în coaste. Pentru că Randolph nu se mişca, Doogie îi administră tradiţionalul prim ajutor al Îngerilor Iadului, dîndu-i încă un şut.

Fără îndoială, Doogie Sassman era un maniac al mersului cu Harley, un om cu talente şi înfăptuiri surprinzătoare, un bărbat adevărat, un izvor de cunoştinţe preţioase, dar secrete, poate chiar în pragul iluminării. Dar nu vedeam pe nimeni dispus să construiască prea curînd în jurul lui o nouă religie.

– Omule-de-Zăpadă! mă strigă Doogie.

– Da.

– Vrei nişte lumină adevărată?

Mi-am scos ochelarii şi i-am răspuns:

– Scaldă-mă în ea.

Aprinse lanterna pentru furtună, iar camera căptuşită cu aramă se umplu cu umbre ruginii şi lumină slabă.

Zgomotele precataclismice, hodorogelile, trosniturile, chelălăitul şi gemetele care zguduiau clădirea imensă continuau să fie amortizate aici, semănau mai mult cu sunetele neplăcute ale unei suferinţe digestive. Dar nu aveam nevoie de o directivă de cinci pagini de la Biroul pentru Siguranţa şi Sănătatea Muncii ca să ştim că trebuia să părăsim locul cît mai curînd posibil.

Am descoperit iute că puştii nu fuseseră legaţi cu vreo funie. Încheieturile mîinilor şi gleznele fuseseră prinse la un loc cu bucăţi de cablu. Strînse bine. Am tresărit văzînd pielea jupuită şi urmele de sînge.

M-am dus la Orson. Respira, dar cu greutate. Labele din faţă îi fuseseră legate împreună, la fel ca şi cele din spate. O botniţă improvizată din sîrmă îi ţinea fălcile strînse, încît era în stare doar să scoată un văicărit subţire.

– Încetişor, frăţioare, i-am zis, mîngîindu-l.

Doogie se duse la valvă şi strigă prin tunel către Sasha şi Roosevelt:

– I-am găsit. Toţi vii!

Ceilalţi strigară încîntaţi, iar Sasha ne ceru să ne grăbim.

– Facem tot ce putem, o asigură Doogie. Fiţi atenţi!

La urma urmei, în labirint ne puteau aştepta lucruri mai rele decît Randolph şi Conrad.

Lîngă masă se găseau două genţi, rucsacuri şi un răcitor. Presupunînd că aparţineau ucigaşilor în tandem, Doogie se apucă să caute cleşti sau alte unelte cu care să-i dezlegăm pe copii, pentru că sîrmele fuseseră strînse şi înnodate cu o grijă obsedantă, încît nu puteau fi desfăcute uşor.

Am scos cu blîndeţe cîrpa din gura lui Jimmy Wing, iar el îmi spuse că trebuia să facă pipi. I-am spus că şi eu voiam, dar că trebuie să ne ţinem amîndoi un pic, lucru care se poate face fără greutate, din moment ce amîndoi eram băieţi curajoşi şi educaţi corect, iar asta a făcut să-i apară pe figură o expresie solemnă de aprobare.

Gemenii de şase ani ai familiei Stuart, Aaron şi Anson, îmi mulţumiră politicos cînd le-am scos căluşul. Anson mă informă că indivizii care zăceau fără cunoştinţă pe podea erau oameni răi. Aaron, mai spurcat la gură decît fratele lui, îi numi „căcaţi", iar Arson îl avertiză că, dacă folosea cuvinte interzise în faţa mamei lor, se frigea.

Mă aşteptasem la lacrimi, dar copiii plînseseră deja cît putuseră să plîngă după experienţa aceea ciudată. Există o rezistenţă naturală la majoritatea copiilor, mai mare decît recunoaştem de obicei, pentru că vedem copilăria prin ochelarii nostalgiei şi ai sentimentalismului.

Wendy Dulcinea era, la şapte ani, o reflectare fidelă a mamei ei, Mary, de la care nu învăţasem să cînt la pian, dar de care fusesem cîndva foarte îndrăgostit. Puştoaia a vrut să mă sărute – am fost fericit să accept – şi mi-a zis:

– Căţelului îi e foarte sete, dă-i de băut. Nouă ne-au dat de băut, dar lui nu i-au dat nimic.

Orson avea colţurile ochilor acoperite cu o substanţă albă. Părea bolnav şi slăbit. Avînd botul legat, nu putuse să transpire normal. Cîinii nu transpiră prin porii pielii, ci prin limbă.

– O să te faci bine, frăţioare, i-am promis eu. Să ieşim de aici! Să mergem acasă! Noi doi. Să plecăm de aici!

Doogie veni lîngă mine, după ce termină de scotocit prin lucrurile ucigaşilor şi, folosind un cleşte de telefonist, cu margini tăioase, reteză legăturile de la labele fratelui meu, le scoase şi le aruncă. Scoaterea sîrmelor din jurul botului dură mai mult timp, iar eu am continuat să bolborosesc că totul va fi bine, mişto, clasa-ntîi, grozav... şi, în mai puţin de un minut, botniţa dispăru.

Doogie trecu apoi la copii. Orson nu făcu nici un efort să se ridice, dar îmi linse mîna. Avea limba aspră şi uscată.

Pe neaşteptate, m-am pierdut. Nu eram în stare să vorbesc, pentru că tot ce aveam de spus era atît de important şi din suflet încît, dacă începeam, trebuia să folosesc propriile cuvinte, iar eu, emoţionat cum eram şi cu toate obstacolele rămase pentru a scăpa şi a supravieţui cu toţii, nu-mi permiteam să plîng acum, poate nici mai tîrziu, poate niciodată.

În loc să spun ceva, mi-am apăsat mîna pe pieptul lui, simţind bătăile prea iuţi, dar continue ale inimii sale bune, şi l-am sărutat pe frunte.

Wendy spusese că lui Orson îi era sete. Avea limba uscată. Acum am văzut că nările, din cauza apăsării botniţei, se astupaseră. Ochii lui negri se înceţoşaseră, am văzut în ei o slăbiciune care m-a îngrijorat, ceva ce aducea a resemnare.

Deşi nu voiam să plec de lîngă Orson, m-am dus la răcitorul de lîngă masă. Era plin pe jumătate cu apă rece, în care pluteau aşchii de gheaţă. Ucigaşii păreau să aibă grijă de sănătatea lor, singurele băuturi pe care le aduseseră fiind sticle de suc de legume cu vitamine şi apă Evian.

I-am dus o sticlă de apă lui Orson. În lipsa mea, se răsucise şi zăcea acum pe burtă, dar părea că nu mai are putere să ridice capul.

Am turnat apă de Evian în palma stîngă. Orson ridică puţin capul, cît să lingă apa din palmă, la început fără chef, apoi cu entuziasm.

Am turnat apă de mai multe ori şi, văzînd în ce hal ajunsese Orson, furia m-a făcut să uit de lacrimi. Cartilagiul urechii stîngi părea zdrobit, iar pe blană era sînge uscat, de parcă ar fi fost lovit în cap cu un ciomag sau cu o bucată de ţeavă. Instrumentele de lovit erau specialitatea domnului John Joseph Randolph. Pe falca stîngă, aproape de nas, avea o tăietură pe care sîngele se uscase. Avea două gheare de la laba dreaptă din faţă rupte, iar talpa îi era acoperită cu o crustă de sînge. Luptase din greu. Toate cele patru picioare aveau julituri produse de sîrmă, două sîngerau, dar nu foarte tare.

Doogie terminase de tăiat sîrmele care legau copiii şi trecuse la Conrad, care rămăsese ţeapăn. Îi înfăşurase picioarele, folosind un mosor cu sîrmă găsit în bagajele asasinilor. Acum folosea şi mai multă sîrmă, ca să-i lege mîinile la spate.

Nu puteam risca să-i luăm pe cei doi indivizi cu noi la întoarcerea prin labirint. Prin unele tuneluri trebuia să ne tîrîm, deci am fi fost siliţi să le lăsăm mîinile libere, iar tipii erau periculoşi. Urma să trimitem poliţia după ei – dacă acea clădire nu se prăbuşea din cauza fenomenului de glisare a timpului, care avea loc deasupra noastră.

Cu toate că s-ar fi putut să mă răzgîndesc mai tîrziu, în momentul acela voiam să-i imobilizez, să le astup gura cu cîrpe, să pun o sticlă cu apă într-un loc în care s-o vadă şi să-i las să moară de sete, în chinuri.

Orson terminase apa Evian. Se ridică greu în picioare, nesigur ca un prunc, şi rămase gîfîind, clipind ca să elimine pelicula de pe ochi, apoi privi în jur cu interes.

– *Poki akua,* i-am zis eu, ceea ce în hawaiiană înseamnă „cîinele zeilor".

Mîrîi fără vlagă, ca şi cum ar fi fost încîntat de compliment.

Un zăngănit subit, urmat de un scîrţîit enervant, ca de metal răsucit brusc, străbătu încăperea din cupru. Eu şi Orson ne-am uitat spre tavan, apoi spre pereţii din jur, dar pe suprafaţa netedă din metal nu se vedea nici o denivelare.

Tic, tic, tic.

Am tras răcitorul greu pe podea, lîngă Orson, şi am ridicat capacul. Cîinele s-a uitat la apa cu gheaţă dintre sticlele cu Evian şi suc de legume, apoi a început s-o lingă, fericit.

Lîngă el, ghemuit în poziţie de fetus, Randolph gemea, încă inconştient.

Doogie tăie cîţiva metri de sîrmă, care-i trebuiau ca să termine cu Conrad, şi-mi dădu mosorul.

L-am întors pe Randolph cu faţa în jos şi m-am grăbit să-i leg mîinile la spate. Aş fi vrut să strîng legătura aşa cum făcuse el în cazul copiilor şi al lui Orson, dar m-am stăpînit şi am strîns sîrma doar cît să fiu sigur că nu se poate dezlega.

După ce am terminat cu încheieturile, am înfăşurat sîrmă între legăturile de la picioare şi cele de la mîini, limitîndu-i posibilitatea de mişcare.

În acel moment Randolph se trezi, pentru că atunci cînd am terminat, spuse cu o claritate ce nu caracteriza un om care abia îşi recăpătase cunoştinţa:

– Am cîştigat.

M-am aplecat şi m-am uitat la faţa lui. Avea capul întors într-o parte, cu obrazul stîng lipit de podeaua de aramă. Cu buzele sparte şi însîngerate. Ochiul drept era de un verde-deschis şi lucitor, dar n-am văzut urmă de strălucire animalică.

Ciudat, dar nu părea disperat. Era liniştit, de parcă n-ar fi fost legat şi neajutorat, ci s-ar fi odihnit.

Cînd vorbi, avea vocea calmă, chiar uşor euforică, ca a cuiva care s-ar fi trezit după un somn produs de calmante. M-aş fi simţit mai bine dacă ar fi vorbit zgomotos, ar fi ţipat sau ar fi scuipat. Comportarea lui relaxată părea să-i sprijine afirmaţia enervantă că, în ciuda circumstanţelor, cîştigase.

– Voi fi în partea cealaltă înainte ca noaptea să se sfîrşească. Au distrus maşina. N-a fost o rană mortală. Este un fel de maşină... organică. S-a vindecat, cu timpul. Acum se alimentează singură. Poţi să simţi. Să simţi prin podea.

Zăngăniturile ca de trenuri ce treceau deveniseră mai puternice decît înainte, iar perioadele de calm dintre ele erau mai scurte. Deşi efectul fusese mai redus în încăperea aceea decît în alte părţi

ale clădirii, zgomotul și vibrațiile din podea ajunseseră să se resimtă și aici.

– Se alimentează singură dacă primește cel mai mic ajutor, continuă Randolph. O lanternă puternică în camera de translație cu două ore în urmă a fost de ajuns ca să funcționeze din nou. Nu-i o mașină *obișnuită*.

– Ai lucrat la proiectul ăsta?

– Îmi aparține.

– Doctorul Randolph Josephson, am exclamat, amintindu-mi brusc numele conducătorului proiectului, pe care-l auzisem pe caseta lui Delacroix; John Joseph Randolph, copilul ucigaș, devenise Randolph Josephson. Și ce face mașina, unde... merge?

În loc să-mi răspundă, zîmbi și spuse:

– Ai văzut vreodată cioara? Conrad n-a văzut-o. Zice că da, dar minte. *Eu* am văzut cioara. Stăteam lîngă stîncă, iar cioara s-a înălțat din ea. A prins viață din stînca solidă în noaptea asta, în fața ochilor mei.

Orson stătea cu copiii, le accepta afecțiunea. Dădea din coadă. Totul va fi bine. Lumea nu se va sfîrși, cel puțin nu aici, nu în noaptea asta. Vom ieși de aici, vom supraviețui, ne vom distra, vom călări valurile, garantat, un lucru cert, pentru că vedeam un semn ce vestea sosirea timpurilor bune: Orson dădea din coadă.

– Cînd am văzut cioara, am știut că sînt deosebit, zise Randolph. Am un destin. Acum l-am împlinit.

Încă o dată, zbîrnîitul înspăimîntător de metal torsionat răsună prin zăngănitul trenului fantomă.

– Tu ești cel care, acum patruzeci și patru de ani, a sculptat cioara pe Movila Ciorii, am zis eu.

– În noaptea aceea m-am dus acasă, simțindu-mă pentru prima dată plin de viață, și am făcut ceea ce dorisem întotdeauna să fac. Să zbor creierii tatălui meu, îmi răspunse el, de parcă ar fi vorbit despre o faptă demnă de laudă. S-o tai pe mama în bucăți. Atunci a început viața mea cea *adevărată*.

Doogie trimitea copiii afară din încăpere, unul cîte unul, prin tunel, către locul în care-i așteptau Sasha și Roosevelt.

– Atît de mulți ani, atît de multă muncă, oftă Randolph, de parcă ar fi fost un pensionar care se bucură de odihna binemeritată. Atît de mult studiu științific, învățătură, trudă, *gîndit*. Atît de multă negare de sine și reținere, atîția ani...

O crimă la doisprezece luni.

– Și cînd a fost *construită*, cînd succesul îmi era la îndemînă, lașii din Washington s-au speriat de ceea ce au văzut pe caseta video din timpul probelor fără oameni.

– Ce-au văzut?

În loc să-mi răspundă, spuse:

– Voiau să ne oprească lucrările. Del Stuart se pregătea să-mi taie fondurile.

Știam de ce se aflau în camera aceea Aaron și Anson Stuart. Și mă întrebam dacă și ceilalți copii care fuseseră răpiți și uciși prin toată țara fuseseră înrudiți cu alți oameni implicați în proiectul Trenului Misterului care-l dezamăgiseră pe individul ăsta.

– Atunci microbul mamei tale a scăpat, zise Randolph, iar ei au vrut să știe ce ascundea viitorul, dacă va mai exista un viitor.

– Cer roșu? Copaci ciudați? l-am întrebat eu.

– Astea nu reprezentau viitorul. Erau... *dintr-o parte*.

Am văzut cu coada ochiului cum peretele din cupru se îndoia.

Îngrozit, m-am întors către locul în care curba concavă părea că devenise convexă, dar nu exista nici un semn de deformare.

– Acum șinele au fost așezate, spuse mulțumit Randolph, și nimeni nu le poate frînge. Granița a fost ruptă. Calea-i deschisă.

– Calea către ce?

– O să vezi. Toți o să ajungem acolo curînd, zise el, cu o siguranță deconcertantă. Trenul a plecat deja din stație.

Wendy, al patrulea și ultimul copil, trecu prin valva care reprezenta intrarea în cameră. Orson o urmă, împleticindu-se un pic.

Doogie îmi făcu semn, grăbit. M-am ridicat în picioare.

Ochiul verde al lui Randolph rămase ațintit asupra mea. Individul îmi zîmbi cu gura însîngerată, cu dinții sparți. Un zîmbet bizar, afectuos.

– Timpul trecut, timpul prezent, timpul viitor, dar cel mai important, timpul *lateral*. În lateral se află singurul loc în care am vrut să merg, iar mama ta mi-a oferit şansa.

– Dar ce e *în lateral?* am întrebat frustrat, în timp ce clădirea se zguduia în jurul nostru.

– Destinul meu, răspunse el, enigmatic.

Sasha strigă, iar vocea ei alarmată îmi făcu inima să tresară.

Doogie se uită în tunel şi ţipă:

– Chris! Ia un scaun!

În timp ce înhăţam un scaun pliant şi puşca, John Joseph Randolph zise:

– Gări de-a lungul şinelor, lateral în timp de aici, după cum am ştiut cu toţii, am ştiut dintotdeauna, dar n-am vrut să credem.

Avusesem dreptate cînd bănuisem că adevărul era ascuns în declaraţiile sale stranii. Voiam să-l ascult şi să înţeleg, dar dacă mai rămîneam acolo însemna să mă sinucid.

Cînd am ajuns lîngă Doogie, valva întredeschisă pe jumătate, ce reprezenta uşa încăperii, începu să se închidă.

Înjurînd, Doogie apucă valva şi trase cu toată puterea, de i se umflară arterele gîtului din pricina efortului, împingînd discul de oţel înapoi în perete.

– Fugi! strigă Doogie.

Pentru că sînt un tip care cunoaşte un sfat bun cînd îl aude, am trecut iute pe lîngă regele mamboului şi am sprintat pe coridorul de cinci metri, dintre cele două valve imense.

Prin tunetul şi vîjîitul vîntului, demn de furtuna Judecăţii de Apoi, l-am auzit pe John Joseph Randolph strigînd, nu cu groază, ci cu bucurie, cu o convingere plină de patimă:

– *Cred! Cred!*

Sasha, copiii, Mungojerrie şi Orson trecuseră deja prin următoarea parte a tunelului, de după poarta exterioară.

Roosevelt stătea în deschizătură, ca să împiedice valva să se închidă şi să ne prindă acolo pe mine şi pe Doogie. Auzeam motorul ambalîndu-se în perete, încercînd să aducă discul de metal în poziţia închis.

Am vîrît scaunul pliant din metal în deschizătură, deasupra capului lui Roosevelt, blocînd valva.

– Mulţumesc, fiule, îmi zise el.

L-am urmat pe Roosevelt prin poartă.

Ceilalţi ne aşteptau, cu o lanternă obişnuită. Sasha arăta mult mai frumoasă decît atunci cînd era verde prin ochelarii cu infraroşu.

Deschizătura porţii era prea îngustă pentru omul-sas, dar el se împinse prin ea, apoi smulse scaunul din breşă, pentru că se putea să mai avem nevoie de el.

Am trecut pe lîngă emblema Trenului Misterului şi pe lîngă imaginea ciorii. Prin tunel nu se simţea pic de curent. Nici o tăietură de ziar nu se mişca. Dar bucata mare de hîrtie, pe care se afla amprenta în grafit a păsării sculptate în stîncă, flutura de parcă trăgea de ea un vînt puternic. Capetele libere ale hîrtiei fîlfîiau. Cioara părea că trăgea de bucăţile de bandă adezivă care o fixau de suprafaţa curbată de oţel, hotărîtă să iasă din hîrtie, aşa cum, după spusele lui Randolph, ieşise o dată din stîncă.

Poate că aveam halucinaţii sau poate că mă născusem să fiu îmblînzitor de şerpi, dar n-aveam de gînd să mai zăbovesc pe acolo ca să văd dacă din hîrtie prinde viaţă o pasăre adevărată, care-şi lua zborul, aşa cum nu aveam de gînd să mă culc într-un cuib de cobre şi să le distrez fredonîndu-le melodii.

Bănuind că s-ar putea să am nevoie de dovezi despre cele văzute acolo, am desprins cîteva tăieturi din ziare şi le-am îndesat în buzunare.

Cioara falsă bătea furioasă din aripi pe perete, în urma noastră, dar noi am gonit mai departe, ţinîndu-ne grupaţi, făcînd ce face orice persoană întreagă la minte atunci cînd lumea se distruge în jur şi moartea dă tîrcoale din fiecare parte: ne-am ţinut după pisică.

Încercam să nu mă gîndesc la Bobby. Prima problemă de rezolvat era să ajungem la el. Dacă ajungeam la el, totul avea să fie OK. Ne va aştepta – tremurînd, ud şi slăbit, dar ne va aştepta lîngă ascensor, unde-l lăsaserăm – şi-mi va aminti de promisiunea făcută, spunînd: *„Carpe cerevisi,* fîrtate!"

Mirosul slab de tinctură de iod care ne urmărise tot timpul prin labirint deveni mai puternic. În el se amesteca duhoare de cărbune, sulf, trandafiri putrezi şi ceva indescriptibil, amar, care nu semăna cu nimic din ce mirosisem pînă atunci.

Dacă fenomenul glisării timpului se răspîndea aici, jos, în zona cea mai adîncă a clădirii, ne aflam în cel mai mare pericol de cînd intraserăm în hangar. Cea mai rea posibilitate nu fusese ca fuga noastră să fie întîrziată sau chiar împiedicată de valvele acţionate de motoare. Cel mai rău lucru era ca, dacă momentul nepotrivit din trecut se va intersecta cu prezentul, aşa cum se întîmplase de mai multe ori pe scări, să fim inundaţi de un ocean de lichid sau de gaz toxic care fusese pompat prin tuburile acelea, iar noi să ne înecăm sau să ne sufocăm în aburii otrăvitori.

26

O pisică, patru copii, un cîine, o femeie DJ, autoare de cîntece, un comunicator cu animalele, un viking şi copilul din posterul pentru Armagedon (asta eram eu) alergau, se tîrau, se strecurau, alergau, căzeau, se ridicau, alergau din nou de-a lungul albiilor uscate ale rîurilor din oţel, ale rîurilor din alamă şi ale rîurilor din cupru, cu o lumină albă în faţă, care se reflecta pe zidurile curbate, răsucindu-se, iar bezna îşi rotea penajul, ca pe nişte aripi, pretutindeni unde nu ajungea lumina. Zăngănitul trenurilor invizibile răsuna în jur, se auzi un scrîşnet strident, ca un şuierat de locomotivă, mirosul de tinctură de iod devenea cînd insuportabil de puternic, cînd atît de slab că ţi se părea că-ţi imaginaseşi densitatea sa anterioară. Curenţi de trecut năvălind ca un val înspumat, retrăgîndu-se apoi din prezent. Îngroziţi de sunetul periodic de apă năvălind, apă sau ceva mai rău, am ajuns în cele din urmă la tunelul în pantă, din beton, apoi în firida din faţa ascensorului, unde Bobby zăcea aşa cum îl lăsasem, încă în viaţă.

În timp ce Doogie reconecta firele din panoul de comandă al liftului, iar Roosevelt, ţinîndu-l pe Mungojerrie în braţe, conducea copiii în ascensor, eu, Sasha şi Orson ne-am strîns în jurul lui Bobby.

Arăta ca Moartea în zi proastă.

– Arăţi bine, i-am zis eu.

Bobby i se adresă lui Orson, cu o voce atît de slabă încît abia acoperea sunetul timpurilor şi al lumilor care se ciocneau, pentru că presupun că asta auzeam.

– Salut, faţă păroasă.

Orson îi adulmecă gîtul lui Bobby, îi mirosi rana, apoi se uită îngrijorat la mine.

– Ai reuşit, XP-man! exclamă Bobby.

– A fost mai mult un dans al Celor Cinci Fantastici, decît o gigă a unui supererou, am făcut eu pe modestul.

– Ai timp să te întorci pentru emisiunea ta de la miezul nopţii, îi spuse Bobby Sashei, iar eu am avut impresia că, în felul lui, îşi lua rămas-bun de la noi.

– Radioul este viaţa mea, îi răspunse ea.

Clădirea se zgudui, zăngănitul trenului deveni urlet, iar din tavan căzu praf de ciment.

– Trebuie să te ducem în lift, îi zise Sasha.

Dar Bobby se uită la mine şi-mi spuse:

– Ţine-mă de mînă, fîrtate.

I-am luat mîna. Era rece ca gheaţa.

Se strîmbă, din cauza durerii, şi-mi spuse:

– Am îmbulinat-o.

– Nici gînd.

– M-am pişat în pantaloni, mai zise el, cu glas tremurător.

Frigul părea să treacă din mîna lui într-a mea, încolăcindu-se în jurul inimii mele.

– Nu-i nimic rău în asta, fîrtate. Urinoforie. Ai mai făcut asta.

– Dar nu port costum din neopren.

– Aşa că a fost o descărcare *elegantă*.

Începu să rîdă, dar rîsul i se transformă în tuse.

– Ascensorul e gata, anunţă Doogie.

– Hai să mergem, sugeră Sasha, în timp ce bucăţele de ciment se adăugau prafului.

– Nu credeam că o să mor atît de *neelegant*, zise Bobby, strîngîndu-mi mîna.

– N-o să mori, l-am asigurat eu.

– Te iubesc, fîrtate!

– Te iubesc, i-am răspuns eu, iar cuvintele erau ca un zăvor care-mi astupa gîtul.

– Sînt terminat, zise Bobby, iar vocea îi scăzu treptat, încît ultimele silabe abia se auziră.

Ochii îi rămaseră fixaţi undeva departe, în spatele nostru, iar mîna lui deveni fără vlagă în mîna mea.

Am simţit că o parte din sufletul meu cade, ca zăpada care alunecă de pe o culme, şi se prăvăleşte în beznă.

Sasha îşi puse vîrful degetului pe gîtul lui, căutîndu-i pulsul în artera carotidă.

– Oh, Doamne!

– Trebuie să plecăm *acum!* insistă Doogie.

Cu o voce atît de gravă că n-am recunoscut-o ca fiind a mea, i-am spus Sashei:

– Hai să-l ducem în lift!

– A murit.

– Ajută-mă să-l duc în lift.

– Chris, dragule, a murit.

– Îl luăm cu noi.

– Omule-de-Zăpadă...

– *Îl luăm cu noi!*

– Gîndeşte-te la copii...

Eram disperat şi nebun, nebun de disperat, în minte mi se rotea un vîrtej de amărăciune, luînd cu el toată raţiunea, dar nu aveam de gînd să-l las pe Bobby acolo. Mai degrabă muream împreună cu el, alături de el, decît să-l părăsesc acolo.

L-am apucat de umeri şi am început să-l trag spre ascensor, conştient că-i sperii pe copii, care erau şi aşa speriaţi, indiferent cît de moderni, de calmi şi de deştepţi ar fi fost. Nu mă aşteptam să bată din palme de bucurie la gîndul că vor face o călătorie cu liftul către iad împreună cu un cadavru şi nu puteam să-i condamn, dar aşa trebuia să fie.

Cînd au văzut că nu aveam de gînd să plec fără Bobby Halloway, Sasha şi Doogie m-au ajutat să-l car în lift.

Zguduiturile, scrîşnetul îngrozitor, trosnetele şi pocnetele care păreau să indice implozia iminentă a construcţiei – toate dispărură brusc, iar ploaia de bucăţi de ciment încetă. Ştiam că era ceva temporar. Ne aflam în ochiul uraganului timpului, iar ce era mai rău abia urma.

De îndată ce l-am tras pe Bobby înăuntru, uşile ascensorului începură să se închidă, iar Orson abia apucă să intre, uşile fiind gata să-i prindă coada.

– Ce naiba se întîmplă? se miră Doogie. N-am apăsat nici un buton!

– Cineva a chemat liftul sus, îi răspunse Sasha.

Motorul liftului gemu, iar cabina se ridică.

Fiind aproape nebun de disperare, am devenit şi mai nebun cînd mi-am dat seama că aveam mîinile mînjite de sîngele lui Bobby şi am devenit şi mai disperat cînd mi-a venit ideea că puteam face ceva ca să schimb lucrurile. Trecutul şi prezentul sînt prezente în viitor, iar viitorul este conţinut în trecut, scrisese T.S. Eliot. Dar timpul nu poate fi dat înapoi, şi aşa va fi întotdeauna. Ceea ce ar fi putut să fie este o iluzie, pentru că singurul lucru care a putut să se întîmple este cel care s-a întîmplat şi nu mai putem schimba nimic, pentru că sîntem duşi de destin şi regulaţi de soartă, deşi domnul Eliot n-a folosit aceste cuvinte. Pe de altă parte, Winnie the Pooh, mult mai puţin visător decît domnul Eliot, credea în posibilitatea tuturor lucrurilor, ceea ce putea fi din cauză că era doar un urs de jucărie fără pic de minte, dar poate că domnul Pooh era un maestru zen care ştia despre înţelesul vieţii la fel de multe ca domnul Eliot. Ascensorul urca – eram la S-5 –, iar Bobby zăcea mort pe podea, aveam mîinile mînjite de sîngele lui, nu mai aveam pic de speranţă în suflet, lucru pe care nu-l înţelegeam, dar, cînd am încercat să văd clar *de ce*-ul speranţei mele, am crezut că răspunsul consta în combinarea opiniilor domnului Eliot cu cele ale domnului Pooh. Cînd am ajuns la S-4, m-am uitat la Orson, despre care crezusem că-i mort, dar acum era iarăşi viu, înviat aşa cum făcuse Tinker Bell după ce băuse cupa cu otravă ca să-l salveze pe Peter Pan de planul ucigaş al criminalului Hook. Eram dincolo de nebunie, prins

într-un val de ţicneală totală, bolnav de groază, şi mai bolnav de disperare, şi mai bolnav de speranţă şi nu mă puteam împiedica să nu mă gîndesc că Tink fusese salvată prin *credinţă*, de toţi copiii aceia visători care băteau din palmele mici, afirmîndu-şi credinţa în basme. În subconştient, ştiam încotro mă îndreptam, dar cînd am înhăţat Uzi-ul din mîinile lui Doogie nu aveam o idee conştientă despre ce intenţionam să fac, deşi, după expresia de pe figura vrăjitorului valsului, probabil că arătam mai nebun decît mă simţeam.

S-3.

Uşa liftului se deschise la S-3, iar coridorul din spatele ei era plin cu lumină roşie mohorîtă.

În lumina aceea misterioasă se aflau cinci siluete înalte, ceţoase, cafenii, deformate. Poate oameni sau poate ceva mai rău.

Cu ei era o creatură mai mică, tot o pată cafenie, cu patru picioare şi coadă, care ar fi putut să fie o pisică.

În ciuda a o mulţime de ce *ar-fi-putut-fi*, n-am ezitat, pentru că îmi rămîneau doar cîteva secunde preţioase ca să acţionez. Am ieşit din lift şi am intrat în strălucirea de un roşu-mohorît, dar, cînd am ajuns pe coridor, acesta era plin de lumină fluorescentă.

Roosevelt, Doogie, Sasha, Bobby, Mungojerrie şi eu – eu, eu însumi, Christopher Snow – stăteau pe coridor, uitîndu-se la uşa ascensorului, arătînd de parcă ei – noi – se aşteptau la necazuri.

Cu un minut în urmă, la S-6, exact cînd puseserăm cadavrul lui Bobby în lift, cineva *de aici* apăsase pe butonul de chemare. Acel cineva fusese Bobby, un Bobby care trăia, dintr-un moment anterior al nopţii.

În clădirea aceea ciudată, timpul trecut, timpul prezent şi timpul viitor erau prezente toate, simultan.

În timp ce prietenii mei – şi eu însumi – se zgîiau la mine uluiţi, de parcă aş fi fost o fantomă, m-am întors spre dreapta, către cei doi paznici care tocmai soseau şi pe care ceilalţi nu-i văzuseră încă. Unul dintre paznicii aceia trăsese glonţul care-l ucisese pe Bobby.

Am slobozit o rafală din Uzi, iar paznicii s-au prăbuşit înainte să apuce să tragă vreun glonţ.

Mi s-a întors stomacul pe dos de scîrbă, din cauza a ceea ce făcusem, și am încercat să-mi liniștesc conștiința spunîndu-mi că ar fi fost uciși oricum de Doogie, după ce l-ar fi omorît pe Bobby. Le grăbisem soarta, schimbînd-o pe a lui Bobby, salvînd o viață. Dar probabil că scuze de felul ăsta sînt tocmai bune pentru pavajul drumului spre iad.

Din spatele meu, Sasha, Doogie și Roosevelt năvăliră pe coridor, ieșind din lift.

Uimirea tuturor acelor dubluri a fost groasă ca untul de arahide pe sendvișurile cu banane care-l omoriseră pînă la urmă pe Elvis.

Nu înțelegeam cum se putea întîmpla așa ceva, pentru că mai devreme nu se întîmplase. Nu ne întîlniserăm cu noi înșine pe hol, în drumul nostru după copii. Dar dacă ne întîlneam *acum*, de ce nu aveam nici o amintire despre întîlnirea asta?

Paradox. Un paradox temporal, presupun. Știți, eu și matematica, eu și fizica... Sînt mai mult de tipul Pooh decît de tipul Eliot. Mă durea capul. Schimbasem soarta lui Bobby Halloway, lucru care pentru mine ținea de miracol, nu de matematică.

Liftul era plin cu lumină roșie mohorîtă și de siluetele cafenii ale copiilor. Ușa începu să se închidă.

– Ține-o! am strigat eu.

Doogie din timpul prezent blocă ușa, stînd jumătate în coridorul luminat și jumătate în ascensorul de un roșu-mohorît.

Sunetul electronic oscilant răsună mai puternic. Groaznic.

Mi-am amintit de anticiparea încîntată a lui John Joseph Randolph, de încrederea că vom ajunge curînd cu toții în cealaltă parte, în acel loc din lateral pe care nu voise să-l numească. Trenul, spusese el, plecase deja din stație. Deodată m-am întrebat dacă asta însemna că întreaga clădire urma să facă acea călătorie misterioasă – nu numai ce se afla în camera-ou, ci tot ce se găsea între pereții hangarului și a celor șase niveluri de sub acesta.

Conștient că trebuie să ne grăbim, i-am cerut lui Doogie să se uite în lift și să vadă dacă Bobby era acolo.

– Sînt aici, zise Bobby cel din hol.

– În lift ești mort, i-am explicat eu.

– Nici vorbă.

– Ba da.

– Nasol.

– Foarte.

Nu știu de ce nu credeam că ar fi o idee bună să ne întoarcem în hangar, dincolo de zona timpului foarte oscilant, cu *amîndoi* Bobby, și cu cel viu, și cu cel mort.

Ținînd ușa, Doogie din timpul prezent intră în ascensor, ezită, apoi se întoarse în coridor.

– Nu mai e nici un Bobby acolo!

– Unde s-a dus? întrebă Sasha din timpul prezent.

– Copiii spun că... a dispărut. Sînt speriați din cauza asta.

– Cadavrul a dispărut pentru că Bobby n-a mai fost împușcat, le-am explicat eu, chestie care semăna cu descrierea unei reacții termonucleare prin cuvintele „face bum"!

– Ai zis că-s mort, spuse Bobby cel din trecut.

– Ce se întîmplă? întrebă Doogie din trecut.

– Un paradox, am răspuns eu.

– Adică?

– Eu sînt cunoscător de *poezie*, m-am rățoit la el, foarte frustrat.

– Ai făcut treabă bună, fiule, ziseră cei doi Roosevelt, la unison, apoi se uitară unul la celălalt, surprinși.

– Intră în lift, i-am spus lui Bobby.

– Unde mergem?

– Afară.

– Ce-i cu copiii?

– I-am găsit.

– Dar Orson?

– E în lift.

– Mișto.

– Vrei să-ți miști odată fundul de aici?

– Sîntem cam nevricoși, nu? zise el, făcînd un pas înainte și bătîndu-mă pe umăr.

– N-ai idee prin ce-am trecut.

– Nu ziceai că eu am murit? mă întrebă el, apoi dispăru în ascensorul plin cu lumină roşie, mohorîtă, devenind altă pată cafenie.

Sasha, Doogie şi Roosevelt din prezent, chiar şi Chris Snow din prezent, arătau cam zăpăciţi, iar Chris din trecut îmi spuse:

– Ce-ar trebui să facem?

Adresîndu-mă mie însumi, am răspuns:

– Mă dezamăgeşti. Mă aşteptam să înţelegi. Eliot şi Pooh, pentru numele lui Dumnezeu!

În timp ce bubuitul oscilant al motoarelor camerei-ou devenea mai puternic, iar podeaua se zguduia, de parcă nişte roţi gigantice de tren ar fi început să se rotească, i-am spus:

– Trebuie să coborîţi şi să salvaţi copiii, să-l salvaţi pe Orson.

– Dar i-aţi salvat deja.

Mă durea capul.

– Poate că trebuie să vă duceţi şi să-i salvaţi, altfel s-ar putea ca tot ce-am făcut noi să se schimbe.

Roosevelt din trecut îl ridică pe Mungojerrie din trecut şi zise:

– Pisica înţelege.

– Atunci luaţi-vă după afurisita aia de pisică!

Toţi cei din prezent care stăteam pe coridor – Roosevelt, Sasha, eu, Doogie care ţinea uşa liftului – păşirăm înapoi în lumina roşie, dar cînd am ajuns în ascensor, alături de copii, nu mai era nici urmă de lumină roşie, ci doar becul cu incandescenţă din tavan.

În schimb, coridorul fusese potopit de mîzgă roşie, iar noi cei din trecut – fără Bobby – redevenirăm pete cafenii.

Doogie apăsă pe butonul pentru parter, iar uşile se închiseră.

Orson se strecură între mine şi Sasha, să fie aproape de mine.

– Salut, fîrtate, i-am zis încet.

El mîrîi.

Ne simţeam grozav.

În timp ce urcam cu o viteză enervant de redusă, m-am uitat la ceasul de la mînă. Cifrele luminoase nu goneau nici înainte, nici înapoi, cum făcuseră pînă acum. În loc de asta, pe ecranul ceasului pulsau încet şerpuiri ciudate de lumină, care puteau fi numere

distorsionate. Cuprins de groază, m-am întrebat dacă asta însemna că ne mişcam lateral prin timp, îndreptîndu-ne către acea altă parte pe care abia aştepta s-o viziteze Randolph.

– Erai mort, îi zise Aaron Stuart lui Bobby.

– Am auzit şi eu.

– Nu-ţi aminteşti că ai fost mort? întrebă Doogie.

– Nu.

– Nu-şi aminteşte pentru că n-a murit, am intervenit eu, tăios.

Încă luptam cu mîhnirea, în timp ce o bucurie sălbatică năvălea în mine, o fericire nebunească, o combinaţie uluitoare de emoţii, de parcă aş fi fost simultan regele Lear şi protagonistul din *Toad of Toad Hall*. Dar teama mea se autoîntreţinea, devenea tot mai puternică. Nu ieşiserăm încă de acolo şi aveam mai mult ca niciodată de pierdut, pentru că, dacă murea unul dintre noi acum, nu mai puteam să scot nici un iepure din joben. Nici măcar nu mai aveam joben.

În timp ce urcam lent, apropiindu-ne de S-2, un zăngănit puternic se auzi în puţul ascensorului, de parcă am fi fost într-un submarin şi în jur explodau grenade antisubmarin. Mecanismul de ridicare începu să scîrţîie.

– Eu mi-aş fi amintit că am murit, ne anunţă Wendy.

– El n-a murit, i-am răspuns mai calm.

– Dar *chiar* a murit, insistă Aaron Stuart.

– Aşa e, îi sări în ajutor Anson.

– Ai făcut pipi în pantaloni, îi spuse Jimmy Wing lui Bobby.

– Niciodată, negă acesta.

– Ne-ai spus că ai făcut, nu se lăsă Jimmy.

Bobby se uită întrebător la Sasha, iar aceasta îi explică:

– Erai pe moarte, e scuzabil.

Pe ceasul meu de mînă, şerpuirile luminoase se răsuceau pe ecran mai iute ca înainte. Poate că Trenul Misterului plecase din gară şi căpătase viteză. În lateral.

Cînd am ajuns la S-2, clădirea începu să se zguduie suficient de puternic ca să facă liftul să se lovească de pereţii puţului. Ne-am apucat de mînere sau de ceilalţi, ca să ne menţinem echilibrul.

– Am pantalonii uscaţi, remarcă Bobby.

– Pentru că n-ai murit, n-ai făcut în pantaloni, i-am explicat eu.

– Ba a făcut, insistă Jimmy Wing.

Simţind în ce stare de spirit eram, Roosevelt îmi spuse:

– Relaxează-te, fiule!

Orson îmi puse o labă pe pantof, sugerînd că ar trebui să ascult de Roosevelt.

– Dacă n-a murit, întrebă Doogie, de ce noi ne amintim că a murit?

– Nu ştiu, am răspuns, jalnic.

Ascensorul părea că se înţepenise la S-2, iar uşile se deschiseră brusc, deşi Doogie apăsase butonul pentru parter.

Poate copiii nu puteau să vadă dincolo de noi ce se afla în faţa cabinei, dar noi, cei de lîngă uşă, vedeam bine, iar ce-am văzut ne-a îngheţat măduva în oase. Dincolo de prag ar fi trebuit să fie un coridor, fie curăţat pînă la beton, fie echipat cum fusese cu ani în urmă. Dar în faţa noastră se întindea un peisaj panoramic. Un cer roşu, mocnind. Ciuperci unsuroase, negre, care creşteau în grămezi cu formă vagă de copac, iar din pustule apărute pe trunchi se scurgeau rîuleţe de sirop negru, scîrbos. De unele excrescenţe atîrnau coconi precum cei pe care-i văzusem în bungalow-ul din Oraşul Mort, lucioşi şi umflaţi, gravizi cu viaţă malignă.

Pentru un moment, în timp ce priveam înlemniţi, din peisajul acela anormal nu veni spre noi nici un sunet, nici un miros, şi am îndrăznit să sper că era doar o vedenie, nu o realitate fizică. Apoi o mişcare îmi atrase atenţia şi am văzut cîrceii pătaţi cu roşu şi negru, ai unei viţe ce se tîra pe sol, arătînd la fel de frumoşi şi de răi ca un cuib cu pui de şerpi de coral, care se apropiau de uşă, crescînd la fel de iute ca plantele dintr-un film documentar, rulat cu viteză accelerată.

– Închide uşa! am strigat în grabă.

Doogie apăsă un buton, pe care scria: „Închidere uşă", apoi din nou pe butonul pentru parter.

Uşa nu se închise.

În timp ce Doogie apăsă din nou cu degetul pe buton, ceva apăru în lumea aceea nepămînteană, doar la o jumătate de metru de noi, venind din stînga.

Am pus mîna pe arme.

Era un om în costum bioermetizat. Pe fruntea căştii lui scria: „Hodgson" şi prin vizorul ei se vedea figura de om obişnuit, nu paraziţi colcăitori.

Eram în trecut *şi* în cealaltă parte. Un adevărat haos.

Cîrceii tîrîtori ai viţei colorate în roşu şi negru, de grosimea unei rîme, ajunseră pe covorul liftului.

Orson îi mirosi. Cîrceii se ridicară ca nişte cobre, ca şi cum ar fi vrut să-l muşte de nas, iar Orson se trase grăbit înapoi.

Înjurînd, Doogie apăsă cu pumnul pe butonul „Închidere uşă", apoi pe cel pentru parter.

Hodgson ne văzu. În ochi i se citi uimire.

Tăcerea nenaturală fu întreruptă atunci cînd vîntul năvăli în cabina liftului. Fierbinte şi umed. Duhnind a gudron şi a vegetaţie putredă. Încercuindu-ne şi ieşind iar afară, de parcă ar fi fost o fiinţă vie.

Avînd grijă să nu calc pe cîrceii viţei, temîndu-mă să nu mi se înfigă în talpa pantofului, apoi în talpa piciorului, am tras cu frenezie de uşă, încercînd să pun în mişcare panoul glisant din stînga. Nu s-a clintit.

Odată cu duhoarea a năvălit peste noi un sunet slab, dar înfiorător, ca mii de glasuri chinuite, venind de la distanţă – iar prin ţipetele acelea se auzea un răcnet inuman, şi acesta îndepărtat.

Hodgson se întoarse spre noi, arătîndu-ne unui alt om în costum ermetic, care apăruse.

Uşile începură să se închidă. Cîrceii de viţă fură prinşi între panourile glisante. Uşa înţepeni, păru că se deschide, apoi reteză cîrceii, iar ascensorul începu să urce.

Din cîrceii retezaţi se scurse un fluid galben şi un miros puternic de sulf. Bucăţile de viţă se încolăciră şi se zbătură, apoi se dizolvară într-o masă inertă.

Clădirea se zgudui, de parcă ar fi fost locuința tunetelor, nicovala pe care-și făurea Thor săgețile fulgerelor.

Vibrațiile afectau motorul liftului sau cablurile de tragere – poate pe amîndouă –, pentru că urcam mai încet ca înainte.

– Pantalonii domnului Halloway sînt acum uscați, zise Aaron Stuart, reluînd conversația din punctul în care fusese întreruptă, dar eu am simțit mirosul de pipi.

– Și eu, spuseră Anson, Wendy și Jimmy.

Orson lătră aprobator.

– E un paradox, zise solemn Roosevelt, ca și cum ar fi vrut să mă scape de necazul de a da explicații.

– Iarăși cuvîntul ăla, bombăni Doogie, privind încruntat spre indicatorul de deasupra ușii, așteptînd să se aprindă becul de la S-1.

– Un paradox temporal, am spus eu.

– Cum acționează? întrebă Sasha.

– Ca un prăjitor de pîine, i-am răspuns, înțelesul răspunsului fiind: „Cine știe?"

Doogie puse degetul pe butonul P și-l ținu acolo. Nici unul dintre noi nu voia ca ușa să se deschidă la S-1. S de la *soartă nasoală*. S de la *sinistru*. S de la *sfîrșitul vieților noastre*.

– Domnule Snow! mă strigă Aaron Stuart.

Am tras aer în piept și i-am răspuns:

– Da?

– Dacă domnul Halloway n-a murit, al cui e sîngele de pe mîinile dumneavoastră?

Mi-am privit mîinile. Erau mînjite de sîngele lui Bobby. Mă murdărisem cînd îi tîrîsem trupul în lift.

– Ciudată chestie, am recunoscut eu.

Apoi Wendy Dulcinea întrebă:

– Dacă trupul a dispărut, de ce n-a dispărut și sîngele de pe mîinile tale?

Aveam gura prea uscată, limba prea încărcată și un nod în gît ca să-i pot răspunde.

Ascensorul se agăță de ceva în puț, se desprinse cu un zgomot de metal sfîșiat, și ajunse la S-1. Acolo se opri.

Doogie apăsă pe butonul „Închidere ușă" și pe cel pentru parter.

Dar n-am urcat mai departe.

Ușa se deschise, inexorabil. Căldură, umiditate și duhoare de putreziciune năvăliră peste noi. M-am așteptat ca vegetația străină, viguroasă, să crească în cabină și să ne înconjoare cu o forță explozivă.

În felia noastră de timp, urcaserăm un etaj, dar William Hodgson stătea încă în țara nimănui, acolo unde îl lăsaserăm. Arătînd cu degetul spre noi.

Bărbatul din spatele lui Hodgson – Lumley, după cum scria pe casca lui – se întoarse și el să se uite la noi.

Ceva zbură țipînd pe cerul acela macabru, printre copacii cei negri. O creatură cu aripi negre, lucioase și coadă ca un bici, cu membre musculoase, solzoase, ca de șopîrlă. De parcă un gargui se desprinsese din piatra unei catedrale gotice și-și luase zborul. În timp ce plana în jos către Lumley, păru că scuipă un șuvoi de obiecte, mari cît niște sîmburi de piersică, dar ceva mai ucigătoare și care erau pline de viață. Lumley tresări și se zbătu de parcă ar fi fost atins de gloanțele unei mitraliere. În costumul lui spațial apărură găuri perfect rotunde, ca acelea pe care le văzusem în costumul sărmanului Hodgson, în camera-ou, cu o noapte înainte.

Lumley țipă, de parcă ar fi fost mîncat de viu, iar Hodgson se trase de lîngă el, îngrozit.

Ușa se închise și obiecte grele răpăiră în ea. În oțel apărură denivelări, ca și cum ar fi fost atins de gloanțe ce *aproape* străbătuseră metalul și pătrunseseră în cabină.

Figura Sashei devenise albă ca varul.

A mea trebuie să fi fost și mai albă, ca să se potrivească numelui meu.

Chiar și Orson părea a avea o nuanță mai deschisă de negru.

Urcam către parter prin bubuituri de tunet, prin zăngănitul roților de oțel pe șinele de fier, șuierături, scrîșnete și zumzet electronic oscilant, dar, în ciuda tuturor acestor sunete de sfîrșit al

lumii, auzeam un alt zgomot, mai apropiat, mai îngrozitor. Ceva era pe acoperișul cabinei liftului. Care se tîra, aluneca...

Dacă ar fi fost doar un cablu desprins, acest lucru ar fi explicat înaintarea noastră șovăitoare către parter. Însă nu era un cablu desprins. Ne-am fi dorit să fie. Dar chestia aia era vie. Vie și avea un scop.

Nu-mi imaginez cum pătrunsese în puț după ce se închisese ușa. Poate că întrepătrunderea celor două realități era aproape completă. În acest caz, chestia de pe acoperiș ar fi putut să treacă prin tavan oricînd, ca o fantomă printr-un perete.

Doogie rămăsese concentrat asupra indicatorului de deasupra ușii, dar ceilalți – animale, copii și adulți – ne-am întors către sunetele amenințătoare.

În centrul tavanului se afla un chepeng. O cale de ieșire. O cale de intrare.

Am luat din nou Uzi-ul lui Doogie și am țintit către tavan. Sasha îndreptă pușca spre trapă.

Nu credeam că armele de foc vor avea efect. Dacă îmi aminteam bine, Delacroix povestise că unii dintre membrii expediției trecuseră în cealaltă parte înarmați. Dar armele nu-i salvaseră.

Ascensorul scîrții, scrîșni, gemu, tîrîndu-se în sus.

Pe partea aceasta a chepengului nu existau mînere sau balamale. Nici zăvor. Ca să ieși, trebuia să împingi panoul în sus. Probabil că afară erau mînere sau o adîncitură în care să-ți vîri degetele, pentru ca echipele de salvare să-l poată deschide din exterior.

Garguiul zburător avea mîini, cu degete groase, ca niște gheare. Poate că degetele alea nu se potriveau în adîncitura mînerului.

Un zgomot puternic, de zgîriat. Cineva apăsa cu ghearele pe acoperișul din oțel, ca și cum ar fi încercat să-și sape drum înăuntru. Un trosnet, un pocnet, un sunet de sfîșiere. Tăcere.

Copiii se înghesuiră unul în celălalt.

Orson mîrîi încet.

Și eu.

Pereții păreau că se apropie unul de altul, de parcă ascensorul se transforma într-un coșciug pentru un grup de oameni. Aerul devenise dens. Îl simțeam în plămîni ca un noroi. Lumina din tavan începu să pîlpîie.

Cu un geamăt metalic, chepengul de salvare se îndoi către noi, de parcă l-ar fi apăsat o greutate foarte mare. Rama în care fusese așezat nu-i permitea să se deschidă înăuntru.

După un moment, greutatea fu îndepărtată, dar panoul nu-și reveni la normal. Rămăsese deformat. Placă din oțel. Îndoită ca plasticul. Pentru așa ceva îți trebuia o forță inimaginabilă.

Îmi curgea transpirația în ochi. Mi-am șters-o cu dosul palmei.

– Da! exclamă Doogie, cînd becul se aprinse în dreptul indicatorului P.

Dar promisiunea de salvare nu fu îndeplinită imediat. Ușile nu se deschiseră.

Cabina începu să se agite în sus și-n jos, urcînd și coborînd cam treizeci de centimetri la fiecare salt, de parcă tot sistemul de ridicare era pe cale să se rupă în bucăți și să ne arunce în fundul puțului, unde liftul avea să se transforme într-o masă de metal torsionat.

Pe acoperiș, garguiul – sau ceva mai rău – trăgea de panoul de evacuare. În eforturile lui anterioare, îndesase panoul în ramă, iar chepengul se înțepenise.

Ușile liftului rămaseră închise, iar Doogie, furios, dădu cu pumnul în butonul pe care scria: „Deschidere ușă".

Cu un scrîșnet strident, placa deformată a chepengului din oțel se mișcă în ramă, în timp ce creatura împingea furioasă în ea.

În cele din urmă, ușa se deschise, iar eu m-am răsucit spre ea, convins că eram înconjurați de țara nimănui, că atacantul de pe acoperiș va fi ajutat de alții.

Ne aflam la parter. Hangarul era mai zgomotos decît o petrecere de revelion în New York, într-o gară plină cu derbedei care se băteau și cu o formație punk ce folosea amplificatoare nucleare.

Dar recunoscusem hangarul. Nici urmă de cer roșu, de copaci negri, de viețe tîrîtoare ca niște cuiburi de șerpi de coral.

Deasupra, chepengul de evacuare scîrţîia, se zbătea violent. Rama din jur începuse să se rupă.

Ascensorul se bălăngănea mai rău ca înainte. Podeaua liftului se ridica şi cădea, în raport cu podeaua hangarului, aşa cum se mişcă o punte de andocare în raport cu puntea unei bărci, pe o mare agitată.

I-am dat Uzi-ul lui Doogie, am luat puşca şi l-am urmat pe omul-sas în hangar, sărind peste pragul care se mişca, iar Bobby şi Orson m-au urmat.

Sasha şi Roosevelt au scos copiii în grabă din ascensor, iar Mungojerrie ieşi în urma lor, după ce aruncă o ultimă privire curioasă către tavan.

Cînd Sasha se întoarse să păzească liftul cu puşca, chepengul fu rupt din plafon. Garguiul coborî de pe acoperiş. În timpul saltului îşi ţinu aripile negre, din piele, strînse, dar apoi şi le deschise, umplînd cabina ascensorului. Muşchii membrelor acoperite cu solzi ale fiarei se încordară, pregătindu-se să sară spre noi. Lovea cu coada, izbind pereţii cabinei. Ochii argintii aruncau fulgere. Gura bestiei părea căptuşită cu catifea roşie, dar limba lungă, despicată era neagră.

Mi-am amintit de proiectilele ca nişte sîmburi pe care le scuipase spre Lumley şi Hodgson şi am strigat s-o avertizez pe Sasha. Garguiul ţipă. Sasha trase un foc cu puşca. Dar înainte să fie atinsă de paraziţii viermuitori, liftul se sfărîmă, iar cabina se prăvăli în gol, împreună cu creatura care răcnea, cu cablurile de tracţiune, cu contragreutăţile şi cu barele din oţel.

Din cauză că fiara avea aripi, mă aşteptam să se ridice din ruine şi să iasă din puţ, dar mi-am dat seama că acesta nu mai exista. Priveam în vidul pe care-l zărisem în noaptea aceea, ceva mai devreme, în locul în care ar fi trebuit să fie scările.

M-am gîndit, prosteşte, la dulapul magic care servea ca poartă către ţara vrăjită Narnia, la oglinzi şi vizuini de iepuri ce duceau către un regat bizar, condus de regina cărţilor de joc. Aici era vorba doar de o nebunie trecătoare.

Mi-am revenit şi am făcut ca Pooh, adică am acceptat tot ce văzusem – şi vedeam încă. Am condus grupul nostru curajos prin hangarul în care se întîmplau chestii foarte mişto, am traversat ţara nimănui a trecutului, prezentului, viitorului şi a timpului lateral, spunînd *salut* unui muncitor fantomă uimit, cu o pălărie turtită, am agitat puştile spre alţi trei care păreau că vor să ne facă necazuri, încercînd să nu trecem prin spaţiul în care se puteau materializa obiecte din alt timp, iar dacă-ţi închipui că asta-i uşor, atunci eşti un caca.

Uneori ne aflam într-un depozit întunecat, abandonat, alteori în lumina roşie mohorîtă a faliei de timp, iar după zece paşi mergeam printr-un loc bine luminat, populat cu fantome ocupate şi la fel de vii ca noi. Cel mai neplăcut moment a fost atunci cînd am trecut prin ceaţa roşie şi, deşi eram departe de uşa de ieşire, ne-am pomenit în afara depozitului, într-un peisaj în care mase negre de ciuperci se înălţau, cu o formă asemănătoare copacilor, către un cer roşu, pe care ardeau doi sori înceţoşaţi, aflaţi jos, spre orizont. Dar, după o clipă, ne-am pomenit iarăşi printre muncitorii fantomă, apoi iar în beznă şi, în cele din urmă, am ajuns la ieşire.

Nu ne-a urmărit nimeni în noapte, dar am fugit pînă am ajuns lîngă Hummer, unde ne-am oprit în sfîrşit şi ne-am întors, să privim la hangarul care fusese prins în furtuna de timp. Temelia din beton a clădirii, pereţii din oţel ondulat şi acoperişul curbat pulsau într-o lumină roşie. Din ferestrele înalte ţîşneau raze albe, puternice ca ale unui far, îndreptîndu-se către cer. Judecînd după zgomot, puteai să crezi că o mie de tauri năvăliseră într-o mie de prăvălii cu porţelanuri, aflate în interiorul clădirii, că asistai la o ciocnire de tancuri pe un cîmp de luptă, că bande de răsculaţi urlau, cerînd sînge. Pămîntul de sub picioarele noastre se zguduia, de parcă ar fi fost cutremur. Mă întrebam dacă ne aflam la o distanţă sigură.

Mă aşteptam ca hangarul să explodeze sau să ia foc, dar lucrurile începură să se potolească. Lucirea roşie scăzu în intensitate, luminile ce ţîşneau din ferestre se întunecară şi am

văzut cum clădirea uriașă pîlpîi, ca și cum două mii de zile și de nopți ar fi trecut în doar două minute, lucirea lunii alternînd cu cea a soarelui și cu întunericul, iar pereții din tablă ondulată păreau că sînt în bătaia unei lumini stroboscopice. Apoi, deodată, clădirea începu să se demoleze singură, de parcă ar fi parcurs în sens invers trecutul. Pe suprafața ei roiau muncitori, toți mergînd înapoi; în jurul construcției apărură utilaje și mașini de construit; acoperișul dispăru, pereții căzură, șiruri de camioane supseră cimentul din fundații, trăgîndu-l în malaxoare, țevile de oțel fură scoase din pămînt, ca niște oase de dinozaur în timpul unor săpături arheologice, pînă ce toate cele șase niveluri subterane fură deconstruite, apoi se porni o năvală oarbă de camioane grele și de excavatoare, care puseră la loc pămîntul pe care-l scoseseră cîndva, iar după o sclipire finală de lumină roșie peste locul acela totul se potoli.

Hangarul și tot ce fusese sub el încetase să existe.

Spectacolul îi încîntase pe copii, de parcă îl întîlniseră pe E.T., călăriseră pe spatele unui brontozaur și făcuseră o călătorie pe Lună, toate astea într-o singură seară.

– A dispărut? se minună Doogie.

– De parcă n-ar fi existat, i-am sugerat eu.

– Dar *a existat*, zise Sasha.

– Efectul rezidual. Un efect rezidual necontestat. Presupun că locul ăsta a implodat în trecut.

– Dar dacă n-a existat niciodată, de ce-mi amintesc că am fost înăuntru? întrebă Bobby.

– Nu începe din nou, l-am avertizat eu.

Ne-am înghesuit în Hummer – cinci adulți, patru copii ațîțați, un cîine slăbit și o pisică mulțumită de sine –, iar Doogie conduse pînă la bungalow-ul din Orașul Mort, unde trebuia să rezolvăm problema cadavrului în putrefacție al lui Delacroix și a tavanului căptușit cu coconi de mărimea unor cîmați. Munca unui exorcist nu se termină niciodată.

Pe de altă parte, Aaron Stuart, cel care căuta necazurile cu lumînarea, trase solemn concluzia în legătură cu sîngele de pe mîinile mele:

– Domnul Halloway e mort.

– Am mai discutat pe tema asta, m-am enervat eu. Nu-i mort.

– E mort, îl aprobă și Anson.

– Poate că-s mort, dar am pantalonii uscați, ripostă Bobby.

– E mort, fu de acord Jimmy Wing.

– Poate că-i mort, zise gînditoare Wendy.

– Ce naiba-i cu voi, copii? am întrebat eu, întorcîndu-mă în scaun către ei. Nu-i mort, e un paradox, dar nu-i mort. Tot ce trebuie să faceți e să credeți în zîne, să bateți din palme, iar *Tinker Bell va trăi!* E atît de greu de priceput?

– Răcorește-te, Omule-de-Zăpadă! mă sfătui Sasha.

– M-am răcorit.

Mă uitam încă la copii, care stăteau pe a treia bancă. Ultima. Orson stătea în spațiul pentru bagaje, din spatele lor. Își ridică un pic capul și mă privi pe deasupra copiilor, de parcă mi-ar fi zis calm să mă potolesc.

– Sînt, l-am asigurat eu.

Mîrîi dezaprobator.

Bobby fusese mort. Mort. Cît se poate de mort. Bine. E timpul să ne revenim. Aici, în Wyvern, viața merge mai departe, uneori chiar și pentru cei decedați. În plus, ne găseam la mai mult de un kilometru de plajă, deci orice s-ar fi întîmplat aici nu putea fi prea important.

– Fiule, chestia cu Tinker Bell are o logică perfectă, zise Roosevelt, fie ca să mă dea gata, fie pentru că înnebunise subit.

– Mda, mormăi Jimmy Wing. Tinker Bell.

– Tinker Bell, repetară gemenii la unison, dînd din cap.

– Mda, zise Wendy. De ce nu m-am gîndit la asta?

Mungojerrie miorlăi. Nu știu ce-a vrut să spună.

Doogie coti, merse pe alee și parcă pe peluza din fața bungalow-ului.

Copiii rămaseră în vehicul, împreună cu Orson și Mungojerrie.

Sasha, Roosevelt și Doogie ocupară poziții în jurul Hummer-ului, stînd de pază.

La sugestia Sashei, Doogie inclusese două bidoane cu benzină printre provizii. Cu intenția criminală de a distruge cît mai multe proprietăți guvernamentale, eu și Bobby am cărat lichidul satisfăcător de inflamabil în bungalow.

Întoarcerea în casa aceea mică era și mai puțin plăcută decît să te supui unei operații estetice de amploare, dar, fiind bărbați în toată firea, am urcat treptele și am traversat porticul fără ezitare, chiar liniștiți.

Am lăsat canistrele de benzină în sufragerie, cu grijă, de parcă n-am fi vrut să trezim un somnoros scandalagiu, iar eu am aprins lanterna.

Coconii care atîrnaseră pe tavan dispăruseră.

La început m-am gîndit că locuitorii din tuburile alea caraghioase își croiseră drum afară din ele și colindau prin bungalow, într-o formă aducătoare de necazuri. Apoi mi-am dat seama că nu rămăsese prin colțuri nici măcar o șuviță de filament și că nu se vedea nici urmă pe podea.

Șoseta roșie desperecheată, care aparținuse, probabil, unuia dintre copiii lui Delacroix, rămăsese în același loc, încă acoperită de praf. În general, bungalow-ul arăta așa cum mi-l aminteam.

Nu atîrna nici un cocon în sufragerie. Nici în bucătărie.

Cadavrul lui Leland Delacroix dispăruse, ca și fotografiile familiei sale, lumînarea votivă, verigheta și pistolul cu care se sinucisese. Linoleumul vechi era tot crăpat și jupuit, dar pe el nu se vedeau nici un fel de pete biologice, care să indice că acolo putrezise un cadavru.

– Trenul Misterului n-a fost construit niciodată, deci Delacroix n-a fost niciodată... în partea cealaltă, am zis eu. N-a deschis niciodată ușa.

– Nici n-a fost infectat sau posedat. Și nu și-a infectat familia. Prin urmare trăiesc undeva?

– Doamne, sper să fie așa! Dar cum de nu-i aici, din moment ce noi ne amintim că a fost aici?

– Paradox, îmi răspunse Bobby, de parcă el ar fi fost pe deplin satisfăcut de această explicație. Așadar, ce facem?

– S-o ardem, oricum.

– Ca să fim siguri?

– Nu. Pentru că-s piroman.

– Nu știam asta despre tine, fîrtate!

– Hai să-i dăm foc!

În timp ce goleam canistrele cu benzină în bucătărie, în sufragerie și în camera de zi, m-am oprit de mai multe ori, pentru că aveam impresia că auzeam ceva în pereții bungalow-ului. De fiecare dată cînd ascultam, zgomotul slab înceta.

– Șobolani, zise Bobby.

Asta m-a alarmat, pentru că și Bobby auzise ceva, deci sunetele acelea nu fuseseră rodul imaginației mele. Oricum, nu fusese furișatul-zgîriatul-rontăitul șoarecilor, ci o alunecare lichidă.

– Șobolani enormi! exclamă el, cu multă forță, dar cu puțină convingere.

M-am încurajat singur, spunîndu-mi că eram amețiți de vaporii de benzină și deci nu puteam să avem încredere în simțurile noastre. Dar mă așteptam să aud voci răsunîndu-mi în cap: „Rămîi, rămîi, rămîi"...

Am ieșit din bungalow fără să fim mîncați.

Cu ultima canistră de benzină am tras o dîră prin portic, pe scări, pe alee.

Doogie duse mașina mai departe, să fie la o distanță sigură.

Lumina lunii acoperea ca o mantie Orașul Mort și fiecare clădire tăcută părea să adăpostească privitori ostili, care pîndeau la ferestre.

După ce am așezat canistra goală în portic, am fugit pînă la Hummer și i-am cerut lui Doogie să dea înapoi, pînă cînd una dintre roțile din spate va ajunge pe capacul de la gura de canalizare. Capacul maimuțelor...

Cînd m-am întors în curtea din față, Bobby aprinse chibritul.

În timp ce flacăra albastru-portocalie gonea pe alee și se cățăra pe primele trepte, Bobby mă întreba:

– Cînd am murit...

– Da?

– Am ţipat ca un porc înjunghiat, am bocit, mi-am pierdut demnitatea?

– Ai fost calm. În afară de faptul că ţi-ai udat pantalonii.

– Acum nu-s uzi.

Flacăra ajunse în sufrageria îmbibată cu benzină, iar furtuna de foc se dezlănţui prin bungalow.

Scăldat de lumina portocalie, am zis:

– Cînd mureai...

– Da?

– Ai spus: „Te iubesc, fîrtate".

– Ce prostie! rînji el.

– Iar eu ţi-am răspuns că sentimentul e reciproc.

– De ce-am făcut noi o asemenea chestie?

– Mureai.

– Iar acum sînt aici.

– O treabă foarte ciudată, l-am aprobat eu.

– Avem nevoie de un paradox al obiceiurilor.

– Cum ar fi?

– Să ne amintim totul, dar să uităm de cuvintele din momentul morţii.

– Prea tîrziu. Am discutat deja la biserică, la restaurant, la florărie.

– Eu o să mă îmbrac în alb, zise Bobby.

– Asta ar însemna să te travesteşti.

Am plecat de lîngă bungalow-ul care ardea şi am mers pe stradă. Crăcile răsucite ale arborilor, luminate de focul turbat, aruncau umbre pe caldarîm.

Cînd am ajuns lîngă maşină, un chelălăit cunoscut, furios chinui noaptea, urmat de o mulţime de voci piţigăiate. M-am uitat în stînga şi am văzut o ceată de maimuţe din Wyvern, la o jumătate de cvartal, gonind către noi.

Trenul Misterului şi terorile asociate lui dispăruseră, ca şi cum n-ar fi fost, dar munca de o viaţă a Wisteriei Jane Snow mai avea consecinţe.

Ne-am înghesuit în Hummer, iar Doogie încuie toate uşile, apăsînd un buton din panoul de bord, tocmai cînd maimuţele rhesus se repezeau asupra vehiculului.

– Dă-i drumul, ham, miau, să plecăm! răcnirăm cu toţii, deşi Doogie nu avea nevoie de nici o încurajare.

Apăsă pe acceleraţie şi lăsă o parte a cetei ţipînd de frustrare, în timp ce bara de protecţie din spate le scăpa.

Dar nu scăpaserăm complet. Maimuţele se căţărau cu tenacitate pe portbagajul de pe acoperiş.

Una mai scîrboasă se prinsese cu picioarele şi atîrna cu capul în jos la uşa din spate a maşinii, răcnind obscenităţi simiene şi izbind furioasă cu mîinile în fereastră. Orson mîrîi la ea, s-o gonească, cu botul lipit de geam, străduindu-se să se ţină pe picioare în timp ce Doogie mergea ca la slalom, încercînd să arunce maimuţele de pe vehicul.

Altă maimuţă coborî de pe acoperiş, chiar pe parbriz, zgîindu-se la Doogie şi împiedicîndu-l pe aceasta să vadă drumul. Cu o mînă se ţinea de ştergătorul de parbriz, iar în cealaltă avea o piatră. Lovi cu piatra în parbriz, dar sticla nu se sparse. Izbi din nou, şi de data asta piatra produse o crăpătură.

– S-o ia dracu', bombăni Doogie şi porni ştergătorul.

Bucata de metal prinse mîna maimuţei, iar lama din cauciuc o împinse. Animalul chelălăi, îşi dădu drumul, se rostogoli pe capotă şi căzu de pe Hummer.

Gemenii Stuart izbucniră în urale.

Pe scaunul din faţă stătea Roosevelt, cavalerul fără puşcă, dar cu pisică. Ceva lovi fereastra de lîngă el, suficient de puternic ca să-l facă pe Mungojerrie să sară-n sus luat prin surprindere.

Şi acolo atîrna o maimuţă, tot cu capul în jos, dar aceasta avea o cheie fixă în mîna dreaptă şi o folosea ca pe un ciocan. Nu era o sculă potrivită, dar cu mult mai bună decît piatra, iar cînd primata precoce izbi din nou, geamul se crăpă.

În timp ce mii de fisuri subțiri se întinseră instantaneu pe geamul lateral, Mungojerrie sări din poala lui Roosevelt pe spătarul scaunului, apoi pe scaunul dintre Bobby și mine, după care sări în al treilea rînd de scaune, căutînd un refugiu printre copii.

Pisica se mișcase atît de iute, că ajunsese printre copii înainte ca cioburile de sticlă să pice în poala lui Roosevelt. Doogie avea nevoie de ambele mîini ca să țină volanul, iar dintre ceilalți nici unul n-ar fi putut să tragă în invadator fără să-i zboare creierii comunicatorului cu animalele, chestie care ni se părea nerentabilă. Așa că maimuța intră înăuntru, sări peste Roosevelt, arătîndu-i dinții și amenințîndu-l cu cheia cînd acesta încercă s-o prindă; mișcîndu-se iute, de parcă ar fi fost pisică, sări de pe scaunul din față pe bancheta din mijloc, acolo unde stăteam eu, între Sasha și Bobby.

Surprinzător, dar maimuța se repezi la Bobby, crezînd poate că el este băiatul Wisteriei Jane Snow. Mămica fusese creatorul ei, deci pentru maimuțe eram echivalentul fiului lui Frankenstein. Am auzit cheia zăngănind cînd lovi craniul lui Bobby, spre tîmplă, dar nu atît de tare pe cît dorise animalul, pentru că nu reușise să izbească suficient de puternic în timpul saltului.

Apoi Bobby reuși să prindă maimuța de gît și o strînse cu ambele mîini pînă cînd acesta dădu drumul cheii, ca să se apuce de mîinile care o sugrumau. Numai cineva care ura teribil de mult maimuțele ar fi încercat să folosească o armă în înghesuiala aia, așa că, în timp ce Doogie continua să facă slalomuri din trotuar în trotuar, Sasha lăsă în jos geamul din partea ei, iar Bobby împinse invadatorul către mine. L-am apucat de gît, sub mîinile lui Bobby, și l-am strîns puternic, să-l strangulez, apoi Bobby i-a dat drumul. Toate astea se întîmplară iute, prea iute ca să ne gîndim ce să facem cu maimuța care mîrîia-se-zbătea-scuipa făcîndu-și simțită prezența, dînd din mîini și din picioare cu o putere surprinzătoare, dacă ținem seama că nu mai respira și nu-i ajungea sînge la creier; cele douăsprezece kilograme de primată furioasă ne trăgeau de păr, voiau să ne scoată ochii, să ne rupă urechile, loveau cu coada, se

zbăteau cu furie și încercau să se elibereze. Sasha își trase capul într-o parte, iar eu m-am aplecat peste ea, încercînd să las maimuța fără cunoștință, dar, mai ales, s-o arunc din Hummer. Am scos-o pe fereastră și i-am dat drumul, iar Sasha ridică geamul atît de repede, că aproape îmi prinse mîinile.

– Să nu mai trecem prin așa ceva, îmi spuse Bobby.

– OK.

Alt sac cu purici sări de pe acoperiș, intenționînd să intre prin fereastra spartă, dar Roosevelt o întîmpină cu un pumn cît un baros, iar maimuța zbură în noapte, de parcă ar fi fost lansată de o catapultă.

Doogie continua să conducă Hummer-ul cu viteză și în zigzag, iar în spate, maimuțele care atîrnau cu capul în jos de pe acoperiș se bălăngăneau prin fața ferestrei ca pendula unui ceas. Orson căzu, dar sări din nou în picioare, mîrîind și arătîndu-și colții, amintindu-le ce preț ar plăti dacă ar încerca să intre.

Uitîndu-mă în spate, la maimuțele care se legănau, am văzut că restul cetei continua să ne urmărească. Slalomul lui Doogie ne ajutase să scăpăm de cîțiva dintre atacatori, dar ne redusese viteza, iar răutăcioșii cu ochi lucitori se apropiau.

Atunci omul-sas încetă să mai șerpuiască, acceleră și coti atît de iute, încît trebui să apese pedala de frînă pînă-n podea ca să nu intre într-o haită de coioți.

Maimuțele din spatele mașinii țipară cînd văzură sau mirosiră haita. Săriră de pe Hummer și fugiră să-și salveze viețile.

Coioții, vreo cincizeci sau șaizeci, porniră ca un curent și se scurseră în jurul vehiculului.

Mi-a fost teamă că vor încerca să intre prin fereastra spartă. Cu colții lor, ar fi fost mai greu de oprit decît maimuțele. Dar ei nu manifestară vreun interes pentru carnea de oameni în conservă și trecură pe lîngă noi, strîngîndu-și la loc rîndurile după ce ne depășiră.

Ceata care ne urmărea dădu colțul și nimeri peste haită. Maimuțele săriră în aer de surpriză, de-ai fi zis că-s pe trambulină.

Dar fiind maimuțe deștepte, se retraseră fără ezitare, iar coioții se luară după ele.

Copiii se răsuciră în scaun, aplaudînd coioții.

– Asta-i o lume a lui Barnum și Bailey, zise Sasha.

Doogie ne scoase din Wyvern.

Norii dispăruseră cît fuseserăm sub pămînt, iar luna atîrna pe cer, rotundă ca timpul.

27

Încă înainte de miezul nopții, am dus fiecare copil acasă și a fost grozav. Lacrimile nu-s întotdeauna amare. În timp ce ne făceam turul, lacrimile de pe fețele părinților copiilor erau dulci ca milostenia. Cînd Lilly Wing mă văzu, cu Jimmy în brațe, am zărit în ochii ei ceva după care tînjisem altădată, dar care acum avea mai puțină importanță decît ar fi avut în trecut.

Cînd ne-am întors acasă, eu, Sasha și Bobby ne pregăteam de petrecere, dar Roosevelt dorea să-și recupereze Mercedes-ul, să se întoarcă pe iahtul lui frumos din portul pentru ambarcațiuni și să pregătească o legătură de pirat din carne macră, să-și pună pe ochiul umflat.

– Copii, am îmbătrînit. Voi o să petreceți, eu o să mă culc.

Din cauză ce nu era de serviciu la postul de radio, Doogie avea o întîlnire la miezul nopții, de parcă fusese sigur că se va întoarce și că va avea chef de dans.

– Bine că am timp să fac un duș, că miros ca o maimuță.

În timp ce Bobby și Sasha încărcau planșele de surf în Explorer-ul ei, eu mi-am spălat mîinile murdare de sînge. Apoi m-am dus cu Mungojerrie și Orson în sufragerie – acum camera pentru muzică a Sashei – ca să ascult caseta pe care o mai ascultasem de două ori pînă atunci. Testamentul lui Leland Delacroix.

Nu se afla în aparat, unde o lăsasem cînd o ascultaseră Sasha, Roosevelt și Mungojerrie. Se părea că dispăruse, precum clădirea care găzduise Trenul Misterului. Dacă Delacroix nu se sinucisese,

dacă nu lucrase la proiectul cu trenul şi nu trecuse niciodată în cealaltă parte, atunci nici caseta nu fusese înregistrată.

M-am dus la raftul în care-şi păstra Sasha benzile. Dublura testamentului lui Delacroix, cu eticheta „Rinichi şi tequila" era acolo unde o pusesem.

– Cred că-i goală, am presupus eu.

Orson mă privi ironic. Bietul băiat avea nevoie să fie îmbăiat, tratat cu antiseptice şi bandajat. Probabil că Sasha mi-o luase înainte şi dusese o trusă de prim ajutor în camionetă.

Mungojerrie aştepta lîngă casetofon să mă întorc cu caseta.

Am pus-o în aparat şi am apăsat butonul de pornire.

Fîşîitul benzii magnetice. Un clinchet uşor. O respiraţie ritmică. Apoi o respiraţie accelerată, plînsete, sughiţuri jalnice. În cele din urmă, vocea lui Delacroix: „Acesta-i un avertisment. Un testament."

Am apăsat pe butonul de oprire. Nu înţelegeam de ce caseta originală încetase să existe, iar copia rămăsese intactă. Cum de-şi făcuse Delacroix testamentul, din moment ce nu călătorise niciodată cu Trenul Misterului?

– Paradox, am zis eu.

Orson a dat aprobator din cap.

Mungojerrie se uită la mine şi căscă, de parcă mi-ar fi spus că-s prost.

Am dat banda înainte, pînă am ajuns la fragmentul în care Delacroix înşira oamenii pe care-i ştia că lucraseră la proiect, citîndu-le şi titlurile. Primul fusese, dacă-mi aminteam bine, doctorul Randolph Josephson. Un savant civil, şeful proiectului.

Doctor Randolph Josephson.

John Joseph Randolph.

Cînd fusese eliberat din închisoarea pentru delincvenţi minori, Johnny Randolph devenise Randolph Josephson. Cu această nouă identitate, studiase pentru a-şi îndeplini destinul pe care-l imaginase pentru sine după ce văzuse o cioară ieşind din stînca solidă.

Dacă vreţi, puteţi să credeţi că diavolul îi făcuse o vizită lui Johnny Randolph, cel de doisprezece ani, sub forma unei ciori

vorbitoare, care-i ceruse să-şi ucidă părinţii şi să construiască o maşină – Trenul Misterului – care să deschidă uşa dintre această lume şi iad, permiţînd să iasă de acolo legiunile de îngeri întunecaţi şi demoni condamnaţi să trăiască în adîncuri.

Sau poţi să crezi că un băiat ucigaş citise un asemenea scenariu într-o... să zicem carte cu benzi desenate, apoi luase intriga şi o transformase într-o iluzie care-l motivase să construiască maşinăria aceea infernală. Pare greu de crezut că un sociopat care taie-măcelăreşte-zdrobeşte ar putea deveni un savant de-o asemenea valoare încît să se investească miliarde de dolari din banii guvernului în munca lui, dar ştim că era un sociopat care se stăpînea neobişnuit de bine, care-şi limita crimele la una pe an, folosindu-şi restul energiei criminale în cariera ştiinţifică. Bineînţeles, mulţi dintre cei care decid cum să se cheltuiască miliardele din bugetul la negru nu-s la fel de echilibraţi ca mine sau ca tine. Eh, nu la fel de echilibraţi ca tine, pentru că oricine citeşte aceste volume ale jurnalului meu din Moonlight Bay va avea motive să se îndoiască de faptul că aş fi echilibrat. Cei care gestionează casa de bani publici sprijină deseori proiecte nebunesc de ambiţioase şi aş fi surprins dacă John Joseph Randolph – alias doctor Randolph Josephson – ar fi singurul lunatic care s-a scăldat în banii impozitelor noastre.

Mă întrebam dacă Randolph murise acolo în Fort Wyvern, îngropat de viu sub mii de tone de pămînt care, în răsturnarea nebunească a timpului, fuseseră readuse de camioane şi excavatoare în groapa în care existaseră cîndva camera-ou şi încăperile asociate ei. Sau nu se dusese niciodată în Wyvern şi nu proiectase Trenul Misterelor? Trăia undeva, petrecîndu-şi ultimul deceniu lucrînd la alt proiect sau la unul similar?

Circul cu trei sute de arene al imaginaţiei mele îşi întinse brusc cortul, iar eu am fost convins că John Joseph Randolph stătea chiar în acel moment la fereastra sufrageriei, uitîndu-se la mine. M-am răsucit. Jaluzelele fuseseră coborîte. Am traversat încăperea, am tras de sfoară şi am ridicat jaluzelele. Johnny nu se afla acolo.

Am mai ascultat un pic din casetă. Al optsprezecelea nume din lista lui Delascroix era Conrad Gensel. Nici o îndoială că aveam de-a face chiar cu ticălosul solid cu păr negru, tuns scurt, cu ochii de un galben-căprui şi cu dinţi de păpuşă. Poate că fusese unul dintre timponauţii care călătoriseră în partea cealaltă, unul dintre puţinii care se întorseseră vii. Poate îşi găsise un destin propriu în lumea aceea a cerului roşu sau înnebunise din cauza a ceea ce văzuse în locul acela de coşmar. În orice caz, nu se cunoscuse cu Randolph la o masă organizată de biserică sau la un festival al căpşunelor.

Încă mi se zburlea părul pe ceafă, pentru că, deşi clădirea Trenului Misterului fusese demolată, pînă la ultima fărîmă de ciment şi pînă la ultima aşchie de oţel, nu credeam că totul se terminase.

John Joseph Randolph nu fusese la fereastră. Acum eram convins că Gensel Conrad stătea cu nasul lipit de geam. Pentru că lăsasem jaluzelele după ce verificasem dacă Johnny nebunul se afla în preajmă, am traversat iarăşi camera. Am ezitat. Am ridicat jaluzelele. Nici urmă de Conrad.

Cîinele şi pisica mă urmăreau cu interes, de parcă s-ar fi distrat de minune.

– Marea întrebare, le-am spus eu lui Mungojerrie şi lui Orson, în timp ce-i conduceam în bucătărie, este dacă uşa pe care a deschis-o Johnny dădea spre iad sau în altă parte.

N-ar fi primit fonduri dacă ar fi promis că va clădi o punte pentru Belzebut. Fusese discret. Sînt sigur că finanţatorii secreţi crezuseră că sprijină cercetări şi experimente de călătorie în timp. Şi pentru că toţi erau ţicniţi, li se păruse o chestie raţională.

Am scos un pachet cu cîrnaţi din congelator.

– După cele pe care ni le-a spus în încăperea aia din aramă, cred că există un soi de călătorie în timp. Înainte, înapoi – dar în cea mai mare parte *în lateral*.

Am rămas să mă gîndesc la problemă, cu cîrnaţii congelaţi în mînă.

Orson se învîrtea în jurul meu.

– Să presupunem *că există* lumi în afara acesteia, în curentul timpului care curge *în lateral* cu noi. Lumi paralele. Conform fizicii cuantice, pot exista un număr infinit de universuri în afara celui al nostru, la fel de reale ca acela în care trăim. Nu putem să le vedem. Cei de acolo nu ne pot vedea. Ele nu se intersectează niciodată. Poate cu excepţia Wyvernului. Unde Trenul Misterului a amestecat realităţile, ca un malaxor gigantic. Pentru un timp.

Acum şi Mungojerrie se învîrtea în jurul meu, ţinîndu-se după Orson.

– E posibil ca unul dintre universurile acelea să fie atît de teribil încît să fie chiar iadul? Atunci poate că există altă lume paralelă, atît de minunată încît să nu putem s-o deosebim de rai.

Potaia care dădea tîrcoale şi cotoiul care mă ocolea se concentraseră atît de mult asupra cîrnaţilor, întrasera atît de mult în transă, încît, dacă Orson s-ar fi oprit brusc, Mungojerrie ar fi mers mai departe şi s-ar fi căţărat pe el fără să-şi dea seama unde se afla.

Am desfăcut ambalajul cîrnaţilor, am turnat sosul pe o farfurie, m-am dus spre cuptorul cu microunde, dar m-am oprit în mijlocul camerei, meditînd mai departe.

– De fapt, n-ar fi posibil ca unii oameni – fizicieni obişnuiţi sau mistici – să fi privit uneori prin bariera dintre curenţii timpului? Să fi avut viziuni ale acelor lumi paralele? Poate aşa s-au obţinut conceptele noastre despre viaţa de după moarte...

Bobby intrase în bucătărie, venind din garaj, chiar în timpul ultimului meu monolog. Mă ascultă un moment, dar apoi se aşeză în urma lui Orson şi Mungojerrie, învîrtindu-se în jurul meu.

– Şi dacă ne mutăm acolo, din lumea aceasta, cînd murim? Dacă ne deplasăm în lateral, într-o lume paralelă cu a noastră? Ar fi vorba de religie sau de ştiinţă?

– Nu-i vorba de nimic, interveni Bobby. Tu vorbeşti de unul singur despre religie, ştiinţă şi pseudoştiinţă, dar noi ne gîndim la cîrnaţi.

După acest imbold, am pus farfuria în cuptorul cu microunde. Cînd cîrnaţii s-au încălzit, i-am dat doi lui Mungojerrie, şase lui Orson – pentru că noaptea trecută, atunci cînd lărgisem tăietura din gardul de sîrmă şi-l grăbisem să intre în Wyvern, îi promisesem

cîrnați, iar eu îmi țin întotdeauna promisiunile pe care le fac prietenilor mei, așa cum și ei își respectă promisiunile pe care mi le fac.

Nu i-am dat nici unul lui Bobby, pentru că fusese obraznic.

– Ia te uită ce-am găsit, îmi zise el, în timp ce-mi spălam grăsimea de cîrnați de pe mîini.

Aveam degetele ude, dar el îmi întinse șapca Trenului Misterului.

– Nu poate să existe, am spus eu.

Dacă întreaga clădire care găzduise proiectul dispăruse, de ce rămăsese șapca?

– Nu există ceea ce știm noi. Dar există altceva, îmi răspunse el.

Mirat, am întors șapca în mîini și m-am uitat la cuvintele de deasupra cozorocului. Literele cusute cu roșu-rubiniu nu mai alcătuiau cuvintele „Trenul Misterului". În locul lor scria: „Aleea Tornadei".

– Ce-i Aleea Tornadei? am întrebat eu.

– Nu ți se pare...

– Cam respingător?

– Mda...

– Teribil de ciudat...

Poate că Randolph, Conrad și ceilalți erau aici în Wyvern sau în altă parte a lumii, lucrînd la același proiect, dar care acum avea alt nume. Nu fusese abandonat.

– O s-o mai porți? mă întrebă Bobby.

– Nu.

– Bună idee. Vreau să te întreb ceva. Ce s-a întîmplat cu mine, cel mort?

– Iar începi! Ai încetat să exiști, asta-i tot.

– Pentru că n-am murit.

– Nu-s Einstein.

– Și dacă mă trezesc într-o dimineață, iar alături de mine stă un alt eu, mort, putrezit și împuțit?

– Va trebui să-ți cumperi cearșafuri noi.

După ce am împachetat și eram gata de petrecere, ne-am dus spre vîrful colțului de sud al golfului, unde vila lui Bobby – o

construcție minunată din lemn vechi de tek și sticlă – era singura locuință.

Pe drum, Sasha a oprit lîngă un telefon public, și-a schimbat vocea, imitîndu-l pe Mickey Mouse – Dumnezeu știe de ce Mickey Mouse, cînd oricare personaj din *Regele Leu* ar fi fost mai potrivit – și a informat poliția despre ce se găsea în casa familiei Stanwyk.

După ce ne-am pus din nou în mișcare, Bobby întrebă:

– Fîrtate...

– Îhî.

– Cine ți-a lăsat șapca Trenului Misterului? Și cine a pus ecusonul lui Delacroix sub ștergătorul jeepului, noaptea trecută?

– N-am nici o dovadă.

– Dar vreo bănuială?

– Cap-Mare.

– Vorbești serios?

– Cred că-i mai deștept decît pare.

– E un schilod mutant, exclamă Bobby.

– Asta sînt și eu.

– Bună replică!

În casa lui Bobby ne-am schimbat hainele de stradă cu costume de surf, apoi am încărcat un răcitor plin cu bere și o grămadă de gustări în Explorer.

Înainte să ne distrăm mai trebuia să rezolvăm o problemă, ca să încetăm să privim nervoși la fereastră, uitîndu-ne după conductorul nebun al Trenului Misterului.

Monitoarele foarte mari ale calculatoarelor din biroul de acasă al lui Bobby erau pline cu hărți colorate, grafice, fotografii ale Pămîntului luate de pe orbită cu doar cîteva minute în urmă și diagrame dinamice ale condițiilor meteorologice din toată lumea. Aici – cu ajutorul angajaților săi din Biroul Moonlight Bay pentru Surf – Bobby prezicea condițiile de surf pentru abonații din douăzeci de țări.

Nu-s compatibil cu calculatoarele, XP-ul mă face să nu fiu, de aceea am stat deoparte cînd Bobby se așeză în fața unui post de lucru, își trecu degetele peste tastatură și căută într-o bază de

date o listă cu toți oamenii de știința americani din vremea noastră. Logica ne spunea că un geniu nebun, obsedat de posibilitatea călătoriei în timp, hotărît să dovedească faptul că există lumi paralele alături de a noastră și că se putea ajunge în tărîmurile acelea printr-o mișcare laterală în timp, trebuia să fie fizician și încă unul foarte bun, cu fonduri foarte mari, dacă dorea să pună în practică teoria sa.

Bobby îl găsi pe doctorul Randolph Josephson în trei minute. Lucra la o universitate din Nevada și locuia în Reno.

Mungojerrie sări lîngă calculator, ca să se uite atent la datele de pe ecran. Exista chiar și o fotografie. Era vorba de savantul nostru cel nebun, fără urmă de îndoială.

În ciuda închiderii multor baze militare după sfîrșitul Războiului Rece, Nevada rămăsese cu cîteva laboratoare. Puteam să presupunem că măcar în unul dintre ele se continuau proiecte de cercetare foarte secrete, de felul celor din Wyvern.

– Poate că s-a mutat la Reno ce s-a închis Fort Wyvern, zise Sasha. Asta nu înseamnă că-i încă în viață. Ar fi putut să vină aici, să-i răpească pe puști și să piară atunci cînd clădirea s-a demolat...

– Poate că n-a lucrat deloc în Wyvern. Dacă Trenul Misterului n-a existat, poate că a fost de la început în Reno, construind Aleea Tornadei sau cine știe ce...

Bobby sună în Reno și obținu un număr de telefon al doctorului Randolph Josephson. Îl notă pe o foaie.

Deși îmi dădeam seama că de vină era imaginația mea, cele zece cifre păreau să aibă o aură rea, de parcă ar fi fost numărul de telefon la care politicienii dornici să-și vîndă sufletul puteau să vorbească Satanei douăzeci și patru de ore pe zi, șapte zile pe săptămînă, inclusiv de sărbători, acceptîndu-se și apelurile cu taxă inversă.

– Tu ești singurul dintre noi care i-ai auzit glasul, zise Bobby, trăgîndu-și scaunul într-o parte, ca să ajung la telefonul stației de lucru. Am luat măsuri încît, dacă o să fie curios, să nu ne poată identifica.

Cînd am luat receptorul, Orson își puse labele din față pe măsuța stației și-mi apucă mîna blînd între dinți, ca și cum mi-ar fi spus să pun telefonul jos și să nu sun.

– Trebuie s-o fac, fîrtate!

A oftat.

– Datoria, i-am spus.

A înțeles cuvîntul datorie și mi-a dat drumul.

Deși părul de pe ceafă mi se zburlise, am format numărul. În timp ce ascultam cum sună telefonul, mi-am spus că Randolph e mort, îngropat de viu în groapa în care fusese camera căptușită cu aramă.

Mi-a răspuns la al treilea țîrîit. I-am recunoscut vocea imediat, chiar cînd a spus *alo*.

– Doctorul Randolph Josephson?

– Da.

Aveam gura uscată și limba lipită de cerul gurii.

– Alo? Mai sînteți pe fir? întrebă el.

– Randolph Josephson care s-a numit mai înainte John Joseph Randolph?

Nu mi-a răspuns. Dar îi auzeam respirația.

– Crezi că dosarul tău din copilărie a fost distrus? Crezi că poți să-ți ucizi părinții, și faptele să fie uitate pentru totdeauna?

Am închis, trîntind receptorul.

– Și acum ce facem? întrebă Sasha.

Ridicîndu-se de pe scaunul stației de lucru, Bobby îi răspunse:

– Poate că în versiunea asta a vieții sale, individul n-a făcut rost de fonduri la fel de iute cum făcuse rost în Wyvern sau poate n-a găsit suficiente. Poate că n-a început încă alt model al Trenului Misterului.

– Dar, dacă a făcut rost, cum îl vom opri? zise Sasha. Ne ducem în Reno și-i tragem un glonț în cap?

– Numai dacă nu putem să evităm asta, am spus eu. Am luat niște tăieturi din ziare de pe peretele expoziției crimelor lui, din tunelul de sub camera-ou. Erau încă în buzunarul meu cînd am ajuns acasă. Nu au dispărut, ca... trupul lui Bobby. Ceea ce înseamnă că Randolph a comis crime. Emoția lui anuală. Poate că ar

trebui ca mîine să dau un telefon anonim la poliție și să-l acuz de asasinatele acelea. Dacă le cercetează, s-ar putea să-i descopere jurnalul sau alte trofee.

– Dar chiar dacă-l arestează, interveni Sasha, cercetările ar putea continua și fără el. S-ar putea construi o nouă versiune a Trenului Misterului, iar ușa dintre realități va fi deschisă.

M-am uitat la Mungojerrie. Mungojerrie se uită la Orson. Orson se uită la Sasha. Sasha se uită la Bobby. Bobby se uită la mine și zise:

– Atunci am încurcat-o.

– O să informez poliția mîine, am spus eu. E lucrul cel mai bun pe care-l putem face. Iar dacă polițiștii nu-l pot aresta...

– Atunci mă duc cu Doogie în Reno și-l dăm gata, făgădui Sasha.

– Ai niște metode, femeie... exclamă Bobby.

Venise timpul să ne distrăm.

Sasha conduse Explorer-ul printre dune, prin iarba de pe mal argintată de lumina lunii, apoi de-a lungul unui debarcader, și parcă pe plaja din extremitatea sudică a golfului, chiar lîngă linia fluxului. Nu-i legal să mergi cu mașina atît de departe, dar fuseserăm pînă-n iad și înapoi, deci ne imaginam că puteam să supraviețuim oricărei pedepse primite pentru această încălcare.

Am întins pături pe nisip, lîngă Explorer, și am aprins o singură lanternă Coleman.

La gura golfului staționa o navă mare, la nord-vest de noi. Deși o învăluia noaptea, iar luminile din hublouri nu ajungeau ca să ne dăm seama cum arată nava, eram convins că nu văzusem așa ceva prin părțile noastre. Chestia asta mă stînjenea, dar nu atît de mult încît să mă duc acasă și să mă ascund sub pat.

Valurile arătau minunat, de doi-trei metri de la bază la creastă. Curentul spre larg era suficient de puternic ca să le dirijeze într-un șuvoi modest, iar în lumina lunii spuma sclipea ca niște coliere de perle ale sirenelor.

Sasha și Bobby se duseră pînă la linia de spargere, iar eu am stat primul de gardă pe țărm, împreună cu Orson, Mungojerrie și două puști. Deși Trenul Misterului nu mai exista, retrovirusul

deștept al mămicii mai acționa încă. Poate că vaccinul promis și tratamentul erau aproape gata, poate că oamenii din Moonlight Bay se transformau încă. Coioții nu halisera toate maimuțele. Măcar cîteva se aflau pe aici, pe undeva, cu gînduri nu prea drăguțe pentru noi.

Folosind trusa de prim ajutor luată de Sasha, am curățat rănile lui Orson cu antiseptice și am turnat peste ele un strat gros de Neosporin. Rosătura de pe falca stîngă, de lîngă nas, nu mai arăta la fel de rău ca la început, dar urechea arăta jalnic. Aveam de gînd să chem un veterinar, dimineață, ca să ne spună ce posibilități existau pentru repararea cartilagiului rupt.

Cu toate că antisepticul ustura, Orson nu se plîngea. E un cîine bun și o persoană și mai bună.

– Te iubesc, fîrtate, i-am spus eu.

El m-a lins pe obraz.

Mi-am dat seama că, din timp în timp, mă uitam în dreapta și-n stînga, așteptîndu-mă să văd maimuțele, dar și mai pregătit să-l zăresc pe Johnny Randolph năvălind către mine. Sau pe Hodgson, în costumul spațial, cu fața colcăind de paraziți. După ce realitatea fusese făcută țăndări, poate că nu se mai așezase la loc, conform modelului vechi, confortabil. Nu reușeam să scap de sentimentul că se putea întîmpla orice.

Am deschis o bere pentru mine și una pentru Orson. I-am turnat-o într-un castron și i-am sugerat s-o împartă cu Mungojerrie, dar pisica luă o înghițitură, apoi o scuipă cu scîrbă.

Noaptea era blîndă, cerul plin de stele, iar zgomotul valurilor care se spărgeau părea bătaia unei inimi puternice.

O umbră trecu prin fața lunii pline. Doar un șoim, nu un gargui.

Creatura cu aripi negre, din piele și coadă ca un bici fusese înzestrată și cu două coarne, cu copite și cu o figură hidoasă, dar umană, prea umană pentru a fi plasată pe silueta aceea grotescă. Sînt sigur că schițe ale unor asemenea creaturi se găsesc în cărți încă de cînd au început să fie tipărite cărți, iar sub majoritatea desenelor – dacă nu sub toate – găsești aceeași definiție: „demon".

Am decis să nu mă mai gîndesc la asta.

După un timp, Sasha ieşi din valuri, împleticindu-se fericită, iar Orson se împletici spre ea, de parcă şi-ar fi închipuit că are chef de vorbă.

Sasha se trînti pe pătură, lîngă mine. I-am deschis o bere.

– Ai văzut nava aia? mă întrebă ea.

– E mare.

– Ne-am dus mai în larg decît era nevoie. Ne-am uitat mai de aproape. E un vas al marinei.

– N-am văzut niciodată o navă de luptă ancorată aici.

– Se întîmplă ceva.

– Întotdeauna se întîmplă ceva.

Mă străbătu un fior de premoniţie. Poate că urma să sosească un tratament şi un vaccin. Sau poate că marile creiere deciseseră că singura cale de a ascunde fiascoul din Wyvern şi de a opri sursa retrovirusului era să şteargă vechea bază şi Moonlight Bay de pe hartă. Să le şteargă cu o lovitură termonucleară, căreia să nu-i supravieţuiască nici un virus. Poate că opinia publică va crede, dacă va fi bine pregătită, că evenimentul nuclear care răsese de pe faţa pămîntului Moonlight Bay fusese opera teroriştilor.

Am decis să nu mă mai gîndesc la asta.

– Eu şi Bobby o să ne dăm întîlnire. O să ne căsătorim, i-am povestit eu.

– Mi se pare normal, din moment ce a spus că te iubeşte.

– Pentru că aşa simţim.

– Şi cine o să fie domnişoară de onoare?

– Orson.

– Ne aflăm într-o zăpăceală totală.

– Vrei să fii cavaler de onoare?

– Sigur, dacă pînă atunci nu-mi vor veni de hac nişte maimuţe furioase sau alte chestii. Bucură-te de valuri, Omule-de-Zăpadă!

M-am ridicat, mi-am luat planşa şi i-am spus:

– O să-l las pe Bobby să mă aştepte în faţa altarului, dacă vrei să te măriţi cu mine.

Apoi m-am dus către valuri.

M-a lăsat să fac şase paşi, înainte să strige:

– Asta a fost o cerere în căsătorie?

– Da! am ţipat eu.

– Eşti un prost! a răcnit ea.

– Înseamnă că accepţi? am strigat spre ea, în timp ce intram în mare.

– N-o să scapi atît de uşor. Trebuie să-mi faci curte.

– Deci accepţi?

– Da!

Cu spuma valurilor în jurul gleznelor, m-am întors să o privesc, aşa cum stătea în lumina lanternei Coleman. Dacă Kaha Huna, zeiţa surfului, a fost vreodată pe pămînt, atunci se afla aici în noaptea aceasta, nu în golful Waimea, şi nu trăia sub numele Pia Klick.

Orson stătea lîngă ea, dînd din coadă, evident încîntat să fie domnişoară de onoare. Apoi încetă brusc să dea din coadă. Se apropie de apă, ridică botul şi adulmecă aerul, apoi privi nava de război ancorată dincolo de gura golfului. Eu nu vedeam nimic deosebit la vasul acela, dar ceva atrăsese atenţia – şi îngrijorarea – lui Orson.

Dar valurile arătau prea minunate ca să rezist. *Carpe diem. Carpe noctem. Carpe aestus* – bucură-te de valuri.

Marea nopţii venea de departe, din Tortuga, din Tahiti, din Bora Bora, din Insulele Marchize, dintr-o mie de plaje scăldate de soare, pe care n-o să calc niciodată, unde cerul tropical este de un albastru pe care n-o să-l văd vreodată, dar toată lumina de care am nevoie să află aici, cu cei pe care-i iubesc, care mă luminează.